મન સમજાણી નાની (તથા) ખટ દર્શન
તથા) ખટ નીરીજન (તથા) પુતળા તથા
અચુતના નવ હુગા (તથા) હંસ હંસલી +
૨૮) ગરબીઓ (તથા) સત વેણી નાની (તથા
કબીર ની અમૃત વાણી (તથા) નકલંકી ગીતા
તથા મુળ ગાયંત્રી વગેરે. દસ બુકોનો સમાવેસ
નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડોસા

મામીજી જુરમંડમદ પીરમંડમદ ઉસ્માન

મામજી જુરમંડમદ કરેડીયા

ગામ મેઝાવાડા

મન સમજાણી
તથા
મુળ ગાયેત્રી

રચનાર—સઈયદ ઇમામશાહ.

આવૃતી પહેલી. નકલ ૧૦૦૦.

પ્રગટ કરનાર,
મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.
ધી ખોજા સિંધી છાપખાનું,
૧૧૩, પાલખી મહોલા મુંબઇ નં૦ ૯.

છાપનાર,
મેનજર, વલીભાઈ નાનજી હુદા.
ધી ખોજા સીંધી છાપખાનું–૧૧૩ પાલખી મહોલા.
મુંબઈ નં૦ ૯.

સંવત ૧૯૭૭. તા૦ ૧૪–૬–૨૧.

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ

પ્રેસન કરેડીયા

ગામ મેંગાણા

મન સમજાણી

યાને

મનને શીખામણ.

રચનાર—સઈયદ ઇમામશાહ.

મુસલમાન મુસે બિન સબ ખોયા, આપસકું મુસા કર ન જોયા; ૧.
જો મુસલમાન મનમાં સાચા હોતા, તો આપસકું મુસા કર જોતા; ૨.
પહેલી કીલી મુસલમાનકી વેઇ, કે હકમાં દીલ રાખે આપસકે તઇ; ૩.
દુજા ઇમાન ઠોરજ રાખે, તો જાહેર શરાબથી તોબા આખે; ૪.
મુસલમાન જુગમાં જુઠા કબી ન બોલે, સત રાખેને પાપકું બોલે; ૫.
કુફર સારા કાટ કર નાંખે, નિત ઉઠી કલમેસુ જાગે; ૬.
પીર ન બુજે સોરે અંધા, પીર પીછાને બીના અવરા ધંધા; ૭.
કે હિન્દુ દેવલ દેરે જાવે, લઇ ફુલ પથરકું ચડાવે; ૮.
જો વે પથરમાં સાચજ હોવે, તો પહેલે ટાંકણહારેકું ખાવે; ૯.
મુસલમાન મસીતમાં ફીરે, મુજ દેખે બીના સુજદા કીસકું કરે; ૧૦.
કાંહાસુ મહેમાન ઘરકું આયા, ઘરકા ધણી ઘરમે ન પાયા; ૧૧.
વે ખાલી ઘેર દેખી મહેમાન પસ્તાયા, એસા હિન્દુ મુસલમાન દોનુ ફેરા ખાયા; ૧૨.
નબી મહમદ એસી હીકમત કીતી, આપણી ઉમ્મત ચુણ ચુણ લીતી; ૧૩.
કીયા હિન્દુ કીયા મુસલમાન, મુજ ભાવે જને મુજે પીછાન; ૧૪.
મેં ઇસ દુનીયાકે ભીતર રહું, મેં આછે માણક ચુણ ચુણ લઉ; ૧૫.
જો મેં ખોટા માણકકું લેતા, તો કીયામતકે દીન જવાબ કયા દેતા? ૧૬.
જો ઉમ્મત મેરી સાચી હોવે, તો મુજ બીના એક તીલ કયું રહેવે? ૧૭.
જેસી મછલી પાણી બીન રહેવે, બ્હાર કહાડો તો જીવડા દેવે; ૧૮.
એસા બંદા મુજ શનાખતમે રહેવે, તો વહી ઉમ્મત મેરી હોવે. ૧૯.

સલેમાન પેગમ્બર સાચારે ભાઇ, ઉસે ઉમ્મત મેરી મેં દીખલાઇ; ૨૦.
કબીરીયા રામ રહેમાનકુ દેવે, વેદ મુસલમાન કીયું કર હોવે; ૨૧.
રામ રહેમાન એક ગુસાઈ, મુરખ લોક તે મરમ ન પાઈ; ૨૨.
વહી પીર વહી પેગમ્બર સારા, સાહેબ સોઇ જીને સબ જુગ સરજા; ૨૩.
એ દોનુ મારગ સબ ચલાય, હિન્દુ મુસલમાન એક કીલાય; ૨૪.
સારા મુસલમાન મુજે ન પીછાને, મેરા કોઇ મરમ ન જાને; ૨૫.
એ દોનુ મારગમાં મેં રહુ જે નીસદીન પીછાને, મેરા બંદા સો જો કોઇ
મુજે જાને; ૨૬.
દોનુ મારગ એ મેં ચલતા, અને મુરખ કરે મનકી બાતા; ૨૭.
હીંદુ મુસલમાનસે પાયા ન જાતા, મેરિ કોઇ ન જાણે ધાતા; ૨૮.
મેં રચનાં લે કરૂંગા, મેરી મેં સચ જુગા; ૨૯.
મેરી રાહા જે કોઇ ઉઘાડે, ઉસકે ઉપર ગુનાહ બોહોત ચડે; ૩૦.
મેરા બેલ કોઇ ન બુજે, જે બુજે સો નુર માંએ ભીજે; ૩૧.
જીસ મુજે જુગમેં જેસા પાયા, ઉસ બંદેસું ભેદ મેં બતાયા; ૩૨.
મેં દુનીયાસું રહુંગા જુદા. તો મુજકુ કોણ કહેગા જુદા; ૩૩.
કીતાબ જુલફીકાર મેં લે કર આયા, સુન કર સમજ એસા કોઈ ન પાયા; ૩૪.
જબ મેં આકર તંબલ બજાયા, તબ લે કલમાં સાચા ચલાયા; ૩૫.
જો લોક કલમેસું મોવે, નહી ડુબે જો ટપ ટપ રોવે; ૩૬.
નબીકા કલમા કોઈ ન બુજા, જો બુજા સો નુરમાં ભીજા; ૩૭.
નુર સતગુર મહમદ કીલાયા, જો ઈમામકું બુજે સો સતકું પાયા; ૩૮.
રાબીયા મેરી જુગમેં આઈ, ઉને બહોત દુનીયા સમજાઇ; ૩૯.
જે કોઇ ઉનુકે બોલુ લાગા, સો દુનીયા છોડ કર ભાગા; ૪૦
ઉને દુનીયા દોલતકી તમા ન રાખી, સારી દુનીયા ફાની કર નાંખી; ૪૧
શેહેર બલખકા બાદશાહ આયા, ઉસેલી રાબીયાને સમજાયા; ૪૨.
રાબીયા મેરી દુનીયા મારે કીતી, સો દુનીયા છોડ ફકીરી લીતી; ૪૩.
જો દુનીયા ઉપર રખતી ભાવા. તો અપના નબી કીયું કર પાવા; ૪૪.
ઇમાન સનાખતસુ બંદા રેહેવે, જો વે સતકી કસણી સેહેવે; ૪૫.
ખાણ બોઢ કર રૂપા લાવે, કસ ચડયા વિના મુલ ન પાવે; ૪૬.
સાચી ખાણકા પરચા લાવા, તેણે જીય અપણા બેહેસ્તમેં ચલાયા; ૪૭.

હીંદુ મુસલમાન મેં ન જાણું, મેરા ફરમાની ઉસે મેં પીછાણું; ૪૮.
કે બેહેસ્ત લેહેણા સોહેલા નાહી, સીરકે સાટે બેહેસ્ત બીકાઇ; ૪૯.
બેહેસ્ત તો મરદો બાજાર બીકાવે, મરદ હોવે સો બેહેસ્તકું પાવે; ૫૦.
સીરકે સાટે બેહેસ્ત બીકાઈ, અંધા ગાફલકું હાથ ન આઇ ૫૧.
એક અંધા દુજા ગાફલ હોવે, કાહેર અપણા શાહાકું ખોવે; ૫૨.
શુરા બાજ ન લેવે કોઇ, આપ ગમાવે શુરા સોઇ; ૫૩.
શુરા પાંવ આગલ જો રાખે, સો ફીરી પીછા કદી ન નાંખે; ૫૪.
શુરા સો જીને મુજકું લીનાં, મુજ ઉપર જીવ જાન કુરબાનજ કીનાં; ૫૫.
જીસકું મેરી બાત ખુશિજે લાગે, તે જીવકા જંજાલ ભાગે; ૫૬.
જો ઇસ મેરી બાતજ લાખો, સો બેહેસ્તી હોવે જો જીકરે જાગા; ૫૭.
મેરી બાત પર મુસા પેકાંબર લાગા, સો સબ રેહેણિ જીકરસું જાગા; ૫૮.
દુજી સુનો ઈબરાહિમ પેકાંબરકી બાતા, એક સાંહી બીના કીસકું ન ધીયાતા; ૫૯.
નબીજીકી બાતસું જો કોઇ લાગા, ઉનકું દીતી બહેસ્તમેં જાગા; ૬૦.
નબીકી બાત કોઇ સમજ કર પાવે, સોઇ ઇસ દુનીયામે ફેર ન આવે; ૬૧.
નબીજી જીનુકે હઇડે લાગા, ઉનકું દીતી બેહેસ્તમેં જાગા; ૬૨.
લેલે મજનુંકા નેહ લીખાયા, જીને જીવતે અપણા જીવ ગમાયા; ૬૩.
બીના નબી સાચા ન કોઇ, રસુલ આંખી બાતા સાચ; ૬૪.
સાચા મુરસદ જુગમેં આયા, જીનુકે ભાગ ઉનુને પાયા; ૬૫.
ભાગ બીના નબી હાથ ન આવે, નબી બીના કમાઇ ખોઇ ગમાવે; ૬૬.
નબી મહમદ જેસા દુજા ન કોઇ, જીને પાયા નુરમે ભીજા સોઇ; ૬૭.
સાચા નબી ઓર સાચી બાતાં, સાચા દરસન ઓર સાચી ખાતાં; ૬૮.
પીરકે મુરિદકું એસા કરણા, પીરકે ફરમાનમે મુરીદકું રેહેણા; ૬૯.
ફરમાન માન કર કરણી કમાવે, તો મન ઇચ્છા ફળ સેહેજે પાવે; ૭૦.
પીર બીના જો કામ ચલાવે, સો કમાઇ ખોવે ઠામ ન પાવે; ૭૧.
પીરકે ફરમાન જે કોઇ રહેવે, ઉનકું ખોટા કોઇ ન કહેવે; ૭૨.
સારે ઠામે અપને પીરકું જોવે, ખોફ લાવે ને નેનુસે રોવે; ૭૩.
સત સબુરી સાહેબસું આંખે, અપને પીરકું તાવીજ કર રાખે; ૭૪.
જો કોઇ પીરકું સત કરી લાવે, તે ખોટી દુનીયા સારી છોડ કર જાવે; ૭૫.
પીર ઇમામશાહા કહે સુનોરે ભાઇ, સાચે પીરકી કીયાં લગણ કરૂ બડાઇ; ૭૬.

જો વે પીર સાચા હોવે, તો અહોનસ જાગે કદી ન સોવે; ૭૭.
બંદા સોવે ને સાહેબ જાગે, બંદા ચાલે તો ધનકે બાણ પુઠે લાગે; ૭૮.
ધુપ ટાઢ સીર ઉપર સેહવે, તબ કયામતમેં છાંયડા દેવે; ૭૯.
બાટ ચલતા પવનકું ફેરમાવે, કાંટા કંકર દુર નખાવે; ૮૦.
બંકી ગાટી મુશકીલ આવે, તાંકું સાહેબ અનામત રખાવે; ૮૧.
સતકી કસોટીએ જો કોઈ આવે, કસ થડયા વિના મુલ ન પાવે; ૮૨,
પીર મુરીદકું કસ કર લેવે, જો કસ ચડે તો સબ કુછ દેવે; ૮૩.
કે કસ દુનીયા ન ચડાયા, વે કસ કુછ કામ ન આયા; ૮૪.
સારી પ્રીત સાહેબજીસું સાચી, ઇમાન હય કીલી સતકી કુંથી; ૮૫.
સાચા ઇમાન પણ મનકે રાખે, મુરીજન મેવા તબજા ચાખે; ૮૬.
ગાલી મુશકીલ જો કોઈ સેહવે, દુઃખ સુખ અપણા સાહેબકું કેહવે; ૮૭,
તેરા દુઃખ દુનીયાંકું સુણાવે, દુનીયાં સુણ કર ઓરકું ન બાહાવે; ૮૮.
જો મન મારકર મુસલ્લા કરે, હેત પ્રીત અપણા શાહા પર ધરે; ૮૯.
સારા મન ચિત શાહા પર લાવે, આપસકું લેકર ખોઈ ગમાવે; ૯૦.
આપણે જીવતા મરકર જાવે, તો અપણા સાહેબકું નેણે પાવે; ૯૧.
મુરા મર કર સબ દે જાવે, તો સાહેબ ઘરમેં અપણે આવે; ૯૨.
માંહે દેહી પકાવે સાચા, તબ લગ બુરા બાહારે કાચા; ૯૩.
સાહેબ સાચા ઘટમેં આવે, વે તો બંદા બેહેસ્તમેં જાવે; ૯૪.
અયસા સાહેબ ઘટમાં આવે, જો ઇમાન ખુદાપર લાવે; ૯૫.
પીર મુરીદસું એસી કેણી, નહી તો જુઠી બાજી દેણી. ૯૬.
પીર પીછાણ કર મુરીદ હોના, જીકર પાણિસું દીલકું ધોના. ૯૭.
જો વે પીર સાચા હોવે, તો નખ ચખ સારા માંહેસું ધોવે; ૯૮.
એહી નીસદીન મુરીદ જોવે, માંહે પૈઠ કર ખબર લેવે; ૯૯.
હરદમ બંદા ડરતા રહેવે, નેકી કરકર બદી ખોવે; ૧૦૦.
બદિ કરે તો પીર તમાચા લગાવે, ગુમત સમજા કર પીછા ફીરાવે, ૧૦૧.
જો પીર લાંબી દોરી છોડે, હરદમ પૈઠ કર મનકી મનછા મોડે; ૧૦૨.
જેણે ચોર પકડ કર બાંધે, વે બંદા સુધા કર સાધે; ૧૦૩.
કે સાચા નેહ લગાના ભાઇ, પીર મુરીદકું એસી સમજાઈ; ૧૦૪
પીર પાંચસો ગાઉ ઉપર કાહાવે, જો મુરીદ સમરે તો તતખણ આવે; ૧૦૫.

જબ વે પીર એક સુકનસું આવે, ઉસ બંદેકી ઉલટ અંગ ન માવે; ૧૦૬.
જો મુરીદકે દિલકી બાત પીર ન જાને, તો મુરીદ ઇમાન કયું કર આને; ૧૦૭.
જો બંદેકે ઘટકી બાત પીર જાણે. તો બન્દેકા મન ચીત પીર પીછાણે; ૧૦૮.
જો આપણા ઇમાનસે રહીએ, બેહેસ્તકા તોશા તો જા લહીએ; ૧૦૯.
જો સાચી પ્રીત સાંઈસું કરે, તો મન ચીત સબલા શાહાસું ધરે; ૧૧૦.
સાચા સાહેબ જો બંદા સાચા, જેસી કરણી તેસી વાચા; ૧૧૧.
પીર બાજ પેકામ્બર ન હોવે, જો બેહોત ગીનાન કુંઢ કર જોવે; ૧૧૨.
જો આપ મુરાદા સો પીર ન પાવે, જો કરણીમે સારા જનમ ગમાવે; ૧૧૩.
ઉસકું ગફલત પડી ભાઇ, બેહોત દોરે તો આખર આઈ; ૧૧૪.
ગફલતકી લાત ખા કર આયા, તેણે પીંઢ કારણ જીવ ગમાયા; ૧૧૫.
પરે પોથી ને જીવ ન જાણે, આગે બરે સો દેખ પીછાણે; ૧૧૬.
પહેલા સીલેમાન પેકામ્બર છાના રહયા, દીન દુનીયામેં નામ કર ગયા; ૧૧૭.
સાચી પ્રીત દાઉદ પેકામ્બરને કીતી, ઉને શાહાકી બાત શીર પર લીતી; ૧૧૮.
ઉને જીવ પીંઢ સબ વાર કર રાખા, તબ જા સાંઈકા મેવા ચાખા; ૧૧૯.
મુસા પેકામ્બરકે ઘર સાહેબ આયા, તબ મુસે ખાના ન ખીલાયા; ૧૨૦.
વાંસું સાહેબ ફીર કર જાવે, તબ ઘર માંહેથી બાંદી બુલાવે; ૧૨૧.
વે લાલી બાંદીને એસી કીતી, અપની રોટી મોઢ કર શાહકું દિતી; ૧૨૨.
બાપકા પુત એસા હોવે, વાંકે પીછે નામ ન બોવે; ૧૨૩.
બાપકે પુતકું એસા સુજે, આગે પીછે સમજ કર બુજે; ૧૨૪.
પાંચ ચોર જીસકે કબજમેં રહેવે, વે બંદા બેહેસ્તમેં જાવે; ૧૨૫.
કે પુતા કરણી એસી કીજે, આપણે સુખસું લાવો લીજે; ૧૨૬.
સબ બાતમેં અકલકું બોલે, બાપસું પુતા જ્યાદા હોવે; ૧૨૭.
જો હોવે બાકા પુત ને બાકા બાપ, તો કોઇ કીસીકું ન હોવે સંતાપ; ૧૨૮.
બાપકી કરણી જો કોઇ ન ચલે, તો બાપકું બેટા કયું કર પાવે; ૧૨૯.
બાકી કરણી જે કોઇ જાણે, વે પુતકું બાપ વખાણે; ૧૩૦.
બાપકા સંગરા ધરમેં ન કીજે, શેકટ કારણ માલા લીજે; ૧૩૧.
તસબી ફેરતાં જબવારા હોવે, એક મન પાંખે બારી બોવે; ૧૩૨.
પુતા બકરે મનકા છોરા, ખન ખન બપના શાહાસું લોણે; ૧૩૩.
સાચા પુતા સો રેહેણિ રેહેવે, બીજકી બાતાં શાંઈસું કહેવે; ૧૩૪.

બાપ પુતા પેટ પણું ન જાણે, જે ઇલમસું રહેવે ઉસે વખાણે; ૧૩૫.
સબ બલાઉ જીસથી નાશે, દાઉદ પુતા એસા પારો; ૧૩૬.
માતા જા કર બલાઈયાં લેવે, ઉસ માતાકું કબી ન જોવે; ૧૩૭.
બાપકે પીછે બેટા આયા, પાકા દેખા ઉસે ચલાયા; ૧૩૮.
દમડે દોકડે જીવડા ન લાવે, બાપકું ચાવે તો અવર ન ભાવે; ૧૩૯.
બાપ પુતાકું બાંધે લેવે, પુતા બાપ બીના ઘડી ન રેહેવે; ૧૪૦.
ગુંજ કરતા સઘલા દેખે, તો જા સાંહીકું નેણે પેખે; ૧૪૧.
માતા બેહોત કરકર રાખે, અપને પેકામ્બરકા દીલડા રાખે. ૧૪૨.
બાપ પુતા દોનું પેકામ્બર હોવે, નેકી કર જીવમાં હોવે; ૧૪૩.
સારી જુગકી બાત રાખી, બાદશાહી પ્રગટ કીની દરવેશી છાની રાખી; ૧૪૪.
હીંદુ સો કરને માંગે, મુસલમાન હુશીયાર હો કર જાગે; ૧૪૫.
હિંદુ જુગમાંહે આયા અધુરા, છેતાલીસ સુન્નતસું ન હુવા પુરા; ૧૪૬.
છેતાલીસ સુન્નત પુરી કરે, વે સાચા મુસલમાન હો કર મરે; ૧૪૭.
સબ જુગ સોવે ને આપે જાગે, અપને દીનસું વેઈ લાગે; ૧૪૮.
છેતાલીસ સુન્નતસું જે નર રહેવે, ઉસકું હીંદુ કોઈ ન કેહવે; ૧૪૯.
જુગ સોવે ને કોઈ કોઈ જાગે, જે જે સમજે સો પારજ લાગે; ૧૫૦.
ઇમાન જો કોઇ પુરા ન પાવે, ઈમાન બીના દોઝકે જાવે; ૧૫૧.
સુન્નત નબીકી કીતી નાહી, જાહેર હુઆ ન આતુનકે તહી; ૧૫૨.
સારી ઉમ્મત ગફલતમેં મોહોવે, એક સુનતસે મુસલમાન ન હોવે; ૧૫૩.
જો છેતાલીસ સુન્નતસું જીવ જાસ ધોવે, તો વે મુસલમાન પુરા હોવે; ૧૫૪.
છેતાલીસ સુન્નતસું હોવે પુરા, નહી તો જાણો દીન માંહે અધુરા; ૧૫૫.
ઈતની સુન્નત રાખો મોરે ભાઈ, હલાલ અપની ઔરત ઔર દેખો સો માઈ; ૧૫૬.
માઈ બાપ કબીલા રાજી હો કર દેવે, વઈ મુસલમાન હલાલ કર લેવે; ૧૫૭.
ઉસે છોડ કર દુસરી પાસ જાવે, તો કમાઈ સારી ખો ગમાવે; ૧૫૮.
માને સો મુસલમાન હોવે, છેતાલીસ સુન્નતસું સાબત રહેવે; ૧૫૯.
નીમાઝ રોઝા દિલમાં રાખે, તો જા લીજ્જત ઇસલામકી ચાખે; ૧૬૦.
છેતાલીસ સુન્નત દીલ માંહે કીજે, સીધક ઈમાનસું સહી પાળીજે; ૧૬૧.
નાહી તો દીનમેં જુઠા જાણો, હક હકીકતકી વાટ પીછાણો; ૧૬૨.
દીન રોશન પાક કરી જાણો, નબી ચાલે સો દેખ પીછાણો; ૧૬૩.

કા દરીઆ મોટા જાણો, ખરી બાત સો દીલમાં આણો; ૧૬૪.
સાચા દીન જુગમાં આયા, હક બરકત જીસમેં પાયા; ૧૬૫.
કલમા કલમા સબ કોઇ કહેવે, કલમેકી માને કોઇ ન લેવે; ૧૬૬.
પંજ વુખ્ત માંહે સાબત જે મારે, નબીકા કલમા ઉસમેં ચઉદીસ ફીરે; ૧૬૭.
જો ઘટમેં કલમા ઉગતા જાવે, તો સાંહિકા મુખ પરગટ પાવે; ૧૬૮.
સુધા ચાલો તો દીન ઇસ્લામ પાવો, નહિ તો સારા જનમ ખો ગમાવો; ૧૬૯.
દીન સાચા સાધો મોરે ભાઇ, તો દીનકી ફકીરી સત ફરમાઇ; ૧૭૦.
મુસ્તક ઉપર જો કોઇ રાખે, તો સતકા મેવા સઘળા ચાખે; ૧૭૧.
આહાર વેહેવાર જુગતે કર જાણે, નીંદ્રા તજે ને દીનમેં દિલ આણે; ૧૭૨.
દીનકી દરવેશી તો લોકકા ચારા, નહિ સમજે તો ધાંસકા ભારા; ૧૭૩.
દીનસું ચલણા સોહેલા નહી, હકકી બાટ સો નબીઉને ચલાઇ; ૧૭૪.
દીનમેં કુફર સો કામ ન આવે, મનમેં કુફર સારા ખોહો ગમાવે; ૧૭૫.
દીનકી કુફર સો એસી જાણી, જીયું ગાજર ખા કર પીજે પાણી; ૧૭૬.
હક ચાલો તો રોશની આવે, ગફલત સારી ખોતા જાવે; ૧૭૭.
દુનીઆ દોલત ત્રીઆકા ચાલા, દીનકી માને એક હલાલા; ૧૭૮.
દીન દુનીઆ જો મીલતી ધાતા, તો બેદીન હોકર કોઇ ન જાતા; ૧૭૯.
સાહેબ દેવે તો સહુ કોઇ ચાલે, સાચા હો કર સતસું માલે; ૧૮૦.
મુસલમાન દીલમેં સાચા રેવે, દયાવંત સાંહિ મનમાંહે સરેવે; ૧૮૧.
મન જો મારે તો દીન પાવે, ન મારે તો સારા ખો ગમાવે; ૧૮૨.
દીન મહમદકા રોશન કર બુજે, જીસકે દીલમેં અંધારા ઉસે કછુ ન સુજે; ૧૮૩.
મુસલમાન સો માંહે ધોવે, બીરામણ તો બહાર ધો કર ખોવે; ૧૮૪.
ભીતર દીન રોશન કર લેણા, બહાર સનાન ફોકટ ધોણા; ૧૮૫.
બાહેર ધોણા માંહેકા મેલ ન જાવે, માંહે ધોવે સો શાહા મુખ પાવે; ૧૮૬.
બાહેર ધોણા સો બીરામણ કામા, માંહે ધોવે સો શાહાકા નામા; ૧૮૭.
દેહી ધોવે સોંસાર સારો, આપસકું લે કર પીયુ પર વારો; ૧૮૮.
દેહી ધોણા સો કીજે જોગી, ન ધોવે સો હોવે રોગી; ૧૮૯.
રોગ સંચરે ઓર મર કર જાવે, એસા બંદા શાહાકું ન ભાવે; ૧૯૦.
બની આદમ જમવારા ખોયા, વે તો શાહાકા મુલ ન પાયા; ૧૯૧.
લખ ચોરાસીકે ઘરમેં આવે જાવે, સેહેસ્ત્ર પચાસકા ફેરા ખાવે; ૧૯૨.

એસા જમવારા ખાલી ખોણા, સતગુર પાંખે હુલાક હોણા; ૧૯૩.
દીન લહેણા સહેલા નાહી, હકકી બાટ નબીઉને ચલાઈ; ૧૯૪.
દીનમેં કુફ્ર સો કામ ન આવે, મનકા કુફ્ર સારા ખોહો ગમાવે; ૧૯૫.
દિન હાથમેં હોવે સો બહેસ્તમેં જાવે, જો દીનકી વાટમાં ચલીયા આવે; ૧૯૬.
દાવા કરે તે દીન ન પાવે, સો ખરા હૈવાન દોજકે જાવે; ૧૯૭.
દોજક બહેસ્તકી ખબર ન જાણે, જો ઈમામ પીર પર ખતરા આણે; ૧૯૮.
કે દીનકી બાત સો ઈમામને સમજાઈ, ના સમજો તો રહેશે મુરખાઈ; ૧૯૯.
દીનકી બાત સો મુશકીલ આઈ, ખાક હોવે સો પાવે ભાઈ; ૨૦૦.
સાચા પીર બીના તો ખાક ન હોવે, જો બોહોતેરા
ગીઆન ઢુંઢ કર જોવે; ૨૦૧.
પીર દીખાવે બહેસ્તકા દરવાજા, સાચે પીર બીના સરે નહી કાજા; ૨૦૨.
સાચા પીર ઔર મુરીદભી સાચા, એક મન પાંખે તો સઘલા કાચા; ૨૦૩.
પીર બીના પેકામ્બર ન હોવે, જો બોહોતેરા ઢુંઢ કર જોવે; ૨૦૪.
પીર સો રાહા જુગમેં ચલાઈ, સીધી બાટ સો થોડને પાઈ; ૨૦૫.
સીધી બાટ સો ખંડા ધારા, સત રાખો તો પામો પારા; ૨૦૬.
કે દિન ધરમ સો એકજ તોલ, ફીર ફીર પાયા ઈસમેં મોલ; ૨૦૭.
દીન ધરમ સો પીરસું પાઈ, બીના પીર સારે બોહો ગમાઈ; ૨૦૮.
જુગમાં પીર બાહોત કીલાવે, પણ આપકી પરતીત ન પાવે; ૨૦૯.
જીસકું આપકી પરતીન ન આવે, સો રસ્તા શાહાકા કીઉં કર બતલાવે; ૨૧૦.
સાચા પીર મુરીદકું સમજાવે, તો જન્મ ન છોડે પીરકા પાવે; ૨૧૧.
દીન છોડ પકડે મેદાનાં, તો એસા મુરીદ કાહેકું કરનાં; ૨૧૨.
જો પીર ગલેમે ઢોલ બા કર દેવે, સાચા મુરીદ હોવે સોભી લેવે; ૨૧૩.
સાચા પીર મુરીદ ભી સાચા, એક મન પાંખે સારાહિ કાચા; ૨૧૪.
પીર મુરિદકું સમજાવે બાતા, સોનાં સરીખી હોવે ધાતા; ૨૧૫.
પીરકે ફરમાને જો મુરીદ રહેવે, તો સોનાં સરીખા કીઉં ન હોવે; ૨૧૬.
ગુણકા સાગર પીરજ આયા, એક મન પાખે પાર ન પાયા; ૨૧૭.
એક મને જો પીરકું પુજે, તો સતકી કસોટી બરમેં સુજે; ૨૧૮.
પીર મુરીદ હોત પ્રીત જાણે, સારા ચીત મન પીર ઉપર આણે; ૨૧૯.
તબ મુરીદ વે પીરસું લાગા, તો લખ ચોરાસીકા ફેરા ભાગા; ૨૨૦.

જીન રહેણી ન પાવે કોઇ, પીર મુરીદ દા ન હોઇ; ૨૨૧.
અલ્લાહ મહમદ એક કીલાવે, દા કર જાણે સો દોજકમેં જાવે; ૨૨૨.
પીર હોકર મહમદ આયા, સો અલ્લાહ મહમદ એક કીલાયા; ૨૨૩.
એ દાનું મુરત દુનીયામેં આયા, વે સો અલ્લાહ મહમદ કહાયા; ૨૨૪.
નબી મહમદકા કહયા જીને ન કીઆ, દોજકકા દરવાજા ઉને લીઆ ૨૨૫.
મહમદકે ફરમાને જે કોઇ રહેવે, ઉસે બે દીન કોઈ ન કહેવે; ૨૨૬.
નબી મહમદકા મુરીદજ કાહાવે, સો રસ્તા છોડકર કાહાં ન જાવે; ૨૨૭.
ગુરનર દાનું પ્રગટ આયે, અલીફા હોકર રાહા દીખલાયે; ૨૨૮.
આપ સરીખા હો કર આયા, તો જા કલમેં માંહે નામ ચલાયા; ૨૨૯.
અયસા પીર સાચા કરિ જાણો, અલી નબી પર ઈમાન આણો; ૨૩૦.
અયસી બાત જો મનમેં આણો, તો ગાફલ લોક દેખ પીછાણો; ૨૩૧.
મેરી આલકું દુશમનનેં મારે, વે આપકી બાજી હારે; ૨૩૨.
મેરી આલકું ન દુવો કોઇ, જો દુવે સો દુજકી હોઇ; ૨૩૩.
કોઇ મેરા દુશમન હોવે, સો ગફલતમેં સોવે; ૨૩૪.
દુનીયા લોક ગફલત માંઇ, તીનસું મેરી આલ છીપાઇ; ૨૩૫.
આલ છીપાકર ગુપ્ત રાખી, જ્યાં બંદા ત્યાં પરગટ આખી; ૨૩૬.
મહમદ વે પરગટ ન હોતા, તો ફીર ફીર બંદા દોજક જોતા; ૨૩૭.
જો બંદા સાહેબ પરગટ ન હોવે, તો બંદા સાહેબકું કાંહા જા જોવે; ૨૩૮.
જ્યાં બંદા ત્યાં રહેવે છીપાઇ, તમે છાની બાત રાખો મોરા ભાઇ; ૨૩૯.
નબી મહમદકી મન સમજાઈ, ગાફલ ચોર તાંકું ફાંસી આઈ; ૨૪૦.
નબીને આગું કામ જેર કર લાયા, અલીકા ખેલ કેણે વીરલે પાયા; ૨૪૧.
ખેલ અલીકા કુછ કહેયા ન જાવે, નબી મહમદ સાથસે પાવે; ૨૪૨.
દોનું મીલકર દીનકી રાહ ચલાઇ, તબજા દુનીઆં પરગટ પાઇ; ૨૪૩.
જો પયલે રાહા પરગટ ન દિખાતે, તો કીઉં કર બન્દ સાબીત રહેતે; ૨૪૪.
પછેલી ઈલમમેં રાહા દીખલાઇ, પીછે અલીને જુલફીકાર ચલાઈ; ૨૪૫.
કોપ કર મહમદ અલીસું બોલે, મારો કાફર એકહિ તોલે; ૨૪૬.
ઉઠી અલી ઓર લશકર સારા, સવા લાખ સો। રાજા મારા; ૨૪૭.
એસી બાત ચો ખંડ ગરજા, તબ જમી આસમાન થર થર લરજા; ૨૪૮.
બે ઈમાની સારે માર મોર નાંખે, ઇમાનીકું આપસકે પાસે રાખે; ૨૪૯.

મહમદ આ કર ગુંજજ બોલી, પીર મુરીદકી ઐસી બોલી; ૨૫૦.
પએલા સીધા મારગ ચલાયા, ગાફલ દુનીઆકું નહી ભાવેઆ; ૨૫૧.
નબીકે તુરસું દુનીઆ સારી કીતી, આપકી કમાઇ અપને લીતી; ૨૫૨.
એસા બંદા સાચજ લીજે, તો કીસીકું બુરા કાએકું કીજે; ૨૫૩.
સીરકે સાટે શાહો પાવે, નહીતો સારા બોહો ગમાવે; ૨૫૪.
કે બીના પીર પેકાંબર ન હોવે, પીર બીના સારી કમાઇ બોવે; ૨૫૫.
સારિ બાટ સાહેબને કીઆ, આપણા મારગ સાચા લીઆ; ૨૫૬.
દીન વોરીને બાટ બોલી, કાહેર ભાગા શીશજ ડાલી; ૨૫૭.
કાહેરસું દુખડાં સહેઆ ન જાવે, સો કીઉં કર શાહાકા મુખડા પાવે; ૨૫૮.
સાચી ફકીરી મોટી કરણી, સાચી વાટ સાચી રેણી; ૨૫૯.
શાહાકી દરવેસી તો જા પાવે, જો બંદા તસબી જીકરજ લાવે; ૨૬૦.
યું દરવેસી ન હોવે પુરી, સો સભ જાણો દીનમાં અધુરી; ૨૬૧.
જો પીર દરવેસ એક ન હોવે, તો પીર કીઉંકર દરવેશી દેવે; ૨૬૨.
પએલી દરવેસી કર દીનજ લીજે, પછે દીનકી સંભાલજ કીજે; ૨૬૩.
નહી કર દરવેસી જુઠી જાણો; પરગટ એહી દેખ પીછાણો; ૨૬૪.
સતકી દરવેસી સાચી ભાઈ, નહીતો દરવેસી બો ગમાઇ; ૨૬૫.
દેખો પેકાંબરે કયા કીઆ, જીસકું ટોકા ખાતે જમવારા ગયા; ૨૬૬.
દીનકી બાટ સાંહીને એસી કીઆ, જો અપના નામ કરકર દીનમેં ગયા; ૨૬૭.
દિનકી દરવેસી એસી જાણો, જો આગલ પીર નબી પીછાણો; ૨૬૮.
સાચા પીર તેરે હાથું આવે, તો દરવેસી દીન પરગટ પાવે; ૨૬૯.
કે છંતાલીસ સુન્નત દીલ માંહે હોવે, તો જા પીર દરવેસી દેવે; ૨૭૦.
ઇસમેં એક સુન્નત બોછી હોવે, તો મોર મહમદ દરવેસી પીછી લેવે; ૨૭૧.
સેખ મસાએખ જે કોઈ ગફલતમેં જાવે, તો સારા જમવારા બો ગમાવે; ૨૭૨.
એ સાચા શાહાસું કોજે વેપારા, ગુપત નહિ પરગટ હે સારા; ૨૭૩.
દરવેસી નહી કુછ શહેરમેં બીકાવે, સીરકે સાટે દરવેસી પાવે; ૨૭૪.
જબ સીરકે સાટે બેલ કર ગએ, તબ બલકમેં પેકાંબર જાહેર ભએ; ૨૭૫.
અડા વેપારી પીરજ કહીએ, સારી બાત ઉનસે લહીએ; ૨૭૬.
ઉસ પેકાંબરકા કોઇ ભેદ ન જાણે, પરગટ હોયસે અપણે ટાંણે; ૨૭૭.
જીનેં સીરજેઆ સો લાએગા ભાઇ, બોહોત ગીરાક ચલ જાઈ; ૨૭૮.

સીરકે સાટે શાહા જો પાવે, કાયર નાહા ઠોર ન આવે; ૨૭૯.
કામ જીઆદા કોઇ ન લેવે, પુરા લેવે ને પુરા દેવે; ૨૮૦.
જો પુગે સો લેકર આવે, અપનાં શીર વે દે ગમાવે; ૨૮૧.
એક ચીત એક મન જીને શીર દિઆ, દરવેસી દીનકી ઉને જા કર લીઆ; ૨૮૨.
સાચા દરવેસી દીનકા જાણો, કુડ કપટી સો ગાફલ પીછાણો; ૨૮૩.
દીનમેં આકર ગફલત ખોણા, પીર પીછાણ કર મુરીદ હોણા; ૨૮૪.
પીરકું પીછાણો પરગટ ભાઇ, અલી મહમદકી આલમેં આઇ; ૨૮૫.
વે દુનીઆ છોડ કર જાવે, આછે માણક ચુન ચુન લાવે; ૨૮૬.
એસા પારખું કોઈ ન હોવે. નબી મહમદ આપે જોવે; ૨૮૭.
હજાર તોભા કર કર નામજ લેણા, ઉસકે નામું બેહેસ્તમેં જાણા; ૨૮૮.
પીરકે પીછે શીશજ ખોવે, સો મુરીદ સાચા હોવે; ૨૮૯.
આપે દેવે ને આપે લેવે, ધ્યમાન રાખે ને પુરા સીરેવે; ૨૯૦.
આપે દેવે ને આપે લેવે, સાચા મોમન ફરમાને રહેવે, ૨૯૧.
વેદ કિતાબ પઢતા જમવારા જાવે, રેણિ નહિં તો મીલણા કાંહાંસે પાવે; ૨૯૨.
એલમ ભણેસું બેહેસ્ત ન પાવે, એક અખરસું સારા આવે; ૨૯૩.
એલમ ભણે ને રેહેણી ન રેહેવે, રેહણિ બીના તે સર્વ ખોવે; ૨૯૪.
બોહોત પઢયા ઓર શાહાકું ન જાણ્યા, થોડા પઢયા મુજે પીછાણ્યા; ૨૯૫.
બોહોત પઢયા ન આવે કામ, શીર દેવે તો પામે હામ; ૨૯૬.
બ્રાહ્મણ બોહોત બડા હોવે, ભેદ બીના વે સારા ખોવે; ૨૯૭.
માણસ બોહોત કર નાવે ધોવે, ભેદ બીના વે સારા ખોવે; ૨૯૮.
જો વે ભરામણ સાચા હોવે, તો માંહેકા મેલ પેલાં ખોવે; ૨૯૯.
બદેકું ધોણા માંહેકા કહીએ, દીલ ધોયાસું સાંહિ પરગટ લહીએ; ૩૦૦.
બોટે ધોણેસું જો મન લાવે, દયા ધરમ ઉસે નહી આવે; ૩૦૧.
નબી અપણા તો જા પાવે, સાચી કરણી આપ ચલાવે; ૩૦૨.
સાચા બોલણાં જીનકું આયા, ઉને આપણા શાહાકું પાયા; ૩૦૩.
સાચે ધારણ જીને મન લગાયા, સાચા નબી સોભ પાયા; ૩૦૪.
બોભમાની અજાજીલને કીઆ, તિસકે પીછે દીદાર ન લીયા; ૩૦૫.
બોહોત બાતાં નબીકી કહાવે, રેણિ રેહેવે તો જા નબી કીલાવે; ૩૦૬.
નબીઉકા પંથ સો ખંડાધાર, સત રાખે તો પાવે પાર; ૩૦૭.

નબીઉંકી બાટ સતસેં પાઇ, સત બીના સબ ઐા ગમાઈ; ૩૦૯.
પયલે નબીઉંને બાટ દીખાઈ, જો સમજ્યા તીને દીદાર પાઇ; ૩૦૯.
આખર જમાના આયા ભાઇ, કાયકું રાખેા સીર ઉપર લાઈ; ૩૧૦.
બાવા આદમને કેસા કીઆ, જા બેહેશતમેં વાસા લીઆ; ૩૧૧.
અજાજીલને કેસા મકર કીઆ, કણીક દાણા હવાકું દીઆ; ૩૧૨.
બીન ફરમાને દાણા ખાયા, તેા બેહેશત છેાડ કર દુનીઆમે આયા; ૩૧૩.
એક અગરબ દુજા મગરબ નાખ્યા, કેતેક બરસ પીછે ભેરા રાખ્યા; ૩૧૪.
એ દેાનુંકું જુઆ જુઆ નાખ્યા, આદમકું ઈમાનસું રાખ્યા; ૩૧૫.
ઐસી સેવા સતસું કરીએ, અપને ચાવે સતસું મરીએ; ૩૧૬.
આદમકા અદબ કબુ ન રાખ્યા, બેહેસત માંહેથી બાહારજ નાખ્યા; ૩૧૭.
જો મુલાજા સાહેબકું હેાતા, તેા બેહેસત છેાડ કર દેાજક ન દેતા; ૩૧૮.
એક રાઇકા હજારમાં હીસા, સેાબી નબીયુંકું નહી બકસા; ૩૧૯.
ઐસા સાચા મારગ મનમાં આણેા, નબી ચલે સેા દુખ પીછાણેા; ૩૨૦.
વેદસે મહમદને મન સમજાઈ, સમજ ચલે સેા સતકે પુરે ભાઇ; ૩૨૧.
છેતાલીસ સુનત સારી કીજે, વે છેાડ ચલે સેા કુડ કર લીજે; ૩૨૨.
કુડ કપટ સબ છેાડ કર દીજે, સેા સતકે પેંઢે લાગેા લીજે; ૩૨૩.
મહમદકા કહેઆ ન કરે ભાઈ, તીસકું નાંખેં આગમાં સાંહી; ૩૨૪.
મહમદને સમજાયા સેા ઈમાન રાખેા ઠેાર, તેા ફકર સારા કાઢેા
નહી તેા હેાવેગે ચેાર; ૩૨૫.

સાચા બેાલેા સેા પાવે તંન અંદર જાન, મહમદને સમજાયા સમજે
નહી ઉને ખેાયા ઇમાન; ૩૨૬.

જીને ઇમાન ખેાયા તીસે દીન દુનીયાં ન પાઇ, મસકા થા શેા ખેાયા,
ઘર ઘર છાશ બીકાઈ; ૩૨૭.

મુરીદ ઐસા મુરશીદ પર જીવ તન સઘલા લાએ, ટુકડે ટુકડે કર
નાંખીએ, તેાબી પીયુંકું છેાડ ન જાએ; ૩૨૮.

ફરમાન માનેા તેા ફેરા ટલે, સતગુરથી સતપંથમાં મલે; ૩૨૯.
જીનકા નામ રસુલ મહમદને સમજાવેઆ, સમજે નહી તીસકે
મુખ પર પડી ધુલ; ૩૩૦.

મહમદ નબીને ઐસા આંખા, આગે પીછે ફુંદ કર રાખા; ૩૩૧.
ભણે પીર ઈમામ શાહા વચન, સાચા મેામનને ભાવે તન મન; ૩૩૨.

વેલ.

નબી મહમદકી મન સમજાણિ, જો પઢે સુણે ને પાળે એક વાર,
ઉસકા ઈમાન નબી રાખે, વે ન જાવે દોજકની દરબાર. ૧.
જો કોઇ દો વાર પઢે સુણે ને પાળે, ઉસકા દુઃખ જાવેંગે દુર,
ઉસકું હોવે ખુશીઆલી, ઓર મન હોવે ભરપુર. ૨.
જે કોઇ તીન બાર પઢે સુણે ને પાળે, તો ઉસકા જાવેંગે રોગ,
વચ્ચે સાજે રહેંગે જાતસુ, એસા હુએ સંજોગ. ૩.
જે કોઇ ચાર વાર પઢે સુણે ને પાળેંગે, અને સતસું રહે હુશીઆર.
ઇમાન સાબીત તો નબી દેવેંગે દીદાર. ૪.
જો કોઇ રોજ પાંચ બેર પઢેંગે પારેંગે, નબીકી આલકા પુજેંગે પાએ,
પરતક આલ સીરેવીએ, તો જીવ અમરાપુરી જાએ. ૫.

મન સમજાણી સમાપ્ત.

છેતાલીસ સુન્નત.

કાયા નગરીમેં છેતાલીશ ઇંદ્રી છે. હાથ બે ઇંદ્રી, પગ બે ઇંદ્રી, આંગલીઉ વીશ ઇંદ્રી, હઇયું એક ઇંદ્રી, કાયા નગરીના નવ દરવાજા જીવ્યા એક ઇંદ્રી, આંખ બે ઇંદ્રી, કાન બે ઇંદ્રી, નાસીકા બે ઇંદ્રી, પછવાડે એક ઇંદ્રી, પેશાબની એક ઇંદ્રી એ જો વશ રાખે તો સરગમેં જાએ, નહિ વશ રાખે તો નરગમેં જાએ. પીર ઇમામ શાહા વાચા, સપત જાત કાયા પુરી નગરી માંહે છે. રસ, રગત, માંસ, મેદ, મજજા, અસથી, શુક્ર એ સાત જાત કાયામાં છે. પાંચ તત્વ કાયા નગરી માંહે છે. અગન, ખાક પવન, પાણી, મન એ પાંચ તત્વ એને પાંચ તત્વનો પુતલો કહે છે. એ છેતાલીશ સુન્નત જે કોઇ વશ કરે, તે તો મોમન અમરાપુરી માંહે સંચરે. પીર ઇમામશાહા વાચા, લાએલાહ ઇલલ્લાહુ મહમદ રસુલીલાહ.

છેતાલીશ સુન્નત સમાપ્ત.

મુળ ગાયેત્રી

યાને

શ્રૃષ્ટી નું મંડાણ.

અને

નુરે હિદાયતનું વરણન.

રચનાર–શાઈયદ ઈમામશાહ.

— આઠ લાખ કરણની ઉત્પતી. —

શ્રી નકલંકી નારાયણ હો સ્વામીજી, પરથમ આદનુર તમે પરમેશ્વરા, તમે પરસોતમ અમરતો અલખ નરીજંન હો સ્વામીજી, પરથમ નીલ વરણ ધંધુકાર, તારે સ્વામીજી આપોહિઆપ નરિજંન હો સ્વામીજી, તારે તમારો કોણ બહેન હો સ્વામીજી, હો પરમેશ્વરા; તારે દેવની દેહી છે નુરાની, આદ પુરૂશ આપ પુરૂશ આપ મન આપ ધ્યાન કરતવા હો સ્વામીજી, તે નુર નીરવાંણ હો સ્વામીજી; તારે તદા આદ નરીજંન હો સ્વામીજી ત્યારે સાદ નહી સબદ નહી, અહુંકાર નહિ, જલ નહી, થલ નહી, ધરતી નહી, આકાશ નહી, હો સ્વામીજી; ત્યારે નહી ચાંદા, સુરજ નહી, તારા નહી, પવન નહી, નહિ પાણી, હો સ્વામીજી; ડુંગર નહી, મેર નહી, કઇલાસ નહી હો સ્વામીજી; નહી તારા મંડળ, તીસમથે કોઇ ન હોતા હો સ્વામીજી, ત્યારે પરથમ આદ રૂપ પરવરતતે હો સ્વામીજી; ત્યારે પરથમ રૂપતો આદ મનથી નામ કરતવા હો સ્વામીજી; ત્યારે આદ પુરૂશ આપોહીઆપ ધ્યાન કરતવા હો સ્વામીજી; તે પરથમ આદ પુરૂશ રૂપ પરવરતતે હો સ્વામીજી; ત્યારે આદ પુરૂશના અંગથી સતગુર ઉપના તો ઉતપુતી ઉપનાં હો સ્વામીજી; ત્યારે રૂપ નુર એક તે નામ ચાર ધારજંતે હો સ્વામીજી; એક નામતો ગુર હુશનશાહ શેશ્ટીના ગુર હો સ્વામીજી; બીજો નામ તે ગુર બ્રહ્મા ધારજંતે હો સ્વામીજી; ત્રીજો નામ તે સતગુર ધારજંતે હો સ્વામીજી; ચોથો નામ તો ગુર નબી મોહમદ મુસ્તફા સલેલા અલેહી વ સલામ, તમેતો આપોહી

આપ હો સ્વામીજી; ઈ ગુર પ્રસાદે સાત ફીરસ્તા દેવની સેવા કરતવા હો સ્વામીજી, તે આઠ લાખ કરણ મધે પરવરતંતે હો સ્વામીજી; અને દેવ ધ્યાન કરતવા હો સ્વામીજી; ત્યારે આઠ લાખ કરણ મધે સ્વામી તમે અનત કરોડ દેવ નારાયણ નીપાવ્યા હો સ્વામીજી; તે ગુર પ્રસાદે નામ ધારજંતે હો સ્વામીજી; ત્યારે આઠ લાખ કરણ, કરણ મધે જુગ એક ધારંજંતે હો સ્વામીજી; તે અગીયાર લાખ વરસ પરવરતંતે હો સ્વામીજી ત્યારે ત્રીશ જુગ મલી મજમે એક કરણ મધે પુરણ પરવરતંતે હો સ્વામીજી; ત્યારેઆઠ લાખ કરણ મધે સ્વામી તમે અનત જીવ નીસ્તરાયા હો સ્વામીજી; તે આઠ લાખ કરણ ભરપુર ભવસ્તો હો સ્વામીજી.

— ત્રણ કરણના અવતાર પાત્રનું નામ. —

ત્રણ કરણમધે સ્વામીના અવતાર પાત્ર (૧૭) પરવરતંતે તે અવતારના નામ લીખંતે હો મુનીવરો.

૧ શ્રી અહુણાદ
૨ અહુણાદથી અલખ
૩ અલખથી નામનીલ
૪ નામનીલથી અનીલ
૫ અનીલથી સુન
૬ સુનથી સાન
૭ સાનથી નાંન
૮ નાનથી ગનાન
૯ ગનાનથી નુર
૧૦ નુરથી તેજ
૧૧ તેજથી જલ
૧૨ જલથી કમલ
૧૩ કમલથી અદબુધ
૧૪ અદબુધથી જાગ
૧૫ જાગથી તંતવ
૧૬ તંતવથી પ્રેમ તંતવ
૧૭ પ્રેમ તંતવથી આદ પુરશ

તે રૂપનું ધ્યાન કરતવા હો મુનીવરો; ઇ ધરમ ભવોભવ સતપંથ સદાઈ ઉતમ હો મુનીવરો, ઇ ત્રણ કરણના અવતાર પાત્ર (૧૭) ભવસ્તો હો મુનીવરો.

— ધંધુકારની હકીકત. —

અહુનાદ મધે સ્વામી તમ નરીજંન અંહું ધંધુકાર મધે સ્વામી તમે અલખ નરીજંન હો સ્વામીજી; અહુંકાર મધે છત્રોશ જુગ ને ચોરાશી ચોકડી ઉતમ એક ધ્યાન પરવરતંતે હો સ્વામીજી, ત્યારે તમે આપો આપ નરીજંન કહાવ્યા હો સ્વામીજી, તારે તમે નારાયણ વેદરૂ રૂપી કહાવ્યા હો સ્વામીજી, નરીજંનની

જવું સુકરીત પ્રેમ ધ્યાન દુકરીત નં હવો સુન હવો. સુંન હો, સ્વામીજી પહેલાં અનત કરોડ જીવ તારે અણ આદ નામ અલખ નરીજંન નર પાંચ નર ભી હો સ્વામીજી, ત્યારે તમે અનત મુરત અગોચર ત્યારે તમે અવતાર ધારજંતા હો સ્વામીજી, ત્રણ લાખ વરસ હો સ્વામીજી, શ્રી સતગુર બ્રહમા હો વાચા સાંમીજી, બ્રહમાવેદ સંમપુર્ણ સંસાર મધે પ્રકાશતે હો સ્વામીજી, જેમ લોહો પારસ હેમ કરતવગ હો સ્વામીજી, તેમ સતગુર મુનીવરને આપ સમાન કરતવગ, તેમ સતગુરજી અન પાન હો સ્વામીજી, શ્રી સતગુર બ્રહમા હો સ્વામીજી અર બંધ નર બંધ ધંધુકાર ગયા અનત જુગમાંહે તેજ રહયા હો સ્વામીજી, ત્યારે આદપુરૂશથી અહુંકાર (૧૮) અહુંકારથી પ્રકાશ (૧૯) તે ચાર વેદ હો સ્વામીજી, તમે નવ ખંડ પૃથવીની બાંધી પીઠ હો સ્વામીજી, શ્રી સતગુર બ્રહમા હો વાચા હો સ્વામીજી, આજં વદરૂ જળ બંધણા જુગ પાંચ, પાંચ જુગતો પઈવાળ થોભતા, પાંચ જુગતો બ્રહમંડ જડંતા, પાંચ જુગતો મેર ઉઠતાં, આઠ જુગ ગવરી ઉધરંતે, નઉ જુગતો નીરવાંણ જંડતે, બાર જુગતો રૂદમાળા ફેરવંતા, વીશ જુગતો ભભુત ભુસતા, ત્રણ જુગતો ત્રીશુળ ધરતા, એક જુગતો અહુંકાર કરંતે, એવા તોતેર ૭૩ જુગ શ્રી સ્વામીજીને રમત કરતાં વહી ગયા હો સ્વામીજી, તારે સો નર નાસી માતા, નાસો પીતા, નાશી ભારજા, નાસી સગા, નાસી દાસદારા, તારે નહી ધરતી, નહી આકાશ, નહી પવન. પાણિ હો સ્વામીજી, ચાંદો નહી, સુરજ નહી. હો સ્વામીજી, મેર નહી, નહિ કઈલાશ, હો સ્વામીજી, રાત નહી, દીવસ નહી, ખંડ નહી, દીપ નહી, ત્યારે કોઇ ન હોતા હો સ્વામીજી, અગમ અગોચર હો સ્વામીજી.

— આદ કળસ ઘટ થાપના અને સૃષ્ટિની ઉત્પતી. —

હેત ધરીને પ્રથમ ફીણ ઉપાયા હો સ્વામીજી, ત્યારે ફીણ થકી એક ઇંડ ઉપાયા હો સ્વામીજી. ઇંડ ફોડી ત્રણ ભવન રચાયાં હો સ્વામીજી, અમરતે બંધ બંધાયા હો સ્વામીજી, તમે અલખ પુરૂખ સ્થાવરાચર હો સ્વામીજી, દુતીયા બ્રહમા આદ ગુર ધરતી સ્થાપી આપોઇઆપ હો સ્વામીજી, તમે ગગન થંભાવણ આકાશ ગુર નર ઉપાઇ, ધરતી આકાશ, વેદ ત્રણ માહે હુવા, પ્રકાશ, પીર ઇમામ શાહા હો વાચા ધરતી આકાશકા મંડાણ કહો હો સ્વામીજી, અમે ઉંચ ઉદાવતકા ખમરજ લહુ હો સ્વામીજી, પ્રથમ અહુંકાર મધે ગુપ્ત કલસ થાપતા હો સ્વામીજી, ત્યારે આદ કુંભ કમળનો ઘડો ઉત્પુત પાણી સાથે ભરયો, તે દેવે લઇને બ્રહમા આગલ ધર્યો હો સ્વામીજી, અહુંકાર મધે હો સ્વામીજી, ત્રણ કલપ મધે હો સ્વામીજી, તમે સેસ્ત્ર નામ ભણાવ્યાં હો સ્વામીજી, તે ભણી નામ હોય વાચા સાર તેનો સાંભલો સબ દેવ નીજર હો સ્વામીજી ત્યાં બેઠા સંભુદેવ ચાલી લોક વાંણિ ગત માંય વીમરસ ભાંખે

ત્યાં બેઠા બ્રહમા વીશનુ મહેશ્વર હો સ્વામીજી ત્યાં બેઠા બાર કલાસું સુરજ ત્યાં સોળા કળાસું ચાંદો ત્યાં બેઠા દેવ નરીજંન ગોવીદ નાથ હો સ્વામીજી ત્યાં બેઠા શુરેગંત ગંગા ત્યાં બેઠા સાત શાહેર નવશો નવાણું નદીઓ હો સ્વામીજી જ્યાં કલશા થાય ઘટ થાપના ત્યાં બેઠા બાવા ગોરખજતી હો સ્વામીજી પ્રથમ સ્વામીજીયે આઠ કુંભ ઉપાવ્યો જે જીવ જાતા એકમના જાઈને કુંભની સેવા કરતવા તે ભવોભવ અમરાપુરી ભોગવંતા હો સ્વામીજી ગુરનર પ્રથમ ઘટ થાપ્યું તારે પેહેલાં મૃતલોકમાંહે માનવી નહીં અને ઈંદ્રા લોકમાં દેવતા નહિ હો શામીજી તારે ગુરનરને પાવળ પ્રમાણે ગુરનરના નુરની ઉપાઈ તે કળશમાં પાંણી સાચતુ નાખ્યુ હો મુનીવરો તારે પહેલાં મંડાણ સુરજ ભવન રચ્યું હો સ્વામીજી બીજુ ચંદ્રમાં ભવન રચ્યું હો સ્વામીજી ત્રીજુ ભવન તો રચ્યો તારા મંડણ રચ્યું હો સ્વામીજી ચોથુ ભવનતે ધરૂ ભવન રચ્યો હો સ્વામીજી પાંચમું તો ઈદ્ર ભવન રચ્યું હો સ્વામીજી છઠું તો બ્રહમાડ રચ્યું હો સ્વામીજી સાતમું ભવન બધે આકાશ પ્રકાશતે સરવે થાને વસુંદ્રા બ્રહમાજ હો મુનીવરો પહેલું થાનક શેશનાગની ફેંણ ઉપર રાખ્યું સ્વામીજી બીજે થાનક ધમલા ધોરીના શીંગ ઉપર શેશનાગ રાખ્યો સ્વામીજી ત્રીજે સ્થાનક કાચબાના કૃણ ઉપર ધમલાધોરી રાખ્યો છે સાંમીજી. ચોથો સ્થાનક મગરના વાસા ઉપર કાચબો રાખ્યો સ્વામીજી. પાંચમું સ્થાનક મ્હાસા પંખી ઉપર રાખ્યો સ્વામીજી. છઠું સ્થાનક તો પાણી ઉપર માસ પંખી રાખ્યો સ્વામીજી. સાતમું સ્થાનક તો પવન ઉપર પાણી રાખ્યું સ્વામીજી. તમે રાખી ધરતી શેશનાગ આધારે અને શેશનાગ તે ધમલાધોરીને આધારે હો સ્વામીજી, ધમલાધોરી કાચબાને આધારે હો સ્વામીજી. કાચબો તે કરટ મગરને આધારે હો સ્વામીજી. મગર તો માંસ પંખીને આધારે હો સ્વામીજી. માંસ પંખી તો પાણીને આધારે હો સ્વામીજી. પાણી તો પવનને આધારે હો સ્વામીજી. પવન તો તમે પોતે ઉપાયો આપોહો આપ હો સ્વામીજી. પવનને આધારે મેદની ચઉદ ભવન હો સ્વામીજી. પવન તો તમે આપોંહી આપ નરીંજન હો સ્વામીજી નરીંજનથી અહુંકાર હો સ્વામીજી અહુંકાર મધે આઠ રુપે ભવે બ્રહમા હો સ્વામીજી બ્રહમા વીધરતો અવતાર રૂપી દેત દેવતા મહિસરા એક મુરત ત્રણ દેવ કરતવા હો મુનીવરો શ્રી સતગુર હો વાચા હો સ્વામીજી તમે નરીંજનથી અવતાર ધર્યા. મજમેં ત્રણ લાખ વરસ.

— સાત દિવસમાં વાર પ્રમાણે શું ઉપાવ્યું તે હકીકત. —

સંસાર પ્રકાશતે હો ઇ સરવે સતગુર સીરજંતે હો સ્વામીજી, શુકરવારે સ્વામી સીરજી ચાર ખાણ હો સ્વામીજી, ચારહિ વાણ ચોરાશી લાખ જીવા જોડ ચાંદો, સુરજ, પવન, પાણી, તમે શુકરવારે સીરજંતે હો સ્વામીજી, જમી માતાને દશ આસમાન તે તમે શનીવારે સીરજંતે હો સ્વામીજી, આદીતવારે સીરજંતે ચાર દીશુ ને ચઉદ ભવન હો સ્વામીજી, સાત શાહેરને નવસો નવાણું નદિયુ

તે તમે સોમવારે સરજ્યા હો સ્વામીજી, અસ્ટ કરોડ પરમતન નવકુળ નાગ ચોસઠ લાખ દેવીયું પેદા કહયા હો સ્વામીજી, તે મંગલવારને દહાડે હો સ્વામીજી, બુધવારને દહાડે સરજ્યા નવાણું કરોડ જંખ છપન કરોડ મેઘ બત્રીશ કરોડ કીનરે તેત્રીશ કરોડ દેવતા હો સ્વામીજી, ભીસપતવારે તમે સરજ્યા ગુરનર ચતુર ખાંણ હો સ્વામીજી.

— ચાર ખાણની હકીકત. —

પરથમ જરેજ ખાંણ સરજંતે હો સ્વામીજી, જરેજ ખાણ મધેથી કીયા લખણ દોપગા અને કીયા લખણ ચોપગા અને કયા લખણ ખડચરા તમે કથા હો દેવ મહેશ્વરા એક એક ખાણ એકવીસ લાખ બંધાણા જરેજ ખાંણ મધે કોણ કોણ વસત પવીત્ર હો સ્વામીજી, અને કોણ વસ્તુ વખાણીયે હો સ્વામીજી, જરેજ ખાણ મધે ત્રણ વસ્ત પવીત્ર હો સ્વામીજી, અને ત્રણ વસ્ત વખાંણીયે હો સ્વામીજી, નરસીહી ને ગજાઈ નર રૂપી ભવે બ્રહમા સીંહિ રૂપીતા સીરજનહાર જનતીમે દેવી ને ગજા સોહિયે પણ હમ દેવ સદા નરીજનાં હો સ્વામીજી.

હવે ઈંડજ ખાંણ મધે કયા લખણ મોટા કીયા લખણ વખાણીયે હો સ્વામીજી, કીયા લખસણ જળચરા હો કીયા લક્ષણ પંખી જાત હો સ્વામીજી, ઈંડજ ખાણ મધે નાગ લોક જીવ જાત મોટા વખાણિયે આઠ લાખ જીવ જળચરા અને ચતુર લાખ જીવ જાત પંખી એક એક નીરવાણ હો સ્વામજી, એકવિશ લાખ બંધાણ ઈંડજ ખાંણ મધે કોણ વસ્ત પવીત્ર કોણ વસત વખાંણીયે હો સ્વામીજી હંશ કોરભ ને ગરૂડ હંસ રૂપી, ભવે તો ભરમા કારેવ રૂપેતો શ્રીજનહાર જંનદેવીને તો ગરૂડ સોહી એ પણ હમે દેવ સદા નરીજંન હો સ્વામીજી.

ઉદભુદ ખાંણ મધે કયા લક્ષણતો સુગંધ કયા લક્ષણ તો કંધ મુડાહો સ્વામીજી, તમે કથા હો દેવ મહેશ્વેરા ઉદભોદ ખાણ મધે તો નવ લાખતો સુગંધ કર્યા અને ચતુર લાખતો નીરગંધ કયા હો સ્વામીજી, અને અશ્ટ લાખતો કંદમુળા કીયાં એક એક નીરવાણ એકવીશ લાખ બંધાણ હો સ્વામીજી.

ઉદભોદ ખાંણમધે કોણ કોણ વસત પવીત્રાં અને કોણ કોણ વસત વખાણીયે હો સ્વામીજી, ત્યારે ઉદભોજ ખાંણમધે ત્રણ વસત વખાણીયે હો સ્વામીજી અન વોંણ ને ચંદન હો સ્વામીજી. અનરૂપીતો ભવે બ્રહમા અને વોંણ રૂપીતો સીરજનહારજંન અને દેવીને તો ચંદન સોહિયે પણ હમ દેવ સદા નરીજંના હો સ્વામીજી.

સીતેજ ખાંણ મધે કીયા લક્ષણ તારા અને કીયા લક્ષણ તો મેગ મંડણ કીયા લક્ષણ તો પરમતા હો સ્વામીજી, તમે કથા હો દેવ મહેશ્વેરા હો સ્વામીજી

સીંતેજ ખાણ મધે તો નવ લાખ જાત તારા મંડાણ હો સ્વામીજી, અને ચતુર લાખતો મેગ મંડાણ ને આઠ લાખતો જાત પરમતા હો સ્વામીજી એક મંડાણ એકવીશ લાખ બંધાણ હો સ્વામીજી સીંતેજ ખાણ મધે કોણ કોણ વસત પવીત્રા વખાણીયે હો સ્વામીજી, તારા ત્રાંબાને સોવન તારા રૂપીતો ભવે બ્રહમા અને ત્રાંબા રૂપીતો સીરજનહારજંન તમ દેવીને તો સોવન, સોહિયે પણ હમ દેવ સવા નરીજંન હો સ્વામીજી, ચતુર ખાંણ સીરજંતે હો સ્વામીજી, સીતેજ, જરેજ, ઇરજ; ઉદભેાદ, એ, ચાર ખાંણ સીરજંતે હો સ્વામીજી, આસણ બેસણ કરી જાણે હો સ્વામીજી, સતગુર બેાલ્યા સકૃયત સકૃાનતી વાંણ.

— ત્રણ દેવની ઉત્પતી. —

એટલા જુગતો રમત કરતા વહી ગયા હો સ્વામીજી, તારે સાંમીજીયે એક શકિત દેવી પેદા કીધી હો સ્વામીજી તે શકતી લધને અલગી મેલી હો સ્વામીજી ત્યારે શકિતયે જણ્યું છે જે હું છું તારે સ્વામીજીના મંન માંહેથી શકતીની જીભીયાને તેજ મેલ્યું છે પચાસ લાખ જુગ પછે નાભ કમળથી ભવે બ્રહમા થયા છે તારે સ્વામીજી મુખથી જીભીયા તેજ શકતીને મેલ્યું તારે ચાલીસ લાખ જુગ પછી સ્વામીજીયે મુસ્તક થકી વિષ્ણ રૂપ પેદા કીધું તારે સ્વામીજીયે શકતિમાં તેજ મેલ્યાં તારે પછે સાઠ લાખ જુગ પછે સ્વામીજીયે મુસ્તકથી તેજ શકતી જબા મુકયું હો સ્વામીજી, અમતર વીંધીયા તે ઇશ્વર પેદા કર્યો હો સ્વામીજી, ત્રણ દેવ પેદા કર્યા હો સ્વામીજી, તારે છત્રીશ જુગ ચોરાશી ચોકડી વઈ ગયા પછે નરજી બોલ્યા જે વેદ ગયા તો જાવા દો, નવા વેદ પેદા કરો, નહી તો કાયર થઈને ઉભા રહો.

ત્યારે બ્રહમાએ કહયું જે અમે છત્રીસ જુગ ચોરાસી ચોકડીએથી અમે નાનેરાભાઇ, ત્યારે પછે ઇશ્વર ઢુંઢે ઢુંઢે કરે વિચાર, આવી ઉભા વિશનુ મહારાજ કે પાસ, એ વિશનુ માહારાજ કીપા કરો-કરો વેદની સાર હો સ્વામીજી, ત્યારે વિશનુ બોલ્યા જે વેદ ગયા તો જાવા દયો, નવા વેદ પેદા કરો, બ્રહમા વિશનુ ને મહેશ્વર પોતે પેદા કર્યા હો સ્વામીજી.

—ધર્મની ઉત્પતી અને ઘટપાટની સ્થાપના તથા સૃષ્ટિની ઉત્પતી.—

ત્યારે ચાર પુતલાં મેરને માથે પેદા કર્યાં હો સ્વામીજી, તે ધરમ શાળાએ બેઠા હતા હો સ્વામીજી, હવે ચાર પુતલાં બેઠા હતા જ્યાં સ્વામીજીયે મુસ્તકથી તેજ નાખ્યું છે ત્યાં જાણ આદ પેદા કર્યા હો સ્વામીજી, તારે ધરમ જમણે ખંભે પેદા કર્યો હો સ્વામીજી અને બ્રહમા મહેશ્વર વીષ્ણને ધરમ પુછવા લાગે. કહેવા લાગે જે તમારો કોણ ધણિ છે ત્યારે બ્રહમાજીયે કહું છે જે હમારો તમારો ધણી

શ્રી પરમેશ્વર છે હો સ્વામીજી, અને તેને પાઇ લાગા ત્યારે ધરમને કાજે સ્વામીજીયે મુખથી અખે પાત્ર આપ્યું છે હો સ્વામીજી, ત્યારે ધરમ લઇને ગુરબ્રહ્માજીને આપ્યું છે હો સ્વામીજી, ગુરબ્રહ્માજીયે ઘટપાટ થાપ્યું છે હો સ્વામીજી ત્યારે ગુર બ્રહ્માજીએ એક નુરાની છાંટ નાંખી ત્યારે સાત સમુદ્ર પેદા કર્યા છે હો સ્વામીજી, ત્યારે સતગુર બ્રહ્માજીયે બીજી નુરાની છાંટ નાખી છે ત્યારે અસ્ટ કરોડ પરબત પેદા કર્યા હો સ્વામીજી ત્યારે સતગુર બ્રહ્માજીયે ત્રીજી નુરાની છાંટ નાખી ત્યારે નવાણું કરોડ જંખ, છપન કરોડ મેગ, બત્રીશ કરોડ કીનર તેત્રીશ કરોડ દેવતા અને સાત રખી રાહો ચાંદા, સુરજ, તારા, મંડળ સરવે સેસ્ટી પેદા કીધી છે હો સ્વામીજી.

તારે સતગુર બ્રહ્માજીયે ચોથી નુરાની છાંટ નાખી છે ત્યારે જેટલા સીંતેજ ખાણના જીવ, જેટલા ઈંડજ ખાણના જીવ, જેટલા ઉજભોજ ખાંણના જીવ, જેટલા જરેજ ખાણના જીવ, ઈ ચાર ખાંણના ચોરાશી લાખ જીવાજોડ કરતવા હો સ્વામીજી, તે પ્રેમ બ્રહ્માજી થાપ્યા હો સ્વામીજી, ત્યારે બ્રહ્માજીના મનમાંહેથી મોટાઇ આંણી છે જે સેસ્ટી તો મેં નીપાઇ હો સ્વામીજી, ત્યારે વેદનું અજવાળું હતું એક કલપ ધંધુકાર થ્રુધી હો સ્વામીજી, ત્યારે બ્રહ્માના મનમાં મોટાઇ આવી તે પહેલાં બંધણ હો સ્વામીજી, એસા પુરૂખ જુગો જુગ ધંધુકારે જુગો જુગ અહુનાદ ગુરકે છોડા શકતી દેવી કે છોડો ઇ શકતી દેવી જાયા તેનો પુત્ર બ્રહ્મા ઇ વીષ્ણ મહેશ્વરા હો સ્વામીજી;

— ત્રણે મુરતને ઉપજેલો અહંકાર. —

ત્યારે બ્રહ્મા કહે જે સેસ્ટી હુમારી હો જલે બ્રહ્મા; થલે બરહ્મા, આકાશે બરહ્મા, પાતાલે બરહ્મા, ઘર મેર પરબતે બરહ્મા; ઇ સરવે માયા હુમારી હો સ્વામીજી.

ત્યારે ધરમે કહ્યું જે સુણો હો ગુર બરહ્માજી તમે ન જાણો સેસ્ટકા ભેદ સેસ્ટ કરતા કોઇ દુજા દેવ ચતુર ભોજકી કળા સારી ઇ નઇ સેસ્ટી તમારી હો સ્વામીજી.

ત્યારે ઇશ્વરે કહ્યું જે તમે સુણો હો ગુર બરહ્મા જલે ઇશ્વર; થલે ઇશ્વર, આકાશે ઇશ્વર, પાતાલે ઇશ્વર, ઘર મેર પરબતે ઇશ્વર, ઇ સરવે માયા હુમારી હો સ્વામીજી.

ત્યારે ધરમે કહયું જે તમે સુણો ઇશ્વરો તમે ન જાણો સેસ્ટકા ભેદ સેસ્ટી કરતા કોઈ દુજા દેવ ચતુર ભોજકી કળા સારી ઈ નઇ સેસ્ટી તમારી હો સ્વામીજી.

ત્યારે શકતી બોલ્યા તમે તો આજ કાલના છોકરા છો તમે શું જાણો સેરટીની વાત, જલે દેવી, થવે દેવી, આકાશે દેવી, પાતાલે દેવી, મઈ મંડળે ઘર મેર પરબતે દેવી, એ સરવે માયા હમારી.

ત્યારે ધરમ બોલ્યા તમે સુણો હે દેવી તમે ન જાણો સેરટકા ભેદ, સેરટી કરનવા કોઈ દુજા દેવ. ચતુરભોજકી કળા સારી એ નઈ સેરટી તમારી હો સાંભીજી.

ત્યારે શ્રી નારાયણે કહયું દઇતને જે તમે વેદ હરી જાવો ત્યારે દઇત વેદ લી ગયો, ત્યારે અંધકાર થઈ રહયો, ત્યારે ગુર બ્રહમા ઢુંઢે ઢુંઢે કરે વિચાર આવી ઉભા વિશનુ માહારાજકે પાસ; એ વિશનવ માહારાજ કીરપા કરો, કરો વેદની સાર ત્યારે છત્રી જુગ ચોરાશી ચોકડી તો વઈ ગયા, પછે નર બોલ્યા વેદ ગયા તો જાવા દયો નવા પૈદા કરો નહિં તો કાહેર થઈને બેસી રહો.

ત્યારે ઇશ્વર ઢુંઢે ઢુંઢે કરે વિચાર આવી ઉભા વિશનુ માહારાજકે પાસ, એ વિશનવ માહારાજ કીપા કરો; કરો વેદની સાર. ત્યારે સાહેબજી બોલ્યા વેદ ગયા તો જાવા દયો, નવા વેદ પૈદા કરો, નહિં તો કાહેર થઈને બેસી રહો.

ત્યારે આદ શકિત ઢુંઢે ઢુંઢે ને કરે વિચાર આવી ઉભા વિશનુ કે પાસ, એ વિશનુ મહારાજ કપા કરો, કરો વેદની સાર; ત્યારે શ્રી સાહેબજી બોલ્યા વેદ ગયા તો જાવા દીયો નવા વેદ પૈદા કરો નહિ તો કાહેર થઈને બેસી રહો.

ત્યારે પીર ઇમામશાહકી વાચા, ગુર સમા તોલ નહિ, ચંદા નહી, સુરજ ગુર સમા તોલ નહી પવન નહિ પાણી, ગુર સમા તોલ નહિ ધરતી, નહિ આકાશ, ગુર સમા તોલ નહિ રાગ, નહિ લાખા, ગુર સમા તોલ નહિ દેવી, નહિ સેરટી, ગુર સમા તોલ નહિ જોગ, નહિ જુગત, ગુર સમા તોલ નહિ ત્રિલોક; ગુર સમા તોલતો કોઈ નહિ હો સામીજી, ગુર પ્રસાદે હુધ સુકતી હો સ્વામીજી.

એસા તો સત વિશનુ પાત્ર અવતાર હો સ્વામીજી, દુતીયા બ્રહમા હો સ્વામીજી, બ્રહમા આદ વિશનુ તે ગુર નર વિનાં જે બીજો ગુર કહેવાસે તે તો કુંભી નરગે પડશે જુગો જુગ ને ભવોભવ જાસે રસાતાળ હો સ્વામીજી, એ ગુર નર એક તન હો સ્વામીજી.

— પહેલો જાયલા કલપ. —

શ્રી સતગુર વાચા હો સ્વામીજી, હવે પેલા કલપ જાયલાનું મંડાણ માંડતે હો સ્વામીજી, પરથમ નોમુ છમછર વઇશાક વદિ ૦)) અમાસ વાસી આદિતવાર

નક્ષત્ર મુળને દહારે તમે જાયલા કલપનું મંડાણ થાપ્યું હેા સ્વામીજી; જાયલા કલપની શાખા પાછલી નાત, પાછલેા પહેાર કહીયે. પરથમ જાયલા કલપ મધે તમે ચતુર જુગ થાપંતે હેા સ્વામીજી, બત્રીસ કરેાડ, બત્રીસ લાખ, બાવીશ હજાર, ગેાહેા મારગ, જુગ પ્રમાણ હેા સ્વામીજી, (૧) છવીશ કરેાડ ને ત્રેવીશ લાખ ને બાવેાશ હજાર ગેાચરચ જુગ પ્રમાણ હેા સ્વામીજી, (૨) બાવીશ કરેાડ બાવીશ લાખ બત્રીશ હજાર મહા વિદ પ્રમાણ હેા જુગ સ્વામીજી, (૩) અઢાર કરેાડને બાવીશ લાખ ચેાવીશ હજાર નીદ જુગ પ્રમાંણ હેા સ્વામીજી, (૪) જમલે નવાંણ કરેાડ જાયલા કલપના હેા સ્વામીજી, તે જુગ ચાર મલી જમલે સ્વામીના રૂપ ચાર પરવરતંતે હેા સ્વામીજી. હવ કવ ધરમ કેશવ સ્વામીના રૂપ ચાર પરવરતંતે હેા સ્વામીજી, ત્યારે વેદતેા રગુ વેદ ભણુતા હેા સ્વામીજી, ભાખ્યા પ્રમાણે મુખી એક (૧) માજ દેવતેા ગુર બ્રહમાને પુજતા તે દેવતેા દેવ ગેાડ ગેાડીનાઈના નવાણું કરેાડ જંખ સીર પુજતાં તે જંખની ઇસ્ત્રી ચેાપવંતી રહેતી એક લાખ વરસ રહેતી જખ સીરની સ્ત્રેા ઢાંન દેતી તારે વાચા ફુળ એાધાન રહેતું તારે નેવું લાખ વરસ તે બાલક ગીરભાસ્થાન રહેતું હતું તારે તે બાલક પાંચ વસ્ત્રસું ઉપજતું તે બસેા તાડ તે માણસ ઉંચુ હતું એકસેા તાડ તે માણસ અગીરસ હતું તે નવાણું કરેાડ નીરવાણ હેા સ્વામીજી, જાયલા કલપની નવાણું કરેાડ નીરવાણ હેા સ્વામીજી, તારે ધરમ તેા વીશ વસા, પાપ તેા નાસ્ત ભવે તારે ત્રણ લાખને ચેારાશી હજાર ત્રણસેા ગીરણ (ખાંના) હતા ખાંના તેા ગુપ્તત ભવે તે ધ માંહે નવાણું કરેાડ તેા નીમધારી તે સરવ રખીસર સતપંથ ધ્યાયવ અંતે સતપંથ સરેવતા સરવે દેવ રખીસર દેવની કાયા લક્ષમી સંપુર્ણ પરવરતંતે તારે રખીસર રતન પદાર્થ કળસમધે રાખતા નવાણું કરેાડ રખીસર મેાક્ષ-મુગતી લહેતે.

તારે ધરતી એકવાર વાવતા તે સહેસત્રે વાર ફુલ લેતા ગઉ કુંભ ચાર દુધ દેતી તે દુધ દેવ એક ભરખ ભેાજન આહર કરતા હેા સ્વામીજી, કેાઇ કેને નહી દુવતા હેા સ્વામીજી, તેમાં નરગે કેાઇ ન જાતા આવા ગમણના સત સરવે સમતેાલ સરગપુરી પેાંચતા હેા સ્વામીજી તારે સ્વામી તમે જાયલા કલપમધે વીશુધરા જલ કરતવા હેા સ્વામીજી, સરવે વીરખા પરવરત તે મુસ્તક જલ પરવરતતે તેજ કરતવા તારે ધરૂ તારા મંડળ શુધી સરવઈ જલ કરતવા હેા સ્વામીજી; પરભાસત લખ ચેારાશી જીવ જેડ મસ્તક કરતવા હેા સ્વામીજી, તમે ચતુર ખાંણ બુજતે હેા સ્વામીજી, એક કડીયું સરવે મસ્તક ભવેા સરવે જાત ભવનમધે તદા વીરનું મુરત આવણા હેા સ્વામીજી, ત્યારે સરવે નીર નીસરી જાતું તદા તમે વાયક એાચરતે હેા સ્વામીજી; તમે મુકી કીડી પરાગવજીને પાંદડે ઉપર મુકી હેા સ્વામીજી, તમે તે કીડીને ફરમાન કીયા હુકમ તેરેસે કીડીયે છજ્જા

બોલ્યા ચઉદ ભમણનું પાણી ને માંઇ સમાણા હો સ્વામીજી, જાઇલા કલપની શાંખા જુગ ચારની પુરી સંપુર્ણ સમાપ્ત ભવસતે.

— બીજો ફાયલા કલપ. —

પીર ઇમામશાહા હો વાચા બીજા ફાઇલા કલપનું મંડાણ મંડતે હો સ્વામીજી, તે મધે અગતીયા કલપનું મંડાણ હો સ્વામીજી, અનત અનત વનસ્પતિ પ્રકાશ કરતવા હો સ્વામીજી, અનત અનત વનસ્પતી ફળ કરતવા હો સ્વામીજી, વનસ્પતી માંહેથી અનત અનત અન ભરખ ભોજન આહાર કરતવા હો સ્વામીજી, અનત અનત ચાર ખાણી માંહેથી પ્રગટ કરતવા હો સ્વામીજી, ચાર ખાણ ,ચાર વાણ, માંહેથી લખ ચોરાશી જવા જોડ પ્રગટ કરતવા હો સ્વામીજી, ફાઇલા કલપનું મંડાણ માંડતે હો સ્વામીજી, છમછર નોમું સીરજંતે હો સ્વામીજી, નામ છમછર આસાઢ ઉતરતે અને શ્રાવણ બેસંતે અમાસ વાર સોમવાર નક્ષત્ર અનરાધાને દહાડે ફાઇલા કલપની સાખા જુગ ચારની પરથમ કહીયે શ્રી વીસ કરોડ બાવીશ લાખ વીશહજાર ઇ નીધ જુગ પ્રમાણ હો સ્વામીજી (૧) પંદર કરોડ બાવીશ લાખ વીશહજાર ગીરધ જુગ પ્રમાણ હો સ્વામીજી (૨) બાર કરોડ ત્રેવીશ લાખ વાંશ હજાર પ્રેમ જુગનું પરમાણ હો સ્વામીજી (૩) આઠ કરોડ બત્રોંશ લાખ ચાલીશ હજાર નુલ જુગ પ્રમાણ હો સ્વામીજી (૪) જુમલે કરોડ છપન ફાઇલા કલપ જુગ ચારનુ જુમલે સ્વામીજીના રૂપ ત્રણ (૩) પરવરતંતે હો સ્વામીજી, કવત્ર ૧ તત્ર ૨ ઉણાદ ૩ ઇ રૂપ ત્રણ (૩) પરવરતંતે હો સ્વામીજી, તારે દેવ છપન કરોડયું નીમચારિ તે મધે વામાપુર મધે દેવતા પુરત્ર દીશ નમસકાર કરતવા હો સ્વામીજી, તારે વેદતો જુજર વેદ મધે દેવતાયે પ્રમાણ્યું મેઘની ઇસ્ત્રી પોપવંતી રહેતી ઇ દશ હજાર વરસ પોપવંતી રહેતી તારે ઇસ્ત્રી દાન દેતી વાચા ફળ ઓવાન રહેતું એકવોશ લાખ તથા બે હજાર પીસ્તાલીશ વરશ બાલક ગીરભાવસે ઉપજતું એકશો પચાશ તાડ માણસ ઉચું હતું પીસ્તાલીશ તાડ (હાથ) માંણસ પોલું હતું તે છપન કરોડ વરસ જુગ ચારની આવરદા ભોગવતા હો સ્વામીજી, ત્યારે ધરમ તો વીસ વાસા, પાપતો નીસંત ભવોભવ, તારે એક લાખને શુડતાલીશ હજાર સાતસો, ગીરણ (ખાના) હતા તે માંહે છપન કરોડ નીમચારી હો સ્વામીજી, સરવે રખીસર સતપંથ ધ્યાવંતે હો સ્વામીજી, સરવે રખીસરને દેવની કાયા લક્ષ્મી સંપુર્ણ પરવરતંતે. એક વાર ધરતી વાવંતે તે પચાશ વાર ફલ લભીયંતે ગઉ કુભ (ઘડા) ત્રણ દુધ દેતી (૩૭૫) મણને મજમે દેતી તે દુધ દેવ એક ભરખ ભોજન આહાર કરતવા હો સ્વામીજી, તારે કોઇ કેને નઇ દુવતા તે માંહે મુખી એક મેધ દેવતાનુ નામ તો મેધ દેવતા ગુર બ્રહમાને માનતા તદા ડાગ ગુમત ભવોભવ તે માંહે તો

નરગે કોઈ નહી જાયઅતે તારે આવાગમણ નહિ હોતા ફાઇલા કલપ સરવે સમતોલ પોંચતા હોા સ્વામીજી; ફાઇલા કલપ મધે સ્વામી તમે વસુંધરા પવિત્ર જલ કરતવા હોા સ્વામીજી; સરવે વીરખા પરવરતંતે મુસ્તક માંહે ગરજતા જે ચઉદ ભ્રમણ સુધી જલ પ્રકાસંતે તદા સરવે નીર નીસરી જાતું હતું હોા સ્વામીજી, તારે સરવે જીવાજોડ મરતું કરતવા હોા સ્વામીજી; તારે ચતુર ખાંણું ભાજતે ભવન મધે વીશ્નુ મુરત અવીચલ કરતવા હોા સ્વામીજી, ત્યારે તમે પરાગ વડને પાંદડે વીશ્નુ મોરારી ત્યારે તમ પાસે એક બ્રહમા મહેશ્વર હતા શ્રી ગુરકશો વીશન નારાયણ એક મુરત ત્રેઇ દેવતા તારે સ્વામી તમે જણા ત્રણ ભેદ કરતવા વાયક ઓચરંતા હોા સ્વામીજી, એક કીડીકું પેદા કરી પ્રાગ વડના પાંદડા ઉપર રાખી હોા સ્વામીજી, એક કીડીકું ફરમાન કીયા હુકમ તેરેસે કીડી છલા બોલા ચઉદ ભમણનું પાણિ તેમા સમાણ હોા સ્વામીજી, વસુંધરા પવીત્રા કરતવા હોા સ્વામીજી, ફાઇલા કલપના જુગ ચાર તેની શાખા સંપુર્ણ સમાપ્ત ભવરતા પુરી પ્રમાણ હોા સ્વામીજી.

— ૩ જો અરજા કલપ. —

સ્વામી તમે અગતીવા ત્રતીયા અરજા કલપનું મંડાણ માંડયું હોા સ્વામીજી, ત્યારે અનત અનત વનસ્પતિ કરતવા હોા સ્વામીજી, અનંત અનત ભરખ ભોજન કરતવા હોા સ્વામીજી, ચાર ખાણમાંથી અનત જીવાજોડ પેદા કરતવા હોા સાંમીજી, અરજા કલપનું મંડાણ માંડતે હોા સાંમીજી છમછર વંસતા નામ છમછર ચઇતર ઉતરતે વદશાખ બેસતે વઇસાક વદી-૦)) ભેસવંતવારને દીને નક્ષત્ર અસવરણી દહાડે અરજા કલપ થાપ્યો હોા સ્વામીજી, અરજા કલપની ચાર જુગની શાખા ગુર કહે તેર કરોડ બત્રીશ લાખ વીશ હજાર જુગ પીરમાણ હોા સાંમીજી, (૧) નવ કરોડ બાવીશ લાખ ત્રીશ હજાર તે ચકર જુગ પ્રમાણ હોા સાંમીજી, (૨) છ કરોડ તેત્રીશ લાખ વીશ હજાર બેહુ જુગ પ્રમાણ હોા સાંમીજી, (૩) ત્રણ કરોડ બાવીશ લાખ ત્રીશ હજાર તે નીલ જુગ પ્રમાણ હોા સાંમીજી, (૪) અરજા કલપ મલી જુમલે કરોડ બત્રીશ અરજા કલપની જુગ ચારની મલી જુમલે સાંમોજી, રૂપ બે હોા સ્વામીજી ઉતરા (૧) હરિતક (૨) એ બે રુપ પરવરતંતે હોા સ્વામીજી, તારે દક્ષણ નમસ્કાર કરતવા હોા સ્વામીજી, વેદ તો સામવેદ કોનર કરોડ બત્રીસની સ્ત્રી પોપવંતા રહેતી એક હજાર વરસ રહેતી. અરજા કલપમાં સ્ત્રી દાન દેતી, સ્ત્રી પુરખ મલી વાચા ફળ ઓધાન રહેતાં તેત્રીસ હજાર વરસ બાલક ગીરભાવાસમાં રહેતું હતું. તે બાલક પાંચ વન્નસું ઉપજતું હતું. ત્યારે માણસ એકસો તાડ (પોતાના) ઉચો હતો અને વિશ તાડ માણસ પહોલો હતો. કીનર કરોડ બત્રીસ જુગ ચાર ગઈ મજમે કરોડ બત્રીસ આવરદા હતી. તેમાં દાંન તો ગુમત કેતા, ભવે મુખી એક મેગ દેવતા સદા ફુગતવા. કીનર કરોડી બત્રીસ ગુર બ્રહ્મ

મને પુજંતા હો સ્વામીજી, ધર્મ વિરાવશા પાપ તો નાસંત ભવોભવ. એક લાખ ને બત્રીશ હજાર તો ગીરણ (ખાના) હતાં, ત્યારે ધરતી તો એક વાર વાવંતા તે ત્રીશ વાર ફળ પામતા. ગઉ કુભ બે દુવ દેતી તે મણ પચીશ પકા મજમેં તું દુધ એક દેવ ભરખ ભોજન આહાર કરતવા હો સ્વામીજી, ત્યારે કોઈ કેને નહિ દુવતા, આવાગમણતો નાસંત ભવોભવ તે માંહે તો નરગે કોઇ નહિ જાતા હો સ્વામીજી, સરવે રખીસર સત ધરમ સતપંથ ધ્યાવતા હો સ્વામીજી, સરવે રખીસર દેવ પંડીત કાયા હો સ્વામીજી, લક્ષમી સંપુર્ણ પરવરતંતે હો સ્વામીજી, કીનર કરોડી બત્રીસ મધે લીલ ચકર પુજતા હો સ્વામીજી, અરજા કલપ સરવે સમતોલ સરગાપુરી પહોંચતા હો સ્વામીજી, તારે કીનર કરોડ બત્રીશ સ્વામીજી, અરજા કલપ મધે મોક્ષ મુગતી લભીયંતે હો સ્વામી તમે વસુંધરા હો સ્વામીજી. જલ કરતવા મીંહિ ગરજતા હો સ્વામી તારે બરમંડળ સુધી પ્રકાસ જલ કરતવા હો સ્વામીજી. તારે સરવે જોત મ્રત કરતવા હો સ્વામીજી, તારે ચતુર ખાણ ભાજતી હો સ્વામીજી, સરવે મૃત કરતવા ભવોભવ એક વીશનવ મુરત અવીચલ તારે પરાગ વડને પાંદડે સહેન મોરારી બાલા મુકંદ જલ મુસ્તક કરતવા હો સ્વામીજી, ત્યારે તમ પાસે એક દેવ ભીરમા ગુર કંથો, દેવ મહેશ્વરા કંથો. કંથો દેવ નારાયણ એક મુરત ત્રણ દેવતા હો સામી, તમે વસુંધરા કરતવા ત્યારે સરવે નીર નીસરી જાતું; ત્યારે તમે વાયક ઓચરતા હો સામી, તારે તમે એક કીડી પરાગવડને પાંદડે રાખી હતી હો સામી; તારે તમે કીડીકું ફેરમાન કરતા હુકમ તેરેસે કીડી છલા ઓલ્યા ચઉદ ભમણનું પાણી તેમાં સમાણું તારે વસુંધરા ભેદ કરતવા હો સામીજી, તમે વસુંધરા ભેદ કરતવા હો સામીજી, તમે વસ્તો સરવે પવિત્ર કરતવા સ્વામીજી, એ ત્રણ કલપ મલી મુજમે સામીજીના અવતાર પાત્ર રૂપ ૪-૩-૨ ધારજંતે હો સામીજી, પેલા જાઈલા કલપ મધે રૂપ ૪ ચાર પરવરતંતે હો સાંમીજી, બીજા ફાઈલા કલપ મધે રૂપ ૩ ત્રણ પરવરતંતે હો સાંમીજી, ત્રીજા અરજા કલપ મધે રૂપ બે ૨ પરવતંતે હો સામીજી, એ કલપ ત્રણ મલી જુમલે જુગ બાર ૧૨ ની ૧૨ શાખા પરાગવડને પાંદડે તમે મેલી કીડી હો સાંમીજી, તદા સંસાર મધે પાત્ર ૯ નવ પુજંતાં હો સાંમીજી, ત્રણ કલપ મલી મુજમેં ભગત કલપ ત્રણ મધે કોણ કોણ ઓધારયા હો સાંમીજી, જાઇલા કલપ મલી મુજમેં ચાર જુગની શાખા તેમાં કરોડ નવાણું જંખ તારયા હો સાંમીજી, ફાઈલા કલપ મધે જુગ ચાર મલી મજમેં છપન કરોડ ભેગ તારયા હો સાંમીજી, અરજા કલપ મધે મલી મુજમે જુગ ચાર કીનર કરોડ બત્રીસ તારયા હો સાંમીજી, તે સરવે મલીને ત્રણ કલપમાં મુજમેં એકસોને સત્યાસી કરોડ દેવતા ઓધરયા હો સાંમીજી. તારે ત્રણ ટોળાં મલી મુજમે જાઇલા કલપ મુજમે ત્રણ લાખ ચોવીશ હજાર ત્રણસો તદા ગીરણ (ખાનાં) હતાં ફાઇલા કલપ મધે જુગ ચાર મલી મુજમેં એક લાખ ને વીશ હજાર તદા ગીરણ (ખાનાં) તાં અરજા કલપ મીલી મુજમે

જુગ ચાર એક લાખ સુડતાલીસ હજાર સાતસો ગીરણ (આના) હતાં એવા ત્રણ કલ્પ મલી જુગ બાર મીલી મુજબે આખ્યા એકાકાર કરતા હો સાંમીજી, ત્રણ કલ્પમાંએ દેવતા દાન દેતા. બાઈલા કલ્પ માંએ દેતા દાન રત્ન પદાર્થ હો સાંમીજી, ફાઇલા કલ્પ જુગ ચાર મીલી મુજબે દાન દેતા હિરા પદાર્થ પુજા કરી રાખતા હો સાંમીજી, અરબ્બ કલ્પ ચાર જુગ મલી મજબે દેતા દાન ભાલ ચકર પુજા કરી રાખતા હો સાંમીજી, ત્રણ કલ્પ મલી જુગ બાર મલી દેવ પરણામ કરતવા બાઈલા કલ્પ જુગ ચાર મધે સ્વામીને ઉતર દીશે નમસ્કાર કરતવા હો સાંમીજી. ફાઇલા કલ્પ જુગ ચાર મધે સાંમીને પુર્વ દીશે નમસ્કાર કરતવા હો સાંમીજી, અરબ્બ કલ્પ મધે જુગ ચાર મીલી સાંમીને દક્ષીણ દીશે નમસ્કાર કરતવા હો સાંમીજી, ત્રણ કલ્પ મધે ધરતી નીપજતી હો સાંમીજી, બાઇ । ક ૫ મધે એકવાર વાવતા તે સહસ્રવાર ફુલ લેતા હો સાંમીજી, ફાઇલા કલ્પ મધે એકવાર ધરતી વાવતા તે પચાસવાર ફુલ લેતા હો સાંમીજી, અરબ્બ કલ્પ મધે ધરતી એકવાર વાવતા તે તેત્રીસવાર ફુલ લેતા હો સાંમીજી, ત્રણ કલ્પ મધે કામધેન દુધ દેતી બાઈલા કલ્પ મધે ગઉ ચાર કુંભ દુધ દેતી તે મણ પચાસને મજબે દેતી, ફાઇલા કલ્પ મધે ગઉ ત્રણ કુંભ દુધ દેતી, તે મણ સાડા સાડત્રીશને મજબે દેતી, અરબ્બ કલ્પમાં ગઉ દુધ દેતી કુંભ બે તે મણ ૨૫) પચીશને મજબે દેતી, ત્રણ ૩ કલ્પ જુગ બાર ૧૨ શુધી વાવા ફુલ રહેતાં ત્રણ કલ્પ જુગ બારનું મંડાણ સંપુર્ણ સમાપ્ત.

— ૪ થો ખલીફા કલ્પ. —

પીર ધર્માસરાહ હો વાચા હવે ખલીફા કલ્પનું મંડાણ માંડતે હો સાંમીજી, છમછર નેમું છમછર ચાસતર ઉતરતે વર્ષરાક બેસતે નક્ષત્ર પુખને દહાડે તમે ખલીફા કલ્પનું મંડાણ માંડતે હો સાંમીજી, ત્યારે અનત અનત વનસ્પતી પ્રગટ કરતવા હો સાંમી, વનસ્પતી માંહેથી અનેક અનક ભરખ ભોજન પ્રગટ કરતવા હો સાંમીજી ચતુર ખાંણ માંહેથી લાખ ચોરાશી જીવાજોન પ્રગટ કરતવા હો સાંમીજી.

— (૧) કરતા જુગ. —

શ્રી સતગુર હો વાચા સાંમીજી અગતીયા ખલીફા કલ્પ માંહે જુગ ચાર પરવરતંતે હો સાંમીજી, તમે કરતા જુગનું મંડાણ માંડતે હો સાંમી, કલ્પ ત્રણ મંડતે હો સાંમીજી, કલ્પ ત્રણમાં તમે પ્રાચવડને પાંડરે પોઢતા હો સાંમીજી. કરતા જુગે ઉતર સ્થાન પરવરતંતે હો સાંમીજી, આગરાર એકાદશી અગીયારસ ને દીને આદીતવારને દહાડે કરતા જુગ પરવરતંતે હો સાંમીજી, કર્તા જુગ થાપ્યો હો સાંમીજી, નેમું છમછર નક્ષત્ર અસવરણીયે બેઠો કરતા જુગ તે રૂપ પરવરતંતે હો

સ્વામી પરથમ રૂપ શ્રી મછ શ્રી મછની માતાતેા સંખાવતી પીતાતેા પ્રેમરૂખ ગુરતેા માનધાતા શકતીતેા ચંદ્રકા દેવી સ્વસ્થાનતેા હંસપુર નગરી ક્ષેત્રતેા દવા રાંમતી નગરી નરે ડાર્યો દાડવ દાડવતેા સંખાસુર પડતાં ઉચરત રૂવવેદ ઉધરત ગાવંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતા રીખી રહુયા રીખી સ્થાપી દઈત સંધાર્યા જુગા જુગ સાહેબ અવતર્યા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેનાં ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય નમેા ભાઈ સાહેબજીના નામને નમેા નારાયણના નામને નમેા જેણે નામે આપણેા જીવ છુટે જેણે રૂપે આપણેા શાહા પીર હેાય તે રૂપને ધીયાઇયે ભાઈ તે રૂપને ધીયાઇયે આપણા સાંમીજીને ધ્યાવીયે હેા સાંમીજી, સાંમીજીના ગુપ્ત અવતાર પરવરતંતે હેા સાંમીજી, સાંમીજીના ગુપ્ત અવતાર લીખતે હેા સ્વામીજી, શ્રી મછના મનાયક અજમેર અગરસેન ઈછાઉત ભરેસપત અસુમીત્ર પઉતર પડવીર વંસ શ્રી કેાર ભ શ્રી કેાર ભની માતાતેા કમળવંતી પીતાતેા પડવીર ગુરતેા એકારખ શકતી તેા અજ્યા દેવી સ્વસ્થાન મનેાવર ક્ષેત્ર તેા ભેસાસુર નગરી નરે ડાર્યો ડાણવતેા મધુકીટક પડતાં ઓચરંતા રૂગવેદ ઓધરંતા ગાવંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતા રખી રહયા રીખી થાપી દઈત સંધાર્યા જુગા જુગ સાહેબ અવતરયા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ ખહે થાય નમેા ભાઇ શ્રી સાહેબના નામને નમેા નારાયણના નામને નમેા જેણે જીવ છુટે જેણે રૂપે આપણેા શાહાપીર હેાય તે રૂપને ધ્યાઇયે ભાઈ તે રૂપને ધ્યાઇયે.

સ્વામીજીના ગુપ્ત અવતાર તેા પાંચ પ્રગટ અવતારતેા એક ૧ શ્રી કેાર-ભના બસરીયાત દખીયાત, પ્રજાપત, અગરસેન, કદીમ, દેાયલ વંસ શ્રી વારા શ્રી વારાની માતાતેા પદમાવંતી પીતાનેા દેાયલપુરે ગુરતેા સેજાનંદ શકતી તેા બહુકા દેવી સ્વસ્થાન તેા બગપુરે નગરી ક્ષેત્રતેા માનસરેાવર નગરી નરે ડાર્યો દાડવ તેા મેારડાંણવ પડતાં ઓચરંતાં રૂગવેદ ઓધરંતા ગાવંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતાં રખી રહયા રીખી થાપી દઈત સંધારયા તે જુગા જુગ સાહેબ અવતરા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય નમેા ભાઈ સાહેબજીના નામને નમેા ભાઇ નારાયણના નામને જેણે નામે જીવ છુટે જેણે રૂપે આપણેા શાહાપીર હેાવે તે રૂપને ધ્યાઇયે ભાઈ તે રૂપને ધ્યાઇયે.

ગુપ્ત અવતાર તેા છ પરવરતંતે હેા સાંમીજી, પાત્ર અવતાર તેા એક શ્રી નરસીંહ ગુપ્ત અવતાર તેા લખતંગ હેા સ્વામીજી, શ્રી વારાના કેશવ ખત્રી-વસ અમત્ર ઉનસ ખત્રીકૃત ગેાતમ અંત હરીતક વંસ શ્રી નરસીહ શ્રી નર-સીંહની માતાનેા કમળાવંતી પીતાનેા હરીતક ગુરતેા અમરતેજ શકતીનેા સમં-

ઇયા દેવિ સ્થાનતો મુલસ્થાન નગરી ક્ષેત્રતો કાશમીર નગરી નરે દાર્યો દાડવ ત્યાં હરણાકંસ પડતાં ઉચરત રૂગવેદ ઉચરત ગાવંત્રી સતાવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર-તીથી બારકરણ સુરજ મ[illegible] જાપ જંપતા રખી રહયા રખી થાપી દઇત સંધારયા તે જુગા જુગ સાહેબ અવતરયા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ બેહે થાય, નમેા ભાઇ સાહેબજીના નામને નમેા, નારાયણના નામને નમેા, જેણે જીવ છુટે, જેણે રૂપે આપણેા શાહા પીર હેાય, તે રૂપને ધીયાવિયેં, ભાઇ તે રૂપને ધીયાવીયે. કરતા જુગ માંહે સામીજીના પાત્ર અવતાર ચાર, શ્રી મછ, શ્રી કેારભ, શ્રી વારા, શ્રી નરસંગ કરતા જુગમાંએ ગુપત જાપ જપંતા, ત્યાર હેા સ્વામી ગુર બ્રહમા વેદ તેા રૂગવેદ ભાંખયતા તે સરવે શીશ કરતવા હેા સાંમીજી, તદા ગીરણ (ખાનાં) તેા બસેા સીતેર ને પાંચ પરવરતતે હેા સાંમીજી, અને કેરા તેા પાંત્રીશ માનખા જનમ ભેાગવતા હેા સાંમીજી, રાજા પેલાજ ગુરનર હેમપુરી નગરી માંઇ દેવ બેાલ્યા ખાણ ચાર દરશન એક દિયંતે દાનતેા કુંજર એકતું મુલ આપતા દાન દેતા વરતતેા એકાદશી આતવારી અખંડ કરતવા હેા સાંમીજી, તે જીવ અવગતીયા નહિ હેાતા હેા સાંમીજી, સાયનાતેા સનેાનામ કરતા હેા સાંમીજી, પ્રણામ તેને રીખીસર સદાનાં ફળ લભીયંતા હેા સાંમીજી, ત્યારે સ્ત્રી વરસ સાડા ચઉદ (૧૪॥) માસ એક (૧) દીન વીશ (૨૦) સુધી પેાપ-વંતી રહેતી. કીરતા જુગમાં સ્ત્રી દાન દેતી, સ્ત્રી પુરૂખ વરે સામાન બેાધનં રહેતું, ત્યારે આઠસેા તેત્રીસ વરસ માસ ચાર બાલક ગીરભાવાસે રહેતું, તદા એક લાખ વરસ આવરદા ભેાગવતું, તાડ એકવીશ માણસ ઉચુ હતું. તાડ પાંચ માણસ પેાહલું હતું, ત્યારે ડાગતેા જળનું દેતા તદા લેાક તેા અસત નહિ બેાલતા હેા સાંમી. તદા સાડા બેાગણીસ વરસા સત ધરમના હતા હેા સાંમી. અરધેાવસેા પાપનેા હતેા હેા સાંમી, ત્યારે કરેાડ પંદર નીમધારી તેમાં કરેાડ પાંચ આવાગ-મણ પડયા હેા સાંમીજી, કરેાડી પાંચ તેા અમર દેાજકે ગયા હેા સાંમીજી, પાંચ કરેાડેાયું તેા મુકત હુવા હેા સ્વામેા, તે સતેા લેાક અમરાપુરી પેાચંતા હેા સ્વામેા, ધરતી એકવાર વાવંતા તે પુરુખ એકવીશવારે ફળ લેતા, ત્યારે ગઉતેા કુંભ (ઘડા) ૪ દુધ દેતી તે મણ પાંચને મજમે દેતી તે રીખીસર ભરખ આહાર ભેાજન કરતેા હેા સાંમીજી, તે મધે દુઃખી કેાઇ ન હેાતા હેા સાંમીજી, લક્ષમી તેા સંપુર્ણ કેાઈ કેને નવ દુવતા.

ફાગણ સુદી ૧૫) મંગળને દહાડે જ્યાં થંભમાંથી નરસંગ રૂપે પ્રગટયા હેા સાંમીજી; ત્યારે હરણાકંસ દઇતને તમે માર્યો, અને ભગત પેલાજ તાર્યો ગુર બ્રહમાજી સાથે પાંચ કરેાડીયેસે રાજા પહેલાજ મેાક્ષ મુગતી લભીયંતે હેા સાંમી-જી, સતર લાખ અઠાવીસ હજાર (૧૭,૨૮,૦૦૦) કરતા જુગનું પ્રમાણ હુવા હેા સાંમીજી.

સાતવાર, સતાવિશ નક્ષત્ર, પંદર તીથી, બાર કરણ, સુરજ મંત્ર જાપ જપંતા રખી રહયા, રીખી થાપી દઈત સંહારયા તે જુગાજુગ સાહેબ અવતર્યા, તે સાહેબસે ચીત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય; નમો ભાઇ સાહેબ-જીના નામને નમો જેણે જીવ પુરે; જેણે રૂપે આપણો શાહાપીર હોય તે રૂપને ધીયાવીયે, ભાઇ તે રૂપને ધિયાવીયે–કરતા જુગ પુરો.

— ૨ જો ત્રેતા યુગ. —

ત્રેતા જુગનું મંડાણ માંડતે હો સાંખીજી, ૬૪૭૨ માંહે યુદ્ધ અનદ મહોત્સવ હોમે મંગલચારને દહાડે નક્ષત્ર પુખીયાને દહાડે ત્રેતા જુગ થાયો હો સાંખીજી, ત્યારે ત્રેતા જુગ માંહે ગુપ્ત અવતાર સાંખીજીના પરવરતંતે હો સાંખીજી, મનાયેક કઉચક રેપક કેશવદાસ કેશવરૂખ, વંશ જો વાયણ શ્રી વાયણની માતા તો લીલાવંતી, પીતા તો કેશવરૂખ, ગુર તો અઉદ્યોચન, શકિત તો કોયલાદેવી, સ્વસ્થાન તો વણથલી જુનાગઢ, ક્ષેત્ર તો કોયલાપુર પાટણ નરે ડાર્યો, દાડવ તે બળરાજા ચાંપો પીયાળ ઉચરંતા જુજરવેદ ઉધરત ગાયંત્રી, સાતવાર સતાવીસ નક્ષત્ર, પંદર તીથી, બાર કરણ, સુરજ મંત્ર જાપ જપંતા રખી રહયા. રખી થાપી દઈત સંધાર્યા એ સાહેબ જુગાજુગ અવતરા, તે સાહેબશું ચીંત લાવે તેનાં ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય નમો ભાઇ સાહેબના નામને નમો જેણે જીવ પુરે જેણે રૂપે આપણો શાહાપીર હોય તે રૂપને ધીયાઈયે ભાઇ તે રૂપને ધીયાયે.

ગુપ્ત અવતાર તો ચાર પ્રગટ અવતાર તો એક શ્રી વાયણ શ્રી વાયણના આનધાતા પૃથ્વી જઈસરોન જવાગણ વસે શ્રી ફરસીરામ, શ્રી ફરસીરામની માતા તો રણકાવતી, પીતા તો જંવાગ્નરૂ, ગુર તો આકાશવાણ, શકિત તો તુલજાભવાની, સ્વસ્થાન તો જોજપુર નગરી, ક્ષેત્ર તો ચીરાણ પાટણ નરે ડાર્યો. દાણવ તો શેસાભર્જુન પડતાં ઉચરંતા જુજરવેદ ઉધરત ગાયંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર, પંદર તિથી, બાર કરણ, સુરજ મંત્ર જાપ જપંતા રખી રહયા, રખી થાપી દઈત સંધારયા, તે સાહેબ જુગાજુગ અવતરા તે સાહેબશું ચીંત લાવે તેનાં ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય. નમો ભાઇ એ સાહેબનાં નામને નમો ભાઇ નારાયણના નામને નમો જેણે નામે આપણો જીવ પુરે જેણે રૂપે આપણો શાહા પીર હોય તે રૂપને ધીયાઇયે. ભાઇ તે રૂપને ધીયાઇયે.

ભાઇ ગુપ્ત અવતાર તો છ પ્રગટ અવતાર તો એક શ્રી ફડસીરામ શ્રી ફરસીરામના રગ નુગ જુજીયાત કુલ અલીફ અજેપાલ, જસરત વંશ શ્રી રામ, શ્રી રામની માતા તો કઉશલ્યાવંતી, પીતા તો રાજા દશરથ, ગુર તો લક્ષમણ કુંવર, શકિત તો સીતા સતી, સ્વસ્થાન તો અજોધાપુરી નગરી, ક્ષેત્ર તો લંકાપુરિ

નગરો, નરે દારેઓ કાણવ દશ મુસ્તકનો રાવણ પડતાં ઉચરંતા જુજરવેદ ઓધરંતા ગાયંત્રી સાતવાર, સતાવીશ નક્ષત્ર, પંદર તિથી, બાર કરણ, સુરજ મંત્ર જાંપ જપંતા રખી રહ્યા, રખી થાપી કઈત સંધાર્યા, જુગાજુગ અવતરા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વધે ને પાપ ખેહે થાય નમો ભાઈ સાહેબના નામને, જેણે જીવ છુટે, જેણે રૂપી આપણો શાહા પીર હોય તે રૂપને ધીયાઈયે.

ત્રેતા જુગ મધે પાત્ર ત્રણ વાયમણ ફડસીરામ, શ્રી રામ. ત્રેતા જુગ મધે ભગત જાપ જપંતા, તારે ગુર તો વીજેસઠણ, વેદ તો જુજરવેદ, ભગત તો રાજા હરિચંદ્ર, દરશણ તો એક ફેરાતો પચીશ માનખા તણા ગુરનર બોલ્યા, બગપુરિ નગરી માંહે વેદ બોલ્યા ભાખંતે પ્રમાણ કરતવા ખાણ તો ચાર નામ દાન તો અર્થદાન આપતા દેતા, દાન તો રૂપાનુ દેતા, વ્રત લો ચઉદશી સોમવારી અખંદ કરતા, પ્રમાણ તે દેવ અવગતિયા નહિ હોતા, દેવની કાયા તો નુરની તે દેવ નુર કરતવા હો સાંભીળ, તેનાં રખીસર ફળ લભીયંતા હો સાંભીળ, ત્રેતા જુગમાં સ્ત્રી પુરખ નજરા નજરે મળતાં તે દીન ઓધાન રહેતું, ત્યારે વરસ ૧ ને માસ ચાર તે સ્ત્રી પોપવંતી રહેતી ત્યારે વરસ ૩૦ ને માસ ૪ બાલક ગીરભાસ્થાન રહેતું ત્યારે દશ હજાર વરસની આવરદા હતી. તારે માણસ ચઉદ તાડ ઉંચુ હતું, સાડા ત્રણ તાડ માણસ પોહુ હતું. ધરતી એકવાર વાવંતા ત્યારે ચઉદવાર ફલ લભીયંતા, ગઉ કુંભ ત્રણ દુધ દેતી તે મણ ચાર ને મજમેં દેતી તે દુધ એક દેવ ભરખ ભોજન આહાર કરતવા, ત્યારે મેદની દુઃખી ન કરતવા ત્યારે ગીરણ (ખાનાં) તો સીતેર ને પચાસ પરવરતંતે હો સાંભીળ, ચઈત્ર સુદિ નોમને દહાડે રાજા હરિશ્ચંદ્ર, તારા રાણી કુંવર રોહીદાસ તે સતસું વેચાણા હો સાંભીળ, કાશી નગરીમાં વિશ્વામિત્રને હાથે હો સાંભીળ, તારે દાગતો વંનનો દેતા તદા લોક તો અસત નહિ બોલતા, તદા ધરમ વેસુવા પનર પાપ વેસુઆ પાંચ તદા નીમધારી તો કરોડીયું એકવીશ તે માંહે સાત કરોડીયું તો આવાગમણમાં પડયા; સાત કરોડીયું તો દોજકે ગયા, સાત કરોડીયું તો રાજા હરિશ્ચંદ્ર ગુર વીજેસઠણ સાથે ગયા હો સાંભીળ, આસુ શુદ દશમને શનીવારે તે વારે રામે રાવણ માર્યો આશો શુદ એકાદશને વાર દીતવારને દહાડે સકરાંતને દીને રાજા હરિશ્ચંદ્રનું મરણ થયું હો સાંભી, તે સતગુર બ્રહ્મા વીજેસઠણને વાયકે ચાલ્યા હો સાંભોળ, તે મોક્ષ મુગત લહેતા હો સાંભીળ, બાર લાખને છનું હજાર ત્રેતાજુગનું પરમાણ હો સાંભીળ. પુરી પુરણ ભવરતો હો સાંભીળ.

— ૩ જો દુઆપુર યુગ —

સ્વામી દુઆપુર જુગનું મંઢાણ માંડતે હો સાંભીળ, છમછર વેળાથી નામ છમછર આહાબ મરવંદ અમાસ સોમવારી નક્ષત્ર કીરતકાને દહાડે દુતીઆ પુરો

જુગ થાપ્યો માંડયો હો સાંમીજી; દુઆપુર જુગમધે તમે ગુપ્ત અવતાર પરવરતંતે હો સામીજી.

શ્રી રામના પદમ જશવદણ વીરપાળ વાસુદેવ વંશ શ્રી કરશનજી કાન, શ્રી કાનની માતા તો દેવકીજી, પીતા તો વાસુદેવ, ગુર તો વીદુરવ્યાસ, શકિત તો રાણિ રૂખમણી, સ્વસ્થાનતો ગોકુલપુરી નગરી, ક્ષેત્રતો મથુરાપુરી નગરી, નરે ડાર્યો દાણવ તે કંસાશુર પડતા ઓચરંતા શામવેદ ઓચરતાં ગાવંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતા રખી રહયા, રખી સ્થાપી દઇત સંઘાર્યા તે સાહેબ જુગાજુગ અવતરા તે સાહેબશું ચીત લાવે તેનાં ધરમ વાધે ને પાપ બેહુ થાય નમો ભાઈ સાહેબના નામને નમો ભાઇ નારાયણના નામને નમો જેણે નમે આપણો જીવ છુટે જેણે રૂપે આપણો શાહા પીર હોય તે રૂપને ધીયાઇયે ભાઈ તે રૂપને ધીયાઇયે.

ગુપ્ત અવતાર તો પાંચ પ્રગટ અવતાર તો એક શ્રી કાન શ્રી કાનના પરીક્ષત જનમેજી સેશાનંદ સતાનંદ વીણવછરાજ વંશ શ્રી બુધ શ્રી બુધની માતાતો કરણાવંતા, પીતા તો વીણ વછરાજ, ગુર તો હંસરાજ, શકિત તો હીરસાદેવી, સ્વસ્થાન તો ઉજેલપુર નગરી ક્ષેત્ર તો કુરૂક્ષેત્ર દીલ્હી નરે ડાર્યો દાણવ તો રગતવત દુરજોધન પડતાં ઉચરતાં સામવેદ ઓચરતાં ગાવંત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતા રખી રહયા, રખો થાપી દાણવ સંઘાર્યા તે જુગા જુગ સાહેબ અવતરા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ બેહુ થાય નમો ભાઇ સાહેબના નામને નમો જેણે જીવ છુટે જેણે રૂપે શાહા પીર હોય તે રૂપને ધ્યાઈયે ભાઇ તે રૂપને ધ્યાઈયે.

ગુપ્ત અવતાર તો પાંચ પ્રગટ અવતારતો એક પરવરતંતે શ્રી બુધ હો સાંમી, દુવાપર જુગ માંહેતો ભગત રાજા જુજેસઠળ જપતો ગુરતા વહુર વ્યાસ વેદતો સામવેદ ભગતતો રાજા જુજેસઠળ પાંચ પાંડવ ભાંખ્યા કરોડ કરતવા હો સાંમી ., દરશનતો એક કેસ તો સોળ માનખા દેઈ તણા ગુરનર સાંમપુરે નગરીમાં દેવ બોલ્યા નીંમ દાનતો ત્રાંબાદાન દેતા વૃતતો અખંડ અમાસ સોમવારી કરતા હો સ્વામી જી, જીવ અવગતીયા નઈ હોતા હો સાંમીજી, ત્યારે સાઇના તો સદાજી કરતવા હો સાંમીજી, તારે પરણામ તો દેવને કરતા હો સાંમીજી, તે શાહાના રખીસર ફલ પ્રાપ્તી લંભતા હો સાંમીજી.

દુવાપર જુગમાં ધસ્ત્રી દાન દેતી ધસ્ત્રો પુરખ તણે હાથોહાથ ઓધાન રહેતાં ધસ્ત્રી માસ એક દીન વીસ સુધી પોપવંતી રહેતી વસ્સ આઠને માસ ચાર દીન ત્રણ બાલક ગીરભાવસે રહેતું તદાઇ એક હજાર વરસની આવરદા ભોગવતું સાત તાડ માણસ ઉંચુ હતું તાડ બે માણસ પોહું હતું ત્યારે ધરતી એકતારસ

વાવતા તે સાતવાર ફૂલ લેતા ત્યારે ગઉ કુંભ બે દુધ દેતી તે મણ અઢાઇને મજમેં દેતી તે દુધ ઇ દેવ ભરખ ભોજન આહાર કરતવા હો સાંમીજી, તારે તે કોઇ કેને દુવતા નહી અસત બોલતા નઈ ચેય દુખી નઈ કરતવા ત્યારે લક્ષમી તેા સંપુર્ણ ત્યારે ગીરણ (ખાના)તેા ૭૦૨૫ સાત હજારને પચીસ પરવરત તે હેા સામીજી, દાગતેા અગન દાગ દેતા આવાગમણતેા જીવને પડતાં તદા ધરમ તેા વસુઆ દશ અને પાપતેા વસા દસ નીમધારીતેા કરેાડી સતાવીશ ૨૭ તેમાંથી કરેાડી નઉતેા આવા ગમણમાં પડયા કરેાડી નઉતેા દેાજકમાં ગયા કરેાડી નઉતેા રાજા જુજેસઠળ સાથે દરગે ગયા હેા સાંમીજી, રાજા જુજેસઠળતેા હેમાળે સીજ્યા હેા સાંમીજી, સતી જીવતેા અમરાપુરી લંભતે હેા સાંમીજી, આઠ લાખ ને ચેાવીશ હજાર ૮૨૪૦૦૦ દુવાપુર જુગનું પ્રમાણ હેા સાંમીજી, જુગ દુવાપર પુરેા સમાપ્ત ભવસ્ત હેા સાંમીજી.

— (૪) થેા કળયુગ. —

પીર ઇમામ શાહા હેા વાચા આજતેા ચતુર કલપનું મંડાણ મંડયું હેા સાંમીજી, છમછર નામ વઇશાક શુદી બીજ શુકરવારિ મુળ નક્ષત્રને દહાડે કલજુગ થાપ્યેા હેા સાંમીજી, કળજુગ મધે સ્વામીના ચુમ્બત અવતાર પરવરત તે હેા સાંમીજી, શીશ સામ સલામ મલકાન ઇસલામ હારૂન સામમુનસાફાન અદનાન માએદ નીજાર મુદર એલીયાસ મુદરખ ખુજેને કનાને નજર માલેક ફેહર ગાલેબ લુએ કએબ મુરીયે કલાબ કુસીયે અબદલમુનાફ અબુહાસમ અબદુલ-મુતલબ અબુતાલવલી વંશ શ્રો શાહ મઉલા મુરતજાઅલી દશમેા અવતાર નીકલંકી પાત્ર શ્રી શાહ મઉલા મુરતજાઅલી શ્રી શાહ મઉલા મુરતજાઅલીની માતાતેા હજરત બીબી જલેખાં પીતાતેા હાસમે અબુ તાલબવલી ગુરતેા હજરત નબી માહમદ મુસ્તફા રસુલ સલેલાઅલેહિવસ્લમ શકતી તેા હજરત બાના ફાતમત જનત બીબુન જોહરાં સ્વસ્થાનતેા દલમદેસ કહેકપુરી નગરા ક્ષેત્ર તેા દુર મુલસ્થાન સીતપુરી કુવારકા નગરી નર ડારશે દાડવ તે ઉણ્યાચારી કાંગેા પડતાં ઉચરત અથર વેદ ઓચરત ગાયત્રા સાતવાર સતાવીસ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જાપ જંપતા રીખી રહયા રીખી થાપી દઇત સંગારયા, તે સાહેબ જુગા જુગ અવતરા તે સાહેબશુ ચીત લાવે તેનાં ધરમ વાધે તે પ્રાપ બેહે થાય નમેા ભાઇ સાહેબજીના નામને નમેા, જેણે જીવ છુટે જેણે રૂપે આપણે શાહા પીર હેાય તે રૂપને ધ્યાઇયે ભાઇ તે રુપને ધ્યાઇયે.

૧ હક મઉલાના શાહા અલી
૨ હક મઉલાના શાહા હુસેન
૩ હક મઉલાના શાહા જઇનલ આબેદીન
૪ હક મઉલાના શાહા મહમદ બાકર

૫ હક મઉલાના શાહા જાફર સાદક
૬ હક મઉલાના શાહા ઇસમાઇલ
૭ હક મઉલાના શાહા મહમદ બીન ઇસમાઇલ
૮ હક મઉલાના શાહ વફી અહમદ
૯ હક મઉલાના શાહા તકી માહમદ
૧૦ હક મઉલાના શાહા રજી અબદલાહ
૧૧ હક મઉલાના શાહા મેહેંદી માહમદ
૧૨ હક મઉલાના શાહા કાયમ
૧૩ હક મઉલાના શાહા મનશુર
૧૪ હક મઉલાના શાહા મોઇજ
૧૫ હક મઉલાના શાહા અજીજ
૧૬ હક મઉલાના શાહા હાકમ અબુઅલી
૧૭ હક મઉલાનાં શાહા જાહેર અલી
૧૮ હક મઉલાના શાહા મુસ્તન સર બલાહ
૧૯ હક મઉલાના શાહા નીંજાર
૨૦ હક મઉલાના શાહા હાદી
૨૧ હક મઉલાના શાહા મોહતદી
૨૨ હક મઉલાના શાહા કાહેર
૨૩ હક મઉલાના શાહા અલા જીકરીયા સલામ
૨૪ હક મઉલાના શાહા અલા માહમદ
૨૫ હક મઉલાના શાહા ખુદ જલાલુદીન હસન
૨૬ હક મઉલાના શાહા અલાઉદીન માહમદ
૨૭ હક મઉલાના શાહા રૂકનુંદિન ખુરશા
૨૮ હક મઉલાના શાહા શમસદિન માહમદ
૨૯ હક મઉલાના શાહા કાસમ શાહ
૩૦ હક મઉલાના શાહા શ્રી ઇસલામ શાહા

શ્રી ઇસલામ શાહાની માતાતો ખલીફા, પીતાતો કાસમશાહા ગુરતેા પીર સદરદીન શકતીતેા બીબી ફાતમત સ્વસ્થાનતેા દેલમ દેશ કેકપુરી નગરી ક્ષેત્ર તેા જંપુદીપ મુલસ્તાન શહેર ચીણબ નગરી નર ડારે દાદવતેા ઉણ્યાચારી કાલીંગેા પડતાં ઉચરતા અથરવેદ ઓચરતા ગાયત્રી સાતવાર સતાવીશ નક્ષત્ર પંદર તીથી બાર કરણ સુરજ મંત્ર જપે જંપતા રખી રહયા રીખી થાપી કથત ચંમારયા તે સાહેબ જુગા જુગ અવતરા તે સાહેબસે ચીંત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ ખેહે થાય નમેાભાઇ શ્રી સાહેબના નામને નમેા જેવે નમે આપણેા જીવ જુરે જેવે રૂપે આપણેા શાહા પીર હેાય તે રૂપને ધ્યાવે ભાઇ તે રૂપને ધ્યાવે.

ગુપ્તત અવતાર તો પરવરતંતે પ્રગટ અવતરતો એક શ્રી ધસલામ શાહા કલજુગ સધે વેદતો અથર વેદ ભગતતો ગુરનરને ગીનાને ચાલ્યા તે પીર સદરદીન પોતા વરત કરતા પીર હસન શાહાને વર આપ્યો અનત કરોડીના વર આપ્યા સાંમીજીના ગીનાને ચાલતા તે ભગત ઓધરતા હો સાંમીજી, હવે સત ધરમનો વશો તો અરબો અને પાપે વશાતો સાડા ઓગણિશ નીમ ધારી છત્રીશ કરોડયું તેમાં ચોવિશ કરોડયું તો દોજકે અંધારે દોજકે ગયા કરોડયુ બાર પીર સદરદીન સાથે દરગે ગયા સતિ જીવતો બહેસ્તે ગયા કલજુગ મધે દરશનતો એક ધ્યાનંતા તે સત ભાખ્યા કુરાન કરતવા ગુરનર જંપુદીપે વેદ બોલ્યા.

કળજુગ માંહે નીમચારી દાનતો અજાનું મુલ દેતા તે દાન સદોજ પરવરતંતે પડયા ભેસપતચાર ભગત અરબો આહાર કરતવા બીજ શુકરવારો અરબો આહાર કરતવા ભગત બાર પહોરનો અખંડ ઉજાગરો રહેતા એવી રીતે બીજ શુકરવારી રહેતા હો સાંમીજી, તે જીવ અવગતીયા નહી થાતા હો સાંમીજી, તે જીવ બેહેસ્તી થાતા હો સાંમીજી, શાહનુ નામ તો હઈજંદા શાહાનું પરનામ તો કાયમ પાયા જાંપતો પીર હસન શાહાનું નામ તો ઇનશાહ ઈનાયત રખીસર ફુલ પ્રેમાણ લંભતા હો સાંમીજી, પીર ઇમામ શાહા હો વાચા મુલક ચોવીશ પીર સમશ દરવેશી પરતક વેશે બોધા હો સાંમીજી, ચોવીશ મુલક મધે સાત લાખ ને પચાશ ગીરાણ(ખાંના) પરવરતંતે હો સાંમી આજ કલજુગ મધે જંપુદીપ સતગુર ઉંચ મુલસ્થાન સરેવા કરતા હો સાંમીજી, આજ કલજુગમાં ધસ્ત્રો દાન દેતી ધસ્ત્રી પુરૂખ મલી મીથુન કામ ઓધાન રહેતાં ધસ્ત્રી દિન પાંચ પોપવતી રહેતી બાળક દશ માસ ગીરભાવસે રહેતું કળજુગમાં આવરદા વરસ ૧૦૦ સો પણ અલપ ભોગવે તાડ (હાથ) ડા સાડાત્રણ માણસ ઉંચો હશે તાડ હાથ ૩) એક માંણસ પોલો હશે કલજુગમાં ધરતી એકવાર વાવને તો એકવાર ફુલ લંભને નઉ એક કુંભ દુધ દેતી તે મણ ૧૧ સવાને મજમે દેતી તે દુધ કાફર એક ભરખ ભોજન આહાર કરતવા હો સાંમીજી, દુવાપુર ઉતરો કલજુગ બેસતે તારે ગાય કામધેન તથા બ્રામણને શ્રાપયો હો સાંમીજી, કલજુગમાં ફેરા આઠ માનખા દેહી તણા દાગતો ભોમદાગ આવાગમણ નઇ આવતા હવે કલજુગમાં નહિ પાંચમો જુગ નહી અગીયારમો અવતાર હવે સંધ પોતી જુગ ચારની જેણે ગુર શોહો દેવને ઓલખ્યા તે જીવ અમારાપુરી પોંચતા હો સાંમીજી, જેણે ગુર શોહોદેવ નહી પ્રમાણ્યા અવતાર પાત્ર નઇ ઓલખા તે જીવ અંધારે દોજકે ગયા, સતગુર વાચા હો સ્વામીજી, કલજુગમાં જે ગુર નરથી ભુલ્યા તે જીવ ભવોભવ કુમતે મુગતી નહી લંભને હો સાંમીજી.

ઇ જુગ ચાર મલી મજમે તેતાલીશ લાખ ને વીશહજાર વરસ જુગતું અંધાણ હો ચાર જુગના વરસ તો એટલા ગુર બ્રહમા લખચોરાશી એધાણ

નીશાની તે માંહે મુઆ તેને બહુ મરણ જીવ્યા તેને બંધા લાભ અનત કરોડી અનત જુગ છોડાવે પુરૂષ માહાદેવ દાડવ ગીરાણ વાસ ઈ ચાર જુગમાં મલી ગુર એક તેના રૂપ ચાર કરતા જુગમાં ગુર બ્રહમા પાંચ કરોડીના વર દીયા હો સાંમીજી, ત્રેતા જુગમાં ઇ તો વજસઠલ સાત કરોડના વર દીધા હો સાંમીજી, દુવાપર જુગમાં ગુર વેદુર વ્યાસ નવ કરોડીના વર દીધા હો સાંમીજી, આ કલજુગ મધે પીર સદરદીન કરોડી બારેશું સીધા હો સાંમીજી, બાર કરોડીના વર દિધા હો સાંમીજી, કળજુગ મધે સીતેર સહોસો હુશેની ઇ પરવરતંતે હો સાંમીજી, ઈજુગ ચારમાં મીલી ચાર વેદ કરતા જુગમાં રૂગવેદ પરવરતંતે હો સાંમીજી, ત્રેતા જુગમાંહે જુજરવેદ પરવરતંતે હો સાંમીજી, દુવાપુર જુગમધે શામ વેદ પરવરતંતે હો સાંમીજી, આજ કળજુગમધે અથર વેદ પરવરતંતે હો સાંમીજી, ઈ ચાર જુગ મલી મુજમે શ્રી નારાયણ દેવ એક તેના અવતાર પાત્ર એક તેના રૂપ દશ હો સાંમીજી. સોહી નર.

૩૧ હક મઉલાના શાહા મહમદ બીન ઇસલામ શાહા
૩૨ હક મઉલાના શાહા મુસ્તન સીર બીલ્લાહ
૩૩ હક મઉલાના શાહા અબદ સલામ
૩૪ હક મઉલાના શાહા ગરીબ મીરજા
૩૫ હક મઉલાના શાહા ભુદર અલી
૩૬ હક મઉલાના શાહા મોરાદ મીરજા
૩૭ હક મઉલાના શાહા જુલ ફીકાર અલી
૩૮ હક મઉલાના શાહા નુરદીન અલી
૩૯ હક મઉલાના શાહા સઇયદ ખલીલ્લાહ અલી
૪૦ હક મઉલાના શાહા નીજાર
૪૧ હક મઉલાના શાહા સઇયદ અલી
૪૨ હક મઉલાના શાહા હશન અલી
૪૩ હક મઉલાના શાહા કાસમ અલી
૪૪ હક મઉલાના શાહા અબુલ હસન અલી
૪૫ હક મઉલાના શાહા ખલીલા અલી
૪૬ હક મઉલાના શાહા હસન અલી
૪૭ હક મઉલાના શાહા આગા અલી શાહા દાતાર
૪૮ હક મઉલાના શાહા આગા સુલતાન મહમદશાહ દાતાર

હાજર જોમેજો ઘણી વારે કેરો પુરૂખ સહિ સીતેતેર પાત્ર દશ અવતાર અડતાલીશ ઈમામ સતપંથ સદારણહાર સહી સો શાહા મહમદશાહા સો શાહા નીજાર સતસો ગુર સુલતાન મહમદશાહ દાતાર સાતવાર, સતાવિશ નક્ષત્ર, પંદર

તીથી, બાર કરણ, પીરશાહા જાપ જપંતે રીખી રહયા, રીખી થાપી દઇત સંઘારે તે સાહેબ જુગાજુગ અવતર્યા, દેવ મોરારી તે સાહેબસે ચીત લાવે તેના ધરમ વાધે ને પાપ મેહે થાય; નમો ભાઇ સાહેબજીના નામને નમો જેણે જીવ છુટે; જેણે રૂપે આપણો શાહાપીર હોય તે રૂપને ધીયાવીયે, ભાઇ તે રૂપને ધિયાવીયે.

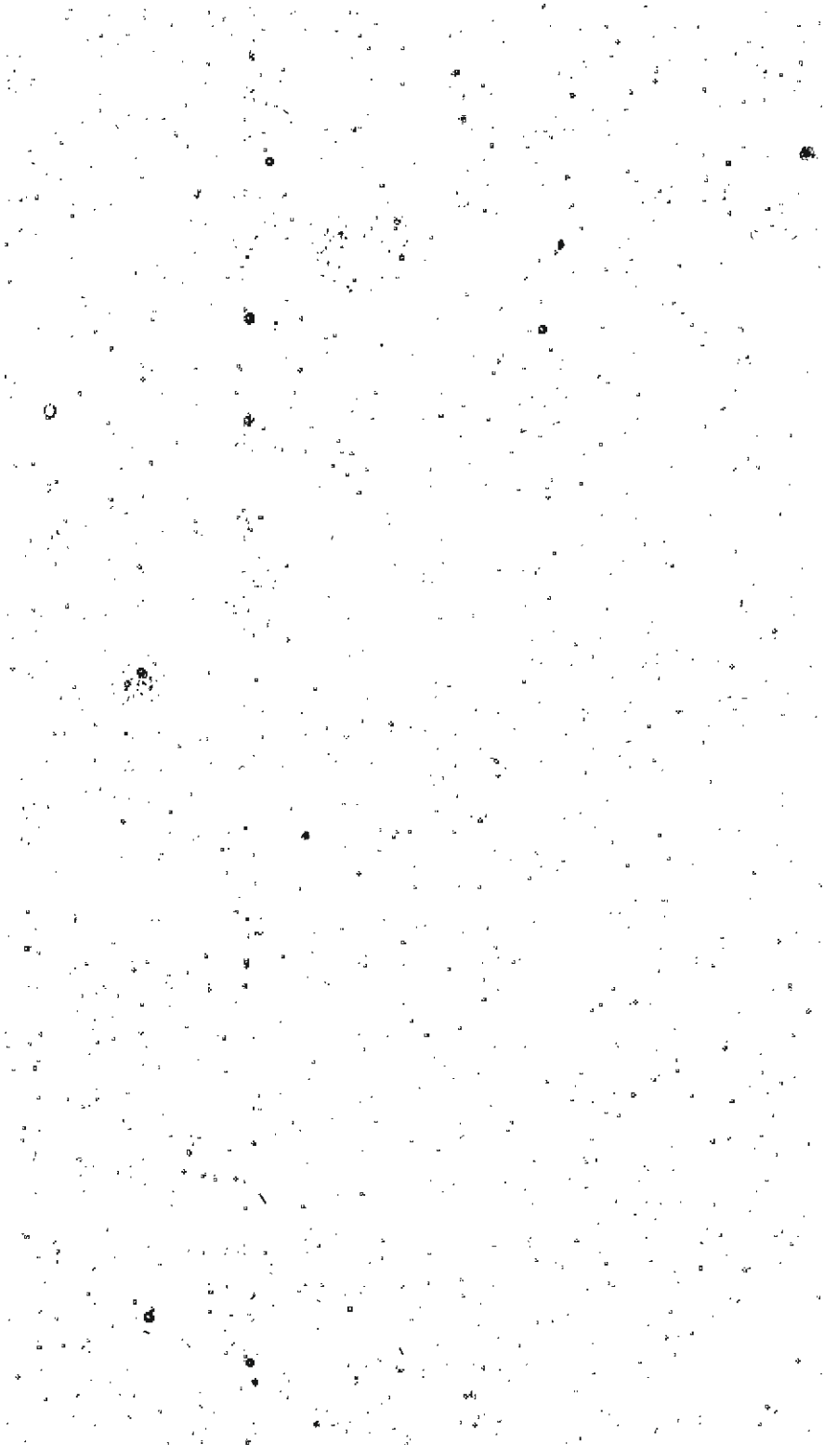
મુળ ગાયેત્રી સંપુર્ણ સમાપ્ત ભવસ્તો.

પીર ઇમામ શાહા બોલ્યા અમ્રત વાણિ જે કોઇ સાંભળે મુળ ગાયેત્રી કલપની વાત તેને અમરાપુરી લલીયંતે હો સાંમીજી, તે એકોતેર માઇના એકોતેર બાપનાં લઇને જીવ વઇકુંઠ વાસો પામશે ગાયેત્રી સાંભલે ને જે કોઇ ધરમ પુજી દુઆ કરાવે તે ફળ પ્રાપ્ત હોવે હો સાંમીજી પીર ઇમામ શાહા બોલ્યા અમ્રત વાણી શાહા ગરીબ મીરજાં કજલ કર મઉલાના શાહા સુલતાન મહમદ શાહ દાતાર હાજર જેમેજે ધણી.

મુળ ગાયેત્રી સમાપ્ત.

સાંકળીયું.

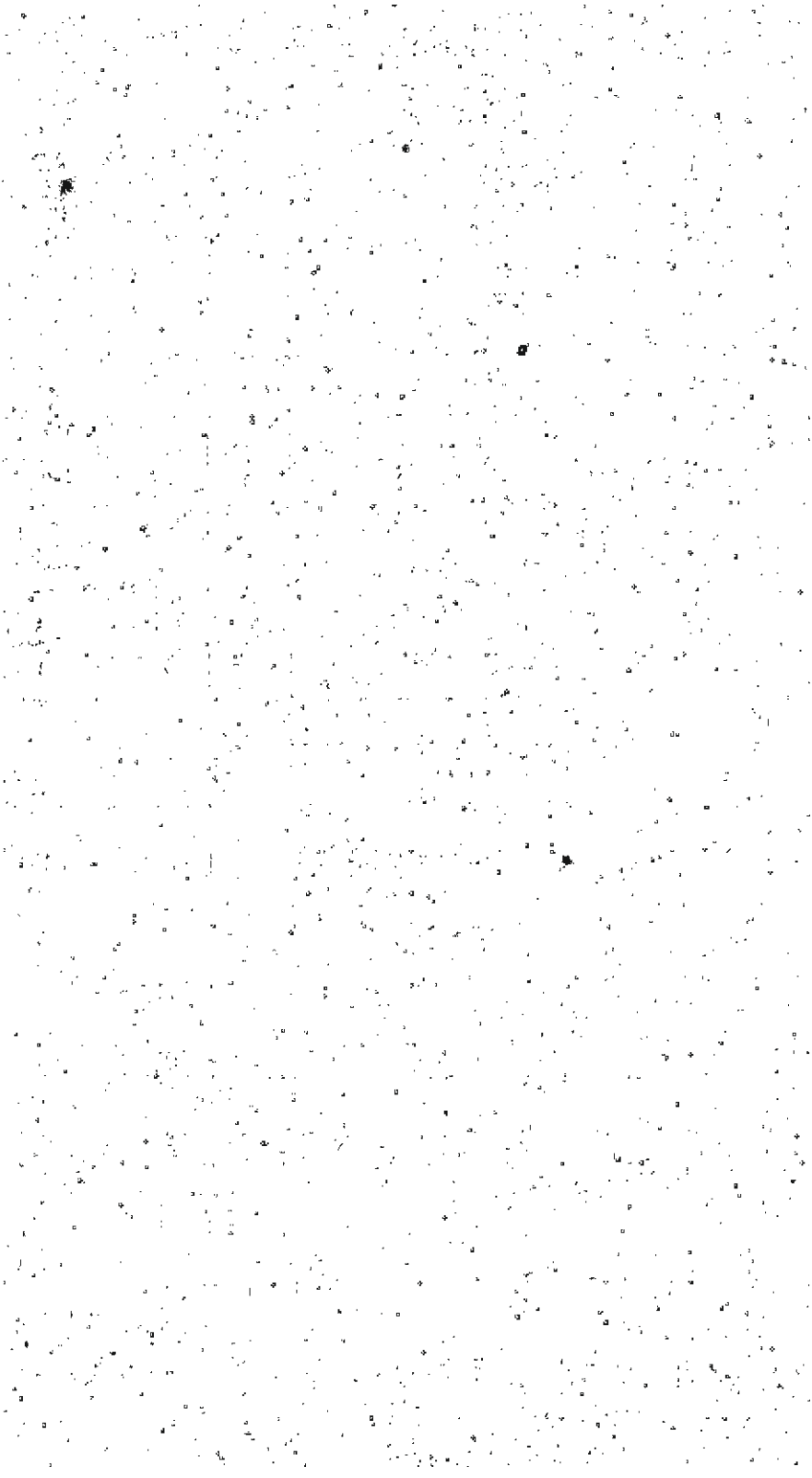
નંબર	વિષય	પાનું
૧	આઠ લાખ કરણની ઉત્પતી.	૧
૨	ત્રણ કરણના અવતાર પાત્રનું નામ	૨
૩	ધંધુકારની હકીકત	૨
૪	આદ કળસ ઘટ થાપના અને સૃષ્ટિની ઉત્પતિ	૩
૫	સાત દિવસમાં વાર પ્રમાણે શું ઉપાવ્યું તે હકીકત	૪
૬	ચાર ખાણની હકીકત	૫
૭	ત્રણ દેવની ઉત્પતી	૬
૮	ધર્મની ઉત્પતી અને ઘટપાટની સ્થાપના તથા સૃષ્ટિની ઉત્પતી	૬
૯	ત્રણે મુરતને ઉપજેલો અહંકાર	૭
૧૦	પહેલો જાયલા કલપ	૮
૧૧	બીજો ફાયલા કલપ	૧૦
૧૨	ત્રીજો અરજા કલપ	૧૧
૧૩	ચોથો ખલીફા કલપ	૧૩
૧૪	૧—કરતા યુગ	૧૩
૧૫	૨—ત્રેતા યુગ	૧૬
૧૬	૩—દુઆપુર યુગ	૧૭
૧૭	૪—કળી યુગ	૨૦

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડોસન

મામજી નુરમહંમદ કરડીયા -

ગામ - મેજાવાડા.

ખટ દરસન તથા વેલ.

(રચનાર—પીર સદરદીન.)

(ગુજરાતીમાં) આવૃતી ૧ લી નકલ ૫૦૦.

પ્રગટ કરનાર,

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

ધી ખોજા સિંધી છાપખાનું,

૧૧૩, પાલખી મહોલ્લા—મુંબઈ-૯.

ALL RIGHTS RESERVED.

આ બુક મેનેજર વલીભાઈ નાનજીએ ધી ખોજા સિંધી પ્રેસ ૧૧૩, પાલખી મહોલ્લા, મુંબઈ નં-૯ માં મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ માટે છાપી અને મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજે ધી ખોજા સિંધી પ્રેસ ૧૧૩, પાલખી મહોલ્લા, મુંબઈ-૯ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૭૬. તા૦ ૨૫-૬-૨૦.

ખટ દરસન.

(રચનાર પીર સદરદીન.)

સામી તે જે સીરજણહાર, જીવ પીંઢનો કરે નીસતાર;
દીલની વાતું જાણે જેહ, સકલ જોત હંસ પરકાશે તેહ;
ભાંજે ધરે નીપાવે જોએ, કહે ગુર સોહેાદેવ સાચા સામી-કહીએ સોએ.

સેવક તે જે સેવા સાર, હરી જપતા લંગે પાર,
પરીબ્રહ્મ વાચા પાલે જેહ, સાચા સેવક કહીએ તેહ;
ગીનાન જોત જે ગુરથી ધરે, પરેમ વીધી જીવતા મરે,
સતગુર વાચા પાલે જેહ, કહે ગુર સોહેાદેવ સાચા સેવક-કહીએ તેહ.

વઈરાગી તે જેનું વનમાંહે વાસ, ધર નવ નાડીસું રહે ઉદાસ,
ફીરીઆ તપસા તીરથ કરે, પંજભુ જીતીને ભાવસું મરે;
પરમ હંસા પર ઉપગારી જેહ, સોહાગ વઇરાગી કહીએ તેહ,

જુગત અહારી મારે કામ, રૂપ સુરંગી લેવે નામ;
સુણી શબદ જે સીરસું સહે, પરેમ પીડા પીયુસું રહે,
દોનું જંતર તુંબા તાર, કહે ગુર સોહેાદેવ સોહી વેરાગી અપરમ પાર.

વીશનવ તેજે વરજ વેરે, સતગુર વચને જીવતા મરે,
પરેમ ભગતી પકરે જોય, પોથા પોથી કરે ન કોય;
પરેમ પરકાસી વાએ તાલ, ઘટ ઘટ દેખો એક દયાલ,
તલક તુલસી તન મન લાય, ધર બેઠા ગુણ ગોવીદનાં ગાય,
પરેમ દયા પરીત પાલે જેહ, કહે ગુર સોહેાદેવ સાચા
વીશનવ-કહીએ તેહ.

જંગમ તે જે જુગતે જાય, દેવલ પુજે તીરથ નાય,
સતગુર વચને નામે સીસ, તો ઘટ કલા પુરણ જગદીસ;
અંતર આવી બોલે આપ, તો નીસીજલ હોવે નાસે પાપ,
શામ તણી જો લેવે ગુફા, સાચા જંગમ સોઇ નફા;
કામ ક્રોધને દેવે ગુરની આણ, સો જંગમ આ જુગ પરમાણ,

સતગુર કહે મઝેં સબ જુગ જોય, એસા જંગમ વીરલા કોય. ૫

જોગી તે જે પાલે જોગ, પાડે પીંડ ને સાધે જોગ,
અઉઠ પાટણ માંહે ભીખીયા કરે, કાયા કંથા મન જોગસું ધરે;
જોગી સનાસી મન સુધ કરે, પાંચ કાલ કાલા પર હરે;
પાંચ તતવ કલા સીર ધરે, કહે ગુર સોહેાદેવ સેા જોગી દેાય તડ તરે. ૬

સનયાસી તે જે સીવને ભજે, માયા મેાહેા ત્રીસના તજે,
સીલ સંતેાખી ભીખીયા ખાય, આસન છેાડી ઓર કહીં ન જાય;
ભાવ ભજુતી ભીતર લાય, કહે ગુર સેાહેાદેવ સાચા
સનીયાસી–સેાહી કીલાય. ૭

મુની તેજે મનસું રહે, અવર વચન કછુ નહી કહે,
શીવ નગર માંહે આસન કરે, સુન મંડલ માંહે ધીયાનજ ધરે;
દેવ આનંદ લાવે ધુની, કહે ગુર સેાહેાદેવ સાચા કહીએ સેાહી મુની. ૮

જધની તેજે જગપતને જપે, દેવલ દીલ માંઝેલેા ખપે,
જધ જુગતની પીવે ગુલી, તેા કીધા કરતવ જાય બલી;
પરગટ દેવને પુજે જોય, કહે ગુર સેાહેાદેવ સાચા જેની–કહીએ સેાય. ૯

ભીરમચારી તે જેના ભાગા ભરમ, ભીરમ કીરીયામાં બાલે કરમ,
ગુર ઉપદેસે લાધું ગીનાન, અંતર આતમાં ભીરમ સમાન;
આહાર વેવારે જુગતે જાય, કહે ગુર સેાહેાદેવ સાચા
ભીરમચારી–સેાઈ કીલાય. ૧૦

સતી તે જે ન રાખે આપ, ભીરમ કુંડમાંહે હેામે પાપ,
મન તજે મન સુધ ધરે, સાચી સીધી તરપણ કરે;
પાંચ વીધીનું જાણે મરમ, તે છુટે ચેારાસી કરમ,
ગાયત્રીના જાણે મરમ, કહે ગુર સેાહેાદેવ તેણે સતીએ લાધેા
સત ધરમ. ૧૧

ભરામણ તે જે પાલે ભીરમ, અને ભીરમ કીરીયા માંહે બાલે કરમ,
ગગન મંડલ માંહે ધરે ધીયાન, પરવરતીનું ન લેવે દાન;
ગાયત્રીનું જાણે જાપ, કહે ગુર સેાહેાદેવ ભરામણ વઈસ તે આપેા આપ. ૧૨

પંડત તે જે પડે પુરાણ, બીજુ તેજે નીશ્ચે જાણ,
પુરખ ઉતમ સું લાવે પીરીત, આસા ત્રસના બંધસું રહીત;
પીંડ ભીરમંડની કથા સંભલાવે જેહ, કહે ગુર સેાહેાદેવ

સાચા પંડત-કહીએ તેહ. ૧૩

સુફી તે જે સેવે સુબહાન, નેકી બદી ન લેવે નામ,
ખુદા સાથે લાવે ધીયાન, અલ્લાહ મહમદ એક પીછાન;
સત અહારી સત બાંધે મોય, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા
સુફી-કહીએ સોય. ૧૪

ઝંડા તે જે જપે જાપ, જીકર ફીકરમાં રહેવે આપ,
ભાગે ભુખ એહી કલામ, નબી સારૂં કરે સલામ;
પર વસતશું અંધા થાય, કહે ગુર સોહેદેવ સોહી ઝંડા બ્રહ્મસતી કીલાય. ૧૫

કાજી તે જે કલમા પડે, દીલ પાક સાહેબસું રહે,
હક હલાલ કરે હજુર, સો કાજી ખુદાકા નુર;
પાંચ ભીતર રાખે સાજી, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા કહીએ સોહી કાઝી. ૧૬

મુલાં તેજે મુંહસે આપ, કરે જીકર ખુદાકા જાપ,
પડે કલમા ને કીતાબ કુરાન, અલ્લાહ બીના ન બુજે દુજા નામ;
જઈ મીસીતે દેવે બાંગ, જેમ આપ ન સુને કાનો કાન,
પાંચ વખત નીમાઝજ કરે ભલા, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા
કહીએ સોહી મુલાં. ૧૭

મુસલમાન તે જે મુહસે આપ, પડે કલમા દીલ રહીત પાપ,
હરામ ખોય ને ચાલે હક, ભજ રહે જે એક અલખ;
ગીનાન જલ માંહે ગુસલજ કરે, સોલ કલા માંહે રોજા ધરે,
અરધો અંગ મીસીતજ ખરી, તે માંહે રહી નીમાઝજ કરી,
સુજદા સાથે લાવે ધીયાન, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા સોહી મુસલમાન. ૧૮

પતીવરતા તે જે પીયાકે પાસ, સતગુર શબ્દે રહે ઉદાસ,
આદર અભીઆગત આવે ઘેર, કહે ગુર સોહેદેવ પતીવ્રતાની સુધી પેર. ૧૯

મોટું તીરથ હરીનું નામ, હરીજન આવે તેને દીજે માન,
આદર ઉલટ અંગ ન માય, જેમ પરભાતે ગંગજ નાય;
હરી હરીજન એક સમાન, કહે ગુર સોહેદેવ મોટું તીરથ હરીનું નામ. ૨૦

વરતઆરી તે જે મન વારીઉં કરે, કામ કરોધ નીંદા પરહરે,
જીહીયા જુઠ ન બોલે જેહ, નીત નીત નામ સોહાવે તેહ;
ગીનાન ગુણમાંએ મુગતા થાય, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા
વરતીયા સોઈ કીલાય. ૨૧

ધરબારી તે જે ઘર માંહે રહે, સોલ કલા સીર ભારજ વહે,
સરવ તન હુંસ કેરી આસ, દીજે સુભાગ જાય નીશસ;
મન માંહે હરીયા ધરીએ હેત, જેમ ભાદરવે હરીયા ખેત,
જપ તપ તીરથ નહી ગુરની આણ, વણ શબ્દે વીગુતા ચારે ખાણ;
દીક્ષા દાન અધીક બહુ દાન, કાથા ચુના વીના પાન,
લખ ચોરાસી ઘર માંહે ગયા, પોતી આવરદા ઠાલો થયા;
લખ ચોરાસી ઘેરી દેહ, જેમ દીવાલીએ ઉઠા મેહ,
ચેતો નહીરે ચીત માંહે ધરી, જેમ સમુદ્ર માંહે સાંખજ પડી;
બધરી મોમાં ગલીઆ બુંદ, કહે ગુર સોહોદેવ સાચ વીના એક
કાજ ન સીધ. ૨૨

સતગુર કહેરે મોટો મરમ, જે ચેતીયા ગરસથાધરમ,
ખટ દરસન માંહે સરવે સંસાર, બીન દરસન નહી પામે પાર. ૨૩

દેવલ પુજે ને તીરથે જાય, નીત સનાન સરોવર નાય,
કરે માલા ને ધરે ધીયાન, થીર નહી મન તો કરમ ગીનાન. ૨૪

કશટે કાયા ને કરે અપવાસ, તે સુના મીંદર ઉજડ વાસ,
ખટ દરસન માંહે મલે ધરમ, ચાલ ન છુટે લેવે કરમ. ૨૫

જો મન જાણે ઘટ વીચાર, ગયા નીર ને બાંધે પાર,
સુકા સરોવર કમલ માંહે, પણ વણ નીરે વીકાસ ન થાય. ૨૬

જીવ રદેહ માંહે કરો વીચાર, ભુલે દરશન નહી પામે પાર,
જુઠી દુનીયાનો લાગો લોભ, તરવા કારણ ન દેવે થોભ. ૨૭

વણ વીસવાસે કરે ભરથાર, તે રાંડી નહી સોહાગણ નાર,
તે જીવ સરવે એરે જાય, નવસા પાખે મુલ ન પાય. ૨૮

જેણે નવસાનો જાણીયા ભેદ, તે ઘાત એકનો ભણે ઉપવેદ,
જેણે દરશનની જાણી ઘાત, તે છુટા ચાલીયા સાચી વાટ;
સતના બાંધીયા જાય જેહ, જેને ભીરમ રસના લાગા નેહ,
તેની રદેહે કમલ માંહે ઉગીયા ચંદ, જેણે પાંચે બાંધીયા બંધ. ૨૯

મુખ કમલથી ન બોલે ફાલ, અસતની મુકે સગલી ચાલ,
જેણે કેવલ જાણીયા ભીરમ, દીસે દુનીયામાં તેને નહીરે કરમ. ૩૦

કરમ સુતક જે હોતા ચાર, તે રખીયા દરશન ને ઉતરીયા પાર,
મોટો મારમ દરસન જાણ, ફેરો ભાગે ચારે ખાણ. ૩૧

સતગુર કહેરે સાચું હોય, સાત દરસન જાણે વીરલા કોય,
પહેલું દરશન પુજીએ પાટ, બીજું દરસન સત સોહાગ. ૩૨
ત્રીજું દરસન આતમા સમાન, ચોથું દરસન ગુર મુખે દીજે દાન,
પાંચમું દરસન ભીરમ ગીનાન, છઠું દરશન ગત ગંગાનું સનાન. ૩૩
સાતમું દરસન અજપીયા જાપ, મારી મનથી કાઢો પાપ,
કહે ગુર સોહિદેવ આગમ ભેદ, જે જાણે અગમ વીચારે વેદ. ૩૪
વેદ વીચારે લખે અલખ, તેને દરસન છે સનમુખ,
પડો પંડીતો કરો વીચાર, કીતો ઉપનું દરસન સંસાર. ૩૫
ભયા ભીરમા હરી આપ અપાર, અલખ નીરંજન નીરાકાર,
નહી માત ને નહી તીસ તાત, નહી દીવસ ને નહી તીયાં રાત. ૩૬
નહી થા ચંદા નહી થા સુર, નહી તારા મંડલ એક થા નુર,
નહી ધરતી ને નહી આકાશ, નહી મેર ને નહી કેવલાશ. ૩૭
ધંકુકાર માંહે ધીયાનજ ધરી, છત્રીસ જુગ ચોરાસી ચોકડી,
આપસ માંહેથી ઉપાયો હેત, તતવ રચીયો એક ભીરમજ ખેત. ૩૮
વર દાતા હુઆ અગમ, તારે ભીરમાને થયો હુકમ,
દેવ ભીરમા વસે છે નુર, તારે સીરજીયા ચંદા ને સુર. ૩૯
ઉતપુત રચના પરીભીરમ, ચારે વરણ ને ખટ દરસન,
નુર નીરવાણ ઝળકીયા તન, તીયાંથી ઉપનાં રૂહ રતન. ૪૦
ન હોતી માયા ન હોતા જોગ, ન હોતા કરમ ન હોતા ભોગ,
કહો પંડીતો વીચારી વેદ, કરમ ધરમનાં કેમ પડીયા ભેદ. ૪૧
ભયા ભીરમા જોગ માયા ધરી, ચાર ખાણ તે સરખી કરી,
સીતેજ જરેજ ઈંડજ જાણ, ચોથી રચી ઉદભોજજ ખાણ. ૪૨
લખ ચોરાસી જીવ પરમાણ, રચના રચી તે સારંગ પરાણ,
માયા મોહ બહુ કીધા રંગ, સરવ જીવ લાગા તે ઢંગ. ૪૩
તેણે મારૂં કહીઉં મુજ પાસે રહયું, તારે જીવને કરમજ થયું,
તે માંહેથી એટલું કરી, જે કોઈ સમરીયા સીરી નર હરી. ૪૪
તારૂં છે ને કરતા તું, જીવ દયાસું રાખું હું,
એવું વીચારીને ધરીયા ધીયાન, તે પદ પામીયા અમરાપુરી ઠામ. ૪૫

ચતુર કલપનું મંડાણ.

ભયા ભીરમાજી તું સત કરી જાણ, કરતા હરતા સીરી નારાણ. ૪૬
વીશનવે વીચારીજ ધરીયું ધીયાન, કલપ ચતુરનો માંડીયો મંડાણ. ૪૭
પહેલા કલપ માંહે કીધું કામ, તારે ભીરમાને આલીયો ફરમાન. ૪૮
તેડી ભરમાને કહીઉં કીરતાર, તેજ અમારૂં કરો વીસતાર. ૪૯
વચન હરીનાં મુસતક ધરી, પહેલા કલપ માંહે ગુર ભરમાજીએ
શેસટજ કરી. ૫૦
ગુર ભરમાજીને આલીઓ પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૫૧
તારે રૂગ વેદનાં માતમ કરીયા, ચાર રૂપ વીશનવે ધરીયા. ૫૨
હવ (૧) કવ (૨) ધરમ (૩) કેસવ (૪) સાર, ભગત ભણુતા નીરાકાર. ૫૩
કલપ દરસણ સંપુરણ થયા, તારે નવાણું કરોડ જખ અમરાપુરી ગયા. ૫૪
તારે સોલ જુગનું વાલીયું નામ, તારે પાણી ચડીયું ધ્રુ આસમાન. ૫૫
તારે પડીયા પંડીત સરવે સમાપત થયા, તીયાં ભીરમા વીશનું
મહેસર અમર રહીયા. ૫૬
તારે ત્રન મુરતે મીલી વીચારીયું ગીનાન, તારે ગુર ભરમાને
આલીયો ફરમાન. ૫૭
તેડી ભીરમાને કહીયું કીલતાર, તેજ અમારૂં કરો વીસતાર. ૫૮
વચન હરીનાં મુસતક ધરી, બીજા કલપ માંહે ગુર ભરમાજીએ
સેશટજ કરી. ૫૯
ગુર ભરમાને આલીયો પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૬૦
તારે જુજર વેદનાં માતમ કરીયા, તીયાં ત્રન રૂપ વીશનવે ધરીયા. ૬૧
(૧) તવઉણાદ (૨) ઉતરા (૩) હરીતક તે, દરસન જાણી ધીયાયા જેહ,
અમર ભેદ મુનીવર પામીયા તેહ. ૬૨
સત વદન ગુણ કલપ સંપુરણ થયા, છપન કરોડ મેઘ અમરાપુરી ગયા. ૬૩
તારે બાર જુગનું વાલીયું નામ, પાણી ચડીઓ ધ્રુ આસમાન,
તારે પડીયા ચીંડ સમાપત થયા, તીયાં ભરમા વીશનું મહેસર રહીયા. ૬૪
તારે પખાલી પીરથવી કીધી પાક, ચતુર ગુણની રહી છે સાંખ. ૬૫
સત દીત ને ખમીયા કરો, જે કોઇ સમરીયા સીરી હરી. ૬૬
વલી વીચારી વીશનવે ધરીઉં ધીયાન, ગુર ભરમાને આલીયો ફરમાન. ૬૭

તેડી ભીરમાને કહીયું કીરતાર, તેજ અમારો કરો વીસતાર. ૬૮
વચન હરીનાં મુસતક ધરી, વલતા ભરમાજી બોલીયા ફરી. ૬૯
સામી અમે જુગ માંહે જઈને કરીએ જુગત, જે જીવને
સામી આલો મુગત. ૭૦
વલતાં ભરમા પરતે બોલીયા હરી, અમે જુગ માંહે આવસું
રૂપ અગોચર ધરી. ૭૧
તે દરસન અમારો ઓલખસે જેહ, મુગતા થાસે ભીરમાજી તેહ. ૭૨
એવો કોલ લઈ ભીરમાજી આવીયા, બત્રીસ કરોડ જીવ નીમીયા તીયાં. ૭૩
ગુર ભીરમાને આલીયો પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૭૪
તારે શામ વેદનાં માતમ કરીયા, તારે બે રૂપ વીશનવે ધરીયા. ૭૫
પરૂરવા (૧) અંતઅતીત (૨) તે રૂપ જાણી ધીયાયા જેહ, અમર
ભેદ મુનીવર પામીયા તેહ. ૭૬
લગવણ કલપ સંપુરણ થયા, બત્રીસ કરોડ કીનર અમરાપુરી ગયા. ૭૭
તારે આઠ જુગનું વાલીઉં નામ, પાણી ચઉએા ધરૂ આસમાન. ૭૮
તારે પડીયા પીંડ સમાપત થયા, તીયાં ભીરમા વીશનું મહેસર
અમર રહીયા. ૭૯
પખાલી પીરથવી કીધી પાક, ચતુર ગુણની રહી છે સાંખ. ૮૦
સત દીત ને ખમીયા કરી, જે કોઇ સમરીયા સીરી નર હરી. ૮૧
વલી વીચારી વીશનવે ધરીયો ધીયાન, ગુર ભીરમાને આલીયો ફરમાન. ૮૨
તેડી ભીરમાને કહીયું કીરતાર, તેજ અમારૂં કરો વીસતાર. ૮૩
સામી અમે જુગ માંહે જઈને કરીયે જુગત, જે જીવને સામી
આલો મુગત. ૮૪
વલતા ભીરમાજી પરતે બોલીયા હરી, અમો જુગમાંહે આવસું
રૂપ અગોચર ધરી. ૮૫
તે રૂપ અમારૂં ઓલખસે જેહ, મુગતા થાસે ભરમાજી તેહ. ૮૬
એવો કોલ લઈ ભરમાજી આવીયા, જીવ તેત્રીસ કરોડ નીમીયા તીયાં. ૮૭
તારે ગુર ભરમાને આલીયો પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૮૮
તારે અથર વેદનાં માતમ કરીયા, એક રૂપ વીશનવે ધરીયા. ૮૯
પરેમરૂખ (૧) તે દરસણ જાણી ધીયાયા જેહ, અમર ભેદ
મુનીવર પામીયા તેહ. ૯૦
સતવાર કલપ સંપુરણ થયા, તારે તેત્રીસ કરોડ દેવ અમરાપુરી ગયા. ૯૧
ચંતુર જુગનું વાલીઉં નામ, પાણી ચડીયો ધરૂ આસમાન. ૯૨

તારે પડીયા પીંડ સમાપત થયા, તીયાં ભીરમા વીશનું
મહેસર અમર રહીયા. ૯૩
પખાલી પીરથવી કીધી પાક, ચતુર ગુણની રહી છે સાખ. ૯૪
સત દીત ને ખમીયા કરી, જે કોઈ સમરીયા સીરી નર હરી. ૯૫
ચતુર કલપ સંપુરણ થયા, નવાણુ કરોડ જખ છપન કરોડ મેઘ
બત્રીસ કરોડ કીનર તેત્રીસ કરોડ દેવ અમરાપુરી ગયા. ૯૬

ચાર જુગનું મંડાણ.

વલી વીચારી હરીએ ધરીયો ધીયાન, કન્યા ઉપની સારંગ પીરાણ. ૯૭
બેઉ કર જોડી ઉભી રહી, અને વચન વીચારી વીશનવે કહી. ૯૮
આગે કામની કરે સણગાર, કાને કુંડલનો જલકાર. ૯૯
બહુ બલવંતી રૂપ અપાર, ચરણે નેવર અતી સાર. ૧૦૦
બોલે બાલી હીરખે ભરી, કોલ અમને આલો સીરી હરી. ૧૦૧
વીશનવે વીચારી વાણી કહી, સકત સંતોખી સમાપત થઈ. ૧૦૨
એવો શકતી રૂપ રચીયો સંસાર, ચોકડી એક ને જુગ છે ચાર. ૧૦૩
તેડી ભીરમાને કહીયા કીરતાર, તેજ અમારૂં કરો વીસતાર. ૧૦૪
વચન હરીના મુસતક ધરો, અને વલતા ભીરમાજી બોલીયા ફરી. ૧૦૫
અમે જુગ માંહે જઈને કરીએ વાણ, જો કુલ ઓધરે ચારે ખાણ. ૧૦૬
તારે ભરમા પરતે બોલીયા સીરી હરી, અમે આવસું જુગ
માંહે રૂપ અગોચર ધરી. ૧૦૭
તે ફરસન જાણી ધીયાવસે જેહ, મુગત થાસે ભીરમાજી તેહ. ૧૦૮
એવો કોલ લઈ ભરમાજી આવીયા, તારે ચારે ખાણ ઉત પુત કરીયા. ૧૦૯
પહેલો જુગ સત જુગ થાપીયા, તારે પનર કરોડ જીવ નીમીયા. ૧૧૦
તારે ગુર ભરમાને આલીયો પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૧૧૧
રૂગ વેદનાં માતમ કરોયા, તીયાં ચાર રૂપ વીશનવે ધરીઆ. ૧૧૨
મછ કછ વારા નરસી જપાવીયા જાપ, તેના કુલ ઓધરીયા
માઈ ને બાપ. ૧૧૩
તારે પહેલાજે કસણી લીધી આંચ, તારે પંનર માંહેથી પાકી પાંચ. ૧૧૪

કીરતા જુગ સંપુરણ થયા, પાંચ કરોડસું પહેલાજ અમરાપુરી ગયા. ૧૧૫
ત્રેતા જુગ માંહે આવીયા હરી, જુગ લાગું તે નરસી ફરી. ૧૧૬
વીતી વેલા ને પોતી વાત, જપે નરસી પણ ન જાણે ઘાત. ૧૧૭
તારે ત્રન રૂપ વીસનવે ધરી, રામ આવેઆ અજોધા પુરી. ૧૧૮
દસરથ રાયનાં માહા પંડીત તન, માતા વચને ચાલીયા વન. ૧૧૯
બાર વરસ ભોગવીયા વનવાસ, ભગત પરતીપાલ તે સામી અવીનાસ. ૧૨૦
તીયાં ગુર વીસેશરજીએ વાણી કહી, તારે એકવીસ કરોડ નીમેયા સહી. ૧૨૧
ગુર વીસેશરજીને આલીયેા પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૧૨૨
તારે જુજરૂ વેદનેા માતમ કરી, તીયાં ત્રન રૂપ વીશનવે ધરી. ૧૨૩
વાએમણ ફરસરામ રામ જપાવીયા જાપ, તે કુલ ઓધરીયા
માઇ ને બાપ. ૧૨૪
તારે હરીચંદ્ર વેચાણા પુત્ર નારી સંગાત, તીયાં એકવીસ
માંહેથી પાકી સાત. ૧૨૫
ત્રેતા જુગ સંપુરણ થયા, સાત કરોડસું હરીચંદ્ર અમરાપુરી ગયા. ૧૨૬
દ્વાઆપુર માંહે આવીયા હરી, જુગ લાગું તે રામજ ફરી. ૧૨૭
વીતી વેલા ને પોતી વાત, જપે રામ પણ ન જાણે ઘાત. ૧૨૮
દ્વાઆપુર માંહે બે રૂપજ ધરી, કાન આવીયા તે મથુરાપુરી. ૧૨૯
કુલ દેવકીનાં છોડીયા બંધ, પીતા પરતે બોલીયા શબ્દ. ૧૩૦
તમે જાગેા વાસુદેવ બેઠા થાઓ, અમને લઇ ગેાકલ માંહે જાવેા. ૧૩૧
જાગેઆ વાસુદેવ રમે છે બાલ, દીઠેા રૂપ તે ભદન ગેાપાલ. ૧૩૨
કર ગીરહીને લીધેા બાલ, દીઠેા રૂપ તે કંસનેા કાલ. ૧૩૩
તારે ભાગી ભુગલ ને ઉઘડીયા દુઆર, તેડી ચાલીઆ તેણી વાર. ૧૩૪
વેગે વેલા જઇને ગયા, જાઇ જમનાને તીરે રહીયા. ૧૩૫
ગણુહણે જમનાં ને ઉછલે આહાર, વરસે મેહ અખંડ ધાર. ૧૩૬
તારે ઇંદ્ર માહારાજની દીધી આણ, તારે બારે મેઘ કરે પરણામ. ૧૩૭
તારે રહીઆ મેઘ ને થંભીયા નીર, વાસુદેવ ઉતરીયા જમનાને તીર. ૧૩૮
તારે આહીરૂં માંહે આવીયા કાન, નંદ જસેાદાએ દીધેા માન. ૧૩૯
તારે ગેાકલ માંહે આવીયા હરી, ભગતુને ઘેરે મુનેરી ફરી. ૧૪૦
ગુર વીધરવેઆસે વાણી કહી, તારે સતાવીસ કરોડ નીમીયા સહી. ૧૪૧
ગુર વીધરવેઆસને આલીયેા પાટ, અમર ભેદની દેખાડી વાટ. ૧૪૨
તારે શામ વેદનાં માતમ કરીયા, તીયાં બે રૂપ વીસનવે ધરીયા. ૧૪૩
સીરી કીરસન સીરી બુધ જપાવીયા જાપ, તે કુલ ઓધરીયા

માઈ ને બાપ. ૧૪૪

પાંઢવે તીયાં ભગતી કરી, ગુર વચન સીર ઉપર ધરી. ૧૪૫
તારે દુરજોધન સાથે રમત રમીયા, હરાવી રાજ ને વન માંહે ગયા. ૧૪૬
બાર વરસ ભોગવસો વનવાસ, છતા થાસો તો રાખસું દાસ. ૧૪૭
વચનનાં બાંધીયા સતી વન ગયા, ત્યરે બાર વરસ સંપુરણ થયા. ૧૪૮
પોતી અવસ્ત્ર ને વલીયા ભુપ, તારે ભીમ થયા વીકરાલજ રૂપ. ૧૪૯
ફેરવે ગદા ને વારે કુંતાજી માય, તમે ખમીયા કરો ભીમસેન રાય. ૧૫૦
તારે જુજેશઠણને પુછે વાત, કહે કરોધ મુખે ન કીજે તાત. ૧૫૧
એવી જુજેશઠણે વાણી કહી, મનની વાત તે મનમા રહી. ૧૫૨
તમે ધરો સબુરી ને ખમીયા કરો, અવસર નથી ભીમ શુરા તણો. ૧૫૩
તારે ઓચરે ભીમ સુણો ધરમજ રાય, અવસર આવીયો
કેમ ચુકીયે દાય. ૧૫૪
તમે દુરજોધનને સંભલાવો આજ, અમે મુરત લીધું બેસવા રાજ. ૧૫૫
તારે દુરજોધનને થયું છે જાણ, ઉઠી જાલ ને ભાગા ગરાણ. ૧૫૬
તારે પીરાકરમ બોલીયા દુરજોધન રાય, અમ બેઠે તમે રાજ કેમ થાય. ૧૫૭
ભડ ભીમ તું એકલો આજ, અમે સોહો જીવતા કેમ આલીયે રાજ. ૧૫૮
ઇયા પાંચે પાંઢવ તીયાં બોણ અઢાર, સુરા હસતી ગજંધર સાર. ૧૫૯
તારે ભીમે ફેરવી ગદા ને ઉઠી ધમકાર, નવતેરી જુધ થાય અપાર. ૧૬૦
તારે રાય રાણા તીયાં ઉભા જોય, ભીમ સમોવણ થાય ન કોય. ૧૬૧
ફેરવે ગદા રૂકની જેણ, તારે દ્રૂપતી કેવરાવી બોકલે વેણ. ૧૬૨
સેન શગલું કીધું પરકાશ, હરાવી કોરવને લીધું રાજ. ૧૬૩
તારે કોરવ જીતીને આવેઆ રાય, સનમુખ થયા તે કુંતા માય.
હે રાજા તમે કેહેવાઓ છો ધરમ, સોહો ભીરાત મારેઆનો તમ
સીર કરમ. ૧૬૫
અરે પાંઢવે શું કીધી મોટ, કુલ હતેયાની લીધી ખોટ. ૧૬૬
હવે તેડી પાંઢવાને પુછો આજ, ઉતારો હતેયા કે મેલો રાજ. ૧૬૭
તારે રાજા મન વીમાસણ થઈ, તેડી પંડતુને પુછીઉં સહી. ૧૬૮
તારે તેડી પંડતુને પુછીયો પ્રશ્ન, અમે મારીયો દુરજોધન. ૧૬૯
તારે ઓચરે ભીમ સાંભલો ધરમ રાય, વાઢ વઢયાનો પાપ ન લેખાય. ૧૭૦
તારે પડી પંડતે કહેયા ભેદ, જગન કરો તમે અસવ મેદ. ૧૭૧
તારે લઈ રાજાને મીંદર ગીયા, તારે રથે બેસી કીરસનજી આવીયા. ૧૭૨
તારે ઓચરે કીરશનજી સાંભલો ધરમજ રાય, અમરત મેલી

વીખ કોણ ખાય. ૧૭૩
કહે લાવો ઉદકને મેલો મારે હાથ, કોરવ હતેયા તે અમને પાપ. ૧૭૪
તારે વલતા બોલેઆ રાજા ધરમ, સામી પુજીએ પાંય તેને કેમ
દીજીએ કરમ. ૧૭૫

તારે કીરસનજી બોલીયા સત ભાય, અવસર આવીયા રખે ચુકો દાય. ૧૭૬
તારે ભાવ જોઇ વલીયા ભગવાન, આવે અભીઆગત તેને દેજો માન. ૧૭૭
તારે રાજા જુજેશઠણ રલીઆતજ થાય, તારે ઘર ઘર ઓછવ
મંગલ ગાય. ૧૭૮

તારે તેડી સોહેદેવ પુછી પેર, ભીમ મોકલીયા ભીરામણને ઘેર. ૧૭૯
તારે ઓચરે ભીમ જગન માંઢીયો અસવ મેદ, તમે ચાલોરે
ભીરામણ વાંચો વેદ. ૧૮૦

તારે ભીરામણ આવીયા બહુ અસત, અણાવી અસવ ને બાંધીયો ઘટ. ૧૮૧
તારે રચી બદરાસણ બેઠા ઘર માંહે, તીયાં ભીરામણને દાન
હેમના અલાય. ૧૮૨

તીયાં અન વસત્ર નીજ લેખ, તીયાં ભાવતા ભોજન મુદરકા એક. ૧૮૩
તીયાં અન પાણીની પરમાહ વહે, તારે ભીમ જાઇને પીરોલે રહે. ૧૮૪
તેડી ભીમ ને રાય સીખામણ દેય, માંગે પાણી તેને પાજો પેય. ૧૮૫
આવે અભીઆગત તેને દેજો દાન, પુજા કરીને દેજો માન. ૧૮૬
તારે ગદા સાહી ભીમ પીરોલે રહીયા, તીયાં જગન જોઇ
અભીઆગત આવીયા. ૧૮૭

ઓચરે ભીમ તમે ઉભા રહો, જે જોઇયે તે અમને કહો. ૧૮૮
આલું અન ને આલું દાન, આલું હસતી ઘોડા વાહન. ૧૮૯
ઓચરે અભીઆગત ભીમ ગટાતજ છેહ, પણ એવી દુરબલ
છે અમારી દેહ. ૧૯૦

અમારે ન જોઇએ અન ન જોઇએ દાન, ન જોઇએ હસતી ઘોડા વાન. ૧૯૧
અમે રાજા સતવાદી સાંભલીયો છે ઘણું, એ દરસન કરો
અભીઆગત તણું. ૧૯૨

પુરવ જનમનાં જાય પાપ, આવીયો અભીઆગત મેં આપોહી આપ. ૧૯૩
અમે રાજા સતવાદી સાંભલીયો છે સહી, અમે દરસન કરીએ
જગન માંહે જાઈ. ૧૯૪

તમારો જગન જાણી આવીયો છું ઇયા, આવે રાજા કાં તેડાવે તીયાં. ૧૯૫
ઓચરે ભીમ તમે વાર કહો, પણ ઘડી બે ઘડી તમે ઉભા રહો. ૧૯૬

અમે જાઇ જગનમાં કરીયે જાણ, તમે આગે આવો તો રાજા
ધરમની આણ. ૧૯૬
આણ દઇને ભીમ જગનમાં ગયા, અસવ મેદ કરતા રાજા ઉઠેયા. ૧૯૮
દીઠા ભીમ રાય ઉભા રહીયા, કહોરે ભીમ તમે કેમ આવીયા. ૧૯૯
વલતા ભીમે વચનજ કહીયા, આવીયા અભીઆગત તે પીરોલે રહીયા. ૨૦૦
ન લેવે અન ન લેવે દાન, ન લેવે હસતી ઘોડા વાન. ૨૦૧
કહે રાજા સતવાદી સાંભલીયો છે ઘણું, દરસન કરો અભીઆગત તણું. ૨૦૨
કહે પુરવ જનમનાં જસે પાપ, આવીયા અભીઆગત આપોહી આપ. ૨૦૩
રાજા સતવાદી સાંભલસે સહી, અમે દરસન કરીયે જગન માંહે જઇ. ૨૦૪
અમે તારો જગન જાણી આવીયો છું આજ, તેહાવે અમને
કાં આવે રાજ. ૨૦૫
એવા વચન સુણી રાજા અંચબે થય, ભાઇઓરે કરસન નાથ આવીયા. ૨૦૬
ભીમ તમે વેગે વેલા જાઓ વલી, રખે અભીઆગત જાય પાછો ફરી. ૨૦૭
તમે જાઇ અભીઆગતનું આદર કરો, જે માંગે તે આગલ ધરો. ૨૦૮
આવે છે રાજા નથી વાર, તમને મલવા આદર કરે છે અપાર. ૨૦૯
ભીમ પીરોલે મોકલી રાજા જગન માંહે ગયા, વેદ વાંચતા
ભરામણને પુછેયા. ૨૧૦
તારે રાજા ભરામણને કહીયા, આવીયા અભીઆગત પીરોલે રહીયા. ૨૧૧
રાજા દરસન માંગે છે દાન, દુરબલ દેહીને મુખે ગીનાન. ૨૧૨
ઓચરે ભીરામણ રાજા તમે કેવા છો ધરમ, પણ સુણો સતવાદી
રાજા ન લીજીએ કરમે. ૨૧૩
હે રાજા તમે વેલા શું થાઓ, અધુરો જગન મેલી રાજા તમે
કેમ જાઓ. ૨૧૪
રાજા મન વીચારીને રાખી વાત, આગના આલી ભરામણને સહુ સાથ. ૨૧૫
તારે ભરામણ હુતો ચીંતા ગુણ થયા, ફરીને રાજા પીરીતે બોલીયા. ૨૧૬
વારૂં વારૂં અભીઆગતનાં દરસન કરો, પણ અમારી વાત તે
ચીંત માંહે ધરો. ૨૧૭
વલાઓ છાર ને છંટાવો નીર, તીયાં પથરાવો પટકોલ ચીર. ૨૧૮
તે ઉપર રાજજી ચાલીયા જાઓ, પુઠલ ભરામણ વેદ ભણાઓ. ૨૧૯
એણી પરે અભીઆગતનાં દરસણ કરો, આગલ પડદા ગલીનાં ધરો. ૨૨૦
તે અભીઆગત દુર મુખ સાંભલે છે ઘણું, શરીર ન દેખાડો
રાજજી આપણું. ૨૨૧

રાજા અભીઆગતને મલવાનો આદર કરે, અણાવી સયેલા
ને પડદા ધરે. ૨૨૧
-તે ઉઠા પડદા ને પીશેલે ગયા, તારે વેદ ભણતા ભરામણ રહીયા. ૨૨૩
તીયાં ગલીના પડદા ઉજલા થયા, તારે મીલછ રૂપ સઘલે દેખીયા. ૨૨૪
તારે નાઠા ભરામણ દેા દીસ ગયા, રાજા અભીઆગત એકાંતે થયા. ૨૨૫
* મુખ ચંદા પગ વાંકા જાણ, પગે કેાસ ઘેરે છે દીવાન. ૨૨૬
તીયાં ધીયાન ધરી સીરી બુધ ઉભા રહીયા, દંડવત કરીને
રાજા પગે લાગીઆ. ૨૨૭
રાજા જુજેશઠણ રલીઆતજ થયા, ધન ધન અભીઆગત આવીયા. ૨૨૮
સામી પધારીયા પાંઢવાને ઘેર, કેારવ હતીયા ઉતરે તેણી ઘેર. ૨૨૯
આવતા અભીઆગત એાચરે મરમ, જેની માતા પતીવરતા
અને પીતા ધરમ. ૨૩૦
તેને ન લાગે રાજા કરમ, જે જાણતા હતા સકલ વેદનેા મરમ. ૨૩૧
તમે જાણતા હતા સકલ શાસ્ત્રનેા ભેદ, તેા તમે ગુર વચન લેાપી
કેમ માંડીયેા અસવ મેદ. ૨૩૨
તેમાં તે ગુર હતીયા તમને લાગી હેા રાય, જો સેાવને હાથી
આલેા તેાય પાપ ન જાય. ૨૩૩
ગુર લેાપી તે માહા પાપી જાણ, ગુર ઉપવેખી તે માહા
દુખીયા નીરવાણ. ૨૩૪
તારે તમે સાંભલેા રાજા ધરમ, કરેાડ કરેાડ જગન કીજીએ તેાયે
ન છુટીએ કરમ. ૨૩૫

* અહીથી રાગ ફરે છે.

ખટ દરસનની વેલ.

તારે રાજાને મન ચીંતા ઉપની, હવે શી થાયસે ઘેર,
પાવન કરવા પાંડવા, સામી પધારીયા ઘેર. ૧
તારે વલતા તે રાજા ઓચરે, અને સાંભલેા કહું સત વાત,
પુત્ર વણસીયેા પીતા તણેા, ખમીયા કરેાને માત. ૨
તારે ફરી અલીઆગત ઓચરે, અને સાંભલેા રાજા ધરમ,
રીસ અમારી ઉતારવા, તમે બેાલીઆ સત વચન. ૩
તમારેા જગન જાણીને અમે આવીયા, તમે પાંડવ સરીખા ભેદ,
ગુર હતીયા તમારી ઉતરે, જો જગન કરેા ગઉ મેદ. ૪
તારે રાજાને મન ચીંતા ઉપની, અને દીલસું કરે વીચાર,
હવે ધરમ ભાંગેા ખત્રી તણેા, લેાક લાજ ને કુલ ગાર. ૫
તારે ફરી અલીઆગત ઓચરે, તમે સાંભલેા રાજા ધરમ,
આગનાં આલી અમે તમને, તમે કાંહે કરેા છેા વીલંબ. ૬
તારે વલતા તે રાજા ઓચરે, અને સાંભલેા કહું સત વાત,
વડ વડેરાને પુછીયે, અને પુછીયે કુંતાજી માત. ૭
તારે પરવાર પુછીયેા પીરેમસું, અને સાંભલેા સહુ વાત,
અલીઆગતે આલી આગનાં, તેની નહી દીવસ નહી રાત. ૮
તારે સેાહેાદેવ રાયને પુછીયું, પડેા પંડત કરેા વીચાર,
અધ વીચાલે નાવ ભાંગી, કહેા કેમ ઉતરસું પાર. ૯
તારે વલતા તે સેાહેાદેવ ઓચરે, દ્રૂપતીને પુછેા દડ,
વાગેસર વાણી એમ ઓચરે, જેને વદંને વરસે નુર. ૧૦
તારે રાજા થયા રવ રાતડા, દ્રૂપતીને પુછે વચન,
પરદખશણા કરીને પરણામ કીધા, તમે સાચું બેાલેા સતી જન. ૧૧
તારે વલતા તે દ્રૂપતી ઓચરે, તમે સાંભલેા કહું એક વાત,
અલીઆગતતે આલી આગનાં, તે છે આપણેા અપરાધ. ૧૨
રાય અસવ મેદ આરંભીયેા, અને કરમ ઉતારવાને કાજ,
તે પીરીત માટે હુરી આવીયા, તે ઘર વરવા માહારાજ. ૧૩
તમે હુરી તણેા સમેા નહી વરતેયેા, તમે સાંભલેા રાજા ધરમ,
સીરી કીરસનજીનેા વચન ઉથાપીયેા, તે લાગેા આપણને કરમ. ૧૪

આપ કરીને અલગા રહીયા, અને દીધો તે પાંડવાને સીર,
કલંક કારણ આપણે, સામી પધારીયા ઘેર, ૧૫
હવે સાથી થાઓ સહુ સાબદા, અને પાંચેય થાઓ એક વીર,
હરી સમરીયાની સાર થઇ, એણે પટકોલ પુરીયા ચીર. ૧૬
તારે લજ્જા તે રાખી લોક માંહે, દ્રૂપતીની પુરી આસ,
નવખંડ માંહે દેવ આવીયા, એમ જાણો હરી તુજ પાસ. ૧૭
હવે થાર ભરાવો સગ મોતીયે, ને વધાવો અલીઆગતને જાઈ,
કશટ ખાતે સંભારીયા, તો હરી આવીયા વન માંહે. ૧૮
આસા તે પુરી આપણી, અને પરતાપે કીધા પુન,
કીરસનજીયે પાત્ર પખારીયા, અને અદકું તે આલીયું અન. ૧૯
ભોજન તે આલીયા ભાત ભાતના, અને જેને જોઇયે તેને તેહ,
એવો આપ બલીયો સમરથ છે, સમરો સાર કરસે તેહ. ૨૦
પુરવ પુન પંડવા તણું, અને હરી પધારીયા આપ,
કલંક ઉતારવા કારણે, જપાવીયા અજપીયા જાપ. ૨૧
સંખા તે મનની આપણી, અને કહે છે સામી નાથ,
કામધેન વીરોધો પરેમસું, અને પુઠે મ જુઓ સઉ સાથ. ૨૨
હવે પકવાન કીજે પરેમનાં, જે આરોગે મારાજ,
કરમ તો સરવે ઉતરે, કરોડ જગતના સરસે કાજ. ૨૩
તારે રાજા વીચારીને આવીયા, અને લાગા અલીઆગતને પાય,
ભોજન પીરસીયા ભગવાનને, અને કહે કુંતાજી માય. ૨૪
તારે વલતા તે કર જોડી કુંતાજી ઓચરે, સામી તમે છો પરતીપાલ,
હવે ભોજન જમો તમે ભાવસું, તો છુટીયે કરમનાં કાલ. ૨૫
તારે વલતા અલીઆગત ઓચરે, તમે સાંભલો સતી જન,
કામધેન વીરોધો સઉ દેખતાં, તો જમીયે ભોજન. ૨૬
તારે પાંચે તે બંધવ પાઢવા, દ્રૂપતી ને કુંતાજી માત,
જે ગુર વાણી ઓચરે, તે સીર લીયો સઉ સાથ. ૨૭
તારે કામધેન આણી પુજવા, તે જોવા મલીયા સઉ લોક,
રાજા જો સંખા આણસો, તો બેસસે ગઉ દેશ. ૨૮
તારે પાંડવે ગઉમેદ આરંભીયો, અને વસ્ત્ર પેરીયા ગલી વરણ,
માથે મુગટ ચડાવીયા રતનના, ને લોકોને દેખાડીયા કરમ. ૨૯
તારે હસનાપુરી માંહે ફીરાવીયા, હરી આગલ થયા આપ,
નીંદા કરાવી સઉ લોકમાં, અને ઉતારીયા પાંડવાના પાપ. ૩૦

તારે ભીમ થયા રવ રાતડા, અને સામું જોયા ધરમ જેહ;
અમે પાત્ર વીસારીયું, જઈ લઈ આવો ભીમ તેહ. ૩૧
તારે તીયાંથી ભીમજ દોડીયા, અને આવીયા તે નગર છેહ,
નગરનાં લોક એમ ઓચરે, જે માણક વુઠા મેહ. ૩૨
તારે આંગણા તે વારે આપ આપણા, અને મુખે જપે સીરી ભગવાન,
એવું જો આપણે જાણતા, તો પુજતા ગઉ દાન. ૩૩
તારે નગર મધે નર નારી મલી, અને કરે તે એક વીચાર,
ચાર મોકલીયા ચાર દીસે, અને સોધવા પેલે પાર. ૩૪
તારે ભીમ તીયાંથી પાછો વલીયો, અને ઉલટ અંગ ન માંય,
રાજા ધરમને આલે વધામણી, પાંડવાની વાણી બોલાય. ૩૫
કાલા વસ્ત્ર થયા ઉજલા, અને પરચો દેખાડીયા ધરમ,
ગુર હતીયા એમ ઉતારીયા, અને ઉતારીયા કોરવાના કરમ. ૩૬
તમારો ધરમ જાણી ને અમે આવીયા, અને કીધા પાંડવના કાજ,
હવે સાથ અમારે આવસો, કે કરસો હસનાપુરી માંય રાજ. ૩૭
તારે વલતા તે પાંડવ બોલીયા, અમે બહુ રણ કીધા માહારાજ,
તે પાપ અમારા તમે ટાલીયા, હવે રાજસું નહી કાજ. ૩૮
તારે પાંડવને હરીયે આલી આગના, તમે જાઓ હીમાલે આજ,
બોલીયા ગલાવો બાકના, તો સરસે તમારા કાજ. ૩૯
બોલીયા જો મેલો બાકના, તો થાસે અમર દેહ,
વસ્ત્ર નુરાની પામસો, નીત નુરે તે વરસે મેહ ૪૦
પાંડવ હેમાલે ચાલીયા, અને રાજા તે માંગે કોલ,
સવા પોહોરનું વીખમ છે, આપણે મલસું અમરાપુરીને મોહોલ. ૪૧
તારે છ દરસન તો ગલી ગયા, રાજા જુજેશઠણ ગલીયો ન જાય,
એક સવાને આવીયો સરગથી, રાજા તે લાગા પાય. ૪૨
તીયાં આકાસ વાણી ઉતરી, સરવણે તે સુણીયા રાય,
વઈકુંઠથી વેમાન આવીયા, રાજા તે બેસી જાય. ૪૩
તારે વયકુંઠ માંહે રાજા સંચરીયા, જીયાં હતા પોતાનો પરીવાર,
બોલીયા તે જલકે નુરનાં, અને વસ્ત્ર નુરાની સાર. ૪૪
તારે રાજાએ મન વીચારીયા, સામી અમે સું કીધો અપરાધ,
જનમ મધે નથી જાણતા, જે બોલીયા આલ અસત. ૪૫
તારે વલતા ને અલીઆગત ઓચરે, તમે સાંભલો રાજા ધરમ તેહ,
જુદ્ધ મધે તમે જીતવા, જુઠો બોલીયા આણી દેહ. ૪૬

વે ખાક તણા જે ખોલીયા, તે જાઈ ભોગવો તમે વન,
નહી કાં હલા હલ અવની કુંઢ ઉકલે, તેમાં નાહો તો થાઓ પાવન. ૪૭
તારે રાજા મન માંહે કંપીયા, અને સીર કરે બહુ ત્રાસ,
ચરણ પખારીયા ચાલતા, કરોડ નવે અમરાપુરી વાસ. ૪૮
તારે વલતા તે રાજા વીનવે, તમે સાંભલો સીરી જગદીસ,
તમે આગના આલો અમને, તો નાઇયે સરવે સીસ. ૪૯
વલતા અલીઆગત ઓચરે, એતો હતો મોટો મરમ,
વેણ અમારા વધ ગયા, હવે નાયાનું નહી ધરમ. ૫૦
દેવ સભા માંહે રાજા આવીયા, જ્યાં હતો પોતાનું ઠાર,
રાજા તે પોઢીયા પાલખીયે, નીંદ્રા કીધી એકજ પોહોર. ૫૧
તારે અજરાઇલિને ફરમાવીયો, કવજ કરો રાજાનું રૂહ એહ,
ખોલીયા તે વાસો નુરનાં, અને ઉડારો માટીની દેહ. ૫૨
તારે અજરાઇલે ફરમાનેથી, કવજ કરેયો રાજાનું રૂહ તેહ,
કર કમલ માંહે કામ કીધું, અને વાસી નુરાની દેહ. ૫૩
તારે ફડકીને રાજા જાગીયા, અને દીઠી નુરાની દેહ,
તારે દરસટે દીઠા ભગવાનજી, અને નુરે તે વુઠા મેહ. ૫૪
તારે બોલે તે વલગીયા બેઉ જણા, અને હીંચે તે હીંદોલા ખાટ,
અમે જાસું મીરત લોક માંહે, અનત કરોડ જુવે છે વાટ. ૫૫
તારે વલતા તે રાજા વીનવે, સામી અમને સરગ ન સોહાયે,
જેમ થાન વીછુટા વાછરૂ, અને બાલ વીછુટા માય. ૫૬
વઇકુંઠ માંહે અમે એકલા, નહી દરસન નહી દીદાર,
સોલ સણગારે સોભતી, પણ પુરખ વીનાની નાર. ૫૭
તે માટે અમે ઇયાં નહી રહીયે, સામી આવસું તમારો સાથ,
દીદાર કીજે નીતો નીત, અતે મુખે કીજે વાત. ૫૮
પાંચે તે અંબર પાંઢવા, અને દ્રૂપતી ને કુંતાજી માત,
સરગ માંહેથી ઉતરીયા, આવીયા તે સતગુરની સાથ. ૫૯
તારે મીરત લોક માંહે આવીયા, અને મોકલીયા તે જુવે જુવે ઠામ,
કશમીર મધે રાજા છે, રાજા ધરમ તેનું નામ. ૬૦
વઇસ વીલોણી નગરી માંહે અવતરીયા, અને પીતા તે રાધવ નામ,
માતા તે કહીયે લોચના, રાજા જુજેશઠણ કરે પરણામ. ૬૧

અરજણ વીંદલ અવતરીયા, અને બાણ વલી માહ વીર,
ઉંચ નગર માંહે અવતરીયા, કુલ પટવા વેપારી હીર. ૬૨

ઉજલા તે લોચન આંખના, અને લોક બોલે બહુ બાલ,
માતા પુત્ર કરી પીરીછવે, પણ ન જાણે અરજણ બાલ. ૬૩

તારે બઠ ભીમ ભલે અવતરીયા, તે જાંલદ્રી નગરી માંહે વાસ,
અગન વોણી જવાલ નેઠે, અને નગર કોટ પીરકાસ. ૬૪

ઉભા તે કેસ છે અંગના, અને જટા વારા મુખ દંત,
એણે એંધાણે ભીમ છે, અને માહા જોધા બલવંત. ૬૫

સોહોદેવ જેસી અવતરીયા, તે સાલવીયો માંહે વાસ,
માલવા મધે તે કહીયે, અને ઉજણ નગર પરકાસ. ૬૬

શેહેર મધે સોધતાં, અને ન જાણે કોઇ ભેવ,
દખશ દીસે ઠામ કહીયે, તીયાં અવતરીયા સોહોદેવ. ૬૭

તારે નકુલને જગાડીયા, અને પુરબ બંગાલા દેશ,
લોટ નગર માંહે અવતરીયા, કુલ કસબ કાછી વેસ. ૬૮

નાસકા મધે નથ છે, અને કાને તે મુગતા કુલ,
માતા ગીરલે અવતરીયા, પુત્ર એક નકુલ. ૬૯

સખત સંસાર અવતરી, દ્રૂપતી ને કુંતાજી માત,
દીલી ગઢની રાજણી, જેની લોક મધે છે સાંખ. ૭૦

ચંદ્ર તે કુલ માંહે અવતરી, અને પુત્રોનો બહુ પરીવાર,
બાલ કુંવારી બાલકી, તે સખત રૂપી સંસાર. ૭૧

દરસણ છે એ જાગતા, અને સોધી લીયો ગુણવંત,
આજ કલ દસ માંહે સામી આવીયા, અને વર દેવા અનંત. ૭૨

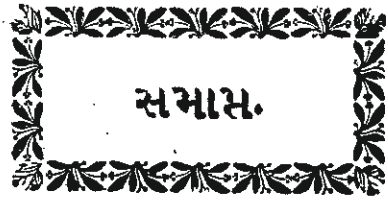
ચોથે કલજુગ માંહે સામી આવીયા, અને ધરીઆ માનખા અવતાર,
ગઢ આલમોતે સામી તખતે બેઠા, છેલો નકલંકી કીરતાર. ૭૩

દલમ દેસ માંહે અવતરીયા, અને ધર સર વાધાયું થાન,
સતગુરે સતપંથ દખાડીયા, અને મુનીવરોને દીધો ગીનાન. ૭૪

ગીનાન વીચારી જે ચાલીયા, તે પામીયા અમર ઠામ,
જખ જોગ કીનર તારીયા, કરોડ તેત્રીસના કીધા કામ. ૭૫

તારે પાંચેમું પેલાજ તારીયા, અને સાતેમું રાય હરીચંદ્ર,
નવેમું જુજેરાઠણ તારીયા, બારેમું પીર સદરદીન બલવંત. ૭૬

મીલછા માંહે હરી અવતરીયા, અને માનખા વેસ માંહે દેવ,
હેમપુરી માંહે તખતે બેઠા, એમ બોલીયા સતગુર સોહેદેવ. ૭૭
ભરત ખંઢ જાબુદીપ, તીયાં પરતક બેઠા દેવ,
આસા તે પુરે જીવ જંતની, અથર વેદ બોલે એમ ભેવ. ૭૮
ચાર કલપને ત્રન જુગ, ગુર ભેદ મારગ એક,
આજ ચોથા કલજુગ માંહે સતગુર જાણજો, તે આપોહી
આપ અલખ. ૭૯
અથર વેદને વાચેકે જે ચાલીયા, તે સીધા કરોડ બાર,
અણુતનું વર આપે આલીયા, ગુર હસન શાહાને શાહ નીજર. ૮૦
એવો સતગુરે. શાસ્ત્ર સંભલાવીયા, તમે વીચારો મુનીવર વીર,
આપ પીછાણો આપણું, એમ બોલીયા સદરદીન પીર. ૮૧

ખટ નિરંજન.

(રચનાર પીર સદરદીન)

એણ અનંત જુગ આગે વહી ગયા, ત્યારે આપોહી આપ નિરંજન રહ્યા, ૧
ત્યારે જમીન આસમાન ન હોતા કોઈ, ત્યારે આપોહી આપ નિરંજન સોય. ૨
ત્યારે ધંધુકાર માંહે ધર્યા ધ્યાન, ત્યારે હોતે ઉપાયા બ્રહ્મ ગીનાન. ૩
ગીનાની ગીનાન વિચારી જોય, ત્યારે આપોહી આપ નિરંજન સોય. ૪
ત્યારે જપતા જપતા બહુ જુગ ગયા, ત્યારે આઠ લાખ કરણ અવીચલ રહ્યા. ૫
ત્યારે આઠ લાખ કરણમાંડે અપરમપર હરિ; ત્યારે હેત ઇચ્છા મનમાંહે ધરી. ૬
ત્યારે આપણે હેતે પરિ બ્રહ્મ, બીંબા કારણ લેવા આશ્રમ. ૭
ત્યારે સીંતેર હજાર વરસજ ગયા, ત્યારે બીંબા કારજ ભયા. ૮
ત્યારે નિરંજન નરે મયા કરી, સો બીંજ સબ્યો નાભજ ધરી. ૯
ત્યારે હસ્ત કમળથી કર્યા શ્વાસ, અલખ નિરંજન આપોહી આપ. ૧૦
છત્રીસ જુગ ચોરાસી ચોકડીઉં એમ કરતા ગયા, ત્યારે એક ધ્યાન સુંનર આપે રહ્યા ૧૧
ત્યારે સતપંથ તો અવિચલ રહ્યા, સો બીંજ તો પરસોતમ થયા. ૧૨
ત્યારે મચ્છ નીરાલંભ આસન કરી, ત્યારે બ્રહ્માજી સબ્યા નાભજ ધરી. ૧૩
ત્યારે કર જોડી બ્રહ્માજી કહે, સામી સુનકાળ માંહે આપણે બેહુ. ૧૪
તુંહી માત તુંહી તાત કીરતાર, તુંહો નિરંજન નિરાકાર. ૧૫
સત બોલો સામી સાચું કહો, અમને ઉપાયા તે કારણ કહો. ૧૬
ત્યારે આપ નિરંજન બોલ્યા આપ, બ્રહ્માને અ લખો ત્રણ કાલનું જાપ ૧૭
એમ કરતાં ઉપાયા દેવ, ત્યારે બ્રહ્માને ચાલ્યો યુગતનો ભેવ. ૧૮
સુણો બ્રહ્મા શ્રવણ ધરી, વાત અનુપમ કહું ખરી. ૧૯
કુદરતી એક કરીએ ભેલ, જેમ આપ સમાને આપે ભેલ. ૨૦

જુગત કરો બ્રહ્મા જુગમાંહે જપ, સકલ વિધા તમને કહી. ૨૧
ત્યારે કર જોડી બ્રહ્માજી કહે, સામી જુગત કરૂં જો મુગતજ દેહ. ૨૨
અમે જુગમાંહે જઈ કરીએ જુગત, જો સામી જીવને આલો મુગત. ૨૩
ત્યારે આપ નિરંજન બોલ્યા આપ, જે જુગમાંહે ભણશે વેલા જાંપ. ૨૪
દેવ કિયાનો જે જાણે પેર, તે જીવ આવશે આપણે ઘેર. ૨૫
વચન અમારા માનો સહી, જુગત કરો બ્રહ્મા જુગમાં જપ. ૨૬
ત્યારે આનંદ બ્રહ્માજીએ નામ્યા શીશ, એ વિચાર કરતાં ગયા જુગ વીસ. ૨૭
ત્યારે હેતે બ્રહ્માજીએ ધર્યું ધ્યાન, પહેલા રચ્યા જમીન આસમાન. ૨૮
પહેલે આસમાને ઉતાર્યા નુર, ત્યારે સીરજ્યા ચંદા ને સુર. ૨૯
બીજે આસમાને ઉતાર્યા કવન, ત્યારે સીરજ્યા પાણી ને પવન. ૩૦
ખટ દરશન ઉપાજ્યા સાર, તે અલખ નિરંજન નિરાકાર. ૩૧
અનંત જુગ આગે વહી ગયા, ત્યારે નર નિરાલંબ આપે રહ્યા. ૩૨
ત્યારે ચતુર કલપના સાંખીયા ધરી, ત્યારે બ્રહ્માજીએ સૃષ્ટીજ કરી. ૩૩
ત્યારે વાણી વેદ ને ખાણીઉ ચાર, રચના રચી તે માંહે સંસાર. ૩૪
ત્યારે રૂગ વેદ તે ભણ્યા સાર, રૂપ ધર્યા તે નિરંજન ચાર. ૩૫
હંસ, કચ્છ, ધરન્ન, કેશવ, સાર, ભગત ભણતા નિરાકાર. ૩૬
ત્યારે સોલ જુગની સાંખીયા ધરી, ત્યારે ગુરે નામ ભણાવ્યા હરિ. ૩૭
જે કોઈ ભણ્યા પ્રેમજ જાંપ, તે જીવ છુટ્યા આપોહી આપ. ૩૮
નવાણું ક્રોડ જપ સતે રહ્યા, સંપુર્ણ કલપ અમરાપુરીમાં ગયા. ૩૯
ત્યારે પાણીને ફેરમાનજ થયા, હૂકમે પાણી કર જોડી રહ્યા. ૪૦
આસન વાળી બેઠા ફિરમ, જ્યારે પાણી ચડયો ખટ (૬) ગગન. ૪૧
પાણી તો પ્રદક્ષિણા કરે, ચક્કર વેગે પાણી ચડે. ૪૨
ફરતા ફરતા ગગન માંહે જયા, જાપ ધરીઆ ભંડળે રહ્યા. ૪૩
સપ્ત (૭) પાતાલ એકવીસ બ્રહ્માંડ, પાણી ચડયો સકલ નવ ખંડ. ૪૪
પંડિત અમર કોણ જયા, ત્યાં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેસર રહ્યા. ૪૫
ખટ દરશન તો નાસત માન, સુણો રખીસર એક ધ્યાન. ૪૬
પખારી પૃથ્વી કીધી પાક, ચતુર ગુણની રહી છે સાખ. ૪૭
સત દત ને અખ્યા કરો, જે કોઈ સમરે શ્રી નર હરિ. ૪૮
જુગતે જાણ્યા તેને લાધ્યા છે ભેત, ત્યાં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેસર દેવ. ૪૯

ભાગ (૨) જો.

(શ્રી સતગુર બ્રહ્મા હો વાચ્ય)

હિંદુ મુસલમાન એકજ રાહા, ભુલ્યા સેર ન પાવે સાહા. ૫૦
ગહી ગહી ગલ્યા જાવે સહુ, પુજે સુન્ન ને ભુલ્યા બેહુ. ૫૧
મુસલમાન મકકે મદીને જાવે સહી, હાથે કુરાન પણ હક ન લહી. ૫૨
હરામ ચાલે પુકારે હક, મુરીદ પીરસું ન રાવે ચીન. ૫૩
ગલ્લા કાટે ને હાડા ખાએ, કરે જીવ્યા કોય બેહેસ્ત ન જાએ. ૫૪
એમજ નેડા હોવે પેર, તો કતલ કરાવે આપણે ઘેર. ૫૫
હજ નમાજ રોઝા કરે, કુડી કિયાએ કોઈ કામ ન સરે. ૫૬
કાળી કલમા પડે કુરાન, સીખ આપે સહુને કુરકાન. ૫૭
મુલ્લાં મસીદ બાંગજ દેહ, ભીતર સાહેબને નહિ લેહ. ૫૮
તમે દુર મ દેખો અંતર વસે, કાફર સહી દોજખમાં જશે. ૫૯
મુલ્લાં તે જે મુસે આપ, કરે ઝીકર ખુદાકા જાપ. ૬૦
પડે કલમા દિલ રાખે પાક, નમી ચલે જેમ થઈ રહે ખાક. ૬૧
હલાલ ખાએ ને ચાલે હક, ભજી રહે જેમ એક અલખ. ૬૨
ગીનાન જળમાં ગુસલજ કરે, સોળ કળામાં રોઝા ધરે. ૬૩
અરધું અંગ મસીદજ કરી, તેમાં રહી નમાજજ કરી. ૬૪
સુજ્ઞા સાથે લાવે ધ્યાન, સાચા સોહી મુસલમાન. ૬૫
જીવતા મરે ને મુઆ તરે, હક પાક તે અજરેઓ જરે. ૬૬
અહું રાતા સહી લેવે નામ, કહે ગુર સોહેદેવ સાચા સોહી મુસલમાન. ૬૭
હિંદુ વિશ્નવને દેવજ કહે, પુજે સુન્ત પ્રત્યક્ષ નહિ લહે. ૬૮
દેવ કિયાની નહિ જાણે વાટ, નગર ભલા પણ ઉજડ ઘાટ. ૬૯
વણજ કરી ન જાણે વાણ, તે જીવ ન છુટે ચારેહી ખાણ. ૭૦
ધન પુત્ર નારીમું ધરે ધ્યાન, તો સેસ્ત્ર પચાસમાં પડશે બાન. ૭૧
દુનીઆ આડે બહુ કુંચી દોડ, જુગાજુગ આવ્યો ન પડયો જોડ ૭૨

કરે પુકાર ને હાજર હરિ, માનખા દેહી ન આવે ફરી. ૭૩
કાલ કાયમજીસું બાંધ્યા, દીધી વાચા વિસારી ગયા. ૭૪

ચોર્યાસી માંહે તું ચુકયો કોલ, કોલ આવ્યો છે દેહલો બોલ. ૭૫
જાગો જુગમાંહે સાચ ધરી, માનખા દેહી ન આવે ફરી. ૭૬

જન્મ જન્મ તું જુઠો પડયો, કરમે હીણું કાળે ભર્યો. ૭૭
કામ ક્રોધી અહંકારી થયા, દુનીઆ લોભે વિસારી ગયા. ૭૮

સગા કુટુંબ સહુ શેરી લગી, ઘરની નારી તે રહેશે અલગી. ૭૯
પિતા બાંધવ લઈ કાંધે જાએ, દાગ પડે ત્યારે અલગા થાએ. ૮૦

હિંદુ મુસલમાન ન બુજે કોઇ, સાથે આવશે સાચી કોઇ. ૮૧
પુરણ પુન્ય તે આવે સાથ, જો દીજે સતગુરુકે હાથ ૮૨

સતગુર જુગમાં કહાવે ઘણા, તેથી મેક્ષ ન પામે જીવ આપણા. ૮૩
તે ચરણ ધોઇને ચરણામત પાય, તે ગુર આખર પરલે થાએ. ૮૪

સતગુર તે જે જુગત ધરે, દિલ ભીતર કારજ જીવના સરે. ૮૫
સતગુર તે જેણે ધરણી ધરી, વાણ ખાણ જે પેદા કરી. ૮૬

ચાંદો સુરજ દોએ સાક્ષી ધર્યા, નવ લખ તારા આભે જડયા. ૮૭
સતગુર તે જે જીવના જોતી, જેમ જલ ઉંડા સાહેરમાં મોતી. ૮૮

તે મોતીની જે કરશે ચાહ, જીવ દેતા તેને નહિ પરવાહ. ૮૯
શીરને સાટે મોતી મલે, જેમ વહે કલીઆ ગંગા માંહે ભલે. ૯૦

એવા ગુરને સરેવો મુનીવર જન, જેણે સોરજ્યા જીવ ને તન. ૯૧
એવા ગુર તો જુગમાંહે એક, માણસ રૂપે નર આપ અલખ. ૯૨

જુઓ જુઓ મુનીવર પોથી પુરાણ, કોણ કોણ પદ પામ્યા નિરવાણ ૯૩
કલયુગ માંહે જેણે ભણ્યા વેદ, તે તો પામ્યા અમર ભેદ. ૯૪

જખ મેઘ કીનર થયા, તેત્રીસ કરોડ અમરાપુરીમાં ગયા. ૯૫
વળતા જુગ માંહે આવ્યા હરિ, ભમત તારવાને દયા કરી. ૯૬

જુગ ચારમાં આવ્યા મહારાજ, ગુરનર કરવા સેવકના કાજ. ૯૭
પાંચ સાત નવ ભારજ તર્યા, અનંત કરોડ આપે ઓધર્યા. ૯૮

ગીનાતી ગીનાન વિચારી જોય, સોના આભુશણ સોના હોય. ૯૯
સોના શ્યામ ન પલટે ઢંગ, સોના આભુશણ સોના રંગ. ૧૦૦

સોના સોની ઘડયા ઘાટ, મુલ પાયા આભુશણ માટ. ૧૦૧
સોવન તો ન સોહાવે કોઈ, આભુશણ તે પહેરે સબ કોઈ. ૧૦૨

માણેક મોતી હીરા સાર, રતન હીરા બહુ અપાર. ૧૦૩
વાસુદેવને વાદે સહુ કોઇ, દીવો કીજે તો દર્શન હોય. ૧૦૪
દર્શનથી તો જાવે પાપ, સો દીવો તો આપોહી આપ ૧૦૫
સકળ ભવન સો દીવો બળે, અંધારે અજવાલો કરે. ૧૦૬
દીવા માંહેથી દીવો સાર, સોહી દીવો નિરીંજન નિરાકાર, ૧૦૭
સાંખી દેખો નિરીંજન જોત, બ્રહ્મ મુજતાં ન આણો ભોત. ૧૦૮
સોળ મંડળ માંહે આપજ લાએ, સકળ ભવનમાંહે સોહી નર આએ. ૧૦૯
એક નારીને નીરતે ગયા, કર્મે કુડા કોઢિલા થયા. ૧૧૦
એ નારીથી નર ઠગાય, કુડે કરમે દોજખે જાય. ૧૧૧
આચાર કરે નવ જાણે ભેદ, માણેક મોરો પણ નવ પડયો છેદ. ૧૧૨
સંગત કરતાં સૌ કોઈ પેખે, સતગુર બ્રહ્મ નઈણે ન દેખે. ૧૧૩
એ બ્રહ્મચારી સહુ કીલાય, એણે નબુને શાહા ન પાય. ૧૧૪
ગુરનર વાચા દીધી હાથ, રૂપ ધર્યા તે કારણ માટ.. ૧૧૫
ગુરનર વાચા દીધી બ્રહ્મ, મોક્ષ મુગતકા ભયા પરસન. ૧૧૬
માંડી માયા જુગમાંહે ભલી, સંસાર ભુલ્યો ગફલતે ગલો. ૧૧૭
ત્રપણ કરે ને તીરથે જાય, મન મેલો બાહેર શું ધોય? ૧૧૮
મુરખ મન ન વિચારી જોય, મન મેલો બાહેર શું ધોય? ૧૧૯
બાહેર ધોએ નહિ હોવે પાક, માંહેથો કાસલ કાઢી નાખ. ૧૨૦
અંતરથી ન જાવે પાપ, જો તું ભણ્યો અજપેઓ જાપ. ૧૨૧
જપતાં જપતાં બહુ જુગ ગયા, બેઇમાનીના કામ ન થયા. ૧૨૨
મુખે સુરીજનનું લેવે નામ, રાજ છુટે આપણા ગામ. ૧૨૩
પડે બુમ પુકારજ થાએ, શયતાન સઘળા વારે ધાએ. ૧૨૪
પાંચ ચોર તો લુટે શહેર, સુણો રાજા શી થાશે પેર. ૧૨૫
બેહદ ચાલે હદ ન રહે, નર નારી દોનુકું કહે. ૧૨૬
એવી કરણી કરશે કોય, તો દો જુગમાંહે પુકારજ હોય. ૧૨૭
એકોતેર પુરીઆ આગલ કરે, નાના મોટા કોય ન વરે. ૧૨૮
વીરા ઉતમ કરણી કરજો આજ, તો તમારા સરસે કાજ. ૧૨૯
સત બોલો સત કિયા કરી, સતગુર વચન તે દિલમાંહે ધરી. ૧૩૦
ગીનાની ગીનાન વિચારી જોએ, સતગુર બાજ પારસ નહિ કોય. ૧૩૧
સરેવો સતગુર તો પાએ શાહા, બોજ ગીનાની એ સત રાહા. ૧૩૨

ભાગ (૩) જો.

વેલ

શ્રી મચ્છ રૂપ ધર્યો નારાયણ, સેવક કારણ સારંગ પ્રાણ. ૧૩૩
પેસી પયધારે વાર્યા વેદ, બ્રહ્માને આવ્યો અમર ભેદ. ૧૩૪
સતગુર જુગમાંહે દીવારે તમે, દીધી વાચા પાળીએ અમે. ૧૩૫
હણ્યો સંખાસુર ને કીધા કાજ, મચ્છ રૂપ ધર્યો તમે શ્રી મહારાજ. ૧૩૬
બીજે કોરંભ રૂપે કીરણા કરી, વાસીંગ તાણ્યો ધરણી ધરી. ૧૩૭
મેર રવાડ્યો કીધો હરિ, મથી મેરામણ લક્ષ્મી વરી. ૧૩૮
ચઉદ રતન તો ચીતમાં ધરી, માયા મોહ એણે અંતર કરી. ૧૩૯
ધંધુડીયો સાહેર ને કીધો ગોર, માર્યો દાનવ મધવો ચોર. ૧૪૦
એણે પુઠે સાહેર્યો ભાર, સોહી કરામત નિરાકાર. ૧૪૧
ત્રીજે ત્રીલોચન ત્રીકમ સાર, અતિ બળીઓ શ્રી વારાહ અવતાર. ૧૪૨
માંડ્યા જુદ્ધ ભયંકારજ થાય, પૃથ્વી તે પાતાલે જાય. ૧૪૩
ત્યાં સહુ દેવની કીધી સાર, દાઢે સાહેઓ પૃથ્વીના ભાર. ૧૪૪
વારાએ અતિ દીધી દાઢ, માર્યો દાનવ બળીઓ ગાઢ. ૧૪૫
સર્વે દેવતાના કીધા કાજ, વારાહ રૂપ ધર્યો તમે શ્રી માહારાજ. ૧૪૬
ચોથું નરસીંગ રૂપજ ધરી, ભગત કારણ આવ્યા શ્રી હરિ. ૧૪૭
થંભ દીસે ધગધગતો જાળ, ફાટ્યો થંભ આવ્યો હરણાકંસનો કાળ. ૧૪૮
દા દા વેળાએ ધરીઓ ધ્યાન, નરસીંગ રૂપ ધર્યો તમે શ્રી ભગવાન. ૧૪૯
ત્યારે કોલ દીધો તે ખાધે ચડે, દીધો કોલ તે કેમ જુઠો પડે. ૧૫૦
ત્યારે નહિ લોહો લાકડ નહિ ખંડા ધાર, હરણાકંસ માર્યો નખેસુ વધાર. ૧૫૧
ભગત પહેલાજના કીધા કાજ, નરસીંગ રૂપ ધર્યો તમે શ્રી માહારાજ. ૧૫૨
પાંચમે વાયમણ રૂપે કીધી પેર, પ્રભાતે આવ્યા બલને ઘેર. ૧૫૩
પ્રોલે ઉભા પુકારજ કરે, બ્રહ્મા મુખે વેદ ઓચરે. ૧૫૪
ત્યારે રાજાને થઈ છે જાણ, તેડા બ્રાહ્મણને આલું દાન. ૧૫૫
બ્રાહ્મણ આવ્યો કુમડે વેષ, રળિઆત કરે રાજા બ્રાહ્મણ છું એક. ૧૫૬
સામી માંગો ગ્રથ ને માંગો ભંડાર, માંગો હસ્તી અસ્વ અપાર. ૧૫૭
જે માંગો તે આપું તમને, પછી દોષ મ દેજો અમને. ૧૫૮
પછી વાયમણ વાણી બોલ્યા બ્રહ્મ, ધરતી માંગુ અઉંઠ કરમ. ૧૫૯
રાત રહું ને કરું વિશ્રામ, જો તમે મુજને આલો ઠામ. ૧૬૦

ત્યારે અંજલી પાણી ઉદકે ભરી, અઉંઠ કરમની સ્વસ્તી ઓચરી. ૧૬૧
ત્યારે ઉદક લઇને મેલ્યા હાથ, ત્યારે સંતુષ્ટ થયા તે વઈકુંઠના નાથ. ૧૬૨
ત્યારે પગ પાતાલ ને શીર આકાશ, વઈરાટ રૂપ ધર્યો શ્રી અવિનાશ. ૧૬૩
ત્રણ ભવન ત્રણ કરમજ ધરી, દક્ષિણા કારણ દેહી ધરી. ૧૬૪
ધન ધન રાજા તમારો ધરમ, દક્ષિણા જોઇએ અરધો કરમ. ૧૬૫
પુન્ય પવિત્ર સુફલજ થાએ, દક્ષિણા આલ્યાનું ફલ છે મહિમાય. ૧૬૬
ત્યારે ભગતુને ભાવે દીન દયાળ, મેલી પગને આંધ્યો પઇયાલ. ૧૬૭
પાતાળનું તેને આલ્યો રાજ, વાયમણ રૂપ ધર્યો શ્રી મહારાજ, ૧૬૮
છઠે ફરસીરામ રૂપજ ધરી, ફડસી લઇને ફેરણ કરી. ૧૬૯
પિતા આગળ રહ્યા કર જોડ, હણ્યા ખત્રી માતા બંધ છોડ. ૧૭૦
ત્યારે ખત્રીનું તો ભાગ્યો મન, દેવે માર્યો સેહેસ્રા અર્જુન. ૧૭૧
ખત્રીનું વંશ તો થયો નીકંધ, માત પિતાના છોડાવ્યા બંધ. ૧૭૨
વિપ્રને તો આલ્યો દાન, આલી પૃથ્વી સહેતા ગામ. ૧૭૩
દેવ ઓસરી હરિ આપે રહ્યા, ત્યાં વિપ્ર સઘળા કેડ થયા. ૧૭૪
ત્યારે ઓલ્યા વિપ્રને ચડાવી રીસ, મહેધની પોતી વારજ વીસ. ૧૭૫
પછી વિપ્રને આલ્યો વર, જે માગી ખાએ ક્ષુદ્રને ઘર. ૧૭૬
વળતા બ્રાહ્મણ પુકારે નામ, છઠું રૂપ ધર્યો તમે ફરસીરામ. ૧૭૭
શ્રી રામ રૂપે વનમાંહે ગયા, સીતા કારણ વ્યાકુળ થયા. ૧૭૮
હણ્યો મૃગ તે ત્વચા કાજ, સાહેરની ત્યાં બાંધી પાજ. ૧૭૯
હુણમતને તો હોંકાર્યો જાય, ઇંદ્રજીત જીત્યો લક્ષમણ રાય. ૧૮૦
ભલીક્ષણને તો લેટ્યા રામ, માર્યો રાવણ પ્રેરાવ્યો ઠામ. ૧૮૧
સીતા વારી લંકાએ ગયા, ત્યાં મંદોદરી કર જોડી રહ્યા. ૧૮૨
ધન ધન સામી એ ધનજ ઘડી, રામ પધાર્યા લંકા પુરી. ૧૮૩
પોતે પરમેશ્વર પધાર્યા ઘેર, નાના વરસી કીજે પેર. ૧૮૪
માણેક મોતી સોવન થાળ, રામ વધાવો બાળ ગોપાળ. ૧૮૫
લંકાના લોક તો દરશન કરે, તે સર્વે વસ્તુ લઇને આગળ ધરે ૧૮૬
મંદોદરી તો માગે માન, કબુલ કરો તમે શ્રી ભગવાન. ૧૮૭
ભલીક્ષણને તો પરઠયા પાઠ, આલી લંકા અવિચળ રાજ. ૧૮૮
દશરથને કુળે આવ્યા રામ, કરી લીલા તે શ્રી ભગવાન. ૧૮૯
આઠમે કાનજી રૂપે ચારી ગાય, વાઈ વાંસળી શ્રી જાદવ રાય. ૧૯૦
ગોપી ગોવાળીયા ટોળે મળી, રમ્યા રાસ રચી મંડળી. ૧૯૧
પ્રીતે પ્રેમદા લાગે પાય, ત્યાં શ્રી કરસનજી કરમલો ખાય. ૧૯૨
નવલ નાર જેણે રાખી પેર, લોક દુરીજન બોલે બહુ પેર. ૧૯૩
ખટ માસની રજની કરી, ત્યાં સમુ સાહેલી સરખી ભરી. ૧૯૪

સોલ સેસ્ર જેણે રાખી નાર, માંહે કાનજી બોલે બ્રહ્મચાર. ૧૯૫
પ્રીતે પ્રેમદા ભમરી લહે, મન માનીતી હૃદયે મલે. ૧૯૬
છળ કરી નવ નીંદ છળી, કર્યો જળમાંહે કમક્ષી કરી. ૧૯૭
મલ્લ અખાડે બેઠા માય, જેને જેવા દીઠા તેને તેવા ભાવ. ૧૯૮
હણ્યો મલ્લ ને માર્યો કંસ, એણે નર બહુ દાનવ કીધા ધ્વંસ. ૧૯૯
કાનજી રૂપે કરણા કરી, ગોપીયું સઘળી ટોળે મળી. ૨૦૦
નવમે બુદ્ધ રૂપે કીધી પેર, ચાલી આવ્યા પાંડવને ઘેર. ૨૦૧
જગન કરે છે ધરમજ રાય, અસ્વ મેધ જગનનું નથીરે મહેમાય, ૨૦૨
ત્યારે બ્રાહ્મણને પડયો છે ત્રાસ, કોણ આવ્યો છે ભીમની પાસ. ૨૦૩
જુઓ જુઓ રાજા જુગતજ કરી, કોણ આવ્યો છે હસ્તનાપુરી. ૨૦૪
જુગત કરીને જોયા છે જોગ, તો ભીક્ષા માગે ભાવજ ભોગ. ૨૦૫
અમે આવ્યા છીએ શ્રી હરિ, તમે ભોજન આલો ભાવજ ધરી. ૨૦૬
બ્રાહ્મણને તો આલો ભુર, અશ્વમેધ જગન કરાવો ફુર ૨૦૭
ત્યારે બ્રાહ્મણોને તો ચડી છે રીસ, ત્યાં ઉઠી ગયા જણા દસવીસ. ૨૦૮
હવે જગન કરો ગઉમેધજ આજ, તો તમારા સરસે કાજ. ૨૦૯
ત્યારે પાંડવે માંડયો ગઉમેધ, ત્યાં પોતે હરિ ભણ્યા વેદ. ૨૧૦
ત્યાં લોક હરીજન બોલે બહુ આળ, સતીએ બાંધી ખમીયાની પાળ. ૨૧૧
ત્યારે રહ્યા સતી મનમાંહે હસી, ત્યાં બોલે બહુ કરમ કથા કથી. ૨૧૨
ત્યાં પાંચ પાડવને કીધા પાક, તેને ભણાવ્યા અજપીઆ જાપ ૨૧૩
સંવત ચાલીસો સોલા બાર, માગસર પડવો ને બુધવાર. ૨૧૪
પાંડવ ચાલ્યા તેણે દીન, રઈયત પ્રજા શેવે પંખી વન. ૨૧૫
પાંજરે પોપટ કરે રૂદન, ઉભ્યા બાણ ન દીસે દીન. ૨૧૬
હસ્તી ઘોડા બાણ ન બાએ, બાળક તો ન ધાવે બાએ. ૨૧૭
શેહેર માંહે થઇ પડયો શોર, બોલે કોયલ કોકીલા મોર. ૨૧૮
ઉતર દીસે ઉભાયો મેહ, પાંડવ ચાલ્યા મેલ્યા દેહ. ૨૧૯
સત બધું પાંડવોને સાથ, કલજુગ બેઠો તેણીજ રાત. ૨૨૦
જીભીયા ઇંદ્રી એકજ નાડ. જો બાંધે સો ઉતરે પાર ૨૨૧
ઇંદ્રી થર વિના પાપ ન જાએ, પાપ ગયા વિના શુદ્ધ ન થાએ. ૨૨૨
શુદ્ધ થયા વિના અમર ન થાએ, અમર થયા વિના દીદાર ન પાએ. ૨૨૩
ભગતી વિના કોઇ જુગતી ન થાએ, જુગતી વિના કોઈ મુગતી ન પાએ. ૨૨૪
મુગતી વિના અમર ન થાએ, અમર થયા વિના દીદાર ન પાએ. ૨૨૫
એવી વાણી સતગુર કહે, દસમું અવતાર શ્રી નકલંકી લહે. ૨૨૬
દસમાંહે શ્રી નકલંકી રૂપ, નહીં કોઇ રાજા મુગતી સ્વરૂપ. ૨૨૭
સત અમલ કરે જુગમાંહે જે કોઇ, તે જીવ તણા કારજ સિદ્ધ હોઇ. ૨૨૮

આજ નકલંકી નારાયણ જાણુ, જાંકે ચરણે ચંદા રવિ ભાણુ. ૨૨૯
સતગુર કહે તમે જુઓ ગીનાન, સોહી રામ ને સોહી રહેમાન. ૨૩૦
કલી પ્રમાણે આવરદા ઘટી, ત્રીયા પુરૂષ ન માને રતી. ૨૩૧
પુત્ર પિતાને દેવે છેહ, જ્ઞાન હીણા ત્યાં વરસે મેહ. ૨૩૨
ધરતી ચડાવે અગની ઘણી, બે કોલી રાજા નહિ કોઈ ધણી. ૨૩૩
પુત્ર પિતાને પીરૂ ભાત, એ કલજુગની એસી ભાત. ૨૩૪
પુત્ર પિતાને પીરૂ ધરે, તેની હત્યાએ તે કોઈ નહિ તરે. ૨૩૫
ભીતર બેઠા બાહાર કેમ જાએ, મનના ચીંતવ્યા તે કાંઈ નહિ થાએ. ૨૩૬
સતપંથી તે જે પાંચ વશ કરે, જે ગુરૂ માગે તે આગળ ધરે. ૨૩૭
સતગુર વચને જીવતા મરે, એકોતેર પુરીઆ તેના તરે. ૨૩૮
જેની માયા મમતા મરે, કામ ક્રોધ સેહેજે પરહરે. ૨૩૯
મન મારીને ધરે ધ્યાન, મનમાં રાખે બ્રહ્મ ગીનાન. ૨૪૦
સત સબુરીમું આપે રહે, સુખ દુઃખ દિલકા હરિમું કહે. ૨૪૧
જેને દેહે હરિનું નામ, તેને નીત નીત ગંગ સ્નાન. ૨૪૨
ગતમાંહે નીત નીત નીરમલ થાય, તે જીવડા વૈકુંઠમાં જાય. ૨૪૩
દસોંદ મુકરીતે પુરા રહે, મુખે રીખીસરે સતગુર કહે. ૨૪૪
મુનીવર ભાઇ તમે રાખો આપ, જેમ પવિત્ર થાઓ પાક. ૨૪૫
પાપ ન રાખો અવગુણ રતી, સત સંતોષ તમે રાખો સતી. ૨૪૬
દયા ધરમમું તમે રાખો હેત, જેમ ભાદરવે હરીયા ખેત. ૨૪૭
ભાઇ જ્યાંમુધી તારા તનમાંહિ પ્રાણ, તો સાસ ઉસાસે લેવું હરિનું નામ. ૨૪૮
નામ ન વિસારો હરદમ હરિ, માનખા દેહી ન આવે ફરી. ૨૪૯
સતપંથ તો ઉત્તમ મઢા, પીર શાહા એક નહિ કોઇ જુદા. ૨૫૦
પીર તે જે સાહેબે થાપ્યા, નિયમ જુગાજુગ પીરે આપ્યા. ૨૫૧
મુનીવર ગીનાન વિચારી જોય, પીર શાહા એક નહિ કાંઈ દોય. ૨૫૨
જો તમે પીરની દાવન લાગો, તો વેદ શાસ્ત્રથી કાંઇ પાછા ભાગો. ૨૫૩
જો તમે પીરશાહાની કરો આસ, તો કાંએ ન ચાલો ગીનાનકી રાસ. ૨૫૪
સતગુરની વાચા પાળો સહી, તો અમરાપુરીમાં રમશો જઇ. ૨૫૫
સતગુરના વાએકને સું સું કરી જાણતા, તે જીવડા કોજખે પડતા. ૨૫૬
જે સતગુરના વચન સીર ઉપર લેશે, તે જઈ પીરશાહાકે પાસે રહેશે. ૨૫૭
ગુરનરની તમે કરજો સેવા, એ ખટ નિરંજન ઉત્તમ મેવા. ૨૫૮
પીર સદરદીન બોલ્યા સત વચન, ભાઇ એ ખટ નિરંજન જો દરશન. ૨૫૯
શાહાના દરશનથી જાવે પાપ, તે અલખ નિરંજન આપોહી આપ. ૨૬૦

* સમાપ્ત. *

આપણી કોમનાં વાજીંત્રો.

ઇસમાઇલી સતપથ પ્રકાશ.

દર ચંદ્રે રેગ્યુલર બહાર પડતું

ઇસમાઇલી સત—શાસ્ત્રના સિદ્ધાંતને સમજાવવા,
હિંદુ, મુસલમીન ભેદ ભાંગી બોધ સતદિલ આવવા:
દીન, દુન્યવી, નીતિ, રીતિના પાઠ જ્ઞાન વિલાસના,
વાંચો ગ્રહી ઇસમાઇલી સતપંથ નુરી પ્રકાશ આ.

દરેક ઇસમાઇલી મરદ, ઔરતો અને બાળકોને વાંચવા લાયક છે, કે જેમાં વિદ્વાનોને હાથે લખાએલાં નીતિ અને ધાર્મીક લખાણો આપવા માં આવે છે. વારસીક લવાજમ ફક્ત રૂા. ૨॥ અગાઉથી, આફ્રીકા માટે રૂા. ૩) અગાઉથી.

લખો—મુખી લાલજીભાઇ દેવરાજ,
ધી ખોજા સિંધી પ્રેસ;
૧૧૩, પાલખી મહોલ્લા, મુંબઇ-૯

ઇસમાઇલી આફતાબ.

વારસીક લવાજમ ફકત રૂા. ૧. દેશાવર માટે રૂા. ૧।.

ચાલુ જમાનામાં આપણી કોમને પ્રગતી કરવાના રસ્તા સુચવનારું સંસારિક અને ધાર્મીક ફરજોનું ભાન કરાવનારું, વિદ્વાન લેખકોના ઉત્તમ લેખોથી વિભુષિત આ ત્રિમાસીક દર ત્રણ માસે રેગ્યુલર બહાર પડે છે.

☞આ ત્રિમાસિકને જે કાંઇ નફો થશે તે ધાર્મીક સંસ્થાઓમાં વાપરવામાં આવશે માટે "એક પંથ દો કાજ" સમજી જલદી ગ્રાહક થાઓ,

લખો,

ધી શી. ઇ. ઇ. ધાર્મીક લાયબ્રેરી, ઘોરાજી કાઠીયાવાડ.

મી૦ એન. એમ. બુધવાણી, એ૦ અધીપતી

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડાસન

મામજી નુરમહંમદ - કરેડીયા

ગામ - મેઘાણુ.

પુતલા.

(સતગુર નુરે નચાવ્યા તે.)

તથા

અણતના નવ છુગા.

પીર હસન કબીરદીનના.

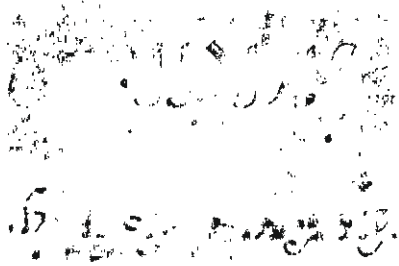
(ગુજરાતીમાં) આવૃતી ૨ જી નકલ ૮૦૦.

પ્રગટ કરનાર.

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

આ બુક મેનેજર ગુલામહુસેન રાજન તથા ગુલામહુસેન દેવસીએ
ધી ખોજા સિંધી પ્રેસ ૧૧૩ પાલખી મહોલ્લા, મુંબઇ નં. ૯
માં મુખી લાલજીભાઇ દેવરાજ માટે છાપી અને મુખી
લાલજીભાઇ દેવરાજે ધી ખોજા સીંધી પ્રેસ
૧૧૩, પાલખી મહોલા, મુબઈ–૯ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૭૬.

(સતગુર નુરે નચાવ્યા તે.)

આદ ગુર બ્રહ્મા નુર સતગુર નામ, જંબુદીપ માંહે ગુરે કીધો મુકામ. ૧
સેહેતર દીપ દેલમ દેસ હેા જાણ, ત્યાં નુર સતગુર આવ્યા હેા આણ. ૨
દેલમ દેસથી પીરે કીયા હેા આણ તે આવ્યા નગરી ભીલડી હેા જાણ. ૩
ભીલડી નગરીથી તરત આવ્યા હેા દેવ, તારે હીન્દુસ્તાન માંહે આવ્યા તતખેવ ૪
ખંડ ગુજરાત જાણેા આણ, માંહે પાટણ નગરી ઉત્તમ જાણ. ૫
ત્યાં રાજ કરે જેસંગ હેા રાય, ત્યાં પુન્ન પવીત્ર ધરમજ થાય. ૬
સત ધરમ તણી પ્રીત કરે અપાર, મહા ગુણવંતા આવ્યા દયાળ. ૭
તારે રાજાએ દ્વાર ખેાલાવ્યા દ્વાર, ઉભેા રહે પુજારેા તેણે ઠાર. ૮
ત્યાં દેવકી પુજા પુજારેારે કરે, ત્યાં નુર સતગુર આવી સંચરે. ૯
તારે દરા માંહે પીર બેઠા હેા જાયે; ઇંચરની પીંઢી ઉપર મેલ્યા હેા પાયે. ૧૦
તારે પુજારેા આવીયેા તેણેરે ઠામ, જુએ તેા દરા માંહે પીરે કીધેા મુકામ. ૧૧
તારે મુસલમાની તીયાં દીઠા રૂપ, એવેા ગુરે કીધેાસરૂપ. ૧૨
તારે ઉભેા પુજારેા ગુરકે પાસ, સુણેા હેા સાહેબ હમારી અરદાસ. ૧૩
પુજારેા કહે દેવની મુરત ઉપર કેમ રાખીયેા પાયે, એ મુરત
પુજે છે જેસંગ રાયે. ૧૪
તારે નુર સતગુર બેાલ્યા બીખીયાત, સુણેા પુજારા હમારીવાત. ૧૫
જો એ દેવ તમારા હેાવે સહી, તેા તમ સાથે કાયમું બેાલે મહી. ૧૬

તારે પુજારે પીરસું વાતજ કહી. એ પત્થરકી મુરત પીર બોલે નહી. ૧૭
પરબતના જે આણીયા પખાણ, ઘડી પુતલા ને માંડયા મંડાણ. ૧૮
આણસે ઘડયા પુતળા ને માંડયા મંડાણ, તે કેમ પીર બોલે હો જાણ. ૧૯
નુર સતગુરે પુજારેસું વાતજ કહી, કે હમારે હુકમશે એ બોલે સહી. ૨૦
તારે નુર સતગુર વાચા બોચરે, તે વારે નાચે પુતલા ને નૃતજ કરે. ૨૧
વાજીંત્ર વાજે બહુ ચીત્રામણ તણા. વળવા લાગા પીરકે ફરમાને ઘણા. ૨૨
વાળ વાજે પથર તણા, તાલ મડદંગ અતી ઘણા. ૨૩
વેણ વાંસલી વાજે બહુ બુલંદ, તીયાં દેવલ માંહે બહુ હુઓ આનંદ. ૨૪
તબ પુજારો લાગો પીરકે પાયે, પછે રાળા પાસે દેાડીયેા જાયે. ૨૫
જબ પુજારે રાળસું ભેદજ કહયેા, આજ દેવલ માંહે અચરત ભયેા. ૨૬
જુએા મરદ એક આવ્યેા તેણે ઠાંયે, તે દેવલ માંહે બેઠેા હેા રાયે. ૨૭
મુસલમાની રૂપ કહયેા નવ જાય, તેને સરવે દેવ લાગે છે પાય. ૨૮
પથરકી મુરત નચાવે તતખણા, પથરના વાળ વાજે અતીરે ઘણા. ૨૯
જેજેકાર દેવલ માંહે થાય, પથરકી મુરતી નાચે હેા રાય. ૩૦
એ વચન સુણી રાળને હરખજ ભયેા, જાનીપા જોગીકું બેાલાવી લીયેા. ૩૧
જાનીપા જોગી માંહે બહુ કરામત, તેથી રાળએ તેને લીધેારે સાથ. ૩૨
તારે રાળએ પેાતાના ગુરસું કહયેા, આજ દેવલ માંહે અચરત ભયેા. ૩૩
એક અચરત વાત પુજારે કહી, તારે રાળ મન માંહે સમજીયા સહી. ૩૪
તારે સઘળી સભાસું રાળ ગયા, તે દેવલ માંહે જાઇને ઉભા રહયા. ૩૫
જારે દેવલ માંહે આવીયેા રાયે, આવી પીરને લાગેારે પાયે. ૩૬
રાળએ મનમાંહે કર્યો વીચાર, એ છે ત્રીભુવનકેા સીરજણહાર. ૩૭
તારે રાળ ચાલી ગયેા દેવલ માંહે, જાઇ પીરને લાગેારે પાયે. ૩૮
તારે રાળકે મુસ્તક પીરે દીધેારે હાથ, તારે નુર સતગુર કહે છે વાત. ૩૯
હારે સુણેા રાળ તમારારે દેવ, પણ તમસું કાંયે ન બેાલેરે ભેવ. ૪૦
તારે રાળએ પીરસું વાતજ કહી, પથરકી મુરત પીર બેાલેરે નહી. ૪૧
તારે પીરે વાત રાળસું કહી, પણ હમારે હુકમસે એ બેાલે સહી. ૪૨
એ ગણેસ મુરત પથરકી આયે, નુર સતગુરે બેાલાવ્યેા સતજ ભાયે, ૪૩
જાએારે ગણેસ પાણી ભર લાય, હાથ મુખ ધેાવે સારી સભાય. ૪૪
તારે ગણેસ ઉઠી ઉભેારે થાય, પીરને જાઇને લાગેારે પાય. ૪૫
ગણેસે લીધી છાગર લાગેા પીરને પાય, પછે તેા પાણી ભરનેકું જાય. ૪૬
જે મેાટેા તળાવ હતેા પાદણ માંહે, ભરપુર પાણી ભરયેારે તાંહે. ૪૭
તે તળાવ તણેા પાણીરે જાણ, તે સરવે છાગર માંહે ભર્યો પ્રમાણ. ૪૮

તારે ખાલી તળાવ હુવારે નીરાસ, તારે ગણેસ પાણી લાવ્યા પીરકે પાસ. ૪૯
તારે હાથ મુખ પીર ધુવેરે જાણ, તારે ગણેસ પાણી નામેરે જાણ. ૫૦
તારે નગર માંહે પડીરે પુકાર, તારે મગરમચ્છ તરફડે અપાર. ૫૧
સરવે લોક ફરીયાદ લઈ રાજા પાસે ગયા, રાજા તળાવ સરવે ખાલીરે ભયા. ૫૨
મગરમચ્છ તરફડે અપાર, પાણીકી નગર માંહે પડીરે પુકાર. ૫૩
તારે નુર સતગુરે વાત મુરતસું કહી, થોડા પાણી તળાવ માંહે નાખી આવો જઇ. ૫૪
તારે ગણેસકી મુરત પીરને લાગે પાયે, તે છાગર લઇને તળાવે જાયે. ૫૫
તારે લઈ છાગર નાખી આય, તારે તળાવ પાણી ભરાણેા જાય. ૫૬
તબ તીયાં જનીપા જોગી શું કરે. દંઢ અણીને સભામાંહે ધરે. ૫૭
તારે ઉડાવીયેા દંઢ ગયેા આકાશ, તબ જોગીએ વચન કહયેા પરકાશ. ૫૮
એ દંઢ તમેા મંગાવેા આણ, તેા તમે પીર મેાટારે જાણ ૫૯
તારે નુર સતગુરે રાખીરે ધીર, પગની મેાજડીકું ફરમાવીયેા પીર ૬૦
તબ ચાલી મેાજડી આકાશ ખંઢ, મારતાં મારતાં ઉતાર્યેા જોગીકેા દંઢ. ૬૧
તારે સરવે લોક પીરને પાંયે પડયા, મારતાં ઉતાર્યેા દંઢ સભાએ દેખ્યા. ૬૨
તીયાં ચેલા મલ્યા સમસુત, તેમાં એક જોગણી માહા અભદુત, ૬૩
તે સાંપ લઇને મુખ માંહે ધરે, તે પેટ માંહે થઇને પુછડે નીસરે. ૬૪
તે સાંપ પુછડેથી પેસેરે જાણ, તે મુખની વાટે નીસરે નીરવાણ. ૬૫
એસી કરામત જોગણી કરે, તબ નુર સતગુર વાચા ઓચરે. ૬૬
તું વાત સુણરે સાંપ હમ તણી, હમ તેા હુએ સેષ્ટકેા ધણી. ૬૭
તું ઈશ બાઈકે પેટમાંહે રહે, એવા વચન નુર સતગુર ઓચરે. ૬૮
સુણરે સાંપ તું ન કરે કાણ, અબ નીસરે બહાર તેા અમારી છે આણ. ૬૯
જો તું વાચા ઉથાપે મેાએ, તેા લઇ ફીરસ્તાને ફરમાવું તેાએ. ૭૦
જો તું વચન ન માને મેાએ, તેા દેાજખ માંહે નખાવું તેાએ. ૭૧
તારે તે સરપ જોગણીકે પેટમાંહે રહયેા. તારે જોગણીકેા પ્રાણ આકુળ વ્યાકુળ થયેા. ૭૨
તારે ધરતી ઉપર જોગણિ તરફડે, પણ પેટમાંથી સરપ બહાર ન નીસરે. ૭૩
તારે રાજા પીરસું બોલ્યા ધીર, દયાવંત થાએા તમે હેા પીર. ૭૪
ખલક તમારી સરવે વરેા, પીર હુવે તમે કીરપા કરેા. ૭૫
તારે નુર સતગુર વાચા ઓચરે, તારે પેટમાંથી સરપ બહાર નીસરે. ૭૬
તીયાં જોગી જતી બહુ મલીયા, અને કાનની મુંદ્રા આપે કરીઆ. ૭૭

તે સરવે મુંદ્રા એકઠી કરી, પાંચ મણ પાકા તોલે ચડી. ૭૮
તારે જાનીપા જોગી પીરને પાંયે પડે, બેઉ હાથ જોડીને વેનતી કરે. ૭૯
હવે પીર તમે કરો કરમ, ને હમકું તમે દિયો ધરમ. ૮૦
તારે નુર સતગુર વાચા ઓચરે, માંગે ભીખ તે કેમ ઓધરે. ૮૧
જે કાણા પાણી પારકા ખાય, તેને ધરમ ન સુજે હો રાય. ૮૨
ત્યાં રાજા રાણીએ લીધા ધરમ, અને છુટા પાપ જુગા જુગના કરમ. ૮૩
ત્યાં સીધરાય જેસંગ ધરાયો નામ, તે પ્રગટ ભયો તેણે ઠામ. ૮૪
જો રાજા કરો ઉત્તમ સેવ, તો ચૂકે ત્રણ ભુવનકો દેવ. ૮૫
તારે કુલ લોક તમારા જાણ, તીનકું ધરમ દિયો નીરવાણ. ૮૬
લોક રધ્યિત જોગી કરે ધીર, તીનકું તમે ધરમ દીયો હો પીર. ૮૭
તારે પીર એમ બોલીયા વાણ, જોગી ખલકસું કહયો નીરવાણ. ૮૮
તારે ખટી કરી તમે દસોંદ દિયો જાણ, તો તમે વઈકું માહે જાઓ નીરવાણ. ૮૯
પીર કહે ગુર મુખે દસોંદ દીયો આણ, તો તમે વઈકું પામો જાણ. ૯૦
તારે રાજા જેસંગસું કહયો મરમ, ક્ષત્રી કરજો તો ખીલીયાનો ધરમ. ૯૧
તારે રાજાને કહયો સરવે વીચાર, આપણી આપણી જાત માંહે મેડા વેવાર. ૯૨
કેટલાક જોગી વાણીયા સાર, તેણે વાણીયાનો કીધો વેપાર. ૯૩
કેટલાક જોગી કણબી સાર, તેણે કણબીનો કીધો વેપાર. ૯૪
કેટલાક જોગી જગમાંહે મલ્યા, તે તો આપ આપણી જાતમાંહે ભલ્યા. ૯૭
તારે રાજાએ સરવેને કહયો મરમ, અઢાર નાત માંહે પીરે આલ્યો ધરમ. ૯૮
તારે સતગુર નુરે સતસું કર્યો મરમ, સરવે નગર માંહે આલ્યો ધરમ. ૯૯
તારે સરવે નગર માંહે હુવો જેજેકાર, ઘર ઘર ઓછવ મંગલ સાર. ૧૦૦
તારે ઘરોઘર વાત સાચી જાણ, ઘર ઘર સતગુરનો પડે પુરાણ. ૧૦૧
ઘરોઘર જુકર બંદગી કરે, ફરી ફરી ધરમશરાએ મળે. ૧૦૨
તારે ઘરો ઘર મુનીવર એકજ ધીયાન, ઘરો ઘર સહુ વાંચે ગીનાન. ૧૦૩
તારે ઘર ઘર ગીનાનં હરી તણા, અને ઘર ઘર આનંદ અતી ઘણા, ૧૦૪
ઘર ઘર ગોષ્ટી જાણે મરમ, ઘર ઘર કીરીયા પાળે ધરમ. ૧૦૫
તારે ફરી ફરી ધરમશરાએ મળે, સરવે નગરમાં હરિ નામ ઓચરે. ૧૦૬
તારે એ નગરનું નામ પીરાણા પાટણ ધર, તીયાં સહુ પીર-શાહા જાપ ઓચરે. ૧૦૭

તારે ગુર સતગુરે કહયેા રાજસુ' મરમ, તમે પાળજો સતપ'થનેા ધરમ. ૧૦૮
શ્રી ગુર સતગુર સેહેતર દીપમાં બેઠા જાણુ, અને પાટણ નગરમાં આન'દ પરમાણ. ૧૦૯
ભરત ખન્ડ ને જ'બુદીપમાં નવસારી ગામ, દરીયાને તીરે ઉત્તમ ઠામ. ૧૧૦
તે નગર નવસારી ઉત્તમ આય, તીયાં રાજ કરે સુરચન્દ્ર રાય. ૧૧૧
તે સુરચન્દ્ર રાય પુન પવીત્ર ધરમ, સતગુર નામે છુટે કરમ. ૧૧૨
તે ઘર કન્યા અવતરી હેા રાય, હરખ પરીવાર પેાતા તણે આય. ૧૧૩
તે કન્યા સુંદરી રૂપ અપાર, આદ સખતી સાવ'ત્રી નાર. ૧૧૪
તેના પીતાએ કહયેા એણે ઠામ, બેાલાવેા જોતકી પડાવેા નામ. ૧૧૫
તારે આવીયા જોતકી પ'ડીત ઘયાં, રાજા પાસે જાઇ બેઠા તીયાં. ૧૧૬
બેાલ્યા રાજા તે પ'ડીત તણે, નામ જુએા એ કન્યા વણે ૧૧૭
તારે રાજા વાત પ'ડીતસુ' કહી, એ કેાણ નક્ષત્ર માંહે કુંવરી ભઇ. ૧૧૮
દેખી જોતક બેાલ્યા પ'ડીત સાર, એ કન્યા આદ સખતિ અવતાર. ૧૧૯
એ કેાણ રૂપી કન્યા આય, રાજાને મન વિમાસણ થાય. ૧૨૦
તારે પ'ડીતની વાત રાજાએ સુણી, એ કન્યા પરણુશે સેઠનેા ધણી ૧૨૧
પ'ડીત કહે સુણેા રાજા પુસ્તક માંહે આય, એ કન્યા તુને વઈકુંઠમાં લઇ જાય. ૧૨૨
ધન ધન વઈશવ તમારેા આજ, અને વઇકુંઠ માંહે તમે કરશેા રાજ. ૧૨૩
એ કન્યાથી વ'શ તમારેા બેાધરે, અયસી જોશી જન્મેાત્રી કરે ૧૨૪
એ કન્યાથી તમારેા હેાએસે નામ, સરગ માંહે હેાએસે તમારેા ઠામ. ૧૨૫
જારે એવેા પ'ડીત જોશીએ કહયેા, તારે રાજાના મનમાંહે હરખ ભયેા. ૧૨૬
તારે રાજા કન્યા ઉપર ધરે પ્યાર, ખરચ્યા ખજાના ગીરથ ભ'ડાર ૧૨૭
તારે જેમ જેમ કન્યા મેાટી થાય, તેમ તેમ રૂપ પદમણી સુંદરી કેહેવાય. ૧૨૮
જારે વરસ પાંચ એણી પેરે થયા, તારે રાજા મનમાંહે હરખજ ભયા. ૧૨૯
જારે વરસ પાંચ કન્યાને થાય, તારે વચન રાજા બેાલ્યેા જાય. ૧૩૦
તારે બેાલાવ્યેા ગેાર પેાતા તણેા, ગેાતેા વર એ કન્યા તણેા. ૧૩૧
તારે રાજા ગેાર પરધાન પરીવાર, કન્યા વીવાનેા કર્યો વીચાર. ૧૩૨
તારે રાજા ગેાર પરધાન બેઠા જીયાં, કન્યા પાલણદે આવી છે તીયાં. ૧૩૩
મારેા વીવા પીતાજી ના કરેા, વચન કહું તે મનમાંહે ધરેા. ૧૩૪
તમે કેાઇ ન જુએા અમારેા વર, અમારેા પુરશ આવરેા એકજ નર. ૧૩૫
તેના ગુણ તે કેાઇ નવ લહે, મારેા નર તે સેતર દીપમાંહે રહે. ૧૩૬
એવેા વીચાર કન્યાએ કહયેા, તારે રાજા પરીવાર અચરત ભયેા. ૧૩૭
તીયાં પાંચ વરસની પાલણદે કહે, તારે સરવે પરીવાર અચ'બે હેાઇ રહે. ૧૩૮
સુણેા પીતાજી વચન કહું તાહે, મેાહેાલ માળી જુદા સેાંપેા મેાહે ૧૩૯

તારે બોલાવ્યા રાજાએ કડીયા સુતાર, સાત મોહોલ બંધાવ્યા અપાર. ૧૪૦
તે ઉપર કન્યા બેઠી આયે, વેનતી પીરસું કરે બહુ ભાયે. ૧૪૧
સુણો પીતાજી કહું તોય, એક પારાધી ચાકર સોંપો મોય. ૧૪૨
તારે રાજાએ ફરમાનજ કીયો, તારે પારાધીકું બોલાવી લીયો. ૧૪૩
તારે પારાધીકું પાલણદે કહે, જો તું ચાકર અમારો રહે. ૧૪૪
નીત ઉઠીને પારાધી વનમાંહે જાઓ, એક શેર માંસ હરણકો લાઓ. ૧૪૫
એમ કન્યા પાલણદે કહે, અને ખરેખર તું ફરમાને રહે. ૧૪૬
તારે પારધી વનમાંહે જાય, તારે એક હરણ વેંધે તેણે ઠાંય. ૧૪૭
શેર માંસ કન્યાને ઘરે લઈને આયે, પછે પારાધી પોતાને ઘરે જાયે. ૧૪૮
તે માંસ રંધાવતી નીતો નીત, તેમાં એક આંગળી બોળે એકજ ચીંત. ૧૪૯
તે આંગળી મુખમાંહે દેહ, એ રસકો સ્વાદ કન્યા લેહ. ૧૫૦
તે માંસ લઈને ધ્યું કરાયે, તે માંસ લઇ ઓર કોઇ ખાયે. ૧૫૧
એવા કામ કરાવતાં વરસ અગીયાર, તારે સતગુર તુરે ધર્યા પીયાર. ૧૫૨
તારે મેડીએ બેસે કન્યા નીત, ત્યાં જીકર બંદગી કરે એકજ ચીંત. ૧૫૩
તારે તુર સતગુરે દયા ધરી, તારે જંબુદીપ માંહે કીરપા કરી. ૧૫૪
સેહેતર દિપથી ચાલી આવ્યા દેવ, અને હીંદુસ્તાન માંહે આવ્યા તતખેવ. ૧૫૫
એ સાથે મુસાફર લીધા દાય, નગર નવસારી આવ્યારે સોય. ૧૫૬
નગર નવસારી એક જોજન રહી, તારે પીર પાછમ દીસે મોંહ કરી બેઠા સહી. ૧૫૭
તારે જંગલ માંહે પીર બેઠા જીયાં, સરવે જનાવર આવ્યા છે તીયાં. ૧૫૮
તારે જંગલી જનાવર અચરત થયા, અને પીર પાસે જઇ ઉભા રહયા. ૧૫૯
તારે આવ્યા હરણ ને આવ્યા રોઝ, તે આવી પીર પાસે કરેરે કલોલ. ૧૬૦
તીયાં આવ્યા વાઘ અને ચીત્રા, રીંછ શીયાળ તો અતી ઘણા. ૧૬૧
તીયાં જંગલી હરણ સરવે આવ્યા, પીર પાસે જઇ ઉભા રહયા, ૧૬૨
તીયાં જંગલી જનાવર જે પંખી જાત, તે સરવે આવ્યા પીરકે પાસ. ૧૬૩
તીયાં આવ્યા બહુ જાનવરના ટોળ, તીયાં મોર આવીને બહુ કરે કલોલ. ૧૬૪
તીયાં આવ્યા વાંદરા અતીજ ઘણા, વાઘ સીયાળ બહુરે ઘણા. ૧૬૫
અજબ્બ ગાડર સરવે એકજ મોર. તીયાં વેળા વાયા પાછલા પોહોર. ૧૬૬
ચાર પોહોર જનાવર સરવે બંધાઈ રહ્યા સાથ, તેને ઓળખ્યો કે વઈકુંઠ નાથ. ૧૬૭
તારે પારાધીને ન મલ્યો માંસ, તારે પારાધી આવ્યો પીરકે પાસ. ૧૬૮

પારાધી આવ્યેા ગુરને ઢુંઢતેા આશીશ લેવાયે, તીયાં સરવે જનાવર કરે સેવાયે. ૧૬૯
તારે નુર સતગુર પારાધીકું કહયેા, પારાધી તું કાયકું ઉદાસી રહયેા. ૧૭૦
પારાધી કહે નવસારીમાં પાલણદેનું વાસ, તે નીત ઉઠી હરણકેા સેર માંગે માંસ ૧૭૧
તારે નુર સતગુરે હરણકું કહયેા, તારે હરણકેા માંસ શેર પારાધી લઈ ગયેા. ૧૭૨
તારે તે પારાધિ આવી ઉભેા રહયેા, સરવે ભેદ રાણીસું કહયેા. ૧૭૩
તારે રાજાકું બેલાવીયા પાલણદે આય, મંગાવેા પાલખી મુજ
મનમાંહે આનંદ થાય. ૧૭૪
જે વરની ઈચ્છા મેાહે હતી મેહુ, દેવ પેાતે આવ્યા છે એહુ. ૧૭૫
તારે રાજા મન હીરખ્યા બહુ, ઉઠી ચાલ્યા વનમાં પીર પાસે સહુ. ૧૭૬
તીયાં રાજા જંગલી જનાવર જોઈ હિરખ્યા, તારે નુર સતગુર રાજાને પરખ્યા. ૧૭૭
તીયાં નુર સતગુર બેાલ્યા વાત, રાજાને મુસ્તક દિધારે હાથ. ૧૭૮
તારે રાજાના મનમાંહે આવ્યેા વીચાર, એ છે ત્રીભુવનકેા સરજણહાર. ૧૭૯
તારે પીર બેાલ્યા બ્રહ્મ ગીનાન, સુણેા રાજા એકજ ધ્યાન. ૧૮૦
તારે ગીનાનનેા પીરે વીચારજ કહયેા, રાજા સુણીને અચરત ભયેા. ૧૮૧
તારે આણ્યેા ધ્રમાન તતખેવ, તમે ધરમ નીયમ આપેા હેા દેવ. ૧૮૨
તારે જંગલી જનાવર હરખ્યા બહુ, પેાતા વઇકુંઠ ચાલ્યા સહુ. ૧૮૩
તારે પીર પાલખીએ બેઠા સહી, રાજાને મીંદરે ઉતર્યા જઈ. ૧૮૪
તારે પારાધી પાલણદે હરખ્યા અપાર, નુર સતગુરને દીઠા હેા દ્વાર. ૧૮૫
તારે રાજાએ જોશી તેડાવ્યા સહી, લગન મુરતની વાતજ કહિ. ૧૮૬
તારે ઘડીયા લગન જુએા તતખેવ, એ પરણવા આવ્યા વઇકુંઠ દેવ. ૧૮૭
તારે ઘડીયા લગન લીધા ઉતમ સાર, સવાર્યા મંડપ રચ્યેા તેણે ઠાર. ૧૮૮
રચી રચના ચેારિ નવ રંગ, બેઠા ગુર વસ્ત્ર પેરી બહુ રંગ. ૧૮૯
તીયાં જાન મલી છે અનતજ ઘણી, તીયાં નુર સતગુર થયા છે પાલણદે ધણી. ૧૯૦
જે ભેાજન વસ્ત્ર મન ગમતાં સાર, જાની મલ્યા ત્યાં બહુ અપાર. ૧૯૧
સુરચંદ રાયે કન્યાને દિધા બહુ દાન, સરવેને આલ્યા ફેાફલ પાન. ૧૯૨
સીજત બાઇ વસ્ત્ર આપ્યા અપાર, સેાવન પુલે વધાવીયા સાર. ૧૯૩
ગંગાબાઇ બાંધી આપી પાલણદેને હાથ, ચાંચ ચાકર કરી આપ્યેા સાથ. ૧૯૪
મેાલ મીંદર આલ્યા કેવલાસ, પાલણદે સારૂ રેહેવાના અવાસ. ૧૯૫

તારે પીર પાલણદે હુવા એકાંત, હું તુજને પુછું સતગુર કંથ. ૧૯૬
જે ધરમ મારગ દેખાડયા પીર, અને જે કોઈ રાખે સાચી ધીર. ૧૯૭
તારે તે દેવ તમે પરકાશો ભરપુર, સબ કોઈ સમરે સતગુર નુર. ૧૯૮
તારે ચાંચ મુખી પાલણદેકું પુછે ભેવ, જો તમો ન આવો તો નીશાની શું દેવ. ૧૯૯
તારે અંતર ધ્યાન થયા સતગુર નુર, સાહેબ હમારો છે રે હજુર. ૨૦૦
તારે રાણીએ પુછયું આજ તમે છો ઘેર, પણ તમે ન આવો તો શી કરીએ પેર. ૨૦૧
અમે એકલા કેમ રહીએ ઘેર, જો તમે ન આવો તો અમારી શી પેર. ૨૦૨
તારે નુર સતગુર બોલ્યા પરમાણ, અમે હરદમ આવીએ સહી જાણ. ૨૦૩
જારે અમે ન આવીએ તો એ છે મરમ, માખી બેસે તારે લુપેરે ધરમ. ૨૦૪
તારે ચાંચ મુખીને રાણીએ બોલાવ્યો સહી, ગુર ન આવ્યાની નીશાની કહી. ૨૦૫
જારે માખી બેસે કાયા ઉપર સહી, તારે અમે ન આવીએ તહીં. ૨૦૬
તારે ચાંચ બાંડના છાંટણ કર્યા ભરપુર, હવે નહી આવે સતગુર નુર. ૨૦૭
તારે તેડાવ્યા રાણીને તમે જુઓ ભેવ, હવે ન જાણો આવે હો દેવ. ૨૦૮
તારે ચાંચ મુખી ગતકું કહયા, નુર સતગુર તો પડદે થયા. ૨૦૯
એવો ચાંચ મુખી કહયો ભેવ, જુવો હવે ન આવે હો દેવ. ૨૧૦
તારે બોલ્યો ભંડારને કીધો ગુજ, તીયાં સહુ મલીયા અસુજ. ૨૧૧
તીયાં ચાંચે કીધો એક બાલકનો ઠાઠ, તેને ચાંચ બોલાવ્યો એકજ વાર. ૨૧૨
તીયાં કહે ચાંચ સતગુર હુઆ કરો કબુલ, ગત સઘળીને તીયાં પડાવે છે ભુલ. ૨૧૩
એવો કુડ કરે છે ચાંચજ મુખી, તમે સઘળા કાંઈ થાઓ છો રે દુઃખી. ૨૧૪
તારે ચાંચ મુખી માને છે કુડ, તીયાં ગત સઘળીને ચડાવે છે સુલ. ૨૧૫
એવો કુડ કરાવે છે ચાંચ મુખી, તારે પીર પોપટનો રૂપ લઈ આવીયા રૂખી. ૨૧૬
તારે પોપટે જાણ્યું સરવે ગત અજાણી થઈ, ને ચાંચ મુખીના કહયામાં રહી. ૨૧૭
તારે નુર સતગુરે લીધો જીંદાનો વેશ, ચોળી ભભુત કંધે સંદેશ. ૨૧૮
તારે લઈ મુતારોને આવીયા જ્યાં, ગત સઘળી બેઠી હતી તીયાં. ૨૧૯
તારે મારી મુતારો નસાડયા લોક, જોતાં ધરમનો થયો ફોક. ૨૨૦
તીયાંથી ચાંચ નાઠો તે ગયો મધમને ઘેર, હવે આપણે શું કરસું પેર. ૨૨૧
તારે નુર સતગુર બોલીયા ગીનાન, ગત તમે સાંભળો એકરે ધીયાન. ૨૨૨

સમાપ્ત.

અણતના નવ છુગા.

રચનાર—પીર હસન કબીરદીન.

છુગો પહેલો.

આશાજી પાછમ દીસથી નરજી આવે, આવે તે જંપુ દીપમાંહે જાણજી;
એવો નર મારો કાયમ આવસે, થાયસે તે પુરખ અવતાર—
હરી અનત અનત હરી અનતેંજો સામી શાહા અનતેંજો અંત તુંહી જાણેજી. ૧
આશાજી એવો પુરખ વીરા તમે એવો, જે સાચી નારીનો ભરથારજી;
સેવા કરતાં સરવે માણો, માણે તે જંપુદીપ મીંજાર–હરી૦ ૨
આશાજી અમે પુરખ શ્રી ઈસલામ શાહા લાધો, અને લાધો તે દીનનો દાતારજી;
એની નારી જે થઇ રહેશે, તેણે કાંયો સુતર અપાર–હરી૦ ૩
આશાજી સીરબંધ સારો અમેજ કાંત્યા, અને આલ્યા તે હાથોઇ હાથજી;
તે દાડાની અમે નારી થઈ રહી, તે સાચે શાહની જાણ–હરી૦ ૪
આશાજી એવો નર નારીએ ગોતીને લાવ્યા, તે કરવા જીવુંના કામજી;
એની નારી જે થઇને ચાલશે તે પામસે અમરાપુરીમાં ઠામ–હરી૦ ૫
આશાજી નવ છુગાની પાગજ વણી, તે કીધી ઘરની નારજી;
હવે પાઘડી બાંધો એ વર રાજા, જે લાવી તમારી નાર–હરી૦ ૬
આશાજી કાંતતા કાંતતા નરજીને જણ્યા, એ બાલ કુંવારી તારી નારીજી;
તે નારી ફેરવી શાહા જજર કીધા, દીધા તે અણત ઉગાર–હરી૦ ૭

આશાજી એતો નર ઓધારવા વાળો જાણો, તમે રખે તે થાઓ ગેમારજી;
એ નર બહુ રૂપે રમતજ રમ્યા, તેની રમતે મ ભુલોરે ગેમાર-હરી૦ ૮
આશાજી નારીએ જારે એ નર પામ્યા, તારે કીધા તે પીર અવતારજી;
જો તમે એ નરને આરાધો, તો ઉતરો પહેલે પાર-હરી૦ ૯
આશાજી પીર હસન કબીરદીન ગીનાનજ બોલ્યા, તેનું નવ છુગાનું વીસતારજી;
ગીનાન વીચારી વીરા તમે ચાલજો, તો પામો તઈકું ઠામ-હરી અનત૦ ૧૦

છુગો બીજો.

આશાજી અણત તાર્યાનું વીચારજ કરતાં, તે કેતાક જુગજ જાણોજી;
અમારે માથે તમે મહેરજ આણો, સામી નવ છુગાની છઉં નારી-હરી૦ ૧
આશાજી અમારા નાથ તમેજ છો, તે તમે ચતુર સુજાણુજી;
તમ તણી અમે નારી થઇ રહયા, સામી તમે છો નર અવતાર-હરી૦ ૨
આશાજી કોલ કરી અમેજ આવીયા, સામી કરૂં તમારી સેવાજી;
અમે જોગી ભવો ભવ તણા, સામી અમને છે તમારી આશા-હરી૦- ૩
આશાજી જુના જોગી ભવોભવ તણા, તમે કાંઈ ન લ્યો અમારી સારજી;
હું નવ છુગાની પાઘડી લાવી, તે લાવી તમારી નાર-હરી૦ ૪
આશાજી મુસ્તક હમારો નીચો ધણો, ઉપરે તે નહી લગારજી;
હળવે હળવે ડગલાં ભરૂં, પ્રેમ કરૂં અપાર-હરી૦ ૫
આશાજી કઠણ પોહોરો કલજુગ તણો, તેમાં મેહેર કરો એ મુરારજી;
સામી એમહી જાણી મેહેરજ કરજો, મયા કરો એ મુરાર-હરી૦ ૬
આશાજી કેતાક આકડા અમેજ વીણ્યા, તેહ તણો કપાસજી;
એણી રીતે કરીને કાંત્યા, તેનું સુતરજ ખાસ-હરી૦ ૭
આશાજી નારી ફરતી તીયાંજ કાંતતી, તમે સુણો નર સુજાણજી;
અમારો નર અમ ઘર આવશે, નકલંકી ચતુર નીરવાણ-હરી૦ ૮

આશાજી વાત સાંભળો નારીજ તણી, તે સતસું વીનવે જાણજી;
કેતીક વાતે મેહર મોરા જોગીયા, નવ છુગાની વેનતી પરમાણો–હરી૦ ૯

આશાજી હસન હુસેનકી આલજ કહીએ, સોહી હસન સાહા બાસજી;
પીર હસન કબીરદીન બોલ્યા હો સામી, પુરો હમારી આશા–હરી અનત૦ ૧૦

છુગો ત્રીજો.

આશાજી હેતસું નારી તેરી આસજ કરતી, ને કશું કીધો સાંહીજી;
જાન તમે લઈને આવજો, તો કરીએ નરસું વાણ–હરી૦ ૧

આશાજી પેલી રાત વીવાજ તણી, તારે કરો સતીયુંના કાજજી;
તે તમે સાંભળો હંસાજીના રાજા, નારીના સારો કાજ–હરી૦ ૨

આશાજી હેત કરીને નારી આવી, તે બાલ કુંવારી નારીજી;
છેડો નાખી સામો તમેજ ઢાંકજો, જેમ લોક ન દેએ લગાર–હરી૦ ૩

આશાજી ચાર જુગનો અમને આશાજ પોતી, કલેજુગમાં કીધી તમે સારજી;
અમે નારો તમે નાથજી, તમે અમારા ભરથાર–હરી૦ ૪

આશાજી નર હર મોટા તમે નાથજી, અમે તમારો નારીજી;
નીચ નારીની તમે પતજ રાખજો, અમને આશા છે તમારી–હરી૦ ૫

આશાજી મેહેર કરીને તમે મોટા કરો, હમ નાર છઉં તમ સામીકીજી;
આસ કરીને હું નારી આવી, હું નારો છું તમ શામકી–હરી૦ ૬

આશાજી ભવો ભવકી હું કથણી કંથુ, કેતી કહું તેની વાતજી;
વેનતી સુણો તમે મુજ નારીની, હીરખેસું ગલો મારો હાથ–હરી૦ ૭

આશાજી હું નારી બહુ અપરાધણ છઉં, અમે આવ્યા તમારે પાસજી;
બે કર જોડી અમેજ આવ્યા, તમે સાંભળો મોરા નાથ–હરી૦ ૮

આશાજી ઢીલ ભરી અમેજ આવ્યા, ઉભા તમારે દરબારજી;
હરી વર તમે હંસાજીના રાજા, સામી સતીયું ની કરજો સાર–હરી૦ ૯

આશાજી અરજ કરીને પીરજી બોલ્યા, અમે આવ્યા તમારે પાસજી;
પીર હસન કબીરદીન વેનતી બોલ્યા, સામી અમને છે તમારી આસ-હરી૦ ૧૦

છગો ચોથો

આશાજી તેડા તમે આપજ મોકલ્યા, તેની કેને નહી કહું વાતજી;
હવે મોલ માંહે તમે બોલાવો, તે બોલાવો તમારે પાસ-હરી અનત૦ ૧
આશાજી મયા આણી તમે મોલે બોલાવ્યા, તેની સામીજીએ કીધી મેહેરજી;
વીમરસ તણા તેડા મોકલ્યા, કીધી નારીની સાર-હરી૦ ૨
આશાજી એક અલ્લાહ ને બીજી રેહેમત, તમે છો બળવંત રાયજી;
બળવંત અમારા ત્રીભોવર ધણી, તે વઉકુંઠ કેરો રાય-હરી૦ ૩
આશાજી એવો નર અમેજ લાવ્યા, તે કરવા ગતીયું ની ઉગારજી;
એણે નરે કલપ જુગ ઓધાર્યા, તે કરશે અમારી સાર-હરી૦ ૪
આશાજી વાત અમારી સાંભળો હો નાથજી, એ સાચી તમારી વાણજી;
વચને બલીયા તમે છો નાથજી, તમે છો પ્રતીપાળ-હરી૦ ૫
આશાજી અબળા નારીની તમે લાજ રાખજો, તમે છો કંથ સુજાણજી;
નવ છુગાની પાઘડી લાવ્યા, તે નારી તમારી નીરવાણ-હરી૦ ૬
આશાજી સુભાગણ કરો મોરા નાથ, હું છઉં તે તમારી નારજી;
સેહેન લાવી સામી અમને વરજો, સામી કરો અમારી વાર-હરી૦ ૭
આશાજી ત્રણ તેડા તમેજ મોકલ્યા, તેડાવી ઘરની નારજી;
વઈકુંઠના તમે છો રાજા. હું અબળા તમારી નાર-હરી૦ ૮
આશાજી નારી તમારી હીરખસું હીરખ્યા, હીરખેસું કરે હરસું વાતજી;
વાત સાંભળો તમે મોરા નાથજી, જાન લાવી છુડાવો અપરાધ-હરી૦ ૯
આશાજી પીર હસન કબીરદીન હીરખસું વીનવે, સામી કીધી તેની વારજી;
તે નારીના પાપ ભવો ભવ તણા, તે તોડાવ્યા તેણી વાર-હરી અનત૦ ૧૦

૫

છુગો પાંચમો.

આશાજી નર નારીને પરણી લાવ્યા, તે જંપુઅ દીપ મીંજારજી;
ઉતમ નારી તે નરને લાવ્યા, તે કરવા રીખીસરની સંભાળ-હરી અનતગ ૧

આશાજી નારીની સાર તમે નરજીએ કીધી, વચને આવ્યા ઘર મીંજારજી;
વચને બલીયા તમે નાથ છો, ઉતમ નારીની કીધી સંભાર-હરી૦ ૨

આશાજી કલજુગમાંહે હું તમને ઢુંઢતી, ફીરતી દેશ વીદેશજી;
પાકી નારી જે કોઇ સીલસું, જે નરકું લાવે પોતાને સાથ-હરી૦ ૩

આશાજી પાકી નારી તો નરને લાવ્યા, રીખીસર કારણ કામજી;
નીચું નમી નમી નારી વીનવે, સામી આપે દીયો દીદાર-હરી૦ ૪

આશાજી નર નારી દોએ એકઠા બેસસે, તારે કરશે તે જીવુંના કામજી;
સોહાગણ નારી તેને કહીએ, જેની નર કરે સંભાર-હરી૦ ૫

આશાજી નારી હીરએ અરદાસ કરે છે, સુણો કંથ ભરથારજી
ઉતમ નારી જેને નરજ લાવ્યા, તે કરવા જીવુંના કામ-હરી૦ ૬

આશાજી ઉતમ નારી જે થઇને અવતરો, તે કરે છે સહુના કામજી;
કુટુંમ પરીવારને તે તારે, જે થઇ ત્રીભોવરની નાર-હરી૦ ૭

આશાજી એ તો ગત પરીવાર સહુને તારે, ઉગારે તે જીવું અપારજી;
જે ત્રીભોવર સામીની નાર થઇ રહી, તે ગત અનતને ઉતારે પાર-હરી૦ ૮

આશાજી પાકી નારી તમારી પ્રગટી, તે કરવા અનતની સારજી;
તે તો નારી અનતને ઓધારસે, ઉતારે સહું જીવુંને પાર-હરી૦ ૯

આશાજી એ પુરખ તો મને ભેટયો, હું જાઉં તેની બલહારીજી;
પીરહસનકબીરદીન સાચું જ બોલ્યા, સામી નારીની કરજો સંભાર-હરી૦ ૧૦

છુગો છઠ્ઠો.

આશાજી પાકી નારી જે. પાકજ રહેવે, જેનું પાક પુરશસું કામજી;
નારી વીન્યા નર નહી આવે, ન સરે જીવુંના કામ-હરી અનત૦ ૧

આશાજી નારી વીન્યા નર નહી આવશે, નહી આવે આપણે ઘેરજી;
પાકી નારી તેા નરને લાવ્યા, સતીની એ છે પેર-હરી૦ ૨

આસાજી નારીએ પુરશ પુરેા શ્રેવીયેા, ત્રણ ભુવનનેા નાથજી;
તેાયે પુરખ તમે સાચા સામી, તે છે અતી કેાડામણેા-હરી૦ ૩

આશાજી એહી પુરશ અતી રૂપે રળીયામણેા, જેની નારીઉં લાખેા લાખજી;
પાકી નારી જે નરની થાયસે, તે પુરખને લાવે નીરવાણ-હરી૦ ૪

આશાજી પાકી નારી તે સતીયું'ને કહીએ, જે કરે કાયાની વારજી;
કાયા તેા તે સારજ કરશે, જેણે કીધી સેવા અપાર-હરી૦ ૫

આશાજી સેવા કરી જેણે મેવા પાયા, અને આધા હીરખે સારજી;
હઇડે અભાવ નેહજ પડીયા, તેા થઈ લેાઢાની ભીતજ સાર-હરી૦ ૬

આશાજી તારે નારી નરસું વીનવે, વાત કરે છે સંભારજી;
છ માસ લગણ નારીએ દુઆગજ ભેાગવ્યેા, તેાએ નર ન મટ્યા લગાર-હરી. ૭

આશાજી એણે નારીને નર નહી મટ્યેા, તેાએ હીરખ હઇડે અપારજી;
તારે પુરખે કીધેા માન ચાવાણેા, નારીની કીધી સાર-હરી૦ ૮

આશાજી પુરખકેા નેહ નારી લઈ રહી, હઇડે તે હીરખ અપારજી;
એણે સંજોગે પીર સદરદીન કહયા, સામી કરેા હમારી સાર-હરી૦ ૯

આશાજી હમ નારી હક શાહકી કહીએ, સેાહી કરે હમારી સારજી;
નાકી થઇ પીર હસન કબીરદીન વીનવે, તમે વરેા નર સુજાણ-હરી અનત૦ ૧૦

૭

છુગો સાતમો.

આસાજી પાકી નારી પહેલાજકું કહીએ, જેની કીધી નરજીએ સંભારજી;
નારી થઈને પહેલાજજ વળગ્યા, તારે પોતા ભરથારને ઘેર–હરી૦ ૧

આશાજી નર નારીને ઘેરજ આંવ્યા, મલ્યા છે મયદાન મીંજારજી
એવી એ નારીને નરજ વર્યા, સતીએ સત મીંજાર–હરી૦ ૨

આશાજી નારી પાકી વીરા તેનેજ કહીએ, જે કરે ભરથારને વશજી;
હરીચંદ્ર વીરા હોઇજ રહયેા, તે પોતા હરી આવાસ–હરી૦ ૩

આશાજી તેણે નરનું ઘર જઈને માણ્યેા, સાચી નારી થયા સાચજી;
સતીએ જારે રાજ છોડયા, તારે નર સધાર્યા તેને ઘેર–હરી૦ ૪

આશાજી નારી થઈને તે જીવ ચાલ્યા, જેનું જુજેષ્ટળા નામજી;
નવ કરેાડ તેણે જીવજ તાર્યા, સાર્યા તે સહુના કાજ–હરી૦ ૫

આશાજી જયારે નારી થઈને શ્રેવ્યા, ત્યારે નરે તે કીધી સારજી;
સાર કરી સાહેબે હાથજ જાલ્યેા, ઉતાર્યા પહલે પાર–હરી૦ ૬

આશાજી નારી તેા પુરી સેાહી કહીએ, જેનું પીર સદરદીન નામજી;
બાર કરેાડ જીવડા તાર્યા, કર્યા જીવુંના કામ–હરી૦ ૭

આશાજી એવી નારી સેાહી કહીએ, જે સતમું શાહને સંભારેજી;
એક તીલ મેાટાઈને કારણે, વજરની ભીતજ સરજ્યા–હરી૦ ૮

આશાજી હમહી નારી તેરે ઘરકી, મુને છે તમારી આશજી;
કૃપા કરેા હેા મેારા નાથજી, પુરેા હમારી આશ–હરી૦ ૯

આશાજી શ્રી પસલામે શાહ મેારે સામી, નર દાતાર જેનું નામજી;
પીર હસન કબીરદીન એમહી વીનવે, સુઆગણ તેનું નામ–હરી અનત૦ ૧૦

છુગો આઠમો.

આશાજી એવી નારીયું તારી અતી ઘણી છે, તે કરે છે સણગારજી;
પાકી નારી જે હોઇ રહી, તે પોતી દેવને દુઆર-હરી૦ ૧
આશાજી જયારે નર નારીકું લાવ્યા, તેણે કીધી હમારી સારજી;
મુજ નારીને ઘેર નરજ આવ્યા, તે જંપુઅદીપ મીંજાર-હરી૦ ૨
આશાજી નારી પુરી પ્રીતની કહીએ, તેનું પીર સદરદીન નામજી;
સાચી નારી તારી થઇ રહી, તમે છો સાચા મોરા સામ-હરી૦ ૩
આશાજી સત કરીને જેણે શાહને શ્રેવ્યા, તેની વેદ માંહે છે સાચી શાંખજી;
સાચો નર મારો સામી રાજો, તેનું નામ અલખ અલી અવતાર-હરી૦ ૪
આશાજી એણે નારના સુઆગી બેઠા, તે બેઠા સરગ મીંજારજી;
એણે નારી પાસે નરજી રહયા, તેના હુઇડે તે હીરખ ન માય-હરી૦ ૫
આશાજી એ નરનીયું નારીઉં જે સાચી થઈ, તેના જુગમાંહે નામ લખાણાજી;
હુરાઉં પચાસ તે જીવ માણસે, તેના સરીયા સરવે કામ-હરી૦ ૬
આશાજી સુઆગ સામી જે નારી થઈ રહી, તે સતી સેાહી સજાણજી;
કસ પાયા જેણે જુગમાંહે, તારે નર થયા મહેરબાન-હરી૦ ૭
આશાજી મુજ નારીની લાજજ રાખજો, મુણેા મારા નરજી;
નર ચરણે નારી હીરખે ઘણું, જે પાસે નર રહે નીરવાણ-હરી૦ ૮
આશાજી નરને પરતાપે નારી ઉગરે, તે ખેવાએ ઉગારે પારજી;
સેવા કરી જેણે મેવા પાયા, માણ્યા સરગ મીંજાર-હરી૦ ૯
આશાજી ચાર કન્યાઉં દેવની છે, એક અરથ અંગની સારજી;
પીર હસન કબીરદીન શાહને વીનવે, સામી મારા કરેા અમારી સાર-હરી૦ ૧૦

છુગો નવમો.

આશાજી નવ છુગાની પાગજ બાંધો, તે બાંધો મારા વરજી;
આકડાનું સુતર નારીએ કાત્યું, જાણો મારા નર નીકલંકી નાથ–હરી૦ ૧
આશાજી પીતાજી મારે મોટાઈ કીધી, તો કીધી સતની ખોટજી;
તારે વજરની ભીતજ નીપની, અને આવી દીદારની ખોટ–હરી૦ ૨
આશાજી પીર સદરદીન તપજ કર્યા, જે સતે સાચો હુઓ દાસજી;
ઉંધે મુસ્તક તપજ સાધ્યું, સ્વામી પુરો હમારી આશ હરી૦ ૩
આશાજી હું છું અપરાધણ, સાચી નારીના વર તમે જાણોજી;
દીધા કોલ સામી તમેજ પાળજો, તમે નારીના વર રાજા–હરી૦ ૪
આશાજી ૭ માસ સુધી ગુરે તપજ સાધ્યા, રૂદન કર્યા અપારજી;
અન્ન પાણી ગુરે મેલ્યા, તારે નારીની કીધી સાર–હરી૦ ૫
આશાજી નરે જ્યારે નજરજ કર્યા તારે પુરી મનની આશજી;
તારે વજરની ભીતજ ગલી, પીતા નરને પાસ–હરી૦ ૬
આશાજી ગુર જ્યારે દરશન ભેટયા, સાહેબે કીધી સંભારજી;
તારે મુજદો દઇને નારી વીનવે, અરદાસ કરે અપાર–હરી૦ ૭
આશાજી હું છઉં અપરાધણ પાપણી, તમે છો અક્ષણહારજી;
બંદા દોસારી સદા અપરાધી, શાહાજી ઉતારો પાર–હરી૦ ૮
આશાજી બાર કરોડ જીવડા તાર્યા સરબંધ બાંધ્યો સીર પરજી;
તારે પીર હશન કબીરદીને પાગ લઇ આગલ ધરી, તમે બાંધો મારા
ત્રીભોવર દાતાર–હરી૦ ૯
આશાજી નવ છુગાની શાહા પાગજ બાંધો, વીનવે ઉભી ધરની નારજી;
અણત તે માંહે વણ્યો હતો, તે દીધો હસન શાહાને સાર–હરી અનત૦ ૧૦

સમાપ્ત.

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડાસન

મામજી નુરમહંમદ - કરડીયા

ગામ મેઘાવગા.

મુળબંધનો અછોડો

યાને

હંસ હંસલીની વારતા.

રચનારઃ—

પીર સમ્શુદીન મહમદ.

આવૃતી બીજી નકલ ૫૦૦.

છપાવી પ્રગટ કરનારઃ

ધી રીક્રીએશન ક્લબ ઈન્સ્ટીટ્યુટ પ્રેસ ડીપાર્ટમેન્ટના ઓ. સેક્રેટરી

રેમતુલા વીરજી એ ધી ઓન્સ સીંધી પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ, ભીમપુરા

ડોંગરી સ્ટ્રીટ મુંબઈ નં. ૯ માં છાપી ત્યાંથીજ પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૮૭ સને ૧૯૩૧

મુળબંધનો અછોડો

યાને

હંસ હંસલીની વારતા.

રચનારઃ—

હજરત પીર સમ્શ.

સતગુર ઇમામ કેવળાશી જાંણુ, નરનંદ ગોકુળ ગોવીંદ વખાણુ ૧
સુનકાળમાંહે છે નામ, તે બાળક વીમરસ લખ્યું પ્રમાણ ૨
ગુર સમશે કર્યો છે વીચાર, તે બાળક વીમરસ લખ્યા નીરધાર ૩
ઈ ગુરનર ઇમામ કેવડાશી નર અલી જાંણુ, તે ગુર કેવળાશી સતગુર બ્રહમા પ્રમાણ ૪
પેલા કરતા જુગમાં આવ્યા પ્રમાણુ, સુન કાળમાં ઇમામ કેવડાસી જાણ ૫
કરતા જુગમાં સતગુર બ્રહમાજી નામ, તે ગુર કરશે જીવોના કામ ૬
સુન કાળથી રચ્યા કલપ ચાર, ત્યાં ભગત અનત કરોડી છે અવતાર ૭
હરીના ચુપતં અવતારનો અંત ન પાર, તેની શાંખ છે મુળબંધમાં સાર ૮
જ્યારે કલપમાં ગુરનર રચના કર્યા, ત્યારે અનત દેવ હરીયે ત્યાં ઓધાર્યા ૯
પછે કલપની ઘડયું રહું છે ચાર, તે માંહે હરીયે ધર્યા છે અવતાર ૧૦
નરનંદ ગોવીંદ ગોકુળ વખાણુ, તે નરસીંગ રૂપ ધર્યાં છે નાશણ. ૧૧
ગુર ઇમામ કેવડાશી અવતાર, તે ગુરનું નામ અમરતેજ સાર. ૧૨
તે નરસંગ રૂપે કીધાં છે કાજ, તારે ભગત ઓધરા રાજા પેલાજ. ૧૩
મુળબંધનો વીચાર લખ્યો છે જાંણુ, પાછલો કડવો લખ્યો છે પ્રમાંણુ. ૧૪
ગુર સમશની વાચા સાંભલો મુનીવરો, રાજા પેલાજનાં વખાણુ સાંભલો મુનીવરો. ૧૫
જ્યારે કરતા જુગમાં રાજા પેલાજ અવતરયા, તારે બ્રામણ દેવચંદને પુછયા. ૧૬
સાંભલો દેવચંદ અમારી વાત, કુંવર જન્મ્યો છે આજ રાત. ૧૭
તેના જનમની જનમોતરી કરો, કુંવર નામની ગોતજ કરો. ૧૮

મુડ નક્ષત્ર ને બુધવાર, તીથી આઠમને માગશર માસ સાર. ૧૯
સાંભલો હરણાકંસ હમારી વાત, તે કુંવરથી ઉપજશે તમને ઘાત. ૨૦
તારે રાણીને મોહોલમાંથી દીધો શીખ, તેની વારે આવ્યા શ્રી જગદીશ. ૨૧
તારે રાણીને આલ્યો વનવાસ, તારે શ્રી નારાયણ આવ્યા રાણીને પાસ. ૨૨
તારે નરસંગ આવ્યા શ્રી હરી, ભગત કારણ રહયા પ્રપંચ કરી. ૨૩
તે વનનું નામ કજલી વંન કેવાય, માતા કેશરને મલ્યાં ત્યાંય. ૨૪
જ્યારે રાત પડી થઇ અંધકાર, ત્યાં વાંનર રીંછ કરે હોહોકાર. ૨૫
તારે માગશર માસ શુદ અગ્યારસ, તારે માતા કેશરને દિધો વનવાસ. ૨૬
પેલાજનો જનમ થયો વંન મોજાર, તારે હરીયે ધરયો શુયાંણીનો અવતાર. ૨૭
તે આવી બેઠા માતા કેશરને પાસ, બાઈ કહે આ વંનમાં કોણ છે દાસ. ૨૮
તારે શ્રી નરસીંગ બોલ્યા તેણી વાર, બાઇ હું છું શુયાંણીનો અવતાર ૨૯
અરે બાઇ મારૂં અજબ શુયાંણિ છે નામ, તારે બાઇ કેશર બહુ થયાં રળીયાત. ૩૦
તારે મુળ નક્ષત્રને આઠમ બુધવાર, હરિયે નાડ વધેર્યાં આપણે હાથે સાર. ૩૧
તારે રાણીની સેવા કીધી અપણે હાથો હાથ, ત્યાં નરસંગ રહયા છે બટ રાત. ૩૨
આસોપાલવનાં ઝાડમાં હીંચોળા જ્યાં, કામધેન દુધ પાય છે ત્યાં. ૩૩
ગાય ગોવાળીયા આવ્યા રાજાને પાસ, રાયજી એક બાલક રમે છે વનવાસ. ૩૪
કુંવર બહુ રળીયામણો દીસે છે આહે, એ રાજા તમે બાલકને રાખો ઘરમાંહે. ૩૫
જ્યારે રાજાએ વાત સાંભલી આય, ત્યારે રાજા ચડયો શીકારે જાય. ૩૬
ત્યાં રૂમી હબસી મળ્યા છે ઘણા, નાઠા હસ્તી ઘોડા રાજા તણા. ૩૭
તારે પુછે રાજા બ્રાહમણને આ શું થાય, હસ્તી ઘોડા નાઠા નગર સામા જાય. ૩૮
એ રાજા તમે છુટી જાવ વન માંહે, ત્યાં અસ્તુતી કરીને આધીન થાયે. ૩૯
તારે રાજા છુટી ચાલી ગયા, એક રાત ત્યાં વન માંહે રહયા. ૪૦
ત્યાં ઘણી સ્તુતી કરી લાવ્યા છે બાળ, પછે રાજા આવ્યા છે નગર મીંજાર. ૪૧
કાશ્મીર મધે છે એનું રાજ, ખીર સાગર મધે હરણાકંસનું રાજ. ૪૨
જ્યારે પંડીતને પુછયો વિચાર, કુંવર નામની કરો સંભાર. ૪૩
જોશીએ જોશ જાયો તણી વાર, બ્રાહમણ બોલ્યા કરી વિચાર. ૪૪
એ રાજા એનું નામ લઈ રાખો પેલાજ, પણ આ કુંવરથી વણશસે તમારાં કાજ. ૪૫
એ કુંવરને મેલો અણમાનીતીને સાથ, એ કુંવરની એવી છે વાત. ૪૬
જોશીએ પંડીતને કહયું ઘણું, ખાવ ખરચો રાજા તણુ. ૪૭

જગો જોશી તેનું નામ, તે મુલતાન માંહે વસે છે ઠામ. ૪૮
જ્યારે વરસ પાંચના પેલાજ થયા, તારે પાટી લઇને ભણવા ગયા. ૪૯
ત્યાં નીશાળીયા બહુ અપાર, ત્યાં કુંવર પેલાજ આવ્યા તત્કાળ. ૫૦
ત્યાં સરવે ભણે હરણાકંસનું નામ, ત્યાં કુંવર ભણે નરસંગ નારાયણ. ૫૧
નરસંગ વિના ન જાણે દુજી વાણ, મુખે ઓચરે શ્રી નરસંગ નારાયણ. ૫૨
તારે બ્રાહ્મણને થઇ છે અચરત વાત, મનમાં જાણે એ કુંવર મોટી છે ઘાત. ૫૩
તારે પંડીત ભણાવે હરણાકંસ કરી, કુંવર લખે શ્રી નરસંગ હરી. ૫૪
સરવે લખ્યું છે નરસંગનું નામ, અવર બીજો નવ જાણે કામ. ૫૫
તારે સરવે નીશાળીયાને દેવે માર, શ્રી નરસંગનું નામ લખાવે તત્કાળ. ૫૬
તારે કુંવર કરે એવાં કામ, પંડીત આવ્યો તો ફર્યો છે ઠામ. ૫૭
તારે પંડીત જાણ્યું એ કુંવર મોટો કાળ, મારી સઘલી વણશાણી નીશાળ. ૫૮
તારે લખે છે શ્રી નરસંગનું નામ, હરણાકંસનું મેલ્યું ઠામ. ૫૯
તારે પંડીતે દીધી છે ઘણી માર, હરે કુંવર તું ભુલો કેમ નીરધાર. ૬૦
તારા બાપનો જે દુશ્મન કહેવાય, તેનું નામ લખ્યું કેમ જાય. ૬૧
તારે કુંવરે પાટી મારી પંડીતના માથા માંહે, હાંરે ખોટા પંડીત હરીને
દુશ્મન કેમ કહેવાય. ૬૨
જેણે સરજ્યાં ધરતી આકાશ, પવન પાણી કર્યા પ્રકાશ. ૬૩
જેણે સરજ્યા જીવ ને જંત, હરીના ચરીત્રનો નહિ કોઇ અંત ૬૪
હરીના નામ લીધે થાય પાવન અંગ, તેને દુશ્મન કેમ કહો છો અંધ ૬૫
તેનું ફુટયું માથું વહે છે લોહિની ધાર. ત્યાં વિપ્ર મલ્યા છે અપાર. ૬૬
ત્યારે સરવે બ્રાહ્મણ ગયા રાજદુવાર, ત્યાં જઈ બહુ કરે પોકાર. ૬૭
હાંરે રાજા તારે કુંવરે બ્રાહ્મણ હત્યા કરી, પાટી લઈ બ્રાહ્મણના
માથામાં ધરી. ૬૮
તેનું ફુટયું માથું લોહિ જર જરે, હવે કહો રાજા પંડીત કુંવરને શું કરે. ૬૯
તારે દુશ્મનને બોલે હરિ કરી, પચાસ પાટી લખી છે ખરી. ૭૦
પચાસ પાટી લખી છે આહે, તે માંહે શ્રી નરસંગ લખ્યો જાહે. ૭૧
પંડીત કહે તું મેલી દે એનું નામ, એ લખ્યા માંહે તારૂં શું છે કામ. ૭૨
તારે પાટી લઇને મારી માથા માંહે, હવે પંડીત કેમ કરે હો રાય. ૭૩
તારે હરણાકંસને ચડી છે રીસ, તારે તેડવા મોકલ્યા જણ દશ વીસ. ૭૪

કુંવરને તેડી લાવો મારી પાસ, અમે પુછીએ એને સરવે વાત. ૭૫
કુંવરને તેડી લાવો તમારી સાથ, કહો તમને તેડાવે છે તમારો તાત. ૭૬
તારે કુંવર પાટી લઇને ચાલ્યો છે જ્યાં, વીપ્ર વાણી બોલ્યા છે ત્યાં. ૭૭
તારે વીપ્ર કહે કુંવર કહયું હમારૂં કરો, પાટી તમારી ઇયાં ધરો. ૭૮
જેનું તમે લખ્યું છે નામ, તે તારા તાતનો દુશ્મન જાણ. ૭૯
તારે કુંવરને ચડી છે રિસ, તારે બ્રાહ્મણને પાટી મારી છે દશ વીસ. ૮૦
જે જાણી વાણી વેદની ભુલી જાય, તેને તો ગુર માર્યાની હત્યા થાય. ૮૧
તારે બ્રાહ્મણ કહે રાજા સાંભલસે વાત, તો કુંવર તમને કરસે મોટી ઘાત. ૮૨
જેને ઘરે ઉગમણુ આથમણુ રાજ, હસ્તી ઘોડા લાખો લાખ. ૮૩
એ રાજા હરણાકંસ છે મોટો દેવ, તેની કુંવર તું કેમ ન કરતો સેવ. ૮૪
કુંવર કહે એવા અનેક રાજા મરી જાય, તેનું રાજ કાલે કોનાં થાય. ૮૫
જેણે તમને સરજ્યા છે જાણુ, તે નરસંગ રૂપે છે શ્રી નારાયણ. ૮૬
જે નરસંગ રૂપે છે નારાયણુ, તે પ્રભુ વસે છે મારે પ્રાણ. ૮૭
રાજા દુષ્ટનું શું જોઇયે મુખ, કુંવર એવાં વચન બોલ્યા સુણ રૂખ. ૮૮
તારે બ્રાહ્મણ એવાં વચન બોલ્યા ઠામ, રાજાના કુંવર તું મેલ એનું નામ. ૮૯
પેલાજનું ચીત તો ફરી ગયું, તે ઘેલીયું વાતો કરી રહયો. ૯૦
તારે કુંવર આવ્યો રાજદ્વાર, આવીને ઉભો તેણીવાર. ૯૧
તારે હરણાકંસ જમ સરખો ઉઠયો સહી, અને પેલાજ પાસે ઉભો જઇ. ૯૨
તારે રાજા કહે તમે લખ્યું છે શું, તમારી પાટી વાંચો તો સાંભલું હું. ૯૩
તારે કુંવરે પાટી લઇ દીધી રાજાને હાથ, બ્રાહ્મણે પાટી વાંચી પચાસ. ૯૪
તારે અક્ષરે અક્ષર નરસંગ કહે, તારે હરણાકંસ ચીત દઇ રહે ૯૫
તારે હરણાકંસને ચડી છે રીશ. કુંવરને પાટી મારી દશ વીસ. ૯૬
હાંરે કુંવર તમે કરો છો એવાં કામ, આપણા દુશ્મનનું લખો છો નામ. ૯૭
એ કુંવર એ નામ મુકી દે નીરધાર, નહીતો હું દેવરાવીશ માર. ૯૮
તારે કુંવર કહે મેલીયે કેમ નરશીંગનું નામ, જેના હાથમાં સેસ્ટીનું કામ. ૯૯
તારે હરણાકંશ બોલ્યો છે આહે, આ કુંવરને ઝાલી મરાવો જાઇ. ૧૦૦
તારે લઇને ડુબાવ્યો પાણી માંહે, હવે કુંવરની વારે શ્રી નરસંગ થાય. ૧૦૧
તારે કુંવરને હંશે ઝાલ્યા પાંખુમાંહે, ત્રણ દિવસ રાખ્યા પાંખુમાંહે. ૧૦૨
પછે માતા કેશર પાંસે મેલ્યો આહે, ત્યાં કુંવર નરસંગ નરસંગ ગાયે. ૧૦૩

ત્યારે કુંવર રમતો આવ્યો દવાર બાર, ત્યાં કુંવર નરસંગ નરસંગ કરે પુકાર. ૧૦૪
હરણાકંસ કહે તું મેલ નરસંગનું નામ, નહિકાં હું કરીશ તારૂ ઝમ ૧૦૫
તારે કુંવર બોલ્યા તેણી વાર, એ રાજા તું શું કરીશ મ્હાર. ૧૦૬
હવે તમારે કરવી હોઇ તે કરજો ઘાત, અમારે મુખે છે શ્રી નરસંગની વાત. ૧૦૭
ત્યારે પાડાની ખાલ મંગાવી હરણાકંસ રાય, તે માંહે કુંવરને મઢાવ્યો આહે. ૧૦૮
તારે લઇ મેલ્યો ડુંગર ઉપર આહે, હરણાકંશ કહે ભલે એની વારે નરસંગ થાય. ૧૦૯
તારે પાડાની ખાલ ફાટી થયો પ્રકાશ, ભમર ઢોલીઆ આવ્યા તે પાસ. ૧૧૦
ત્યાં માતા કેશર આવીને જુએ, ભમર પલંગ ઉપર કુંવર સુવે ૧૧૧
એ માતાજી તમને એવડી ચીંતા કેમ થાય, તમે મહેલમાં શુખે બેસો જાય. ૧૧૨
ઇ માતાજી શ્રી નરસંગ છે મારી પાસ, માતાજી સુખે જઇ વસો
પોતાને વાસ. ૧૧૩
વળતાં ત્રણ દહાડે પ્રગટ થાયે, તારે ચોકીવાળે ઝાલી લાવ્યા આય. ૧૧૪
તારે લઇ ગયા રાજાને પાસ, ત્યાં જપે કુંવર નરસંગનું નામ ૧૧૫
ત્યાં હરણાકંશ નીસર્યો બાહાર, ત્યાં કુંવર કરે શ્રી નરસંગની પોકાર. ૧૧૬
હરણાકંશ કહે તું વચન માર્‌ માન, નહીં તો હું મરાવીસ તને એણે ઠામ ૧૧૭
કુંવર કહે તમારે કરવું હોય તે કરજો જાઇ, અમારે મુખે નામ નરસંગનું સહી. ૧૧૮
રાજા તમારે કરવું હોઇ તે કરજો જાણુ, તમને તમારા ઘરમની છે આણ. ૧૧૯
તારે હરણાકંશે લોઢાની ઘાણી મંગાવી આહે, તેમાં કુંવરને બેસાડયો જાય. ૧૨૦
તારે લાઠ લોઢાની ભાંગી છે આહે, તેના કટકા નવજ થાય. ૧૨૧
તારે લોઢાની લાઠ ભાંગી છે જ્યાં, હરણાકંશ કોપ્યો છે ત્યાં ૧૨૨
તારે હરણાકંશ બોલ્યા જાઇ, હસ્તીને બહું કેફ દીયો આઇ. ૧૨૩
કેફ પીવડાવી હસ્તી આણ્યો મોહમા જઇ, હવે કુંવરને મરાવું તઇ. ૧૨૪
તારે કુંવરને હસ્તી આગળ આણ્યો આપ, ત્યાં પેલાજ કરે નરસંગનો જાપ. ૧૨૫
તે ગજધર કેશર હસ્તીનું નામ, તે કુંવરને આવી કરે પ્રણામ. ૧૨૬
જેના ઘટમાં વસે શ્રી નરસંગ રાય, તેને હસ્તી કેમ દેવે પાય. ૧૨૭
ત્યાં ઇમાન લાવ્યા લોક બહું, શ્રી નરસંગ દેવ સાચા કહે સહુ. ૧૨૮
ત્યારે હરણાકંશે ખોદાવી મોટી ખાડ, તેમાં દટાવ્યો કુંવર પેલાજ. ૧૨૯
તારે હેઠે કરી હરીયે મોટી બબ્બર, ત્યાં રાજા પેલાજ કરે રંગ રૂપ અપાર. ૧૩૦
વલતાં ત્રણ દાડે ઉઠી મોટી શીખ, તારે નગરમાં લાગી મોટી બીક. ૧૩૧

તારે કુંવર જઇ ઉભો માતા કને, તારે લોક આવી સહુ કુંવરને નમે. ૧૩૨
તારે માતા કહે કુંવર કહયું અમારૂં કરો, વચન અમારૂ ચીતમાં ધરો. ૧૩૩
અંતર જંપો શ્રી નરસંગ રાય, પ્રગટ કરો તાતનો મહીમાય. ૧૩૪
એ કુંવર તમને દુખ થાય છે ઘણું, માટે વચન માનો અમજ તણું. ૧૩૫
તારે માતા કહે કુંવર એમજ કરો, ચાર દહાડા પંથ ઢીલડો ધરો. ૧૩૬
માતાજી ઇ વાતમાં ન સમજો મુળ, શ્રી નરસંગ બેઠા છે હમારે હજુર. ૧૩૭
તારે હરણાકંશને ખબર થઇ છે ખરી, તારે દઇત બોલ્યા વીમાસણ કરી. ૧૩૮
મારૂં નામ જો હરણાકંશ હોય, તો તુંને નજર આગળ બળાવું સોય. ૧૩૯
તારે દઇતે નગરનું ગોબર કરાવ્યું એક ઠાય, અગન ચોધાર દેવરાવી તે માંહે. ૧૪૦
કુંવર સીંચાવ્યો તે માંહે, ત્યારે કુંવરને તરૂઠો શ્રી નરસંગ રાય. ૧૪૧
ત્યારે હરણાકંશ લગાડી મોટી જાળ, તારે નરસંગ હેમાજલ વરસાવ્યું નીરધાર. ૧૪૨
તારે હરણાકંશે સાદ ફેરાવ્યો નગર મીંજર, સરવે ગોબર મેલો અગન મીંજર. ૧૪૩
તારે માતા કેશર બહુ રૂદન કરે, ત્યા બ્રામણ મનશુધન આવ્યો ઘરે. ૧૪૪
તારે માતા કહે શુણો મહારાજા, એવી અગ્ની ઉડી છે આજ. ૧૪૫
તે માંહે કુંવર રાજાયે સીચાવ્યો જાણ, યાકુળ વ્યાકુળ થાય છે મારો પ્રાણ. ૧૪૬
તારે બ્રાહમણ કહે તમે હોળી વધાવો સહી, તમે સમરણ કરો શ્રી નરસંગનું જઈ. ૧૪૭
તારે હરણાકંસ બોલ્યો પોકાર, એ રાણી એ કુંવર છે મોટો કાળ. ૧૪૮
હાંર હોળી માંહે વાયા છે ટાઢા વાહે, પેલાજને વારે શ્રી નરસંગ થાય. ૧૪૯
તારે પ્રભાતે કુંવર આવ્યો રાજદુવાર, હવે હરણાકંસ તમે કરજો તમારો વિચાર. ૧૫૦
તારે હરણાકંશ કહે કુંવર તમે જે માગો આજ, તો તમારા સારૂ સધળાં કાજ. ૧૫૧
તારે અનેક પાહેક આલુ સરવે સાર, હસ્તી ઘોડા ગૃથ ભંડાર. ૧૫૨
તારે કુંવર કહે તમે સાંભલો વાત, હવે તમારૂ રાજ આવ્યું અમારે હાથ. ૧૫૩
તારે હરણાકંશને કરોધજ થાય, તેણે લાકડું એક લોઢાનું મંગાવ્યું આય. ૧૫૪
તે ચોસઠ ગજ લાકડો લાંબો આય, તે ધરતી માંહે નખાવ્યો જાય. ૧૫૫
તે લાકડું ગજ બાર ભો મધે આયે, બાવન ગજ બાહેર રાખ્યું ત્યાંહે. ૧૫૬
તેને ચોધાર ગોબર ગામનું ફરતું કર્યું, તેને માથા શુધી છેડા માંહે ભર્યું. ૧૫૭
તેને ફરતી અગ્ની મેલી જાણ, તેની અગ્ની પોતી જોજન એક પ્રમાણ. ૧૫૮
તારે અનત તપી લોઢાનો થયો ઉજાસ, તારે કુંવર પેલાજને લાવ્યા પાસ ૧૫૯
હરણાકંશ કહે બાંધો થંભ ધગધગતા માંહે, પછે નરસંગ એનીવારે થાય. ૧૬૦

તારે દઇત કહે લાવી અગની માંહે ધરો, એ થંભશું કુંવર દાઝી મરો. ૧૬૧
જ્યારે થંભ સાથે બાંધ્યો કુંવર પેલાજ, તારે શ્રી નરસંગને કીધો સાદ. ૧૬૨
તારે કીડીની નાગર થંભ ઉપર ચડે, તારે પેલાજ નરસંગ સંભારી
બાથજ ભરે. ૧૬૩
તારે પેલાજ કહે સ્વામી આવો અમારે પાસ, હવે દઇતને મારી કરો નીરાશ. ૧૬૪
તારે થંભ ફાટી પ્રગટયા રાય નરસંગ, રૂપ દેખી લોક સરવે થયા ભંગ. ૧૬૫
તારે નાઠા લોક ગયા રાજદુવાર, નરસંગ નરસંગ કરે પુકાર. ૧૬૬
તારે હરી આવ્યા રાજદુવાર, રાજા પેલાજની કરે ઉગાર. ૧૬૭
તારે હરી કહે દઇત સાંભલ વાત, ભગત પેલાજશું બહુ કીધો વિખવાદ. ૧૬૮
હરણાકંસ કહે કહયું નવ કરતો લગાર, ત્યારે હું દેવરાવતો માર. ૧૬૯
તારે શ્રી નરસંગ બોલ્યા તેણી વાર, હવે હરણાકંસ હું તને મારીશ નીરધાર. ૧૭૦
તારે દઇત કહે સામી તમારો સંભારો કોલ, હું તો રાજ કરૂં છું મારે મોલ. ૧૭૧
સ્વામી તમે અવિચલ વાચા દીધી આહે, તે કેમ મારસો નરસંગ રાય. ૧૭૨
શ્રી શંકર ધીયાયા તેણે કોલ દીધો આહે, તારે હરી બેઠા મંડલી પાય. ૧૭૩
જ્યારે ત્રી સંજ્યા વેળા થઈ છે સાંજ, તારે હરીયે હાથ વધારયા છે વાજ. ૧૭૪
તારે શ્રી નરસંગ બોલ્યા છે વાણ, સાંભળો હરણાકંસ પાળ્યા કોલ જાણ. ૧૭૫
નઈ છે પુરૂશ નઈ છે નાર, નહી લોહુ લકડ લીધો નખે વિદાર. ૧૭૬
જ્યારે શંકર ધ્યાવ્યા તેણે કોલ આવ્યો શહી, હરીયે જાલી લાવ્યા નેવા
હેઠે તહી. ૧૭૭
કહે હરણાકંશ દિવસ કે રાત? ધરતી કે કહો આકાશ? ૧૭૮
નખેશુ ઓધર લીધો નેવા હેઠ, વાંકા નખ વાયા તેને પેટ. ૧૭૯
શ્રી નરસંગ બોલ્યા તેણિવાર, સાંભલો હરણાકંશ કોલ પાળ્યા સાર. ૧૮૦
દઇતને મારી બેઠા પેલાજને પાસ, ઇ કુંવર પેલાજ હવે તમે બેશો રાજ. ૧૮૧
તારે લોક રઇત કરે સલામ, સહુ જંપે શ્રી નરસંગનું નામ. ૧૮૨
ભગત પેલાજ ત્યાં કરે ધરમ આચાર, સરવે દેવ સભા મલે છે સાર. ૧૮૩
શ્રી નરસંગ કહે સાંભલો પેલાજ, તમે માંડવો રચાવો એણે કાજ. ૧૮૪
રાજા પેલાજ આલે વીપ્રને દાન, ત્યાં સહુ મલી કરે સલામ. ૧૮૫
તારે ભગત પેલાજ બોલ્યા છે પ્રમાણ, અમારે ગતમાં કાંકણ બંધાવવાં છે
જાણ. ૧૮૬

ત્યારે શ્રી નરસંગ બોલ્યા તેણે ઠામ, એ વાતમાં છે સતગુર બ્રહ્માજીનું કામ. ૧૮૭
તારે સતગુર બ્રહ્મા વચન બોલ્યા સાર, ધરમ કરો તો ઉતરો પાર. ૧૮૮
અમે ગુર બ્રહ્મા શહી આલ્યો છે કોલ, કાંકણમાં છે ભગતુના બોલ. ૧૮૯
તારે ભગત પેલાજ કરે વીચાર, સ્વામી ધરમ વર્તવું કેણી પેરે સાર. ૧૯૦
ત્યારે ગુર બ્રહ્માને આલ્યો વેદનો ગુંજ, તારે ભગતને આલી સતની સુજ. ૧૯૧
સતગુરે બતાવ્યો ભગતુને વેદ, તારે હરીયે આલ્યો છે અમર ભેદ. ૧૯૨
તારે ભગતને હરીએ બેસાડયો પાટ, અને રચ્યો ત્યાં મોટો ઠાઠ. ૧૯૩.
બટ માસે વરત કરજો સાર, સરવે જત મલી કરે ધરમ વેવાર. ૧૯૪
રાજા પેલાજ કરે ધરમ આચાર, કીરીયા કરે તપ સાર. ૧૯૫
ભગત પેલાજ કરે ધરમ વધારવા કાજ બંધાવ્યાં કાંકણ આપે પેલાજ. ૧૯૬
જે કોઇ આવે રાજા પેલાજને પાસ, કાંકણ બંધાવી કરે ગુરના દાસ. ૧૯૭
તારે ગુરનું ત્યાં સતગુર બ્રહ્મા નામ, તેનું થાનક છે ખીર સાગર ગામ. ૧૯૮
તારે ભકિત કરે શ્રી નરસંગની આજે, પાય લાગે ભગત પેલાજને જાય. ૧૯૯
તારે ગુર મુખે સઉ આલે દાન, પર સ્ત્રી માત સમાન. ૨૦૦
સુતક પાતક ન લાગે એક રતી, ઘરમાં પુજા કરે પતીવંતી ૨૦૧

વરાણી.

સત સતોકે આવે સહુ, અને પુજે ગુરનરના પાયરે,
ગતમાં આવીને કરગરે, અને સઉતો આધીન થાયરે. ૨૦૨
તે કરે ગુરનરશું ગોઠડી, અને સરવે મુખે ગીનાનરે,
સુનો નામ સાહેબનાં, વળી આલે તે કુંજર દાનરે. ૨૦૩

તારે પુજી પાટને ઢેતાં દાન, સતવંતા સહુનું રાખે માન. ૨૦૪
હરીયે કુંવર પેલાજને બેસાડયો રાજ, સરવે નગરના પુર્યા કાજ. ૨૦૫
તારે ગતમાં જઈ નીતોનીત મલે, કોઇ કેની નીંદા નવ કરે. ૨૦૬
ત્યાં પંનર કરોડી જીવ નીપ્યા આયે, તેમાં ત્રણ મુખી મોટા થાય. ૨૦૭
સાંમદાસ ત્રીકમ ને કેશવ જાંણુ, હંસપુરી નગરી ત્યાં છે જાણુ. ૨૦૮
તેમાં ત્રીકમ મુખી કેવાય સરદાર, તે મનમાં ગુમાન કરે છે અપાર. ૨૦૯
તારે શ્રી નરસંગ આવ્યા દુવાર, કુંવર પેલાજ આવ્યા તેણે વાર. ૨૧૦
ગુરનર બેઠા હતા જ્યાં, પેલાજ આવ્યા છે ત્યાં. ૨૧૧

ગુરનર કહે રાજા પેલાજ થાવ તઇયાર, સાચા હશે તે ઉતરશે પાર. ૨૧૨
રાજયે ચીંતમાં રાખી વાત, ગુરનર સહી ચાલ્યા પ્રભાત. ૨૧૩

વરાણી.

તારે રાજા પેલાજ પારખી, ધરમનું મરમજ જાણુ,
ગુરનર વાંણી બોલ્યા, તે થાશે સહી પ્રમાણુ. ૨૧૪
તારે પેલાજે તપજપ માંડયેા, અને આલ્યુ ગુરજીને માન,
પણ પુરા સતપંથી જે હશે, તે લાવશે પુરૂ ઇમાન. ૨૧૫

તારે ધરમ નીમ કરે છે જેહ, સહુ ગત મલી છે તેહ. ૨૧૬
ત્યાં વૃત પાળ્યું છે રાજા પેલાજ, ત્યાં ભગત રૂપ ધર્યું છે આજ. ૨૧૭
ત્યાં ગત સઘળીશું રહે આધીન, રાજા પેલાજ કીસે ન કરે મેખમીંન. ૨૧૮
હવે માન સરોવરનાં પંખી જેહ, હંસ હંસલી ગુરે મોકલાવ્યાં છે તેહ. ૨૧૯
તારે હંસ હંસલીને રાજા કહાવ્યા, પંખી તમે ઇયાં કેમ આવ્યા. ૨૨૦
તારે હંસ હંસલી કરે છે પોકાર, રાજા માન સરોવરમાં પડયેા છે દુકાળ. ૨૨૧
અમે આવ્યાં રાજા તમારે દુવાર, તમે રાજા કરજો અમારી સંભાર. ૨૨૨
તારે રાજાએ આલ્યેા મોતીનેા આહાર, તમે જઇ વાસેા કરેા વાડી મીંજાર. ૨૨૩
તારે હંસ હંસલીએ કીધેા બાગમાં વાસ, પરભાતે રાજા આવ્યા પંખીને પાસ. ૨૨૪
તેની બીજમતમાં રાખ્યા જણ ચાર, તે કરાવે માણક મોતીનેા આહાર. ૨૨૫
એમ કરતાં થયા છે ખટ માસ, તારે પેલાજ પાળી ધરમ થયા ગુરના દાસ. ૨૨૬
તારે હંસ હંસલી આવ્યા રાજદુવાર, હવે રજા આપેા જાશું માનસરોવર મીંજાર. ૨૨૭
અમને રજા આપેા ધરમી પેલાજ. ત્યાં ઘણિ સ્તુતી કરી પરભાત. ૨૨૮
ફરમાની ફીરસ્તેા આવ્યેા રાજાની પાસ, તેને રાજા ઉઠી કરે અરદાસ. ૨૨૯
એ રાજા હંસ હંસલીને દેજો ઘણું માન, મુખી ત્રણની કરજો સાન. ૨૩૦
તારે રાજા કરે છે પરખવાની વાત, હવે હંસ હંસલી તમે રેજો દીન સાત. ૨૩૧

વરાણી.

તારે રાજા પેલાજ એમ બોલ્યા, અને હંસ હંસલીની પાસ
ખટ માસ તમે ઇયાં રહયા, અમારી પુલવાડીમાં વાસ. ૨૩૨

તારે રાજા કહે રજા નહિ દઉ, હંસ હંસલીને આજ,
અમે એક પંખી ઇયાં રાજશું, તમ સાથે છે મારો કાજ. ૨૩૩

તારે રાજા કરે પરખવાની વાત, હંસ હંસલી તમે રેજો દિન સાત. ૨૩૪
તારે રાજાયે માણસ મોકલ્યાં ચોધાર, અમારે ન્યાય ચુકાવવો છે તમે આવો સાર. ૨૩૫
જ્યારે થયા છે દિન સાત, ત્યારે માણસ સરવે આવ્યા રાજાને પાસ. ૨૩૬
તારે હંસ હંસલી આવ્યાં સભા માંહે, અમને રજા આલો ભગત રાય. ૨૩૭
તારે રાજા બોલ્યા છે એવી વાણુ, હંસ હંસલી પરઠી છે જાણ. ૨૩૮
તારે હંસ હંસલી બોલ્યા છે એમજ વાણુ, ભગત પેલાજ તેનું શું એંધાણ. ૨૩૯
તારે રાજા કહે અમારા મુખી ત્રણ પ્રધાન, તે તમારો ન્યાય ચુકાવશે નીરવાણ. ૨૪૦
તમ બેમાં એક મુકી જાય, સભામાં બોલ્યા ભગત રાય. ૨૪૧
તારે હંસ હંસલી બોલ્યા છે એમ, એ રાજા હમે એકલાં રેશું કેમ. ૨૪૨
તારે પંખી કહે હે રાજા જો કરશો વાદ, તો અમે બેઈ જણા મરશું એકજ જાગ. ૨૪૩
તારે હંસ હંસલીને કરે રાજા રણીયાત, એ અમે કરશું હંસ હંસલી ન્યાયની વાત, ૨૪૪
તારે તેડાવ્યા રાયે મુખી સામદાસ, તે મુખી આવ્યા છે રાજાની પાસ. ૨૪૫
એ મુખી હંસ હંસલીની કરવી છે વાત, તેડાવો તમારો સઘળો સાથ. ૨૪૬
તારે સઘળી જમાત આવી રાજાને પાસ, સઉ ઉભા કરે અરદાસ. ૨૪૭
સામદાસ બોલ્યા રાજાને સાથ, એ પંખી વસે છે માન સરોવર વાસ. ૨૪૮
તારે રાજા કહે અમશુ પરઠી છે વાત, જે બેમાંથી એક રાખ. ૨૪૯
જેવો ન્યાય હોય તેવો ખરો કરો, રાજા કહે રખે અમથી ડરો. ૨૫૦
તારે સામદાસ પુછે પોતાની જમાત, રાજાના ન્યાયની કરવી છે વાત. ૨૫૧
સરવે ત્યાં બોલ્યા છે પંચાત, રાજા કહે તે સરવે સાચી વાત. ૨૫૨
તારે સામદાસ બોલ્યા છે સભા માંહે, હંસ હંસલી એક મેલી જાયે. ૨૫૩
તે પંખી માણેકચંદ છે હંસનું નામ, તે રાજાને ઉઠી કરે સલામ. ૨૫૪
તમે જો રાજા કરશો અન્યાની વાત, તો અમે બેઇ જણ તમ આગળ
કરશું આપઘાત. ૨૫૫

વરાણી.

તારે રાજા પેલાજ એમ બોલ્યા, હંસ હંસલી સાંભલો મારી વાત,
અમે હક ન્યાય કરશું તમસું, તમે રખે કરો આપઘાત. ૨૫૬

અમારા ત્રણ મુખી છે નાતમાં, તેને પુછી જોશું વાત,
તમે સાંભલો પંખી માણેકચંદ, તમે રાખોની વિશવાસ. ૨૫૭
તારે રાજા પેલાજ બોલ્યા સત વાત, તમારા ન્યાયની વાત કરશું પ્રભાત. ૨૫૮
રાજાને કરવી પરખવાની વાત, સામદાસ મુખી નહિ અમારો સંગાત. ૨૫૯
તારે રાજાએ કહયું ત્રીકમ તમે આવી જ્હો, હંસ હંસલીનો ન્યાય તમે કરો. ૨૬૦
તારે મુખી ત્રીકમ આવ્યો રાજાને પાસ. હાથ જોડીને કરે અરદાસ. ૨૬૧
તારે રાજાના પ્રધાન બોલ્યા સહી, હંસ હંસલીની વાત મુખીશું કહી. ૨૬૨
એ મુખી એનો ન્યાય તમે કરી દયો, રાજા કહે રખે અમથી બીયો. ૨૬૩
તારે ત્રીકમ તેડાવી પોતાની જમાત, હંસ હંસલીની કરવી છે વાત. ૨૬૪
એ ભાઈ તમને કોઇ વાતની ખબર હોય ખરી, તો આપણે સાખ પુરીયે
સભા ભરી. ૨૬૫
સહુ બોલ્યા રાજા ચીંતમાં રાખે વાત, હવે આપણે કેમ બોલીયે સાચ. ૨૬૬
એ રાજાજી અમને કશી વાતની ખબર નથી, પણ તમે કહો છો તે સાચી કથી. ૨૬૭
એ હંસ હંસલી જુઠાં હશે, જે માન સરોવરમાં વાસો વસે. ૨૬૮
તારે હંસ હંસલી બોલ્યા રાજાને પાસ, અમે તો વસીયે માન સરોવર વાસ. ૨૬૯
એ રાજા અમારો ન્યાય તમે કેમ કરો, અમે પરદેશ પંખી તમે ચીંતમાં ધરો. ૨૭૦
તારે રાજા કહે પંખી તમે એમ કરો, આજ રાત તમે બાગમાં પરવરો. ૨૭૧
અમે પ્રભાતે આવશું તમારે પાસ, ત્રીજે મુખી તેડાવશું અમારો દાસ. ૨૭૨
તારે રાજાયે તેડાવ્યો ત્રીજી વાર, મુખી કેશવ આવ્યો છે તતકાળ. ૨૭૩
તારે રાજા પ્રધાન બાગમાં ગયા, તારે કેશવ મુખી સભામાં આવ્યા. ૨૭૪
આવી બેઠા રાજા પેલાજની પાસ, તારે પ્રધાને કહી મુખી શું વાત. ૨૭૫
રાજા કહે હંસ હંસલી મુકી જાય, ઇ પંખીના ન્યાય તમે ચુકાય. ૨૭૬
જેવી તમને ખબરજ હોય, તેવી સાખ સભામાં પુરો સોય. ૨૭૭
તારે મુખી કેશવ કહે અમે પુછીયે જમાત, પછે તમ આગળ કરશું વાત. ૨૭૮
તારે રાજા પધારયા પોતાને દુવાર, પંખી બેઠાં આપણે ઠાર. ૨૭૯
તારે મુખી કેશવ આવ્યા છે ધરમ દુવાર, ત્યાં સરવે ગત મલી તતકાળ. ૨૮૦
રાજા બોલ્યા એવી વાણજ કરી, જે હંસ પાસે હંસલી લ્યો હરી. ૨૮૧
તારે કેશવ કહે આપણે વસીયે સાયર નીર, બોલીયે વેવાર શુધીર. ૨૮૨

સાખ પુરી પાળવા તમને પુછું રીખીસરૅા સાર, સાચી સાખે ઉતરશું પેલે પાર. ૨૮૩

વરાણી.

તારે સરવે રીખીસર બોલીયાં, મુખી નહી આવીયે તમારે સાથ,
પરદેશી પંખીની સાખ કુડી ન ભરીયે, વળી નહી રહીયે રાજાને દેશ. ૨૮૪
આપણને આપણેા ગુર છેાડાવશે, રાજા વસે આપણે દુવાર,
તમને જો મુખીપણું જોઇયે, તેા પરદેશી પંખી મરાવેા નીરધાર. ૨૮૫
મુખી કહે અમારી લાજ જાશે સહિ, પણ અન્યાયની વાત કરશું નહિ. ૨૮૬
પંખીઓના બંધ છેાડાવશું હાથ, પછી રાજાનેા મેલશું સાથ. ૨૮૭
તારે કેશવ મુખી પુછી પેાતાની જમાત, હવે હંસ હંસલીની સચી કરવી વાત. ૨૮૮
તારે સરવે રીખીસર બોલ્યા એમ, એ રાજા અન્યાયની વાત થાશે કેમ. ૨૮૯
મુખી રાજાનેા છે મેાટેા દેવ, પરદેશી પંખી મરશે તતખેવ. ૨૯૦
એ મુખી હત્યા આપણે શીર પડે, આપણે સાચુ બોલીએ રાજા રૂઠેા શું કરે. ૨૯૧
વળી પંખી આવ્યા રાજાને પાસ, તે તેા બહુ કરે અરદાસ. ૨૯૨
તારે રાજા કહે તમે કાંય કરેા છેા વાર, જેવું હેાય તેવું સભામાં કહેા તતકાળ. ૨૯૩
તારે મુખી કહે હે રાજા તમે પારકી લ્યેાછેા લાજ, પણ અમને જુઠું બોલવું નથી કાજ. ૨૯૪
હંસ હંસલીને નથી આણુ, મુખી કેશવ બોલ્યા સભામાં પ્રમાણ. ૨૯૫
તારે હંસ હંસલી ઉડયાં નીરવાણ, તેણે રાજાની રજા લીધી જાણ. ૨૯૬
એ મુખી તમને હેાય શાબાશ, સહી હેાશે તમને સરગાપુરી વાસ. ૨૯૭
તારે મુખી કેશવ બોલ્યા ભગતી વેશ, હંસ હસલી ચાલ્યાં આપણે દેશ. ૨૯૮
કપુરપુરિ છે હંસલીનું નામ, માણેકચંદ છે હંસનું નામ. ૨૯૯
તારે હંસ હંસલી બોલ્યાં આશીશ કરી, એ કેશવ મુખી તમને રક્ષા નરસંગ તણી. ૩૦૦
એ રાજા તમને પુછવું હેાય તે કરજો સંભાર, હંસ હસલી બોલ્યાં રાજદુવાર. ૩૦૧
એ રાજા તમારી સભા છે કેશવ જાણુ, સરગભવનથી ઉતરશે વૈમાન ૩૦૨
એ રાજા અમે રહયાં તમારેજ ગામ, ખીરસાગર છે રાજા પેલાજનું ઠામ. ૩૦૩
તારે રાજા આલે ગ્રથ ભંડાર, પણ હંસ હસલી ન રહયાં એક લગાર. ૩૦૪
ત્રણ દહાડે રાજા કરજો સંભાર, પંખી ઉડતાં કરે પુકાર. ૩૦૫

વરાણી.

હંસ હંસલીનો ન્યાય ચુકાવ્યો, તે તો ઉડી ગયું આકાશ,
કેશવ મુખી સત બોલ્યા, તે રાજા પેલાજને પાસ. ૩૦૬

તારે હંસ હંસલીનો ન્યાય ચુકાવ્યો કેશવ જાણ, પંખી ઉડતાં કરે વખાણ ૩૦૭
તારે પંખી ઉડી ગયાં આકાશ, હવે કેશવના શીયા હવાલજ થાય. ૩૦૮
રાજા કહે પાસે આવો તમે મુખી, સાચું બોલો નહીતો થાશો દુઃખી. ૩૦૯
કેશવ મુખીને તેડાવ્યા તે વાર, તે રાજાને દુવારે આવ્યા તતકાળ. ૩૧૦
આવો મુખી તમે કરજો સાચી વાત, નહિતો તમારો વણશશે સઘળો સાથ. ૩૧૧
મુખીને તેડી લાવ્યા રાજાને દુવાર, તારે રાજા પેલાજ બોલ્યા પોકાર. ૩૧૨
એ હંસ હંસલીનો તમે ચુકાવ્યો ન્યાય, તે તો પંખી મુખી ઉડી ગયાં. ૩૧૩
ત્યારે કેશવ મુખી બોલ્યા રાજાને પાસ, રાજા અમે કહ્યું તે સરવે સાચ. ૩૧૪
તારે રાજા કરી રીસ અપાર, મુખીને ઝાલી મંગાવ્યા તતકાળ ૩૧૫
તારે મારતા મારતા લાવ્યા ચોક બજાર, ત્યાં લોક કથણી કરે અપાર. ૩૧૬
રાજાની સભામાં લાવ્યા આજે, મુખી કેશવ રહ્યો મારજ ખાય. ૩૧૭
તારે ગામ ફેરવી લાવ્યા સજદુવાર, લાવી ઉભો કર્યો તેણીવાર, ૩૧૮
તારે રાજા કહે લઈ જાવ શામદાસને હાટ, અમે પણ આવશું તેને હાટ. ૩૧૯
તારે કેશવને તેડી લઈ ગયા સામદાસને હાટ, રાજા આવી બેઠા શામદાસની પાસ. ૩૨૦
તારે રાજા બોલ્યા શેઠની જોડ, એ શેઠ બે માંહે સાચું કોણ. ૩૨૧
તારે શેઠ શામદાશ બોલ્યા ત્યાંય, રાજા જુઠા ને તે સાચો કેમ કેવાય. ૩૨૨
તારે રાજા પુછે કેશવને વાત, એ મુખો કોણ જુઠો ને કોણ સાચ. ૩૨૩
એ રાજા તમે જુઠું બોલ્યા સહી. હંસ હસલીની વાત અમે સાચી કહી. ૩૨૪
રાજાએ કેશવની પાગડી પાડી દીધી સાજ, સામદાસની પેઢીની નવ રાખી લાજ. ૩૨૫
તારે શેઠ શામદાસ મુખી કેશવને કહે, રાજા વચન ઉથાપ્યાં તો
એવાં દુખ સહે. ૩૨૬
ભરી સભામાં રાજાનું માન ન રાખ્યું મુખી, રાજાના વચન ઉથાપ્યાં તો
થાવ છો દુખી. ૩૨૭
કેશવ મુખી બોલ્યા શામદાસશું જાણ, તમે કાંય જાવ છો નરગની ખાણ. ૩૨૮
તારે રાજા પેલાજ ઉઠીને ગયા, કેશવને ઘરે માણસ મોકલ્યાં. ૩૨૯

કેશવની ઘરવાળી કાનબાઈ નામ, તેને તો કરી બંધીવાન. ૩૩૬
બાઈ કાનબાઈની વવરૂ છે સાત, ગુર કહે સાંભળો તેની વાત. ૩૩૧
એક વહુનું નામ સીતાબાઈ આય, તે આપણા પુરખને કહે સમજાય. ૩૩૨
સાંભળો કંથ અમારી વાત, આપણે રહિયે મારા પીયરને સાથ. ૩૩૩
મારા પીતા ઉપર છે રાજાનો પ્યાર, ત્યાં જઇયે તો સુખે બેસાએ સાર. ૩૩૪
તારે પુરખ બોલ્યો તેણીવાર, નરગે પડો તો જાવ પીતાને દુવાર. ૩૩૫
તારે સીતાબાઈ નાસી ગઇ બાપને દુવાર, બીજા સરવેને ઝાલી લીધાં તેણીવાર. ૩૩૬
એક રંગબાઇ બીજી રૂપબાઇ જાણ, ત્રીજી સોમવંતી ચોથી સુંદરી જાણ ૩૩૭
લક્ષ્મીબાઇની લજા છે ઘણી, ઇજજત નવ રાખી તેજ તણિ. ૩૩૮
તારે રાજા પાસે માંગે કેશવ મુખી, એ રાજા અમને મા કરો દુખી. ૩૩૯
તમારે મારવું હોય તો મારો ઠામ, નહીકાં જાઈએ અમે બીજે ગામ. ૩૪૦
તારે લાલબાઈ વવરૂ પોકારે ઘણું, શબદ સાંભળો રાજા અમતણું ૩૪૧
કેશવની જમાત સરવે જાણ, રાજા તેને કર્યા બંધીવાન. ૩૪૨
તારે કેશવના પુત્ર છે સાત, તેના ચામડે મંઢાવ્યા હાથ. ૩૪૩
તારે રાજા પાસે આવ્યો ફીરસ્તો એક, એ રાજા તમે મા જાવ છેક. ૩૪૪
તમારો કેશવ મુખી છે સાચ, જમાત સરવેને છે ગુરનરની વાંચ. ૩૪૫
તારે રાજા કહે તમે મુખી છો જાણ, હઠ મેલીને બોલો પરમાણ. ૩૪૬
તમારી જમાત તમે સરવે સંભાળ, પુત્ર વવારૂ ઘરની નાર. ૩૪૭
હાંરે રાજા તમે છો ધરણીના ધણિ, અમે સેવા કરીએ શ્રી નરસંગ તણી. ૩૪૮
હાંરે રાજા તમારે કરવું હોય તે કરજો કંથી, અમારે તો જુઠું બોલવું નથી. ૩૪૯
તમે હંસ હસલીને દીધી રજા, તે સાચી કે જુઠી કજા. ૩૫૦
તારે કેશવ મુખી કહે અમે બોલ્યા સહી, હંસ હંસલીની વાત અમે
સાચી કહી. ૩૫૧
એ રાજા એ વાત સાચી હતી, તમે સભામાં કુડી કથણી કથી. ૩૫૨
તારે રાજાએ મનમાં વિચારી વાત, અમારી ભકતી કેશવ કરશે હાથ. ૩૫૩
તારે રાજાએ તેડાવ્યો એનો પરીવાર, તમારા બાપ કેશવ સારૂ કાંબાવ છો માર. ૩૫૪
તમારા બાપના બોલ મેલી દયો, કેશવનું મુખીપણું તમે લ્યો. ૩૫૫
તારે કુંવર એક હતો કલયણ રાજા અમારો પીતા મુખી સહી જાણ. ૩૫૬

બીજા ભાઇને બોલાવ્યા, તે તો રાજા પાસે આવ્યા. ૩૫૭
તારે રાજા કહે સાંભલો ભાઈ, આપનું મુખીપણું લ્યો તમે જાઈ. ૩૫૮
એની તો સરવે ગઇ છે બુધ, કેશવને બોલવાની ન રહી છે શુધ. ૩૫૯
તારે બોલ્યો કુંવર બીજો ભાણુ, અમારો પીતા કેશવ સહી છે જાણુ. ૩૬૦
તારે ત્રીજા કુંવરનું નામ તુલસ્યો જાણુ, તેને રાજાએ તેડાવ્યો પોતાને દુવાર. ૩૬૧
તમે વચન અમારૂં માનો સાર, તો તમે સુખે વસો આપણે વાસ. ૩૬૨
તારે રાજા કહે તમે માનો હમારી વાત, મુખીપણું તમે રાખો આપણે હાથ. ૩૬૩
કેશવને તમે મેલી દયો નીરાશ, મુખીપણું તમે રાખો તમારી પાસ. ૩૬૪
સરવે જમાત તમને કરે સલામ, ભગતી કરો શ્રી નરસંગનું નામ. ૩૬૫
તારે ત્રીજો કુંવર બોલ્યો એમ, જે કેશવ મુખી તમે નાખી દીયો છો કેમ. ૩૬૬
તારે રાજા કહે હંસ હંસલીને રાજ કેમ થાય, હવે કેશવ મુખી રહ્યો
મારજ આય. ૩૬૭
તારે કુંવર તુળસ્યો કહે રાજા તમે કુડી કથી, પંખીની વાત કેને ખબરજ નથી. ૩૬૮
ઇ સાખ તમે ખોટી રાખો જાણુ, તે કેશવ મુખી બોલ્યા સાચ પ્રમાણુ. ૩૬૯
એવી રાતે તુળસ્યો બોલ્યો રાજાને પાસ, કેશવ મુખી બોલ્યો તે છે સરવે સાચ. ૩૭૦
તારે રાજાયે ચોથો કુંવર જોગ, તેનું નામ તો ચતુરભોજ. ૩૭૧
ચતુરભોજ આવ્યો રાજાને પાસ, કુંવર આવીને કરી અરદાસ. ૩૭૨
તારે રાજા બોલ્યો પેલાજ, ચતુરભોજ સારૂ તમારા કાજ. ૩૭૩
તમારી જમાતનું તમ સીરભાર, તમને મોટપ આલું વરણ અઢાર. ૩૭૪
ઇ સરવેની સરદારી તમે ધરો, કેશવની પાગડી તમ સીર ધરો. ૩૭૫
તારે ચતુરભોજ કહે છે વાંણુ, અમારો કેશવ છે સરદાર શુંજાણુ ૩૭૬
ઇ રાજા જુઠું બોલે ને ઘાલે આળ, તે ઉપર શ્રી નરસંગ ન થાય દયાળ. ૩૭૭
તારે પાંચમો કુંવર પીતાંબર સાર, તેને રાજાએ તેડાવ્યો તતકાળ. ૩૭૮
આવો પીતાંબર તમે કરો સંભાળ, એ સરવેનાં તમે ટાળો જંજાળ. ૩૭૯
તમે ઉઠી કરો અમારૂં કામ, હેતેશું જપો શ્રી નરસંગ નામ. ૩૮૦
તારે પીતાંબર એમ બોલ્યા સાર, એ રાજાજી ઇ કામ કરતાં શી છે વાર. ૩૮૧
તમે રાજા અમે તમારા પ્રધાન, કેશવ મુખીને તમે આલો માન. ૩૮૨
તારે રાજાએ તેને શીખ દીધી પ્રમાણુ, છઠ્ઠા કુંવરને તેડાવ્યો જાણુ. ૩૮૩
તારે છઠ્ઠા કુંવરને શમસેર હાથ, તેને રાજાએ તેડાવ્યો પોતાને પાસ. ૩૮૪

તારે રાજાએ કર્યું રાક્ષસનું રૂપ, સભામાં વળી બોલ્યા ભુપ. ૩૮૫
તમે છો કુંવર બડા શાસ્ત્રી, અમારી વાત તમે માનો ખરી. ૩૮૬
હવે અમે કેશવને મરાવશું સહી, હવે તમે મુખીપણુ કમાવો જઈ. ૩૮૭
એ રાજા તમે છેતરવાનું કરો છો કામ, અમારા બાપનું લીધને લ્યો છો નામ. ૩૮૮
તારે રાજાએ તેને ઝાલી લીધો સહી, તારે તેડાવ્યો તેનો સાતમો ભાઇ. ૩૮૯
તે ત્યાં બોલ્યા ભગતી વેશ, એ રાજા તમે રાખશો તમારો દેશ. ૩૯૦
એ રાજા અમે ન હોયે તમારે વાસ, અમે છઇએ શ્રી નરસંગના દાસ. ૩૯૧
તારે રાજાને વારે સઘળા ભુપ, એને મેલો હવો એ છે મોટો દુત. ૩૯૨
તારે રાજા ચેલાજે દીધી છે આણ, જો નાઠા છો તો તમને છે આણ. ૩૯૩
તારે કેશવ મુખી કરે શોર, રાજા કહે છે જે નાસે તે મારો ચોર. ૩૯૪
અમે તો જઇ વસશું અમારે વાસ, અમે છઇએ શ્રી નરસંગના દાસ. ૩૯૫
તારે રાજા હસ્યા મનમાં અપાર, એવા રીખીશ્વર સહી ઉતરશે પાર. ૩૯૬
છમછર થયાં છે યુગને સોમવાર, તારે હંસ આવ્યો છે તતકાળ. ૩૯૭
તારે રાજા સુતો હતો મંદીરે એકાંત, ત્યાં હંસ આવ્યો છે મધરાત. ૩૯૮
એ રાજા તમે કરજો અસ્વારી તઇયાર, વૈમાન ઉતરશે શુકરવાર. ૩૯૯
મુખી કેશવને કેજો જુહાર, ઉતારા દેજો ગામથી બાહાર. ૪૦૦
એમ કરતાં થઇ પ્રભાત સાર, કેશવને કહ્યાં તમે નીકળો ગામથી બાહાર. ૪૦૧
જો ગામ મધે રહેશો તો ગુરની છે આંણ, એવાં વચન રાજાયે કહાવ્યાં જાણ. ૪૦૨
તારે કેશવ મુખી થયા રળીયાત, હવે થાશે વઈકુંઠ વાસ. ૪૦૩
તારે કેશવ મુખીનો પરીવાર, તેનાં બાલક છે અપાર. ૪૦૪
તે સરવેને લઈ નીસર્યો બહાર, પછી અસ્વારી કરી તઇયાર. ૪૦૫
તારે કેશવની સરવે જમાત, તે ઉચાળા ભરી ગયા સઉ સાથ ૪૦૬
તારે રાજા પુછે પ્રધાનને વીચાર, ગામ સરવે શું નું થયું મીંદર દુવાર. ૪૦૭
હવે તેની શું કરશું પેર, સઉને તેડી લાવીયે આપણે ઘેર ૪૦૮
તારે રાજાએ કહી મોકલ્યા તતકાળ, આધા મ જાવ રાજા આવે છે બાર. ૪૦૯
તારે સહુ વીમાસી રહયા ત્યાં રાત, ત્યાં રાજા આવ્યા પ્રભાત. ૪૧૦
ત્યાં રાજા વનમાં રહયા એક રાત, કેશવ મુખીના તેડાવ્યા કુંવર સાત. ૪૧૧
એ કુંવર તમે ઘણા છો અચેત, તમને મરાવીશ ન મેલું એક. ૪૧૨

એ રાજા તમે છો ધરણીના ધણી, અમારો વારે છે શ્રી નરસંગ ધણી. ૪૧૩
રાજા કહે રઈયત અમારી સરવે જાય, હવે તેનો શો કરવો ઉપાય. ૪૧૪
તારે રાજા પેલાજે બહુ કરી છે રીશ, સરવેનાં હું કાપી લઇશ શીશ. ૪૧૫
તારે લોક રઇયત કરે રૂદન, કોઈ કહી ન શકે રાજાને વચન. ૪૧૬
પ્રધાન બોલ્યા કરી પ્રકાશ, એને લઈ કરાવો ઈયાંજ વાસ. ૪૧૭
તારે રાજાએ દુવાઇ ફેરવી વન માંહે, ઈયાંથી આવા રખે કોઈ જાય. ૪૧૮
તારે રાજા આવ્યા પોતાને દ્વાર, વરસ્યો મેઘ ત્યાં શુકરવાર. ૪૧૯
વરસ્યા ત્યાં સરવે હીરા મોતી લાલ, રાજા પેલાજ ત્યાં થયા તઈયાર. ૪૨૦
તારે લોક સરવે બારણાં વાળે આપણે ઠાર રાજા પેલાજ ગયા વન મીંજાર. ૪૨૧
રાજા જઈ બેઠા મુખી કેશવને પાસ, ત્યાં આવી સહુ કરે અરદાસ. ૪૨૨
તારે રાજા કહે મુખી કેશવ થાઓ તઈયાર, વૈમાન ઉતરશે વન મીંજાર. ૪૨૩
તારે કેશવની જમાત સરવે સાથ, તે આવી રાજા પેલાજને પાસ. ૪૨૪
તારે સરગ ભમણથી ઉતર્યા વૈમાન, કેશવ મુખીને રાજાએ ઘણું આલ્યું માન. ૪૨૫
તારે ચોથા કલપની ઘડીયું ચાર, તેતાલીશ લાખ ને વીશ હજાર. ૪૨૬
તેમાંથી સતર લાખ ને વીશ હજાર, સત જુગ કરતાનું પ્રમાણ સાર. ૪૨૭
તેમાં રાજા પેલાજે બહુ કસણી કરી, તો મલ્યા નરસંગ રૂપે શ્રી હરી. ૪૨૮
હરીના ચલીત્રનો અંત ન પાર, કરતા જુગે સાંમીના અવતાર ચાર. ૪૨૯
શ્રી મછ કછ વારા અવતાર, નરસંગ જાંપ્યો રાજા પેલાજ સાર. ૪૩૦
તારે સતીયે રાખ્યું નરસંગનું ધ્યાન, તે સતી ભગત ચડયા વૈમાન. ૪૩૧
વૈમાને બેસી વઈકુંઠ જાય, લોક જુવે છે તેના પાય. ૪૩૨
તારે રાજા તે કેશવ સાથે ગયા, ત્યાં અતી ઘણા મેઘ વરસ્યા. ૪૩૩
વરસ્યા સાપ વીછું અપાર, ત્યાં નહિ રહે મેહ વરસતો લગાર. ૪૩૪
આપણે સાચા ને દુવ્યા ને સંતાપ્યો ઘણો, હવે દુખ પામીયે તેજ તણો. ૪૩૫
પરનીંદા જુઠ કરોધ જે કરે, તેની પુર્યુ નરગે સંચરે. ૪૩૬
તારે ગુર સમશ બોલ્યા એવી વાંણ, દુર રહેજો તમે નરગની ખાંણ. ૪૩૭
રાજા પેલાજ પોતા વઈકુંઠ વાસ, સાચા પોતા પેલાજને પાસ. ૪૩૮
શ્રી નરસંગની ભકિત પુરી કરિ, તે વસમી વાટ ગયા ઉતરી. ૪૩૯
ભગતી રૂપે શ્રી નરસંગનું નામ, તેનું ઘણો સખજો માન. ૪૪૦

દેવ રીખીસર ગુર જ્ઞાની જાણુ, વેદમાં લખ્યા છે પ્રમાણ. ૪૪૧
જે ભગત લેવે શ્રી નરસંગનું નામ, તેને દેવ રીખીસર સરવે કરે સલામ. ૪૪૨
હરી નામે ઉતરીએ પેલે પાર, જેમ પાંચે કરોડનું પોતા પેલાજ સાર. ૪૪૩
પાંચ કરોડ તે સરગે ગયા, એક સીતાબાઇ અલગાં રહુયાં. ૪૪૪
તે તો ગઇ નરગની આણુ, માટે કેની નીંદા મ કરજો નીરવાણુ. ૪૪૫
ત્યાં સાપ વીંછુ વરસ્યા જાણુ, તે સઉના સોસી લીધા પ્રાણ. ૪૪૬
તે સીતાબાઇ ગઇ નરગ વાસ, તેને પુરખ આવ્યા પચાસ. ૪૪૭
તે બાઇ ગઇ જમપુરી મીંજર, તે માથે પુરખ રાખ્યા પચાસ. ૪૪૮
તે એને એક ઘરમાં રાખી નાર, તેને પુરખ દેવે અતી માર. ૪૪૯
એક પુરખ આવિ મારે ઘણું, જેમ દેહિનું વરણ ફરે નારી તાણુ. ૪૫૦
બીજો પુરખ વઢવાડજ કરે, તેનો સેસો બાઇને ન ટળે. ૪૫૧
તારે ત્રીજો પુરખ ઉચો બાંધિ ધરે, ત્યાં તો બાઈ જોર કેવું કરે. ૪૫૨
તારે ચોથો પુરખ અગન હેઠે ભરે, તેને તાપે તો બાઇ સીતા બળે. ૪૫૩
પાંચમો પુરખ લાકડા ભરે, ત્યાં અગનની જાળ ઉંચે ચડે. ૪૫૪
છઠો પુરખ આવી મારે છાના ઘાય, હવે સીતાબાઇ ભલે બાપ પાસે જાય. ૪૫૫
તેના દીલનુ ચામડુ ઉતરી જાય, ત્યાં તો અગની જાળ ઉઠાય. ૪૫૬
સાતમો પુરખ કરે સુરિનો સાજ, ભાઇ પરનીંદાથી ઉપના એવા કાજ ૪૫૭
નીંદાથી તમે વેગળા રહેજો આપ, તમે જપજો શ્રી નરસંગનું જાપ. ૪૫૮
શ્રી હરી જપતા પાતક જાય, પારકી વાતે પ્રાછત થાય. ૪૫૯
આઠમો પુરખ કરે ઉપઘાત, નારી કયાં જાય કરે દુખની વાત. ૪૬૦
નવમો પુરખ નીશદીન વેદે દાગ, તે લોઢાની હાથે રાખે સાખ. ૪૬૧
તારે દશમો પુરખ સાપ વીંછુ ઘરમાં ભરે, ત્યાં સીતાબાઈ શું કરે. ૪૬૨
એવિ રીતે પુરખ મલ્યા પચાશ, હવે નારી કયે ઘર જઇ કરશે વાત. ૪૬૩
બાઇને ઘણા સુખ હતા સાસરાને વાસ, તે મેલીને ગઇ પીયરને પાસ. ૪૬૪
સંસાર સુખ છે એક ઘડી, સદા સુખ છે સરગાપુરી. ૪૬૫
તારે પંનર માણસ કેશવ મુખી સાથ, તેને હરીયે દીયો વઇકુંઠ વાસ. ૪૬૬
કેશવ મુખી ગયા સરગાપુરી, તેમાં એક વવર સંસાર સુખ પરવરી. ૪૬૭
તારે પાંચ કરોડશું પુરા પુર થયા, તેમાં એક નારી નરગે ગયા. ૪૬૮

ગુર કહે સાંભળો મુનીવર જાણુ, મુળબંધનું ઈ છેલું એંધાણ. ૪૬૯
જાઈલાં કલપની છતજ કરી, પાંચ કરોડ જંખ માંહે ભળી. ૪૭૦
તારે નવાણું કરોડ રીખીસર રાય, તેમાં એક નારી નરચે જાય. ૪૭૧
ચેતો ભાઇ ચીત્તમાં ધરી, જેમ ફેરો નહી આવે પૂરી. ૪૭૨
પેલાજ રાજા ભગતિ લીધી હાથ, તે જઈ પોતા સરગાપુરી સાથ. ૪૭૩
જેણે સાંભળી મુળબંધની સાખ, તે પોતા સરગાપુરી સાથ. ૪૭૪
હરીના ચરણ સીરેવો જાઈ, ગુર કહે તે સહી વઇકુંઠ પાઇ. ૪૭૫
હંસલી તે હંસની વવર જાણુ, ભગતી રૂપ તમે દેખ પરમાણુ. ૪૭૬
મુળબંધની છે સાચી સાખ, એવી ગુર બોલ્યા છે વાચ. ૪૭૭
જ્યારે હતી કલપની વાર, તારે જંખ મેગ કીનર પોતા પાર. ૪૭૮
હવે કલપની ઘડયું રહયું છે ચાર, તેમાં સતી થયા છે પેલાજ સાર. ૪૭૯
રાજા પેલાજે નરસંગની ભકિત કરી, મુખ થકી ન વીસાર્યા હરી. ૪૮૦
તમે સાંભલેા રાખીસર સાચી વાંણુ, ભગત સાચા છે હરીના પ્રાણ. ૪૮૧
જેના ઘટમાં છે દેવ નારાણુ, તેને સહુ ઉઠી કરે સલામ. ૪૮૨
રાજા પેલાજની માતાના બંધ છુટા જ્યાં, બહુ કસ્ટ કીધા છે ત્યાં. ૪૮૩
તેની આપે હરીયે કીધી છે વાર, તે પેલાજ ઉતરયા ભવ જલ પાર. ૪૮૪
તારે પેલાજને ઘણી પડી છે કસ, તારે આપે હરી રહયા તેને પાસ. ૪૮૫
હરીને ત્યાં આકુળ વ્યાકુળ થાય, તારે રાજા પેલાજ પાસે ઉભા જાય. ૪૮૬
મુળબંધમાં લખી છે વાત, તેની પરતક્ષ છે અખર ધાત. ૪૮૭
સુન કાળમાં સ્વામી હતા આપે એક, તારે ગુરકુ પાસે રાખ્યા વીશેખ. ૪૮૮
તારે ગુર કહે આપણે રહયા શુનકાળ, બીજી રચના કાંઇ નહોતી જાળ. ૪૮૯
તારે નરનંદ ગેાવીંદ બોલ્યા વાંણુ, તારે સોળ થડ કર્યા પ્રમાણ. ૪૯૦
તારે ગુર કેવળાશી બોલ્યા ત્યાં, અમને દેખાડો સ્વામી થડ છે કયાં. ૪૯૧
તારે નરસંગ ચાલ્યા કેવળાશ, સોળ થડ આંણી રાખ્યાં ગુરને પાસ. ૪૯૨
તારે ગુર કેવળાશી દિઠો છે એહ, ત્યાં આવ્યો છે સહુને કોલ. ૪૯૩
તારે સહુને આવ્યા છે કોલ, તારે દેવ આવ્યા છે છેલે મોલ. ૪૯૪
એજ નીસાની મુળબંધ માંહે, એક અક્ષર લખ્યેા છે આહે. ૪૯૫
સ્વામીની રચનાનેા અંત નહી પાર, તમે ભગતી કરેા તેા ઉતરેા પાર. ૪૯૬

સહુ કોઇ હરી નામે ઓધરે, ગુર મુખે ગીનાન સહુ ઓચરે. ૪૯૭
જે સાંભળે નર ને નાર, તે ઉતરે ભવ જલ પાર. ૪૯૮
જે નર નારી રહેવે એક ધ્યાન, તે ગુર આગલ પામશે માન. ૪૯૯
જે ગુરની વાણુ સાંભલે એક ધ્યાન, તેને હરફે હરફે કરોડ જગન. ૫૦૦
જે ગીનાન હરફે હરફે કરે વખાણુ, તેને ફેરા ન પડે ચારે ખાંણુ. ૫૦૧
જે સાંભલી ગીનાન ગુર મુખે દેવે દાન, તેને સહી ઉતરે વૈમાન. ૫૦૨
વૈમાન બેસી જાય વઈકુંઠ વાસ, ગુર કહે છે તે અમારો દાસ. ૫૦૩

વરાણી.

તારે ગુર સમશ ભાંખીયાં, વીમરસ બોલ્યા વાણુ,
ગુર કહે સાંભળો મુનીવરો, મુળબંધનું છેલું એંધાણુ. ૫૦૪

સમાપ્ત.

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડોસન -

મામજી નુરમહંમદ કરડીયા

ગામ મેજારણ

હારમાળા નંબર ૧

શ્રી નકલંક શાસ્ત્ર.

પીર શમ્સની (૨૮) ગરબીઓ.

Issued by the Authority of the President.

છપાવી પ્રગટ કરનાર,

અલીમાહમદ જીનમાહમદ ચુનારા.

મંત્રી—એજ્યુકેશનલ ડીપાર્ટમેન્ટ.

ધી રીફોર્મેશન કલબ ઇન્સ્ટીટ્યુટ—મુંબાઈ નં. ૯

કાંડી મોહલ્લા જેલ રોડ

પ્રત ૨૦૦૦] [સને ૧૯૨૪

શ્રી ભારત આર્ટ પ્રીન્ટીંગ વર્કસ લીમીટેડમાં નંદલાલ ચુનીલાલ ઓડીવાળાએ છાપ્યું. પાંચકુવા કોટની રાંગે—અમદાવાદ

કીંમત ૦-૦-૦

ગરબીઓ-અઠાવીસ.

પીર શમ્સની ભાંખેલી.

ગરબી પહેલી.

આદ ગુર શમસ મુનીવર જાણુ, તે તો કરયા બહુ જુગ પ્રમાણ. ૧
તે તો ગયા અનત વડ માંહે, ત્યાં હીન્દુ રહે છે અતીજ આંહે. ૨
તેના દેવલ દેરા અતીજ ઘણા, તે તો માતા ભવાનીને માને તતક્ષણા. ૩
તે તો ગરબી રમતાં નોરતાં માંહે, ગુર શમસ ગયા છે ત્યાંય. ૪
ત્યાં આસો સુદ એકમની રાત, તે ગરબી પેલી રમે બહુ સાથ. ૫
ત્યાં છત્રીસ પંડીત તો કથા કરે, પાંચશો રમતીયા રમે છે ખરે. ૬
ગુરજી ઉભા બાઇ તેણે ઠામ, સુણ્યા વચન હીન્દુનાં તમામ ૭
તેતો [illegible] નાચે બહુ મતી ગાવે ગીત, પથર સાથે તેને બહુ પ્રીત. ૮
તારે પીર શમસને ક્રોધજ થયા, તે તો નાચણહાર માંહે જઇ નાંચ્યા. ૯
તારે ગીત ગાયા ગુરજી અનાન, તે સુણવા લાગ્યા હીન્દુ અજાણ. ૧૦

ગરબી બીજી.

આજ આનંદ પામ્યા મન કે, સતગુર સેવીયારે લોલ. ૧
તમે ભુલો મ મુરખ લોક કે, મરમ રહેહ ધરોરે લોલ, ૨
એ તો પાખણ દેવલ ભુત કે, ફેરા શું ફરોરે લોલ. ૩
તમે મરેવો સતગુર નુર કે, ગુર અનવર ધણીરે લોલ. ૪

તમે દાન દસોંદે રહેજો પુર કે, તો ફળ પામશોરે લોલ. ૫
એ તો પુરાશિખીસર કરશે રાજ કે, જે સતપંથે ચાલશેરે લોલ ૬
તમે નાચો દીન ને રાત કે, કાંઇ નવ પામશોરે લોલ. ૭
એ તો પાથર સરવે ભુત કે, બોલે બી નહીરે લોલ. ૮
તમે ભુલો તે ફોગટ. કાહે કે, જે ઘડયાં માનવીરે લોલ. ૯
એ તો ગરબી જુઠો છે દેવ કે, ભવાની છે ક્યાંરે લોલ. ૧૦
એ તો ગુરૂબ્રહ્માની કળા ભરપુર કે, ત્યાં સરવે રહેરે લોલ. ૧૧
તમે જુઠા જુવો સબ સંસાર કે, જમથી જાણજોરે લોલ. ૧૨
તમે માનો અલી અવતાર કે, તો ફળ પામશોરે લોલ. ૧૩
તો પાપ પ્રાચત થાશે દુર કે, પદમી પામશોરે લોલ. ૧૪
એમ સમજાવ્યા તે સતગુરે સાચ કે, તોય નવ જાણીયારે લોલ. ૧૫
તે તો સુણ્યા સરવે લોક કે, વળતાં બોલીયારે લોલ. ૧૬
તમે આવજો બીજી રાત કે, મલી કરી નાચીયેરે લોલ. ૧૭
એમ બોલ્યા ગુરૂ સમસ પીર કે, ચેતીને ચાલજોરે લોલ. ૧૮

ગરબી ત્રીજી.

ગુરૂ આવ્યા બીજી રાત કે, આવીને નાચીયારે લોલ. ૧
તારે બોલ્યા મીઠા બોલ કે, અમરત વાણીયારે લોલ. ૨
તમે સુણજો સરવે સાથ કે, ચેતીને ચાલજોરે લોલ. ૩
એ તો સારા મકર છે ભરપુર કે, નીસ્ટે જાણજોરે લોલ. ૪
તમે મનમાંહે કરો વીચાર કે, પાથર શું હશેરે લોલ. ૫
તમે સરેવો સાહેબ સીરજણહાર કે, દ્રઢ વિશ્વાસીયારે લોલ. ૬
જેણે સરજી ચારેહી ખાણ કે, જીવજ નાંખીયારે લોલ. ૭
જેણે કીધાં તે ભગતુના કામ કે, જુગા જુગ આવીયારે લોલ. ૮
જેણે રૂખમુગતને લીધો ઉગાર કે, વરત છોડાવીયારે લોલ. ૯
જેણે ગઉતમ કેરી રાખી લાજ કે, ગરન ઉજાણિયારે લોલ. ૧૦

તેણે ધ્રુવને આલીયું અવીચળ રાજ કે, પદમી પામીયારે લોલ. ૧૧
તે તો થંભથી કુટી આવ્યા બાર કે, પેલાજ તારીયારે લોલ. ૧૨
ત્યાં હરણાકંસને મારયો ઠાર કે, નખેસું વીદારીયારે લોલ. ૧૩
તેણે હરીચંદનો ઝાલ્યો હાથ કે, તેને ઉગારીયારે લોલ. ૧૪
તે તો દ્વાપર જુગમાંહે હોતા સાર કે, પાંડવ તારીયારે લોલ. ૧૫
આજ કલજુગમાં કરોડ બાર કે, સતીયાં સાચસુંરે લોલ. ૧૬
પછે છેલ્લી સંધે મુનીવર વીર કે, અનંત ઉગારસેરે લોલ. ૧૭
એમ બોલ્યા ગુરૂ સનસ પીર કે, સતે સુધા રહોરે લોલ. ૧૮

ગરબી ચોથી.

ગુર આવતા સરવે રાત કે, જ્ઞિનાન સુણાવતારે લોલ. ૧
તોય મુરખ ન સુણે ગેમાર કે, કાને બેરીયારે લોલ. ૨
ગુર બોલ્યા મીઠા બોલ કે, સાંભળો સારથીરે લોલ. ૩
તમે કાંઇ કરો છો જુઠા ખેલ કે, જાણો નવ જુઠકુંરે લોલ. ૪
તમે સરેવો સાચો નામ કે, નર નકલંકીતણુંરે લોલ. ૫
જેણે અરસ કુરસને રાખ્યા એમ કે, સરવે ઉપાયારે લોલ. ૬
જેણે ચંદ્ર સુરજ સરજ્યા સાર કે, પવન પાણીયારે લોલ. ૭
એવાં કરજો આછાં કામ કે, ચોખાઇ આપણીરે લોલ. ૮
તમે કાંઇ ન જાણો સતપંથ ધરમ કે. રદામાંહે જુઠીઆરે લોલ. ૯
તમે કુડ કપટને નાખો બહાર કે રૂડાઇ આપણીરે લોલ. ૧૦
તમે ધ્યાવો તે ધરમ આચાર કે, ગુર બ્રહ્માજીનેરે લોલ ૧૧

જેનુ નામ મહમદ નુર કે, આખર અબીઆરે લોલ ૧૨
તમે સમરણ તેની કરજો સાર કે, ભોલા અલી માનજોરે લોલ ૧૩
જેનું હાજર જોમો કહીએ નામ કે, સાહાનીજરીયારે લોલ ૧૪
તેના અનવર છે ઇમામ કે, જુગ કાયમ કીઆરે લોલ ૧૫
કે તમે સાંભળો સાચું જ્ઞાન કે, તમે સેવેજોરે લોલ ૧૬
તમે પામશો પહેલે પાર કે, સરગે જાઅશોરે લોલ ૧૭
એમ બોલીઆ ગુરૂ સમસપીર કે, દર્સાદે સુધારહોરે લોલ ૧૮

ગરબી પાંચમી.

કે તમે અમીરસ પીજો દીનને રાત કે, નુર નુરાનીયારે લોલ ૧
તો પાપ પ્રાશ્ચિત સરવે જાએ કે, ચીતનાં ચોખલારે લોલ ૨
એતો આગમ વાણી સુણજો જોઇ કે, મનમાંહે માનજોરે લોલ ૩
તમે ગીનાન વીચારી ચાલો વીર કે, નહીકાં નોખલારે લોલ ૪
જેણે ગીનાન નહિ સુણીયા કાન કે, તે ભુલા પડીઆરે લોલ ૫
તમે માનખો, જનમ કાં ખોવો, હાથ કે ફરી નહિ આવસેરે લોલ ૬
તમે ધ્યાવો ધરમ આચાર કે, અધરમી ભુલેઆરે લોલ ૭
એ તો કર તપ આછા કીજે સાર કે, તો વકુંઠ પામસોરે લોલ ૮
તમે સતની જાણો સુધી વાટ કે, અસતી ઉતરીયારે લોલ ૯
જેણે જાણીઆ સરવે મરમ તે ફલ પામીયાયે લોલ ૧૦
તમે કાને સુણજો આવા ગીનાન કે, લાલ અમોલીઆરે લોલ ૧૧
કે તમે રખે ભુલો વારોવાર કે, ચેતીને ચાલજોરે લોલ ૧૨
તમે રમજો સતને સંગાથ કે, ચીત ચોખા કરીરે લોલ ૧૩
તમે કુડ કપટને કરેજો દુર કે, ફલ પામશોરે લોલ ૧૪
તમે આછી કરીઆ કરજો સાર કે, રદેમા માંહે ભાવ ધરીએરે લોલ ૧૫
સતસંગત કરજો સાચી રીત કે, ધરમ સત રાખજોરે લોલ ૧૬
સહી સરેવો તમે સતગુરૂનુર કે, નર કાસમ સાહાનેકરીરે લોલ ૧૭
એમ બોલીઆ ગુર સમસપીર કે, ફલ પરામસોરે લોલ ૧૮

ગરબી છઠી.

માંહે વરસે અમરતનુર કે, કુદરતી ખેલજોરે લોલ
બે પડ રાતા બલદ બે ચાર કે, રાસે રાખજોરે લોલ ૨
હર કીરીઆ છે ગુરજીને હાથ કે, સમરણી હાથ કરોરે લોલ ૩
તમે ખેત્ર ખેડો, કરી આ સાર કે, વસ્ત વાવજોરે લોલ ૪
તમે પાપના પડદા મેલો દુર કે, ચીતમાંયે ચેતજોરે લોલ ૫
કરમના કાઢો કુડા મુલ કે, મન ચોખા કરોરે લોલ ૬
તમે નીત નીંદામણ કરોને દુર કે, વરેહની વાડ કરોરે લોલ ૭
ને સતનું સાવજ કાઢો બાહાર કે, પંખી સું કરેરે લોલ ૮
પુન પ્રીત કરો સંગાત કે, હરી સું હેત ધરોરે લોલ ૯
અમર ખેતર લેજો જોઈ કે, ઢગે કાણજોરે લોલ ૧૦
તમે લુણી લેજો લુણવા કાજ કે, અજોનસ જાગજોરે લોલ ૧૧
અજો કરજો બલદાર કે, બે પાર પુરા કરોરે લોલ ૧૨
ધરમના ધોરી થઈ કરજો કામ કે, । અમર ઉપનોરે લોલ ૧૩
ગાઢા ભરજો ગુરનાં ગીનાન કે, મંદીર માંહે મેલજોરે લોલ ૧૪
ચીતમાંહે ચોરી મકર જો જોઇ કે, દસોંદ આલજોરે લોલ ૧૫
જેમ રમજો દીનને રાત કે, તો રાજરૂડા કરોરે લોલ ૧૬
તમે ભાવે ભગતી કરજો કામ કે, કુલ પામસોરે લોલ ૧૭
જેમ બોલીઆ ગુર સમસ્ત પીર કે, મનનું મળોજોરે લોલ ૧૮

ગરબી સાતમી.

તમે રમજો દીનને રાત કે, રાજરૂડા કરોરે લોલ ૧
મોર છાપ કરે કીરતાર કે, ખુબખુબ બાજજોરે લોલ ૨
તમે લુણી લેજો દુનીઆં માંહે કે, રાજરૂડા કરોરે લોલ ૩

તો વૈકુંઠ જાતાં વરસે નુર કે, અવીચળ આગલેરે લોલ ૪
ગુર ગીનાનના ધેમણ હાથ કે, પુસ્તક પાલજોરે લોલ ૫
અંકુસ અકલ લેજો હાથ કે, સીર સોંપી વરોરે લોલ ૬
સીર સાટાનું લેજો સંસકાર કે, તો ખંઢા સુ કરેરે લોલ ૭
એવા ફરી ફરી જનમો કાંહી હુનીઆં માંહે કે, ફેરા સું ફરોરે લોલ ૮
આખર હુનીઆંનું સીએો છે સંગાત કે, કુઅર કેાદામણેારે લોલ ૯
પ્રભુ વિના પડેરે પુંરાણ કે, બીજ વિના વાવી સું કરોરે લોલ ૧૦
તેમાં આગ અંગારાની નીપજ હેાએ કે, ઝેરના જુમકારે લોલ ૧૧
ગુર વિના આ ઠગ ધુતારા લેાક કે, તાસું સુ મીલેારે લોલ ૧૨
ગુરનું થાનક વેદ પુરાણ કે, ગાફલાઈ સું કરોરે લોલ ૧૩
સામી આવસે જંપુદીપ કે, ક્ષેત્ર કુવારકારે લોલ ૧૪
વારે વારે વેર્ગાણા થાએ કે, જાતા જુવા પડોરે લોલ ૧૫
એાલવાટે લુટાણા સબકેાઇ કે, ધંધે ધુડ મીલીઆરે લોલ ૧૬
સતપંથ છે ખાંડાની ધાર કે, ગીનાનમાંહે રહેજોરે લોલ ૧૭
તમે જુવેા જુવેા ગુરજીના વેણ કે, વિસેસ વીસવાસ કરોરે લોલ ૧૮
એમ બેાલીઆ ગુર સમસપીર કે, મનસુ માનજોરે લોલ ૧૯

ગરબી આઠમી.

તમે જપજો દીન રાત કે, મંદીર માંહે મલજોરે લોલ ૧
ઝાંકી સુરતી લાગી ભરમંઢ કે, અમર રેલજોરે લોલ ૨
જેવા તાણ ન ટુટે તોર કે, સુરતી બાંધજોરે લોલ ૩
અનહદ વાજા વાજે સાર કે, નિત સેાહાંગ ઊઠેરે લોલ ૪
માંહે બેઠા સુરતીયા સાર કે, હરીજન સું કરેરે લોલ ૫
ઝાંકી સુરતી લાગી ભરમંડ કે, નુરમાંહે ખેલજોરે લોલ ૬
ભેદ ન જાણે પડેરે પુરાણ કે, મુંઢ મતી સુંકરોરે લોલ ૭

તમે પરખો તે પરખણહાર કે ચીતમાંહે ચેતજોરે લોલ. ૮
ભરમંડ આખો કરજો હાથ કે, જ્યાં રવ ચમકાર છેરે લોલ. ૯
સીર આલ્યાથી આવે હાથ કે, તોય સોંઘો જાણજોરે લોલ. ૧૦
પુરવ જનમનો હોય સંસ્કાર કે, તો ફળ પામશોરે લોલ. ૧૧
સુરા હોકર લડો સનમુખ કે. સીર સોંપી વળોરે લોલ. ૧૨
તમે ગુરૂજી સાથે હેત કે, રિદામાંહે રાખજ્યોરે લોલ. ૧૩
તારે અમર ખેત્ર પાકે સાર કે, હરખે ઢાલજોરે લોલ. ૧૪
હીરા મુમન કરજો હાથ કે, ફેરા શું ફરોરે લોલ. ૧૫
જોઇ જોઇ ભગતી કરજો સાર કે, તો ફળ પામશોરે લોલ. ૧૬
છાની ચોરી ન કરીએ વીર કે, દસોંદ આલજોરે લોલ. ૧૭
કે જાણી લેજો દુનીયામાંહે કે, પુસતક પાલજોરે લોલ. ૧૮
તમે ચીતમાંહે ચેતો મુનીવર ભાંઇ કે, મુગતીયે માલજોરે લોલ. ૧૯
તમે જુવો જુવો ગુરના ગનાન કે, ભુલા સું ફરોરે લોલ. ૨૦
જે ચાલ્યા ગુર ગનાન પ્રમાણ કે, તે અમર હુવારે લોલ. ૨૧
એમ બોલ્યા ગુરૂજી સમસ પીર કે, મનસુ માનજોરે લોલ. ૨૨

ગરબી નવમી.

ભુલો ભુલો તે ભુલો ભમરડોરે લોલ ૧
કીયાં ભુલે મેરા પ્રાણીયારે લોલ. ૨
અગન જટન તારે તન જાગીઆરે લોલ. ૩
અભી ભુલે સોદી પ્રાણી હારસેરે લોલ. ૪
એવા આવે તો ભવ જે લંગણુરે લોલ. ૫
તમે કીસ બીધ લંગસે. પારીયારે લોલ. ૬
આગે પતણુ નહી કોઇ બેડીયારે લોલ. ૭
નહિ વજ નહી કોડે તુલહારીયારે લોલ. ૮
સત કેરી બાંધો તમે પાલીયારે લોલ. ૯

તમને ધરમ લંગાવે પારિયારે લોલ. ૧૦
ગુરૂ જામીન તમારા ભાઇ હો ચલેરે લોલ. ૧૧
તમે ઇસ બીધ લગસો પારીયારે લોલ. ૧૨
જે કોઇ હોલે હોલે ભાઇ તરી ગયારે લોલ. ૧૩
બુડે સોહીકે જીન સીર ભારીઆરે લોલ. ૧૪
આગે નહી કોઇ હટ વાણીયારે લોલ. ૧૫
નહી વણજ નહી વેપારીયારે લોલ. ૧૬
આગે નહી કોઇ લેંણુ નહી ભાઇઓરે લોલ. ૧૭
ત્યાં નહી કોઇ બાપ નહી માઇયારે લોલ. ૧૮
ભાઇ એકલડા ઉઠકર જાઇગેરે લોલ. ૧૯
કુછ ધરમ લીયેા તમે સાથીઆરે લોલ. ૨૦
એમ ગનાન શમસ ગુર બોલીયારે લોલ. ૨૧
કુછ સુકરીત કરેા ધરમ સાથીયારે લોલ. ૨૨

ગરબી ૧૦ મી.

સત મારગ શમસ પીર, દેખાડીયા ગરબીએરે લોલ ૧
જેણે નીરખીયાં અમર નામ, તે અમર થઇ ગયારે લોલ. ૨
ગુરે હરફે હરફે કીધી બોધ, વતાવ્યા સરવેનેરે લોલ. ૩
એવા ભાખ્યા વેદ પુરાણ, તે કથ્યા મુખ થકીરે લોલ. ૪
ગુર નાચે ગરબી માંહે, તે ગાએ કુરાનનેરે લોલ. ૫
તે તેા ભાખે ભાખ્યા, અમોલ ખેલાવે ખેલડીરે લોલ. ૬
પેલા ભાખ્યા કલપ ચાર, ઉપવાણુ સેસટનીરે લોલ. ૭
તેમાં ગુર ભરમાની રમતજ સાર કે, જુગ ઉપાવીયારે લોલ. ૮
જેમ વીસનવના બગાસા માંહે, ઉપના તેજ થકીરે લોલ. ૯

તેની ભ્રમ રચના થઇ અપારકે, અસ્ટ કરોડનીરે લોલ. ૧૦
તારે માયા માંડી જુગની જાલ કે, તેણુથી મોર્મ રહ્યારે લોલ. ૧૧
તેણે પાહુલેહ પાડયેા છળ કે, રૂખીને હેરીયારે લોલ. ૧૨
તેણે આજ કલીમાં મેાયેા સંસાર તે, ગાફલ ભુલીયારે લોલ. ૧૩
પછે પેલા કલપનું કરી વિસ્તાર કે, જંખને નીમીયારે લોલ. ૧૪
તારે કીધા છે સતપંથ ધરમ, તે આપે નરજીયેરે લોલ ૧૫
તારે ગુર સમસ ત્યા હેાતા સાર, તે બ્રહ્મા સત કહીયેરે લોલ. ૧૬
તણે પાવલ કાઢી દીધી સાર. કરી પાવન રૂશીનેરે લોલ. ૧૭
એમ બેાલ્યા ગુર સમસ પીર કે, પાવલ સતે પીવેારે લોલ. ૧૮

ગરબી અગીઆરમી.

સતે પાવલ પીયેા દીન ને રાત કે, તેા ફળ પામશેારે લોલ. ૧
જેમ સીધા નવાણુ કરેાડી જંખ, તે અમર હુવારે લોલ. ૨
એમ સીધા તે માલા મેઘ કે, છપન કરેાડીયારે લોલ. ૩
એમ શીધા તે કીન્નર દેવ કે, બત્રીસ કરેાડીયારે લોલ. ૪
એમ સીધા તેત્રીસ કરેાડ દેવ કે, તે ફળ પામીયારે લોલ. ૫
પછે છેલા કલપની ઘડીયું ચાર. તેમાંહે જીવ તારાયારે લોલ. ૬
તેમ પાંચ કરેાડસું રાય પેલાજ, જેણે નરસંઘ જપીયારે લોલ. ૭
તેમાં સાત કરેાડસું હરીચંદ રાય કે, શ્રી રામે તારીયારે લોલ. ૮
એમ નવે કરેાડસું પાંડવ રાય કે, શ્રી ણુપે ઉગારીયારે લોલ. ૯
તેના છત્રપતી જુજેસઠણ રાય; તેને ભરણ ભરાવીયારે લોલ. ૧૦
આજ કલીમાંહે કરેાડી બાર કે, સતીયા સાચસુંરે લોલ. ૧૧
તેના પીર સદરદીન તારણ હાર, તે આપે તારીયારે લોલ. ૧૨
તેણે ધીયાવ્યા અહમદ નામ, અલી અવતારનેરે લોલ ૧૩
આજ છેલી સંધે તારસે સાર, જે સતપંથ ધ્યાવસેરે લોલ. ૧૪
જે પાવલ પીસે મુનીવર વીર કે, દસેાંદ આલસેરે લોલ. ૧૫

જે કીરીયા ચાલીસપાલસે જન, તે અનત માંહે આવશેરે લોલ. ૧૬
તેની સરગે હોસે વધાઇ કે, અમર ફળ પામશેરે લોલ. ૧૭
તેનાં એકોતેર પુરીયા સાર કે, માઇ બાપનારે લોલ. ૧૮
ને તો સાથે આવશે સારં, તે વઇકુંઠ પામશેરે લોલ. ૧૯
જે પાથર પુજે જુઠા દેવ, તે દોજખે જાશેરે લોલ. ૨૦
એમ બોલ્યા ગુર શમસ પીર, નાચો સત સંગેરે લોલ. ૨૧

ગરબી બારમી

ચેતો ચેતો તે ચંચલ ચેતીયારે લોલ. ૧
રમો રંગે તે રૂડા સતીયારે લોલ. ૨
છોડો મુરખાઇ લોભ કપટનેરે લોલ. ૩
તમે સમરો તે સારંગ પ્રાણુનેરે લોલ ૪
તમે પથરને માનો છો પ્રેમસુંરે લોલ. ૫
તેથી નહી પામો તમે બ્રહ્મકુરે લોલ. ૬
એતો ગરબી ભવાની જુઠીગારે લોલ. ૭
એવા જોત કપટ કેરા મુઠીયારે લોલ. ૮
નાચે શું થાશે પ્રાણી તમે થાકશોરે લોલ. ૯
જુઠા રંગ રહેસું માં રાખજોરે લોલ. ૧૦
તમે કીધા છે જમવાના જોગીયારે લોલ. ૧૧
જુઠા કુડ કપટ તણાં ભોગીયારે લોલ. ૧૨
સરેવો કાસમ શાહા નર નામનેરે લોલ. ૧૩
તો પામશો તે વઇકુંઠ ઠામનેરે લોલ ૧૪
બ્યાવો ધરમ મારગ સતપંથનેરે લોલ. ૧૫
એવા સાચા સાહેબ સમરથનેરે લોલ. ૧૬
એમ ગુર પીર સમસ બોલીયારે લોલ, ૧૭
સરવે નાચજુહારાનાં તાળાં ખોલીયારે લોલ. ૧૮

ગરબી તેરમી.

ગુરજી આવ્યા સાતમી રાત કે, નાચે બહુ રંગેરે લોલ. ૧
ત્યાં સરવે નગરનાં મલ્યા લોક કે, નાચે ગુરૂ સંગેરે લોલ, ૨
ગુર શમસે કથ્યા ગીનાન કે, અતી ઘણા ભાવથીરે લોલ. ૩
રતન જુગના કરી વિસતાર કે, સુણે સરવે સારથીરે લોલ. ૪
ત્યાં જમ નવાણું મલશે સાર કે, મેયા સારથીરે લોલ. ૫
ત્યાં કીનર કરોડ બત્રીસ કે, મલશે ભાવથીરે લોલ. ૬
તારે તેત્રીસ કરોડ મુનીવર દેવ, વધારે ગુર નરનેરે લોલ. ૭
પાંચ કરોડસું રાય પેલાજ કે, મલે સરવે દેવતારે લોલ. ૮
તારે હરીચંદ રાય કરે અરદાસ કે, જમાત આપણીરે લોલ. ૯

ત્યાં નવ કરોડશું પાંડવ દેવ કે, અતી રંગ રાસેરે લોલ. ૧૦
પીર સદરદીન સાથે મલશે સાર કે, બાર કરોડીયાંરે લોલ. ૧૧
ગુર હસન શાહા સાથે અનત કરોડ જેણે વેદ પ્રમાણિયારે લોલ. ૧૨
ત્યાં મલશે સરવે પેગંબર દેવ કે, સવા લાખ સારથીરે લોલ. ૧૩
ત્યાં હાજર સરવે હુસેની દેવ કે, વુડા નુર થકીરે લોલ. ૧૪
રતન જુગના સુણી વીસતાર કે, સહુ અચરત થયારે લોલ. ૧૫
પણ ન જાણે ખેલ ગુરજીના થાય કે, સહુ ગફલતે મોહી રહયારે લોલ. ૧૬
ગરબીયે વરત્યો જે જે કાર કે, ઓછવ મંગલારે લોલ. ૧૭
એમ સારિ રાત થયેા આનંદ કે, સવારે સહુ ગયારે લોલ. ૧૮
તેની ચરચા અતી નગરમાં થાય કે, સહુ જન દેખવારે લોલ. ૧૯
એમ બોલ્યા ગુર સમસ પીર કે, ખેલ રચાવીયારે લોલ. ૨૦

ગરબો ચઉદમી.

સતગુર સમસ એમ કહેરે ગાફલેા, કેમ ઉતરશેા પાર. ૧
પાથર રંગે રાચીયારે ગાફલેા, પામેા ન સીરજણહાર. ૨
ફેાગટ ફેરા તમે શું ફરેારે ગાફલેા, ધ્યાવેા તે સતપંથ ધરમ. ૩
પથર મુરત મુકીને ગાફલેા, સતે છેાડાવેા કરમ. ૪
મુકેા ભવાની માતનેરે ગાફલેા, સરેવેા અલી અવતાર. ૫
પાવલ નીરમલ પીવેારે ગાફલેા, ધ્યાવેા તે ધરમ આચાર. ૬
માનેા કાસમ શાહા નુરનેરે ગાફલેા, આલ ઇમામ કલીમાહે ૭
દીલના તે તાળાં ખેાલીનેરે ગાફલેા, જુવેા તે મુગતના ઠામ. ૮
અનવરશ્રીએ સલામશારે ગાફલેા, એ નરને પીછાણેા તમે જોઈ ૯
તેની કલાથી અમે આવીયારે ગાફલેા, અમે પીર સમસ સેાઇ. ૧૦
કેાલ તમારે અમે આવીયારે ગાફલેા, પાળેા તે વાચા આજ. ૧૧
વાયક સાંભળી જે ચાલસેરે ગાફલેા, તે કરશે તે અવીચળ રાજ. ૧૨
છેલેા અખાડેા આ જુગનેારે ગાફલેા, ચેતેા તમે મારા વીર. ૧૩
સતપંથ ધરમને માનજોરે ગાફલેા, ધરી રીદામાંહે ધીર. ૧૪
પાખંડે પાર નહિ પામશેારે ગાફલેા, સાચી કહું છું સતવાણ. ૧૫
કલજુગ સંઘે ચેતજોરે ગાફલેા, સમરેા તે સારંગ પ્રાણ. ૧૬
ચેતણહારા તમે ચેતજોરે ગાફલેા, પીયેાને નીરમલ નીર. ૧૭
ગુરજી કહે તમને કથીને ગાફલેા, એમ બેાલ્યા સમસ પીર ૧૮

ગરબી પંદરમી.

ગુર કહેરે ગાફલેા સાંભળેારે લેાલ. ૧
એવા ફેાગટ ફેરા તમે શું ફરેારે લેાલ. ૨
હવે નથી તે રૂપ અગ્યારમુરે લેાલ. ૩

નથી કલજુગથી જુગ પાંચમોરે લોલ. ૪
આજ પરતક્ષ ગુર નર આવીયારે લોલ. ૫
તેણે મનખા તે રૂપ દેખાડીયારે લોલ. ૬
તે તો પાત્ર પીછાણ્યો તમે સારથીરે લોલ. ૭
નહીતો ટલસો તે સીરજણહારથી લોલ. ૮
પછે પસતાવો કરસો તમે મુરખારે લોલ. ૯
જ્યારે પરશે તે સરવેના પારખારે લોલ. ૧૦
ગુર ઘણું કહે નાચણહારનેરે લોલ. ૧૧
કેમ ફોગટ નાચો તમે મુરખારે લોલ. ૧૨
ગુર ઓળખો તો આનંદ પામશોરે લોલ. ૧૩
તેથી અમર અમરાપુરી પામશોરે લોલ. ૧૪
હવે કોલ અમારા પુરા થયારે લોલ. ૧૫
એવા છેલ્લા સદેસા સુધ હુવારે લોલ. ૧૬
ગુર સમશે કોલ દઇ પાળીયારે લોલ. ૧૭
આજ આવી કલીમાંહે પરવરીયારે લોલ. ૧૮

૧૩મી સોળમી.

તીથ આઠમી આવ્યા ગામના લોક, જુવે સરવે સારથીરે લોલ. ૧
ગુર શબસ ગાયે મીઠા બોલ, સુણે સરવે મલીનેરે લોલ. ૨
ગુર ભાંખે અમરત ગીનાન કે, આદ ઉણીયાદથીરે લોલ. ૩
જ્યારે રચ્યો જમીન આસમાન કે, પવન પાણીયારે લોલ. ૪
તારે ઉપરની ચારેર્ખ ખાણ કે, અઢાર ભાર વનસપતીરે લોલ. ૫
તેનો દાદો આદમ ઇશ્વર સાર, તે રચ્યા નુર થકીરે લોલ. ૬
ચેલા સહુથી ઉપના પંજેતન પાક, તે નુર થકી રચ્યારે લોલ ૭
તે દીનથી ઉપજો સતપંથ ધરમ, જે જાણે મરમનેરે લોલ. ૮
જે માને મુખી ગત જુમલો જમાત, તે છુટાવે કરમનેરે લોલ. ૯

ગતમાંહે છે કળા અનંત અપાર, સરવે ભરપુર છે રે લોલ ૧૦
ગતમાંહે જંબ મેગ કીનર સાર, દેવ તેતરીસ કરોડીયારે લોલ ૧૧
ગતમાંહે છે વ્યાપક બોલીયા સાર, જે તેજ ધરી રહ્યારે લોલ ૧૨
ગતમાંહે છે ગુર નર વ્યાપક સાર, તે તેજ ધરી રહયારે લોલ ૧૩
ગતમાંહે છે આપે સીરજણહાર કે, સદા ભરપુર રહયારે લોલ ૧૪
એવો મુગતી મારગ છે ગતમાંહે, જે જાણે તે લીયેરે લોલ ૧૫
તે તો ગાફલ દુનીયા ન જાણે કોઇ, જે ગફલતમાં રહેરે લોલ ૧૬
ગુરજી કહે છે સમજાઇ કે, જાણો તમે જાણીઆરે લોલ. ૧૭
એવો ભેદ બતાવે ગુરજી આપ કે, ભુલો મ મુરખોરે લોલ. ૧૮
એમ બોલ્યા ગુર સમસ પીર કે, કંથે ગુર ગનાનનેરે લોલ ૧૯

ગરબી સતરમી.

નર કાસમ શાના ફરમાનથી ગુર સમશ પીર રમવા નીસરારે મા. ૧
તે તો કર્યા મુલક ચોવીસ માંહે, આપે શ્રી વરમીર રમવા નીસરારે મા. ૨
પેલી ચીણબ નગરીયે પરવારયા, ત્યાં બોધ્યા સુરજદેનાર રમવા નીસરારે મા ૩
પછે મેરૂએ દીડા બેલ ઘણા, તેનુ નઈ કોઇ પાર રમવા નીસરારે મા. ૪
પછે આવ્યા તે ઉચ નગરમાંહે; પેગંબરના પરીવાર રમવા નીસરારે મા. ૫
ત્યાં બાવનીનને ભુંડો કરી, સીંગડા કીધા પ્રકાશ રમવા નીસરારે મા. ૬
તારે મુઓ જીવાડયો ગુરજીએ, કીધા બેલ અનત અપાર રમવા નીસરારે માં ૭
તારે સુરજ મંગાવ્યો સતગુરૂએ. તે દીઠો સરવે સંસાર રમવા નીસરારે માં ૮
એવી કુદરત ગુરે આપે કરી, તે આપો આપ બોધાર રમવા નીસરારે મા. ૯
ત્યાંથી આવ્યા અનલવડમાંહે, નાચ્યા ગરબીમાંહે રમવા નીસરારે માં ૧૦
તે તો મુરખ ભરમ ન બુજતા, તે ભુલા ફરે ગેબાર રમવા નીસરારે મા ૧૧
ગુર ગિનાન કંથીને સરવે કહે, સાથે અનત અપાર રમવા નીસરારે મા ૧૨
એવા ચારેઈ વેદ વતાવતાં, કંથે ચારે કીતાબ રમવા નીસરારે મા. ૧૩

એવી સાખા સરવે સત તણી, મારગ સતપંથ ધરમ રમવા નીસરારે મા. ૧૪
એવા છેલ્લા તે વેદ કુરાન, ગુર કે'છે વાણુ અનેક રમવા નીસરારે મા. ૧૫
એ તો પુરા પુરવ પુન તણા, સમજે જે કોઈ જન રમવા નીસરારે મા. ૧૬
તે ગુર કહે અમર હુવા, તે આજ કલ છેલી સંધ રમવા નીસરારે મા. ૧૭
એવો ગુર શમસે ભાંખીયા, સાચો એહી ગનાન રમવા નીસરારે મા. ૧૮

ગરબી અઢારમી.

ભુલા મ ભુલે ભમજોરે હીન્દુઓ, જુવો છો શું શું મરમ. ૧
પાથર પુજે શું પામશોરે હીન્દુઓ, માથે લીયો છો કરમ. ૨
કુલ ચડાવો છો પાથરનેરે હીન્દુઓ, ભુલી મ જાઓ ગેમાર. ૩
ભુલે જે વાણુસે સારથીરે હીન્દુઓ, તે કયાંય ન પામે ઠામ. ૪
ત્રણ વેદ જે ધીયાવતારે હીન્દુઓ, વહી ગયો અવસર જેહ. ૫
વહી ગયા નવ અવતાર અરે હીન્દુઓ, ધીયાવો તમે છે જેહ. ૬
વહી ગયા બ્રાહમણ ભરમારે હીન્દુઓ, થયો હુસેની ઈમામ. ૭
વહી ગઇ પુજા ગઉતણીરે હીન્દુઓ, પુજો અલીજીનું નામ. ૮
અડસઠ તિરથ ચલ ગયારે હીન્દુઓ, તે કળા ભરમા ભરપુર. ૯
ગોત ભમીને શું ફરોરે હીન્દુઓ, પીયો તમે નીરમલ નુર, ૧૦
માથા પથરમાંહે શું હણોરે હીન્દુઓ, ઓલખો નર કાસમશા અવતાર. ૧૧
કહેક નગરિમાં જે રહેરે હીન્દુઓ, તે સાહેબ વર દાતાર. ૧૨
તેને આરાધતા છુટશોરે હીન્દુઓ, સાચું કહું તમને આજ. ૧૩
વાસો વઇકુંઠ પામશોરે હીન્દુઓ, કરસો તે અવીચળ રાજ. ૧૪
હુરા પચાસ તમે પામશોરે હીન્દુઓ, લેસો જો સતપંથ ધરમ. ૧૫
ગતમાંહે પાપ છોડાવજોરે હીન્દુઓ, તો ટળશે સઘળાં કરમ. ૧૬
પીર શમસ એમ ભાંખીયારે હીન્દુઓ, કહું છું તે છેલ્લી વાણુ. ૧૭
ભુલે મ ભુલો મુરખારે હીન્દુઓ, સરેવો તે સારંગપ્રાણુ. ૧૮

ગરબી ઓગણીસમી.

તિથ નવમી આવ્યા ગુરજી આપ, રમે સરવે સારથીરે લોલ. ૧
તે માંહે રમ્યા આપે સુજાણ, કંથી વાણિ ઘણીરે લોલ. ૨
કરયાં પંજેતન પાકનાં વખાણ, ઉપાવણ નુરનીરે લોલ. ૩
જયાં સરજયા કુતુબ તારા નુર, તે પંજેતન પાકનારે લોલ. ૪

તે તો સીતેર હજાર વરસ ઉગમતા સાર, ફરી એમ ઉગતારે લોલ. ૫
તે તારા નબી મહમદ નામ, અલી સીર તાજીયારે લોલ. ૬
જેના હંસ ગલામાં ફાતમા નુર, જબુકે જેમ વીજળીરે લોલ. ૭
તેને બે કાને હુર ઇમામ હસન હુસેન સમાવે તેજમાંરે લોલ. ૮
તેને નુર રચ્યા સાત પાતાલ, રચાવ્યો આસમાનનેરે લોલ. ૯
તેણે અરસ કુરસને કીધા આપ, લોહ કમલ સરજીયારે લોલ. ૧૦
ત્યાં લોહ કલમથી લખ્યા નામ, મુનીવર દેવનારે લોલ. ૧૧
જે સતપંથ ધરમ ધીયાવે જન, લખ્યા તેને ધરીરે લોલ. ૧૨
તારે દસોંદનો માંડયો દેવાકાર, જેણેથી છુટશોરે લોલ. ૧૩
તે તો કાયા કસીને દિજે દાન, દસોંદ શુધ કરીરે લોલ. ૧૪
એતો પ્યારી છે નરજીને આપ કે, જે જન કસાવતારે લોલ. ૧૫
એતો ગુર નરે બતાવી કસણી સાર, મુનીવર તમે કરજોરે લોલ. ૧૬
તો પામશો તમે પેલે પાર કે, અવિચલ રાજીયારે લોલ. ૧૭
એમ બોલ્યા ગુર શમસ પીર કે, સરસે કાજીયારે લોલ. ૧૮

ગરબો વીસમો.

પીર નાચીને કંથે ગીનાનરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧
તમે સમજો તે સતની સાનરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૨
તમે જુઠાસું કીધા આચારરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૩
ગુર કહે છે વારોઇ વારરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૪
તમે ભુલો છો કાંય સહુ સાથરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૫
પીરે આવીને ઝાલ્યો છે હાથરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૬
તમે બોલો તે વેદનું સારરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૭
ભુલી જાઓ તે કાંહે ગેમારરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૮
પીર કરેછે બેલ આજરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૯
તમે ગાફલ થીયા સીયે કાજરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૦
તમે સરેવો તે સતપંથ જનોરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૧
દ્રઢ રાખીને આપણું મનરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૨
તમે મુકો તે ઠાકર દેવરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૩
એવી સમજ રાખો તતખેવરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૪
તમે પાવલે પવીત્ર થાશોરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૫
તો વેહેલા તે વઈકુંઠમાંહે જાશોરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૬
એમ બોલ્યા છે ગુર શમસ પીરરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૭
તમે રાખો રદામાંહે ધીરરે મા, એમ સમજાવીને ગુર કહેછેરે મા. ૧૮

ગરબી એકવીસમી.

સત મારગ સતવંતીયા સાંભળો સરવે જન, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧
તમે ખોજો તે સાર પુરાણની થાશે નીરમલ મન, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૨
આજ ગરણીયે આનંદ વરત્યા કાંયે ભુલો ગેમાર, ગુર શમસ કેછેરે માં. ૩
સતમાર્ગે દેવદેવી મલી રહયા તમે પરખો તે પરખણહાર, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૪
જખ મેગ કીનર તરી ગયા તેત્રીશ કોડ દેવ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૫
તેને દેખે જે મન નીરમલ કરી દોઇ કરમ તતખેવ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૬
પેલાજ હરીચંદ મલી રહયા સત ધરમે પાંડવ વીર, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૭
તેને દેખે જે મન નીર્મલ કરી અને રાખી રદામાંહે ધીર, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૮
તેતો સાચા રખીસર તરી ગયા જેણે રાખ્યો દ્રઢ વીશ્વાસ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૯
તેતો ભરપુર વસી રહ્યા જ્યાં ગત ગંગાનો વાસ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૦
ચોથે પીર સદરદીન જાણુજો તે બાર કરોડ સાથ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૧
તે નીર્મલ મન કરી દેખસે જે ઝાલે અમારો હાથ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૨
છેલ્લી સંધે અનતના સમરથી તેનું પીર હસનશા નામ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૩
તે ગત ગંગામાંહે વ્યાપક રહે રાત દીવસ હોઇ પ્રકાસ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૪
જે આવે સતપંથ ધરમમાંહી તે પામે મુગત દીદારે, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૫
જે કોઇ પુરવ પુને સાચા હશે તે ઓધરશે નરને નાર, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૬
એવી ગરણી ગાય સતગુર તે પાઠ કરી પ્રકાશ, ગુર શમસ કેછેરે મા. ૧૭
જે કોઇ આવશે સતપંથ ધરમમાં તે હોશે હરીના દાસ, ગુર શમસ કેછેરે મા.૧૮

ગરબી બાવીસમી.

ગુર વદીયા દસમી રાત કે, આવીયા ગરબીયેરે લોલ. ૧
તારે નાચે અનત અપાર કે, રંગે સરવે રાચીયારે લોલ. ૨
તારે એક બ્રાહમણ શંકર નામ તે, ગરબી તજી ગયારે લોલ. ૩
તેણે ન જાણ્યો ગુરજીને સાર કે, ચમતકાર છેરે લોલ. ૪
તેનું પુરવ પુન કાચો સાર કે, તેણે મેલ્યો ભરમનેરે લોલ. ૫
તે અસલ કમાઇમાં ઓછો સાર કે, તેં શું જાણે સમરથીરે લોલ. ૬
બીજા સરવે નગરના લોક કે, મલી કરી સાંભળેરે લોલ. ૭
તે સહુ જાણે ગુરજીને સાર કે, કો હે જન દેવતારે લોલ. ૮
બીજા બાંતરીસ પંડીત પડે પુરાણ કે, તેણે સરવે જાણીયારે લોલ. ૯
સહુ મુકી પુરાણને સાંભળે વાણ જે સતગુર મુખે કહેરે લોલ. ૧૦

તે તો સમજ્યા સતના વચન કે, સમંજ રદે ઘરેરે લોલ. ૧૧
સરવે પંડીતનાં સુધર્યા મન કે, બહુ રલીયાત થયારે લોલ. ૧૨
તેણે સમજી તે સગલી પેર કે, ગુરજીના બોલનીરે લોલ. ૧૩
ત્યાં સાત નફેરી વળડે તુર કે, કથણુ ગુરના કથીરે લોલ. ૧૪
ગુરજીના રંગના વળડે ઢોલકે, બહોત વળડીયારે લોલ. ૧૫
ત્યાં થાય બહુ જે જે કાર, દેખે સરવે માનવીરે લોલ. ૧૬
સરવે જન ત્યાં અચરત થાય, સુણે કાન ધરીરે લોલ. ૧૭
ગુર બોલ્યા શમસ પીર કે, સુણો સરવે ચીત દઈરે લોલ. ૧૮

ગરબી તેવીસમી.

ગુર કહે છે મીઠી વાણુ કે સહુ સાંભળતારે. ૧
તમે સમરો તે સારંગ પ્રાણુ કે જીવ રખે ભુલતારે. ૨
તમે સરવે ચીત દઇ સાંભળો કે સહુ નર નારીરે. ૩
એવો સતપંથ ધરમ ધીઆવો કે દુનીયા સારીરે. ૪
તમે વણુજો તે આછેરા વણજ કે વીયાપક રહીનેરે. ૫
રૂડા સતપંથ મારગ ધરમ કે નીજ ગનાન લઇનેરે. ૬
તમે સમજો તે આછેરા મરમ કે પાવલ પીજોરે. ૭
તો છુટશે તમારા સરવે કરમ કે દસોંદ દેજોરે. ૮
તમે કાયા કસી કરી કાઢજો કે સહુ સતપંથી. ૯
એવા રૂડા ધરમ તમે કરજો તો થાવો સમરથીરે. ૧૦
તમે ભુલો મ વારો વાર કે મારગ જાણોરે. ૧૧
અમે આવ્યા છીએ તમારે દવાર તે અમને પીછાણોરે. ૧૨
અમે વાચા તમારી પાલી કે તમે શું કહોછોરે. ૧૩
રહી અનત કરોડી ઓધારિ તેમાં કેમ રહોછોરે. ૧૪
તમે આવો તે અનત માંહે કે ધરમને ધીયાવોરે. ૧૫
તો પામશો તે વઈકુંઠ વાસ જો હુકને કમાવોરે. ૧૬
એમ બોલ્યા છે શમસ પીર કે ચેતીને ચાલોરે. ૧૭
તમે રાખો રૂદામાં ધીર કે દસોંદ આલોરે. ૧૮

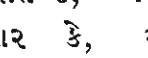
ગરબી ચોવીસમી.

તારે વાગા તે ગીનાનના વાજારે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧
આવી ઉભા તે સરવે રૂખી રાજરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૨
ત્યારે વાજી છે જંત્રી ધરમનીરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૩
છુટી તાલ તે સઘળી કરમનીરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૪
આવી નાચે તે મોટા ભુપાલરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૫
ઉભા છે તે છોડી પઇયાલરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૬
ત્યારે આનંદ અતિ ઘણો થાયરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૭
ત્યારે હુતો જે નગરનો રાયરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૮
તેને ગરબીની થઇ છે જાણરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૯
આવ્યા ગરબીમાં સાર'ગપ્રાણરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૦
રાય ચાલી આવ્યા તેણે ઠાંઇરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૧
સરવે પરધાન તેને સાથરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૨
દીઠી કળા કુદરત ગુરનીરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૩
મલી રઇયત સરવે નગરનીરે મા ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૪
સહુને અચરત અતી ઘણો થાયરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૫
આવી ગુરજીને લાગા છે પાયરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૬
એમ બોલ્યા છે શમસ પીરરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૭
તમે સતપંથ આરાધો વીરરે મા, ખેલ કીધા તે ગુર શમસેરે મા. ૧૮

ગરબી પચીસમી.

જ્યારે આવી છે છેલી રાત કે, મલ્યા સરવે સારથીરે લોલ. ૧
ગુરે કીધા છે ખેલ અપાર કે, મલ્યા સરવે રૂસીરે લોલ. ૨
રાય રઇયત મલ્યા અપાર કે, ગુરજીને પાયે પડયારે લોલ. ૩
એવી ગુર શમસજીને પાસ કે, સહુ વીનતી કરેરે લોલ. ૪
ગુર આપો અમને તમારો ધરમ કે, સરવે એમ કહેરે લોલ. ૫
તો છુટે સરવે અમારા કરમ કે, સતી સતમાંહે રેનેરે લોલ. ૬
તારે બાહમણ સરવે મુકી પુરાણ કે, ગુરજીને પાયે પડયારે લોલ. ૭
કહે ગુર વતાવો તમારા ધરમ કે, એમ સરવે કરગરેરે લોલ. ૮

અમે મુકયો સરવે ઠાઠ કે, તમ સતગુરૂ થકીરે લોલ. ૯
હવે ત્રન વેદથી નહી રહયું કામ કે, કરો તમે સારથીરે લોલ. ૧૦
તમે ગુરજી સાચા મુસલમાન કે, બતાવો દીનનેરે લોલ ૧૧
અમે હિન્દુ મુકી જુઠા દેવ કે, આરાધીયે દીનનેરે લોલ ૧૨
અમે કરસણ આછા વાવીયે સાર કે, તો ફળ પામીયેરે લોલ. ૧૩
તમે આપો અમને તમારો ધરમ, તો રૂદામાહે રાખીયેરે લોલ ૧૪
અમે કુડાં સાસ્ત્ર કાઢયા આય કે, બતાવો કુરઆનનેરે લોલ ૧૫
તમે આલો અમને આછો ધરમ કે, દેખાડી હીસાબનેરે લોલ. ૧૬
ગુરે કીરપા કીધી આપણી સાર કે, બરાહમણ નીમીયારે લોલ ૧૭
ત્યારે અવીચળ વાણી શમસ પીર, ગુરે મુખથી કથીયારે લોલ. ૧૮

ગરબી છવીસમી.

ગુરે ભુલ્યાને મારગ બતાવીયારે લોલ. ૧
સરવે બરાહમણોને ધરમજ આલીયારે લોલ ૨
ત્યારે ધરમ લીયા રાય રાણીયેરે લોલ ૩
સરવે નગરની રઇયત પ્રાણીયેરે લોલ. ૪
જતી જોગીયે તે જોગને છોડીયારે લોલ ૫
રૂદે સત ધરમથી જોડીયારે લોલ ૬
આવી સન્યાસીએ સન્યાસપણા છોડીયારે લોલ. ૭
રૂડા સતપંથ મારગમાંહે આવીયારે લોલ. ૮
ત્યાં વેરાગીયે વેરાગને છોડીયારે લોલ. ૯
ચીત સતપંથ મારગ માંહે જોડીયારે લોલ. ૧૦
સહુ પુજારે પુજાને મેલીયારે લોલ. ૧૧
રંગ ધરમ મારગ માંહે રેલીયારે લોલ. ૧૨
ત્યાં સવાભાર તાગડા તુટીયારે લોલ. ૧૩
રદે સરવેને નુંર આવી ઉઠીયારે લોલ. ૧૪
નાંખી ગરબી સમુદમાંહે સામટીરે લોલ. ૧૫
લીધિ સતપંથ મારગની બોધીઆરે લોલ. ૧૬
ગુર શમસ મહેર કરી બોલીયારે લોલ. ૧૭
કુડા કુફરાનના તાળા સરવે બોલીયારે લોલ. ૧૮

ગરબી સતાવીસમી.

ગુરે કાઢી છે પાવલ હાથે, અમીજલ ભરયારે. ૧
પાવે સહુ સહુને મેલવી સાથે, પીરે મહેર ધરયારે. ૨
સરવે સતપંથે પાવન કીધાં, અમીરસ પાઇનેરે ૩
નરે દીધો છે આપે દીદાર, કાસમ શાહા આવીનેરે ૪
ત્યાં નગર માંહે આનંદ થાય, કે સહુ ઓચરે ગનાનેરે. ૫
મુખી ગતમાં થાપ્યા સાર, આપે છે સરવે દાનરે. ૬
સરવે દાન દસોંદે સુધા, મુનીવર થયારે ૭
ગુરે આપે કરી છે બહુ મહેર, અનત માંહે લાવીયારે ૮
ત્યાં સરવે નગર તણાં, કે સીધ્યાં કાજરે. ૯
તે તો કરશે અમરા પુરી માહે, ભાઇ અવીચલ રાજરે. ૧૦
જે કોઇ જાણી જોઇ ભુલીયા, તે ઠામ ન પાવેરે ૧૧
ભુલી મુગતીથી થયા છે બહાર, તે ઘરો ઘર ભમેરે ૧૨
જેણે લીધો છે સતપંથ ધરમ, કે મુરખ નહી પાલેરે. ૧૩
તેને માથે ચડે છે બહુ કરમ, કે નગર માંહે ઘાલેરે ૧૪
તમે ધરમ આરાધો મોરા ભાઇ, કે પામો પેલે પારરે. ૧૫
હોવે સાચી તમારી કમાઇ, જાશો સરગ દુવારરે. ૧૬
એવિ ગરબી ગાય છે આપે, કે ગુર શમસ પીરરે ૧૭
જાશે મુમન ભાઇયુના પાપ કે, તમે કરજો દીદારરે. ૧૮

ગરબી અઠાવીસમી.

એવી ગરબી સંપુરણ સાર, ગુર શમસ બોલ્યા વીચાર ૧
જે કોઇ સાંભળશે એકહી મન, તેના સહસ્ર ઘણેરા પુન ૨
જે કોઇ ગાય તે નર ને નાર, તે તો પામશે પેલે પાર ૩
જે કોઇ સતપંથકી ગરબી ગાય, તેના પ્રાચત સરવે જાય ૪
એવી ખેલ રમત થઇ છે ભારિ, સતે સાંભળજો નર ને નારી ૫
વાસો વઇકુંઠ તો તમે પામો, સતે ગરબીને જો તમે ગાવો ૬
ગાઇ ગરબી આરાધો ધરમ, તો પાપ છુટે જુગાજુગના કરમ ૭

જે કોઈ સતપંથકી ગરબી સુણીયા, તેના તરે એકોતેર પુરીયા. ૮
જેણે રાખ્યો છે દ્રઢ વીશ્વાસ, તે તો હોસે અલીના દાસ. ૯
જે કોઈ ગાય અલીના દાસ, તે તો પામસે વઈકુંઠ વાસ. ૧૦
જે કોઈ ભણશે થાવર રાત, તે તો થાશે તે અમર જાત. ૧૧
સાચો સીદક રાખો મોરા ભાઇ, તો હોવે સાચી તમારી કમાઇ. ૧૨
રાખો રખીસર રદામાંહે ધીર, એમ બોલ્યાછે ગુર શમસપીર. ૧૩
પીરે કોલ કીધા તેથી આવ્યા, કેવે મારગે કરી સમજાવ્યા. ૧૪
એવો સમજીને ખોવો છો હોંસ, પછે પીરને મ દેજો દોસ. ૧૫
પીરે હરફે હરફે કરી સમજાવ્યા, જેણે સતપંથકુ ચીતમાં લાવ્યા. ૧૬
તે તો ઓધરયા નર ને નાર, પીર શમસ બોલ્યા વીચાર. ૧૭
એવી ગરબી સંપુરણ સાચ, સાચા ગુરજીની સાચી વાચ. ૧૮

ગરબીઓ અઠાવીસમી સંપુર્ણ.

ખુદબો

બિસ્મીલ્લાહ હિર રહેમા નીર રહીમ.

(૧) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો ઈમામે મુબીન = ઈમામે મુબીન
(૨) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો સુલતાને મુબીન = સુલતાને મુબીન
(૩) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો કુરાને મુબીન = કુરાને મુબીન
(૪) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો હકુલ મુબીન = હકુલ મુબીન
(૫) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો સાહેબે ઝમાન = સાહેબે ઝમાન
(૬) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો ખલીફ તુલ રહેમાન = ખલીફતુલ રહેમાન
(૭) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો સરીફ તુલ કુરાન = સરીફતુલ કુરાન
(૮) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો નાતે કુલ કુરાન = નાતે કુલ કુરાન
(૯) અસ્સ લાલો વસ્સ લામો ઈમામે ઝમાન = ઈમામે ઝમાન

શુદ્ધિપત્ર.

		અશુદ્ધ	શુદ્ધ
ગરબી પહેલી	લીટી પહેલી	મુન્નવર	મુનિવર
,,	,,	ળહુ	બહુ
,,	૮ મી	તેતોનો નાચે	તે તો નાચે
ગરબી ૨ જી	લીટી ૨ જી	ભુલા	ભુલો
,,	,, ૫ મી	રહેજા	રહેજો
ગરબી ૩ જી	લીટી ૬ ઠી	સરેવે	સરેચો
,,	,, ૯ મી	જેખે	જેણે
,,	,, ૧૧ મી	ધરૂવતે	ધરૂવને
ગરબી ૪ થી	લીટી ૨ જી	તોથ	તોય
ગરબી ૫ મી	લીટી ૫ મી	કનકે	કાનકે
,,	,, ૧૬ મી	સતસંગ	સતસંગત
,,	,, ૧૭ મી	સરવો	સરેવો
,,	,, ,,	સાહા કરીનેર	સાહને કરીરે
ગરબી ૬ ઠી	લીટી ૧૨ મી	ખળા	ખરો
,,	,, ૧૮ મી	મનજોરે	મળજોરે
ગરબી ૭ મી	લીટી ૨ જી	કીલતાર	કીરતાર
,,	,, ૫ મી	ધમ	ધમણ
,,	,, ૧૨ મી	ગુર વિના આ ઠગ	ગુરૂ વિનાઆ ઠગ
,,	,, ૧૫ મી	વગોણા	વેગળા
,,	,, ૧૬ મી	ઓ	એ તો
ગરબી ૮ મી	લીટી ૨ જી	અમર	અમરત
,,	,, ૪ થી	નિન	નિત
,,	,, ૫ મી	સર	સાર
ગરબી ૯ મી	લીટી ૩ જી	તારે	તરે
ગરબી ૧૦ મી	લીટી ૨ જી	અમર	નર
,,	,, ૮ મી	જાગ	જુગ
,,	,, ૯ મી	વીમનવના	વીસનવના
,,	,, ૧૨ મી	પાડયો પાડયો	પહેલે પડયો
,,	,, ૧૬ મી	બ્રહ્મા	બ્રહ્મા
ગરબી ૧૧ મી	લીટી ૧૦ મી	જુજે સઠલ	જુજે સટણ
ગરબી ૧૨ મી	લીટી ૬ ઠી	બ્રહ્મકુરે	બ્રહ્મકુરે
ગરબી ૧૫ મી	લીટી ૧૮ મી	અરવી	આવી
ગરબી ૧૬ મી	લીટી ૧૫ મી	મારગ તે	મારગ છે
ગરબી ૧૭ મી	લીટી ૧૨ મી	સવવે	સરવે
ગરબી ૧૮ મી	લીટી ૯ મી	ને	તે
,, ૨૭ મી	લીટી ૨ જી	પીર	પીરે
,, ૨૮ મી	,, ૧૫ મી	પીરન	પીરને
,, ,,	,, ૧૬ મી	લાય	લાવ્યા

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ ડોસન -

. મામજી નુરમહંમદ કરેડીયા -

૧૧મ મેઆ ૨૦૧૧.

نُور محمد بیر محمد وثقت محمد جکی نُور محمد

کرڑی یا ے نترا نا

સતવેણી નાની.

:૦:

રચનાર:—સૈયદ ઈમામશાહ

સી (૩૦) હરફી.

રચનાર:—સૈયદ અહમદશાહ

(ગુજરાતીમાં) આવૃતી ૩ જી નકલ ૫૦૦

છાપનાર તથા પ્રગટ કરનાર:

ઇસમાઇલી પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ

ડોંગરી સ્ટ્રીટ, ભીમપુરા,

મુંબઈ, ૯

જુલાઇ] કીંમત ૦—૬—૦ [સને ૧૯૪૪

સાં ક ળી યું.

નંબર	વિષય	પાનું.
૧	સીતારેકી ઉત્પ-તી.	૧
૨	તીન મુરતકી ઉત્પ-તી.	૧
૩	જમીન ઔર આસમાનકી રચના	૨
૪	શકિત રૂપ સંસારકી રચના.	૨
૫	વેદ ઔર અનંત જીવકી રચણી.	૨
૬	સતગુરકા અમર ભેદ	૩
૭	ગુર નરકા જગમે આના	૪
૮	સતગુરકી પહેચાનકા મહીમા ઔર પહેલાજકું દેા મુરતકી પહેચાન	૪
૯	રાજા હરીચંદ્રકું દેા મુરતકી પહેચાન ઔર ઉનકા સત.	૫
૧૦	પાંડવકું દેા મુરતકી પહેચાન ઔર કષ્ટી.	૬
૧૧	શીશ પયગમ્બર.	૭
૧૨	કલજુગકા અથર વેદ ઔર ગુરનરકા જુગમેં રહેના.	૭
૧૩	મુરશીદકા ઔર દીપકકા મીસાલ.	૮
૧૪	મુરશીદકા મહીમા.	૯
૧૫	તકદીર ઔર તદબીર.	૯
૧૬	નબી મહમદકા મહીમા	૧૦
૧૭	પંજતનકા ભેદ.	૧૦
૧૮	લાલી કડીયારીકા પતીવ્રતપણા.	૧૧
૧૯	કડીયારીકા સમજના ઔર બીબી ફાતમાકા જ્ઞાન હેાના.	૧૧
૨૦	સતકા મહીમા	૧૨
૨૧	સી (૩૦) હરફી.	૧૩

સતવેણી નાની.

રચનાર:—સૈયદ ઈમામશાહ

સીતારેકી ઉત્પ-તી.

પહેલા સુરીજન નીરજન હોતા, આદ અંતમાંહે તેજ જ હોતા;
તબ જ તેજ બીંબ ઉપાયા, સાદ શબ્દ સબમાંહે સમાયા;
આદ અંત હોતા અકેલા, તબ તો સતગુર સુરીજનકે ભેલા;
ઈસ ખેલ જે નર કેરા, તબ તો સતગુર ને સિતારા;
નહીં તબ રીત નહીં તબ રાતા, નહીં તબ નામ નહીં તબ જાતા;
પહેલા અપના પીંઢ ઉપાયા, સો તનમાંહેથી નુર નીપાયા;
સોહી નુરકા સતગુર હુઆ, તબ પીછે શીર રચના કીયા;
સારી હીકમત સતગુરને કીતી, ઉપના ફીરસ્તા તબ બાતાં બીતી;
આગે આદમ ફિરસ્તા સાથાં, સો સબ હુએ અપણી જાતા.
રે તુંહી સાચા સાંહીઆ પીચુજી.
આપ નીરંજન ઉપના, અને આપે ઉપાઈ જાતરે;
આપસ માંહેથી ઉપના, સો સતગુર સિતારા સાથરે.

—:o:—

(૨) તીન મુરતકી ઉત્પ-તી.

કેતેક જુગ તો સિતારા રહેયા, ઉશકા ભેદ કીને ન લહેયા;
આપો આપ સીરજણહારા, પાંચે તન શાહાકા સીણગારા;
સીતેર સેહેસ્ત્ર બરસ જો હોઈ, ઉપસે સિતારા અગોચર સોઈ;
તબતો ફિરસ્તા કરતા કામા, ઉસકા કહીએ જબરાઈલ નામા;
તબ તો સતગુર અગોચર હોતે, ઉસહી તેજ માંહે ફિરસ્તે ન પોતે;
પીછે રચના રચી અપાર, પીંઢમાંહે ઉપના સુરીજનહાર;
તબહી રચેઆ બંધુકાર, પાંચે તનકા કીયા વીસતાર;
તીન મુરતકી જુગત અપાર, શકિત સાથે રચ્યા સંસાર;
વેદમાંએ અગોચર ન્યારા, તીસકા યે હુએ સકલ પસારા;
રે તુંહી...
આપસ તન ઉપાએયા, સો તેજ પીંઢજ માયરે;
બ્રહ્મા વિષ્નુ ને રૂદ્ર, શકિત સો તન હોતા ત્યાંયરે. ૨

(૩) જમીન ઔર આશમાનકી રચના.

ધંધુકારકી રચના દેખો, ઐસા સતગુર તમે પાયા વીસેખો;
ધંધુકાર માંહે ધરેયા ધ્યાન, સતગુરને સબ કંધ્યા ગીનાન;
નીરંજન રચના સબહી બાંધી, સતકી દોરી સતગુરને સાંધી;
આપે ખેલ રચનાકા કીના, સતપંથ મારગ સતગુરકું દીના;
પીંડ ભરમંડ રચ્યા આશમાન, સતગુર કંધ્યા તબ અમર ગીનાન;
અપણી માયા અપણે હાથું લીતી, મુગત બાતા સતગુરકું દીતી;

રે તુંહી...

એતી રચના સો આપે રચી, તબ રચ્યા જમીન આશમાનરે;
સતપંથ દીના સતગુરકું, તબ કંધ્યા અમર ગીનાનરે. (૩)

(૪) શકિત રૂપ સંસારકી રચના.

આદ પુરસકા એહીજ ખેલા, તીન દેવ એક મુરત ભેલા;
સતગુર માંહે રહેયા અકેલા, નીત ઉઠ કરે હરસું મેલા;
ચોથી માયા માંહે બાંધી અનેરી, તીસથી રચના સબ માયા ઘેરી;
અહુંકારથી જો શબ્દ ઉપાયા, સોહી શબ્દ સતગુરકું ફરમાયા;
તીસથી અમર ભેદ જો કીના, થાપ્યા સતગુર તીસકું દીના;
ધંધુકાર માંહે ખેલ જો રચ્યા, તીસથી શકિત જો રચી માયા;
તીન મુરતથી અલગા રહ્યા, સોઈ ભેદ સતગુરને લહ્યા;
છેલ્લા તેજ સો ધંધુકારા, જીસ માંહે પરગટ હુઆ કીલતારા;
અનંત ધ્યાનસું ઉપના સંસારા, આપે કીના દેહી પીંડ વીસતારા.

રે તુંહી...

આદ નીરંજન પરગટ હુએ, તબ થા તેજ ધંધુકારરે;
તીન દેવ તો પરગટ કીએ, અને શકિત રૂપ રચ્યા સંસારરે.(૪)

(૫) વેદ ઔર અનંત જીવકી રચણી.

જબ જા સુરીજન પરગટ હુએ, તીન દેવ તો નીલવટ કીએ;
તબ જા આપણી બાંધી કાયા, તબજા શકિતકું દીની માયા;
અનંત રૂપે રચ્યા સંસારા, તીન મુરતકું ભેદ દીના સારા;
આપે રચ્યા ભેદ અપારા, અનંત જીવ સીરજ્યા વીસતારા;
આપે રહ્યા સબથી ન્યારા, તીસકા કોઇ ન પાવે પારા;
સબકું આપે સીરજણહારા, ઉસકે ખેલકા અંત ન પારા;

પહેલા સતગુરને વાણી ભાંખી, ચારેહી વેદમાંહે કીની સાંખી;
વીષ્નું આપણે તોલે કીના, અમર ભેદ સતગુરકું દીના;
રૂદ્રકું લે અલગા રાખ્યા, તીસકી વેદ માંહે દેવે સાંખા;
દેખો નીરંજન શ્રેષ્ટી રચાઇ, દ્રષ્ટિ કામે રચના ઉપાઈ;
પહેલે કલપ કીયા વીસતારા, અનત જીવ સીરજ્યા અપારા;
તીન મુરતકું ભેદ જો કહેયા, આપે નીરંજન એકલા રહેયા;
સતપંથ તબકા રચાયા, અપને જીવુંકું મારગ લાયા,
પેહેલે સતકા મારગ કીના, દુજે મારગ સબ લોક જો ભીના;
તીજે મારગમે સબ સંસારા, તીસ માંહે જીવ અનંત અપારા;
તીન મારગ આદ ચલાયા, સતકા મારગ સતગુરસું પાયા;
પહેલા તીન જો સીરજ્યા ટોલા, તીસ માંહે સતગુર પરગટ બોલા;
એક લોક કીયે પરમાણ, દુસરે લોક દુરીજન જાણ;
ત્યાં સતગુરને વચન જો દીના, તીસ કારણ જીવ અપણા કર લીના;

રે તુંહી...

આદ અંતકી પ્રિતસું અને સતગુર મીલ્યા આજરે,
સતગુરકું રિખીસર ભેટીયા, જબ વચન દીયા માહારાજરે. (૫)

———:o:———

(૬) સતગુરકા અમર ભેદ:

કેતેક જીવ અમર ઉપને, અનંત જીવ દુન્યા માંહે સમાને;
પરગટ વેદસું હુઆ વીસતારા, આપે રહ્યા સબથી ન્યારા;
જબ મેગ તબ મારગ પોતે, દીના વચન તબ પાસજ હોતે;
પહેલે સુરીજન સતગુરસું કહેયા, અમર ભેદ તબ જ લહેયા;
રીખીસર જીવુંકું પરગટ કહેયા, અનંત માયા આદ ઉપાયા;
તીસ માંહે સતકી વાટ ચલાઈ, અપને જીવુકું આન બતાઇ;
સતગુર રીખીસરકું દીયા દીખાઈ, રીખીસર કારણે ભેદ જો કીના;
તબ ઘર સતકા પાંઉજ દીતા, અમર ભેદ માંહે અમર બાતા;
બ્રહ્મા વિષ્નું ઉપના દોએ જાતા, તીસકું ભેટે તો અમર હોતા;
તીસ બીના મુગત ન પામે કોઈ, સોહી મુરતકું જપો જોઇ;
તીસ મુરતકી પાવલ હોઈ, સોહી કલમાંહે જપો જોઇ;
અનેક મુરત અનેરી હોઇ, તીસ માંહે ઉપની જાતા દોઇ;
સોહી કળ માંહે હુય વીસતારા, વેદ માંહે ઉપજે વંશજો સારા;
દોએ મુરતકી એહી નીશાની, અનંત વેદસું પરગટ છાની;
સોહી મુરતકી પાવળ સાચી, અવર હુએ સો મુરત કાચી;
સોહી સતગુરૂ જુગ માંએ આયા, બ્રહ્મા વિષ્નવ સાથે પરગટ પાયા;

રે તુંહી...

સતગુર દીવો હાથ માંહે, તબ પરગટ સુજે ભેદરે;
જો જાણો અમર હોઇએ, તો ખોજો જુગકા વેદરે.

(૭) ગુરનરકા જગમે આના.

દોએ વચન તો હરીએ ભાખ્યા, સોહી સતગુરકું પરગટ દાખ્યા;
અહુંકારને યેહી ફરમાના, સતપંથ માંહે સતગુરસું જાના;
વિષ્નવકું લે સાથ જો દીના, સતગુરકું લે હરીયે અપના કીના;
દોએ મુરત તો જગ માંહે આયા, સોહી રીખીસર તમકું પાયા;
સાતમેં સરગે હુઈ વાધાઈ, તમ કારણ શાહા બેહેશત નીપાઈ,
દોએ પુરસકા કોલજ કીના, કોલકા ભેદ રીખીસરકું દીના;
શ્રેષ્ટી માંએ જો પરગટ આએ, અનંત જીવ અમરાપુરી જાએ;
એહી ભેદ જીને નહીં જાણા, આદ અંત સો નરગ સમાણા;
સતકે મારગ માંહે જો સત ભાખ્યા, સતકે જીવ તીનકું આખ્યા;
વઈસિ બીના મુગત ન હોઈ, અનંત મારગ તમે દેખો જોઈ;
વેદ માંહે વઈસિ આયા, દોએ પુરસ માંહે પરગટ કહેઆ;
અનંત ભેદ તીસ માંહે કહીએ, અનંત ચલત્ર પરગટ લહીએ;
ભેદ કેરા કોઇ મરમ ન પાવે, અનંત રૂપે જીવ આવે જાવે;
અવર પાત્ર બુજે સારા, સોહી જાણો ધરમ દ્વારા;
એસા ખેલ સતપંથ માંહે જાનો, સોહી મુરતકું દેખ પીછાનો;
ચલત્ર દેખો ને પરમાનો, ઉનસે મુકિત જો પુરી માનો;
ઉસકે બીના ન પાવે કોઇ, દોએ પુરસ તો ગુર નર સોઇ,

રે તુંહી

આદ વેદ માંહે પરવર્યા, સો પરગટ હુઆ વઈસરે;
દોએ મુરત તો ન્યારા રહ્યા, અવર સરવે વંસરે.

(૮) સતગુરકી પહેચાનકા મહીમા ઔર પહેલાજકું દો મુરતકી પહેચાન.

દેખો લોકા સુરીજન આયા, સતગુર મીલ્યા તો પરગટ પાયા;
એતો કરણી પુર્વકી કહીએ, મીંદર બેઠે દો મુરત લહીએ;
દોએ મુરતકા તો એહી ભેદ, પરગટ રહેવે અગોચર વેદ,

ઐસા મુરીજન સુખસું પાઇએ, ઉસકું છોડ અવર કીયું ધ્યાઇએ;
પ્રથમ પહેલાજ આપ કસાયા, ઉને સબ છોડી ખોટી માયા;
ખરા ખોટા ઉને ઈયું કર જાના, દોએ મુરતકા ઉને ભેદ પીછાના;
અવર કેતે ઉસ કેરે લાગા, કરમે ખોટા સો અધવીચ ભાગા;
બાકી મુરિશદ બોહોતજ હોઈ, મુરત બાજ ન પોતા કોઈ;
કેતેક રાજા રાહા સબ જીતે, ભેદ ન જાણ્યા તીસે દોજક દીતે;
સતકી નાવ સતપંથ માંહે કહીએ, ઉસ બીના પાર કબહુ ન લહીએ;
સતકી નાવ માંહે જો જા બયઠા, ઉતરી ગયા સો મંદિરે પયઠા;
જે કોઈ હોતે મનકે કુરે, નાવસેંથી અધ વીચ બુરે;
રે તુંહી...
સાચી નાવજ સતકી, માંહે સાચા ભરીયે ભારરે;
ખેવણહારા સતગુર મીલે, તો સતસું ઉતરીયે પારરે.(૮)

(૯) રાજા હરીશ્ચંદ્રકું દેા મુરતકી પહેચાન ઔર ઉનકા સત.

ઇસ દુન્યાસે હરીશ્ચંદ્ર હારે, કેતેક જીવ ઉને પરગટ તારે;
પરગટ રાજ ઉને સબ છોડે, નારી વચને મુખ ન મોડે;
ઉનકે મંદર હોતી રાણી, સુનીયેા લોકા સતકી કહાણી;
ઉન સતીએ સત કમાયા, દોએ મુરતકા ઉને ભેદ જો પાયા;
સત કેરા ઉને પહેરેયા સોહાગા. સતસું ચાલી જીયું સુખ કેરે ધાગા;
સીસ ઉતારી જો ખેલ ખેલા, તો જા હોવે પ્રેમકા મેલા;
આધી રેહેણી જબ પુરી હોવે, દુનિયા લોક સબ સોવે;
રેહેન અંધેરી વીજલી ચમકે, પાંઉ નેવર કેસા જમકે;
જાઈ પરેાલે કરે પુકાર, સતસું ઉઘડ્યા આપ દ્વાર;
સાહેર ઉતરી જાવે પાર, ઉસકે સાથે સીરજણહાર;
ધરમ દ્વારે જાઇ નામે સીસ, સતકે ભાઈ દેવે આશીશ,
અધ વરોધી કરે નીશાની, સતકે જગનકી એહી કહાણી;
એહી ભેદ જાહેર બુજ્યા, તબ જા સત સો પુરા સુજ્યા;
તબ જા કસ બોહોત જો ચડ્યા, રૂહે રૂહે તીસ દુખડા જડ્યા;
યહાંકી દુનિયા સબ બોટી જોઈ, તબ જા રાજા વઈકુંઠ હોઈ;
રે તુંહી...
ગુરનરસું ઈયું બેલીયે, સતકે નાવ બયઠરે;
ઉતરી જાવે સુખસું, સો મન્દિર જાઈ પયઠરે. (૯)

(૧૦) પાડવકું દેા મુરતકી પહેચાન ઔર કષ્ટી.

સતકેરા દેખેા સેાહાગા, ભાગ હીણા સબ છેાડી ભાગા;
ઇસ જગ માંહે મીંત જો મેરા, મેરે કારણ જો ખાવે ફેરા;
પાંડવ દેખેા જુગ માંહે આયે, જબ મે હુઆ તબ તુરત જો પાયે;
ઉનકે કારણ મેં લીયા અવતારા, મેરે કારણ ઉને સુખ છેાડયા સારા;
મેરે કારણે ઉને દુઃખ જો લેાણીયા, દુનિયા સુખ જો સબહી છેાડયા;
ઘર ઘર ફીર્યા સેા મેરે કાજ, દુનિયા માંહે ન રાખી લાજ;
દેાએ મુરતકા ઉને ભેદ જો પાયા, તબ જા મુરીજન ઉન ઘર આયા;
દુનિયા લેાક માંહે હુએ ખુવારા, કબહી ન છેાડયા ઉને સીરજનહારા;
સતમાંહે શરીર આપ ગલાયા, ઉનકું મુરશીદને રાહા બતાયા;
મુરશીદ વચને દેહી જલાઈ, સંતેાખ આસણમેં પ્રેમ ખેલાઈ;
રેહેણી રેહેવે તેા હુઆ મેલા, નર નારી સબ એક પંથ ખેલા;
સતપંથકું ઉને સુચ્ચા કરી જાના, દુનીઆકા રાજ કુછુ ન માના;
પ્રેમસું પુરા તેા સીક્યા કાજ, દેાએ મુરતને રાખી લાજ;
રે તુંહી...
દેહી જલાઈ સતસું, અને હેમ ગલાએ હાડરે;
દુનિયા રણકું જીતકર, પડી દઇત ઘર હાંણુરે. (૧૦)

(૧૧)

દઇત જીતે તીસ યેહી કામા, પહેલા છેાડે જો અપણા ઠામા;
દેાનું ભેદ જો મુજકું દેવે, દાસી હેા કર મુજ ઘર રહેવે;
દુનિયા ગીરભ જો છેાડે સારા, લેાક લાજસું રહે ન્યારા;
આવે મુજ ઘર રેહેણી માંએે, દુનિયા લેાક ઉસે માને નાંએે;
આપસ જેસા ઉસકું જાને, જુઠા કહેવે લેાક સંસારા;
સતે પુરા સેા મુજકું પ્યારા, તેા જા જીતે એહી મએેદાન;
સરણું માંહે દેવે નીશાન, દાણવ જીતે દુનિયા સારી;
જીસકું હેાતી શાહા પીરકી યારી, સતીયે સત પુરા કમાવા;
પયગમ્બર હુએે સેા એહી ભાવા, હરી વંશ માંહે ઉને ધર્યા અવતારા;
ચારેહી વેદ માંહે નીકસે પારા, પાત્ર હેાએે સેા પુજે સારા;
ઉનકે સીર સબ બીતી બાતા, જુગમેં ઉપજે શાહાકી વાતા;
વએે દુનિયા માંહે આસણ કીના, સત માંહે જીવ અપના કર લીના;
રે તુંહી...
હરી વંશ માંહે આય કર, અને કીની દઇતસું રાડરે;
જુગ માંહે રૂપ છુપાએે કર, પીછે જીવ અપના લીના કાઢરે.(૧૧)

(૧૨) શીશ પયગમ્બર.

શીશ પયગમ્બર વંશમેં આયા, અથર-વેદ માંહે ચોક પુરાયા,
તીન વેદકી પલટી કાયા, અથર વેદકી રચી માયા;
શીશ માંહે તીસ પીંઢ નીપાયા, હરી પત તીસે નામ ધરાયા;
જંગલ માંહે ઉને ધરેઆ ધ્યાન, સતસું સુરીજન ઉને પીછાન;
લીતી ફકીરી સબુરી સાથાં, ગીરભ ન કીના ઉને અપણી જાતાં;
દુનિયા માંહે પરબોધ જો કીના, સતકા મુરશિદ ઉનસું ભીના,
અપને સત કારણે દીન ચલાયા, અપને જીવુંકા ભેદ બતાયા;
કેતેક બરસ જંગલ લીના, દાણવ લોકોને કેરે કીના,
સોહી પયગમ્બર જુગ માંહે આએ, સતકા મારગ આન દીખલાએ;
સુરીજન અપનેસું નેહડા કીના; ભુલે ઉનકું દોજક દીના;
બુજે લોકા સતકી ગાલી, પ્રેમસું પોહોચો સતસું હાલી;
રે તુંહી...

જબ આદ અહુંકાર થા, તબ થા સતકા સાદરે;
સંતોષ સત જબ દોનું મીલે, તબ માંહેથી ઉપના નાદરે. (૧૨)

(૧૩) કલજુગ અથર વેદ ઓર ગુરનરકા જુગમે રહેના.

અથર વેદ કલજુગ માંહે રચીયા, સત સંતોષ નેહડા કીયા;
રેહેણીકે ઘર વાસા દીયા, સત સબુરીકા દેખો ઢંગા;
ઉપજે આપકું તો પાવે રંગા, અનત કરમ વેદ માંહે કીયે;
અપને જીવુંકું નેહડે લીયે, થોડા સત યહાં પોહોતજ પાયા;
માંહે ઉપજે અગોચર આપા, મુરશીદ લેકર પરગટ બતાવે;
ગુર નરકું જો એક કરી ધ્યાવે, સામ હોય સે જાણો સારા;
ઉનબી ભેજયા સીરજણહારા, સતપંથ માંહે અદલ જો કીના;
અપને જીવુંકું નેહડા દીના, અપને હાથું જો દાણવ મારેઆ;
સત કે લોક ઉનકું તારેઆ, નર કે આસણ બયઠા આપ;
મુરશીદ લોકું કે જાલે પાપ, સામે સતસું જો નેહડા કીના;
અપણા સુરીજન સીર પર લીના, અપણી જાતે ઉને ગીરભ ન કીના;
સીર પર સુરીજન અપણા લીના, સામે સલવાત જો કીની આપ;
જુગ માંહે હુઈ સો અપણી છાપ, દાણવ લોકું કે સીર કીની ઘાત;
ઉનબી સુરીજન રાખ્યા સાથ, સતકી તેગ જો લીની હાથ.
રે તુંહી...

સામે સલવાત આન કર, તેગ જો લીની હાથરે;
સત જો કીના પરગડા, તબ સુરીજન રાખેઆ સાથરે. (૧૩)

(૧૪)

ગુરનર મુરત જુગ માંહે આયા, ગાફલ લોકાકું દેખે બતાયા,
પરગટ આખે અગોચર આપ, અગોચર રેહેવે પરગટ જાપ;
અપને જીવું કું સાથ જો રાખ્યા, સતકે મુરશીદ ઉને નેહડા દાખ્યા;
દેખે બાતાં જુગ માંખે કીતી, ઉન સીર એસી બાતાં બીતી;
મલેક ઉપને મુલક જો લીના, ગાફલ હોતે સો મુરશીદ કીના;
સતપંથ દેકર સત બતાયા, વગશ માંહે આપ ઉપાયા;
કર માંડે પકડે ધનક ને બાણ, જાહેર કીના મુલક મયદાન;
અઢારે લાખ સબ આલમ આયા, સબ સીર બાણ તેગ ફીરાયા;
અથર વેદકા પડે હાકારા, રાજા મુલક કંપે જુગ સારા;
ચાંદ સુરજકું નેહડે રાખે, માલક ઝાંમે સું રહેવે જાખે;
ઉનબી સુરીજન અપણા લીના, સીર પર શાહાસું નેહડા લીના;
સતકી વાટ પરગ ચલાઈ, અપણે જીવું કું બેાલ દીખાઇ;
કેતક કરમ વેદ માંડે કીના, કેતક મીંતર પરગટ લીના;
કેતેક જાપ જુગ માંહે જપાખે, સતકે લોકું કું પરગટ પાખે;
સાચી વાટ માલક કીના, અવર વાટ દુરીજન લીના;
વેદ મંત્ર કે આસણ માંહે, કાંઢી કીની પરગટ તાંહે;
ઇસ કાંઢીકા ભેદ જો ન્યારા, બુજ ચલે સો ઉતરે પારા;
કેતેક લોક સો ભેદ ન પાયા, તબ ઉનકી મોરી કાયા;
દુનિયા ભાવે જીને ભેદ જો લાયા, ઓચરે મુખસું રૂપ ફેરાયા;
સતપંથ માંહે ભેદ પુરા છોડયા, સતકે મુરશીદ ઉને મુખ ન મોડયા;

રે તુંહી...

આદ અંત હરી વંશ હય, ઉપને દેખે અવતારરે;
પરગટ કાંઢી દીખાખે કર, ભુલાખે સબ સંસારરે. (૧૪)

---

(૧૫) મુરશીદ ઔર દીપકકા મિસાલ.

બીસમીલ્લાહકા ભેદ જો ન્યારા, તીસ માંહે છુપ્યા પરગટ કિલતારા;
સુરીજન તે માંહે પરગટ જાનો, છાના નહીં સો પરગટ માનો,
પરગટ દેખો એ આખે રૂપ, અગોચર રહેયા આપ સરૂપ;
મુરશીદ કીના તો બેાલ દીખાયા, પ્રેમ માંહે ઉને બેાલ બતાયા;
તબ જા બુંદ પુરી ઉપની, હર્ઇડા માંહે ઉપની જપની;
સતગુર પાખે તો હુઆ અજવાલા, દીપક દીયા સો પરગટ ટાણા;
તબ જા દુનીયાસે અલગા રહેખ્યા, મરણ જીવનકા ભેદ જો લહેખ્યા,
ઉનકું બાટા કોન દીખાવે, સબ સરગુમેં આવે જાવે;
પ્રેમ અખર સો કેસે ભેદ, સબ બલાખેાંકા મુળ જો છેદ;
હાથું દીપક સબ જુગ અજવાલા, સારે જુગકું બાહેર ટાલા;

રે તુંહી...

અક્ષર એક જો પ્રેમકા, સો મુરશીદ દીયા બતાયરે;
ચૌદ લોક માંયે દીપક ભયા, સો સબ માંહે દેાડયા જાયરે. (૧૫)

(૧૪) મુરશીદકા મહીમા.

આગે અક્ષર દેાએ જો કીના, ઉન માંહે તીન લોક જો દીના,
તબ પીછે ફેર રચના કીતી, કુંચી આપને હાથું લીતી,
આપેા આપ મુરશીદ કીના, કુંચી ભેદ લે ઉસકું દીના,
સતગુર ઉનકા ધર્યા નામ, આપ રેહેણી માંએ કીયા મુકામ,
સરવે જીવ કારણ કીના, આદ નીરંજન રૂપજ લીના;
સતગુરને તબ ખેાલ બતાયા, સબકે પહેલે દેા અક્ષર આયા;
અનત ભેદ તીસ પીછે કીના, આપને મુરશીદકું હાથું દીના;
દેખેા લેાકા આપે કીલતાર, ઉનેબી મુરશીદ પર કીના પ્યાર;
સારા ભેદ સેા મુરશીદ બતાવે, અમર કુંચી લે જુગ માંહે આવે;
પહેલા મુરીજન મુરશીદ કીના, કુદરતી ભેદ સબ ઉનકું દીના;
મુરીજન અપની ભાવે માયા, તબજા મુરશીદ ભીતર આયા;
આવણ જાવણકી દેાએ બાટાં, સેા સબ દીની મુરશીદકે હાથાં;
નીપજ ઉનકું નીમદજ કહીએ, એ સબ મુરીજન હાથું લઈએ;

રે તુંહી...

આપે મુરીજન આપસું, મુરશીદ કીના જોયરે;
તીનું બાતા હાલ કર, સંતેાષ સબકુછ ઉપમાં હેાયરે. (૧૬)

—:o:—

(૧૫) તકદીર ઔર તદબીર.

બંદા સિરજ્યા ઉસકી નીશાની, સબસું પહેલી હુઈ પેશાની;
તબ પીછે શરીર જો કીના, ભલા બુરા ઉસ ભીતર દીના;
મુરીજન રચના સબ કીની આએ, પેશાની માંહે સબ લીખ્યા જાએ;
પેશાની માંહે અક્ષર જો તીન, સારે ભવકા માંહે મરમ જો કીન;
લીખણહારેકા તીલ ન વાંક, હુકમું જાકર પડયા આંક;
કેાઈ કીસકું દેાશ જો દેવે, ઈસ બાતકા કેાઇ મરમ ન લેવે;
દુઃખ સુખ આપ કરમું માંહે, લીખ્યા હેાવે સેાહી થાએ;
અમર હેાણા જો લીખ્યા હેાતા, તેા સુખ છેાડ દુઃખ કેાઇ ન લેતા;
અમર હેાણા જો લીખ્યા હેાઈ, સેહેજે સુખડા છેાડે સેાઈ;
જીવરે કેરા દેાએ મુકામ, ઇસકા દુજા નહીરે હામ;
ત્રીજે હામ માંએ આવે જાવે, બંદગીસું જાકર બંદા કીલાવે;

દાએ મુરતકા ભેદ જે લેવે, કસેઆ નામ ન પાડો કોઇ;
માયા કીસકી ન અપની હોઇ, એક મકાન સુખકા કહીએ;
દુજા મકાન દુઃખ પુરા લહીયે, ત્રીજા મકાન દુનીઆકા કહીયે;
કસેઆ મસેઆ લેપન રહીયે, એ સબ છોડો તો સુખડા લઇયે;
રે તુંહી...
દુનીયામાંએ દાડયા બેાહોત કર, અને બેાહોત કીલાયા મીરશે,
સુખ મકાને ન પહેાચીયા, અમર દુઃખ રહીયા શરીરશે. (૧૭)

(૧૬) નબી મહમદકા મહીમા.

દેખેા લેાકાં એ પરગટ ભેદા, પહેલા દીન સબ નબીયે દેખા;
દીન માંયે ગુર બ્રહ્માજી આયા, આખર જમાનેકા નબી કીલાયા;
એહી જમાના હદકા કહીયે, ઉસ માંહે તેગ સતકી લહીયે;
અનત જમાના શાહા આગુ બીતે, અનત મુરશીદ અપણા કર લીતે;
સબ જમાને માંહે એહદ જે કહીયે, એહી જમાને માંહે એહદ જે લહીએ;
જીસ માંહે સુરીજન આયા આપ, સબ શરીર માંહે ઉપના પાપ;
પાપજ કેરા શરીર જે કહીયે, ઇસ માંહે બેાહોત ગુણ જે લહીયે;
ઇસ જમાનેથી સબ કેાઈ હારે, પુરે થે સેા ઇસ માંહે તારે;
કેતે નબી દીન છોડ કર બયઠા, કેતેક નબી ઇસ દીન માહે પયઠા;
દીન માંહે પયઠા ઉસે નબુવત હેાઇ, બેહેશતકી બાટ નબી મહમદ જોઇ;
નબી મહમદ સબકે તાજ, સેાહી નબીજી આયા આજ;
ઇસ જમાનેકા સીરા કાજ, અથર વેદ માંહે દીન રેાશન આજ;
પરગટ કીયા જે અપના હામ, દીન કેરા તેા સત હય નામ;
ઇસ દીનકા હુએ સાચા કામા, સતકે મુરશીદ ઉને પાયા હામા.
રે તુંહી...
એહી જમાના હદકા, જીસ માંહે બનાઇ બાકરે;
સબ કુછ ઉપના ઇસથી, સેા પહેલા પંજતન પાકરે. (૧૮)

(૧૭) પંજતનકા ભેદ.

પંજતન પાક કા ભેદ પીછાનેા, પાંચેહી તન સેા એક તન જાણેા;
આદ બ્રહ્માકા એહી ભેદ, હુવે નબી મહમદ દીન દીખાયા;
આદ શકિત સેા તન હેાઇ, એ તન ફાતમા જાણેા સેાઇ;
વીશનવ તન માંહે જેતે હેાઇ, હુસન, હુસેન એ તન દેાઇ;
આગે નિરંજન લીયા અવતારા, આદ અલી સેા તન સારા;

આદ જાત ને આદ ભાત, ઇસ માંહે ન મીલતી દુજી જાત;
જાત ભાત ન બુજો કોઇ, એ તન પાંચે એક તન હોઇ;
પાંચેહી તનકા યેહી નેડા, જો કોઇ હોયે ધનુકે કેડા;
જીને વૈકુંઠકા કીના ચાવા, સો એ તન પીછે કેરે ધાવા;
આદ અલી સો અનંત અપારા, પાંચે તન માંહે લીયા અવતારા;
પાંચેહી તનકા ભેદ જો પાવે, વૈકુંઠ માંહે તો સોહી જાવે;
નબી મહમદ જીનકા નામ, સો સબ જીવુંકા કરશે કામ.

રે તુંહી...

પાંચેહા તન તો એક હય, અને સો આદ ઓર અંતરે;
દુરીજન સંગતે જે મીલીયા, તીસથી બીછડ્યા ચીંતરે;(૧૯)

(૧૮) લાલી કઠીયારીકા પતીવૃતપણા.

સતી સો સબસું બડી કીલાવે, ઉનકે ઘર સો કસણી આવે;
બીબી કહીંએ ફાતમા જેસી, ફરજંદ કીલાવે નબી ઘર જેસી;
નાર કીલાવે અલી ઘર તેસી, અલી પુરખ પર પ્યાર ન કીના;
તબજા આવા ઉપદેશ જો દીના, લાલી કઠીયારીકા ઘર બતાયા;
સતીયે વચન સીર પર ચડાયા, દુજે દીવસ ઉન ઘર આયા;
દસ્ત દેહી દુવારે રહીયા, તબ કઠીયારી ઘરમેંસું આયા;
આવી દરવાજે ડોરજ રહીયા, તબ બીબીને બાત જો કહીયા;
ખોલો દરવાજા મયે અંદર આઉં, કહે કઠીયારી મે બલીહારી જાઉં;
સુનો સાહેબ વચન જો મેરા, ગયા હયે જંગલ સો ગુલામ તેરા;
મરદ હમારા ગયા જંગલ માંહી, ઉસકા હુકમ સો મુજકું નાંહી;
કયું દરવાજા બીન હુકમેં ખોલું, એસા વચન બે અદબ જો બોલું;
કહે બીબી તુમ પુછીયો આજ રાત, મેં આઉંગી સવારે હોવે પ્રભાત;

રે તુંહી...

ફીર કર બીબી આયેં હુયેં, અપને ઘર દ્વારરે;
રયન રહી પસતાવમાં, કબ હોવે સવારરે. (૨૦)

(૧૯) કઠીયારીકા સમજના ઓર બીબી ફાતમાકો જ્ઞાન હોના.

તબ રેન સારી નીંદ ન આવે, હોવે પ્રભાત સતી ઘર જાવે;
તબ કઠીયારીને આદર દીના, સતીએ વચન સીર પર લીના;
વન સો આજ દીન કીલાવે, સાહેબ મેરે ઘર ચલકર આવે;
તબ કઠીયારી આધીન હુઇ, તોબા ખેંચે ને આરી રેઇ;

બીબી બોલે સુન બાત હમેરી, હમકું જપણી રહી હય તેરી;
બીબી કહે તું કેસી કરે કમાઈ, હમકું બાવાને તુજે બતલાઈ;
તુમારી કસણી કહોને મુજકું, હમ યે બાતા પુછું તુજકું;
કહે કઠીયારી સુનો સાહેબ મેરા, તુમારી શફાયતસે હમ છુટે ફેરા;
નબી મહમદકી હમ સેવા કરું, રાત દીવસ ધ્યાન ઉનકા ધરું;
નીત ઉઠ પાંઉ સો ઉનકે પડું, હમ જાનું જો નબી હમેરા;
અપને પુરખથી નહી કોઈ બડેરા, હમ પર શફાયત કરે સો બાવા તેરા;
કહે કઠીયારી સુનો સાહેબ મેરા, તુમ ઘર મરદ સો ખુદા હમેરા;
ખુદા રસુલકી બાતા આખું, તીસરા ધણી મેં મેરા રાખું;
સુનો બીબી એ કસણી મેરી, ઇસ કસણીથી દુજી નહી ભલેરી;

રે તુંહી...

કઠીયારીને બોહોત સમજાયા, ઔર બોહોત હુઈ આધીનરે;
તબ બીબીકું યકીન હુઆ, તબ બીબીકું હુવા જ્ઞાનરે.(૨૧)

(૨૦) સતકા મહીમા

સતી સો જુગ માંહે બોહોત કીલાવે, સત બીના કોઈ પાર ન પાવે;
જે કોઇ પાયા સત માંહે હામ, સત બીના અવર ન આવે કામ;
સતમું પુરા સો તેનું અંધા, ઉસકે ઘટ માંહે પુરા ચંદા;
સતમું સુજે સીને જ્ઞાન; સતમું થંભ્યા જમીન આસમાન;
સતમું પાઈએ સીરજણહારા, સતમું જડ્યા નવ લાખ તારા;
જીસ માંહે સત સો અંધા ન હોય, સત બીના અંધા પુરા સોય;
સતકે લોકા સોહી જાણ, સત માંહે જલે પાંચહી બાણ;
સતકે મુરશીદ સત માંહે સાંધે, ચોદ તબક સતમું બાંધે;
સતીયું કેરા એહી કામ, સત બીના કોઈ ન આવે હામ;
આગે મુરશીદ બોહોત કીલાવે, સત બીના કોઈ હામ ન પાવે;
સૈયદ ઇમામશાહા સતહી બતાવે, સાચે મોમનકું હાથું આવે;

રે તુંહી...

સાચી વાટ સો સતકી, અને સાચા સતગુર એહરે;
જે કોઇ સમુદ્ર તરી ગયા સતમું, સો તરકર પાયા છેહરે. (૨૨)

સી (૩૦) હરફી.

રચનાર:—સૈયદ અહમદશાહ.

બ્રહ્મ સોહંગ સંત ચીત આનંદ, મરમ ઓહંગ જીત તીત ભયેનંદ;
અલખ અપાર સો અગમ અગોચર, સોઈ અલ્લાહુ આપોહી ભીતર;
અલખ નિરંજન નામ ધરાયા, ઓહંગ શબ્દ સો આપ કરાયા;
ચિદ શકિતકું પયદા કીતા, ઓહંગ અંગ સો આનંદ દીતા;
કુદરત ઉનકી કોઈ પાર ન પાવે, અનત રચના સો આપ દીખાવે;
ઓહંગ નીરંજન એક વૃક્ષજ કીતા, ઉનકું ડાલી દોએ જો દીતા;
એક નુર મહમદ મુસતફા, દુજા નુર અલી મુરતઝા;
માઈ ફાતમા બી ઉનકે ભેલે, હસન હુસેન ઉસ નુર માંહે ખેલે;
એસા ઓહંગ આપે સમરથ, સરવે વ્યયાપક બુજે જીત તીત;
સતગુર સાહેબકા શરણા લીજે, ઓહંગ આપસકું સાબત કીજે;

રે તુંહી...

ઓહંગકાર અપાર ભજ, અને તજ અભીમાન કલેશરે;
ત્રીસો (૩૦) અક્ષર કાન ધર, એહી બડા ઉપદેશરે. (૧)

(૧-અલીફ) એક અવનાશી દેવ, આપ ગત અપરમ અપાર અભેવ;
તાં જીવ ધર તું ધ્યાન હજુર, સોઈ સબ ઠોર રહા ભરપુર;
(૨-બે)બીન જીભીયા સમરણ કરે, મનસું લે ઉનકી ધુનજ ધરે;
પુરણ બ્રહ્મ જહાં તહાં આપ, તે અજપાકા કીજે જાપ;
(૩-તે)તીત વસત સહેજ કર લીજે, ભજન કરતા ચીલંબ ન કીજે;
જો તન મન માંહે સુરત લગાવે, તો અલખ નિરંજન ઘટમેં પાવે,
(૪-સે)સાબત હોકર ખોજો દેહી, બોલનહાર નિરંજન સોહી;
ઘટઘટ બોલે રમતા રામા, નાદ બંદ નારાયણ નામા;
(૫-જીમ)જુગત બીના જોગ ન હોઈ, બાતે પ્રેમ ન પાવે કોઈ;
જોગ જુગતસું લાવે ધ્યાન, સોહી જોગી આ જુગ પરમાણ;

રે તુંહી...

મનચ્છા વાચા કરમણા, જને ન ખોજી દેહરે;
અહમદ વે નર મુંઢ હય, જીયું ગધે કે સીર ખેહરે. (૨)

(ૃ–હે) હય હદમેં હદકી રેત, બે હદ માંહે મુકિતકા ખેલ,
સહેજ સુનીમેં રહે સમાએ, તે જોગીકું કાલ ન ખાએ;
(ૄ–બે)બાલકસે જે કોઈ ધ્યાવે, અરધ ઉરધ બીચ તાલી લાવે;
સાસ ઉસાસે સમરણ માંડે, કરમ કાટ ચોરાસી ખાંડે;
(ઽ–દાલ) દ્વાર દસ ખોજ લે ભાઈ, દ્વાર મુલ બાંધો ચીત લાઈ;
પ્રથમ બેઠો અગમમેં જાગે, તીન લોકમે તીમર ભાગે;
(ૅ–ઝાલ) ઝોગ પંચુકા બાના, બાહેર જાવે સેજ ભીતર લાના;
મેલ દ્વાર દસ અગમમેં કરે, કહેદ સાધ વો કયસા મરે;
(ૈ–રે) રાવત હોઈ પુરે આસન, પ્રેમ હોય તો બેઠે સીંહાસન;
ત્રીકુટી કોટમેં લશકર જોડે, સહજે સેજ બંકા ગઢ તોડે;

રે તુંહી...

સુરા પુરા પંથકા, સો તજે ન અપની ભાનરે;
અહમદ વે નર મરદ હોયે, જો ચડ કર મારે મયદાનરે. (૩)

(ૉ–ઝે) ઝોર બીન સત ચલાવે, ગંગા જમના બીચ સરસ્વતી લાવે;
ત્રવેણી તન માંહે કરે સ્નાન, હરીજલ લીજે કોઈ સંત સુજાણ;
(૊–સીન)સુખમણા સો તનમાં વાજે, અનહદ ઘોર ગગનમાંહે ગાજે;
દર બરસે અમૃત અંબર ભરે, તાકી સેવા ઓરખ કરે;
(ો–શીન) સુરકા નહીરે કામા, ઈંગલા પીંગલા બોલે રામા;
તાલી લાવે દસહી દ્વાર, સત નિરંજન ઓહુંગ કાર;
(ૌ–સ્વાદ) સીદક કરે જે કોઈ, અજર્યા જરે સો અમર હોઈ;
નવ નાડીકા જાણે ભેવા, તાં ઘર નીર ભરે સબ દેવા;
(્ઝવાદ) ઝરૂરી સુખમના જોવે, ચંદા સુરજ બીચ બાટી બોહોવે;
પીવે અમૃત મન કરે હંડા, તબ બેલે એકહી બ્રહ્મંડા.

રે તુંહી...

મદ માતી ધ્યાનસું, ઓર સબ્બ ભઈ હય પ્રીતરે;
અહમદ એસે સંતકા, કોઇ સ્વાદ લહે અતીતરે. (૪)

(ૈ–તોય) તૈયાર હોઇ બેલે બેલા, નાગ નાથ કર પૈઠે પાતાલા;
બાંબી ઉલટ સરપકું બાવે, તબ મન એ સહેજે સમાવે,
(ૈ ઝોય)દુલભ હો બોજો અગમ, વંકનાડકા રાખો સંગમ;
ફુટે ચકર મટે સબ સોચા, જલ હલ દીસે જગ મગ જોતા;
(ૄ–અએન) ઇનાયત હરકી કીરે, ચંદા ઉતરે તે સુરજ ચડે;
ભમર ગુફા માંહે રહે સમાએ, તે જોગીકું કાલ ન ખાએ;

(ع–ગએન)ગનીકા કીજે ધ્યાન, પશ્ચિમ દીસ જેમ ઉગે ભાન;
વીકસે કલીયા કમલ ફૂલાએ, જાકી આસ ગગનમું ભાએ;
(ف–ફે) ફરમાન કુમતકે મેલ, આશા માર અલખસું ખેલ;
દોનું મારગ એક કરી જાણ, અયસા બોલે બ્રહ્મ ગીનાન;

રે તુંહી...

સતગુર સાંહી નીરમલા, જીને દીયા ભરમ ગંભીરરે;
અહમદ તાકે નામ પર, સદકે હું કરું શરીરરે; (૫)

(ق–કાફ)કરાર સહેજ હુય મેરા, સતગુર સાહેબ મેં બંદા તેરા,
દીયા ઉપદેશ પઢાયા નાવ(નામ), મેં બલિહારી સતગુરકી જાવ;
(ک–કાફ) કુમારગ કટકર ચાલ, ત્રશના લોભ ને ભરમ જંજાલ;
એહી આશા તું તજરે પ્રાણી, સતગુર બોલે અમૃત વાણી;
(ل–લામ) લોભ નીંદા લુતરાઇ, ઉનકું છોડો તો હોવે ભલાઇ;
જીભીઆ ઓર લંગોટી રાખ, સત સંગત મીલી પડ વય સાખ;
(م–મીમ) મહમદ હુય સુખ દેવા, તીન લોકકા જાણે ભેવા;
જે કોઇ ઉનકે મારગ રેવે, સો ત્રી ગુણ સુજે ને આપ ગત લેવે;
(ن–નુન)નીત હરદે હર ગુણ ગાવે, નહી તો જનમ અકારથ જાવે;
નામ સમરલે મટે વિકારા, ભજ ભગવત તો ઉતરે પારા.

રે તુંહી...

હિરદે–હરકે નામ લીખ, ઓર-અક્ષર સબ ધોયરે;
અહમદ હર હર બોલતા, પીછે હોણી હોય સો હોયરે. (૬)

(و–વાંવે)વોહી હુય ઓર ન દુજા, આપે સાહેબ ને આપે પુજા;
ભરમ ભુત દેહી માંહે રોગા, ઉનસું દેખે દુજા લોગા;
(ه–હે) હાંસી મન ન જાણો એહુ, આપે આતમા ને આપે દેહુ;
આપે આપ ઓર અનાહ(અનાથ), અયસા સાધુ જે ભર્યા ભાહ(બાથ);
(ا–લામ અલીફ)હુએ એક અનેક, આદ અંત સો એકકા એક;
મનકી માયા હુય અથાગ, આશા મેટ ભજનસે લાગ;
(ا–હમઝા અલીફ)ચીત લાવો ખેલા, આપે સતગુર ને આપે ચેલા;
આપે આપ ઓર ન અનાન, એસા કહેવે બ્રહ્મ ગીનાન;
(ي–યે) યારી હરજીસું કીજે, નીશદીન નામ હેતેસું લીજે;
હર હર કરતા આપજ બોવે, તબ હર દમમેં સો હર હર હોવે.

રે તુંહી...

રામ નામ ઇસ દેહીકું, સો દેતા રસ ભર રંગરે;
અહમદ જયસે લોહકું, સો પારસ પલટે અંગરે. (૭)

પારસ પરસે કરે અંગ સોહંગા, ભુત આત્મા કરે નીજ રંગા;
દેહા જીવ કુના કર ડાલે, એકહી બ્રહ્મ માંહે આપસ માલે;
જીવતે જીવ જીને અપણા ખોયા, જીવતે આપકું આપહી પાયા;
સતગુર કૃપા નીજ હુઇ સંપુરણ, ખલક ખાલક હોએ એકહી રકુ.ણ;
જીવન મુગત જીવ અપણા દેખે, માહા મુગતા જીવ પલ પલ પેખે;
અખંડ વાંકું નીજ હય આનંદા, આનંદા સોહી જો પરમાનંદા;
ગુરૂ ચેલા ન રહેઆ કોઈ, સોહી રહેઆ જાસું સેબ્ટી હોઈ;
સરજનહારા સો એક અનેકા, ગુરૂ ચેલા સબ ઉસમે છેકા;
આપ ખોયા તબ પાયા મરમ, દેખે દીખાવે સોહંગ બ્રહ્મ;
કીટ ભમરીકા તમે દેખા ખેલા, અચરજ પાયા ગુરસું ચેલા;

રે તુંહી...

સહેજે શીતલ મહેલમેં, જો સનમુખ બીજુ થાયરે;
અહમદ તબ ચૈકુંઠકી, આશા કરે બલાયરે. (૮)

મોમીન નુરમહંમદ ફારમહંમદ ડાસન.-

મામજી નુરમહંમદ કરેડીયા

ગામ મોરવા

કબીરની અમૃત વાણી.

રજુ કરનાર:—ડોકટર સોહરાબ હોરમસજી સંતોક,
M. B. B. S.,

(ઈસ્માઈલી માટે ખાસ)

—:o:—

બે બોલ.

આ લખાણના આરંભમાં, "કબીર-સાહેબ" નાં દીર્ઘાયુષિ જીવન વિષે ટુંકમાં માંત્ર "બે બોલ" રજુ કરવાની રજા લઉં છું, કે જેથી કબીરપ્રેમી અભ્યાસી જીજ્ઞાસુઓ અત્રે જણાવેલ પુસ્તકો દ્વારા તે વિષયનું જ્ઞાન પોતેજ મેળવી લીયે:

કબીરનાં માતપિતાનાં મુસ્લિમ નામો **નીરૂ** અને **નીમા** સુપ્રસિદ્ધ છે છતાંય કેટલાક અંધશ્રધાળુ ભોળીષાઓ તો એમ માની લાયે છે કે કબીરજી તો આપ મેળેજ ગયબી રીતે પેદા પડયા હતા! આ પ્રકારની ભુલની ઉત્પતિનું મુળ કબીરજીના કેટલાક શબ્દોના અર્થનો અનર્થ કરનારા લોકોની મનોવૃતિમાંજ રહેલું છે. દાખલા તરીકે કબીરે, "**સાહેબ**" યાને "**પરમેશ્વર**" વિષે જે લખ્યું છે તે શબ્દો અજ્ઞાની ભોળા લોકો કબીરજીનેજ લાગુ પાડી દીયે છે કે:—

માંય, બાપ, ગુરૂ જીસકેા નહીં; સેા સાહેબ અકેલા;
કહહિં કબીર, જો અબકી બુઝે, સેાઈ ગુરૂ હમ ચેલા!

કહ્યું કાંઈ, ને સમજ્યા કશું; 'આંખ'નું કાજળ 'ગાલે' ઘસ્યું!
વાત વાતમાં વધ્યેા "વિસ્તાર", જેમ ધુમાડો થયેા "નવસાર".

"નવસાર" ના બે અર્થ છે: ૧ એક જાતનો ખાર, નવસાદર, ૨ નવ=નહીં+"સાર"="અ:સાર' જેમાં કાંઈજ "સાર" નહીં તેવો.

કબીરજીની જીંદગીનું રંગીલું—રસીલું બયાન દંત-કથા ઉપરથી ઉપજાવી કાઢીને નવલ:કથા =(નોવેલ, novel) રૂપે રજુ કરનાર અમદાવાદવાળા શાહ મંગળદાસ જોઈતારામ બુકસેલરે કબીરપ્રેમીઓને ખુશ કરે એવી "કબીરદાસ" નામની નોવેલ પ્રગટ કરી છે (મનહર પ્રેસ, અમદાવાદ), તેમાં સ્પષ્ટ સત્ય કબુલ કીધું છે કે કબીર જાતે મુસલમાન જુલૈયા (=વણકર) હતા, અને રેવરન્ડ જી. એચ. વેસ્ટકોટ, M.A., કૃત પુસ્તક "Kabir, and the Kabir-Panth"-માં પણ ખુલ્લું લખી જણાવ્યું છે કે: "Kabir was a great Mahommadan Saint"

"કબીર"—એ નામજ ઇસ્લામી નામ છે. શ્રી પ્રાણલાલ પ્રભાશંકર બક્ષી, B.A., B.Sc.એ પ્રગટ કરેલ "કબીર સાહેબનું બીજક"ની "ભુમિકા" (પ્રસ્તાવના) માં ૧૩ મે પાને, શ્રી બક્ષીએ લખેલા શબ્દો અતરે ઉતારી લેવા યોગ્ય છે:—"તેમનુ નામ પાડતી વખતે ઇસ્લામી કાજીઓએ તેમનું 'કબીર" નામ કેવી રીતે શોધી કાઢયુ અને કબીરજી જવાન વયે પુગ્યા પછી સુલતાન સિકંદર લોદીની રાજસભામાં તેમણે ચમત્કારો બતાવી સત્ય કેવી રીતે સિધ્ધ કરી બતાવ્યું, વગેરે તેમના જીવનના જાણવા જેવા પ્રસંગો "કબીર કસોટી" અને "અનુરાગ સાગર" ઇત્યાદી પુસ્તકોમાં આપવામાં આવેલા છે."

કબીર સાહેબે બહુ લાંબુ આયુષ્ય ભોગવ્યું હતું એ તો નિર્વિવાદ સત્ય હકીકત છે, કારણ કે જ્યારે "ગુરૂ નાનક" (શીખ લોકોના ગુરૂ) માત્ર વીસ (૨૦) વર્ષની ઉમરના હતા ત્યારે કબીરજી સાઠ (૬૦) વર્ષથી પણ વધુ વયે પુગેલા હતા એમ ખુદ શીખ ધર્મપુસ્તકમાં જણાવેલ છે અને દીર્ઘાયુ ભોગવી ગયેલ નાનકના મરણ બાદ બહુ લાંબા કાળ સુધી કબીરજી જીવતા હતા તેના ખાત્રીપુર્વક પુરાવાઓ મોજુદ છે.

કેટલાકો કહે છે કે કબીરજીનો જન્મ સંવત ૧૪૫૫ માં થયો હતો. અને નિર્વાણ (પરલોકવાસ) સંવત ૧૫૭૫માં થયેલ હોવાથી તેઓશ્રી બરાબર એકસોને વીસ (૧૨૦) વર્ષ લગી જીવ્યા હતા. વળી કોઈક તો કહે છે કે કબીરજી એક મહા પ્રતાપી યોગી હોવાથી યોગ બળ વડે પુરેપુરૂ ત્રણસો (૩૦૦) વર્ષનું આયુષ્ય ભોગવી ગયા હતા. દાખલા તરીકે કબીર ચરિત્ર નામની એક મરાઠી પુસ્તિકા (પાઠક આણિ કંપની, મુંબઇ) માં નીચે મુજબ લખ્યું છે:—

"કબીરપંથી લોક અસે સાંગતાત કી સંવત ૧૨૦૫ શકે ૧૦૭૦ या વર્ષાત કબીરાચ્યા જન્મ ઝાલા; व સંવત ૧૫૦૫ અથવા શકે ૧૩૭૦ અશ્વિન શુદ ૧૧ ચે દિવસી (એકાદશીચે તહેવારી) 'મગર' મ્હણુન એક ગાંવ આહે તેથે ત્યાંચે નિર્વાણ (મોક્ષ) ઝાલે. યા વરૂન હા ૩૦૦ (તિનસો) વર્ષ વાંચલા અસે ઉઘડ દિસુન યેતે."

(૧)

જન્મ-જન્મ કે સોયે "અભાગી", જાગત-જાગત જાગેગા.
પ્રભુ-પ્રેમ કા પકકા રંગ, "લાગત-લાગત" લાગેગા.
'ભવ' કા ભય, 'માયા' કા ભ્રમ, ભાગત-ભાગત ભાગેગા.
*હરિ કી ભકિત, ગુરૂ કી સેવા, પાવત-પાવત પાવેગા.
લોકકી લાજ, કુલ કી મર્યાદા, ત્યાગત-ત્યાગત ત્યાગેગા.

---

* (હરિ=અલ્લાહ ગુરૂ=ઇમામ-હઝરત અલી કે હઝરત જરથુસ્ત્ર જેવા સત્યધર્મના ઉપદેશકો.)

"દુનિયાં 'કુ:મારગ' અપના ઠેહેરાવે, હરિજન ઉલટા રાહુ ચલાવે."
કહત કબીરા, સુન ભાઈ સાધુ ‡"અલી-અલ્લાહ" અનુરાગેગા.

(૨)

"ચંડી, ભૈરવ, ખંડોબા, બહુચરા"–ચેહુ ફત્તર–મુર્તિ કયું પુજતા હુએ ?
અલેખ–અલ્લાહુ, મૈાજુદ–મૈાલા, સેા તુમ કયું નહીં બુજતા હુએ ?
વેદ જાણે, શાખા જાણે, જાણે "પુરાણુ–ગપાટા"
પઢે કેારાન,–"કિતાબ ખુદાઈ;"–ફીર ભી ગેાતા ખાતા ?
બ્રમ્મન–જેશી, કાજી–મુલ્લાં,–કરે "દુકાનદારી" બે !
ઉપર ખાસી "દીન–દારી" હૈ;–અંદરકી ગત ન્યારી બે !
કૈાન પઢાવે પાક કેારાન;–કૈાન કરે સન્માના ?
કૈાન તુમારા મુરશદ–મૈાલા;–કૈાન "અલ્લાહ"–કું પીછાના ?
જંગલ જના જીસકે ખાતર, સેાહી રહ્યા હૈ મનમેં;
અલ્લા, મૈાલા, રામ–રહિમ;–દેાનેા ભરા તનમેં.
અબ કહાં પકરૂં "નિમાજ–રેાજા" ? વેાહી ભરા ભરપુર;
વેાહી મુર્શદ, વેાહી મૈાલા;–વેાહી "હાઝર–હઝુર."
સબ દુનિયામેં, સબ:હિ "દીન"–મેં, ઉનકા દરજ્જા "આલા" (શ્રેષ્ટ);
જીદર દેખે ઉદર ભરા,–મૈાજુદ ઉનેાંકા મેાલબાલા.
અબ તીરથ બરત(=વ્રત)કી ન કરેા આસ, ઉનકા:હી ધરેા મનમેં ધ્યાસ;
† વેાહી મીટાવે પ્રેમી (ભકત)કા પ્યાસ, અબ નહીં રહેા દિલમેં ઉદાસ.
કહત કબીરા, સુનેા ભાઈ સાધુ; યેહી હમારા ભેષ (=ભેખ);
એક:હિ મૈાલા, એક:હિ અલ્લાહ, હમ તેા ભયેા "દરવેશ" (ફકીર).

(૩)

પ્રથમ વંદું (પૂજું) સત:ગુરૂકેા ચરના, તાસ કૃપા ભવ–સાગર તરના.
ગુરૂ બિન જ્ઞાન હેાત નહીં મનમેં, " કાલ કર્મ " છાઇ રહયેા તનમેં.

---

‡ કારણ કે, હઝરત 'અલી'માં 'નુરે–ઇમાન' તેમજ 'શાને–ઇમામ'નુ પ્રભાવ-શાળી પુણ્ય:તેજ નુરમંદ પ્રતાપથી ઝળહળતું હતું અને "ખુદાના નુર" (નુરે–ખુદા)-માં હઝરત અલી જેવા મહાત્માઓ ઓતપ્રોત થઇને રહે છે, તેથીજ એક સુફી શાયરે કહ્યું છે કે:—

આદમકુ ખુદા મત કહેા;—આદમ ખુદા નહિં,
લેકીન " ખુદાકે નુર " સે આદમ જુદા નહિં.

† (કબીરપંથમાં "પ્રેમ–ભકિત" મુખ્ય છે, માટે પ્રભુ–ભકત કીંવા ઇશ્વરના દાસ યાને ખુદાના બંદા (=સાચા હરિજન)ને "પ્રેમી" કહે છે. S. H. S.)

અનેક જનમ પાયો ભવ માંહી, 'લખ-ચૌરાસી' છુટી નાંહી.
ના ગુરૂ મિલે, ના બંધન છુટે,-"કાળ કસાઇ" ઘર-ઘર લુટે.
અબ તો શરણ મિલા ગુરૂ કેરા, જનમ-મરણ કો મીટયો ફેરા.
સતઃગુરૂ સદા "દયા"-કે રાશી, "નારદ"કી છોડી ચૌરાશી.
નુગરાકો "મુખ કારો" (=કાળું મોઢું) કહીયે, તાકો મુખ નહીં
દેખના ચહીયે.
જ્યું વિધવા કરે બહોત શણગાર, શોભે નહીં બિના ભરથાર.
"રાજ્ય" બીના કએસે "રજપુત"? જ્ઞાન બીના કએસે 'અવધુત' (=યોગી)?
વેશ્યાકો પુત્ર, "પીતા" કૌનકું કહેવે?
ગુરૂ બીન જ્ઞાન, ચેલા કહાંસે લેવે?
કહત કબીરઃ-મેં કહત ડરા રહું, "અંધ" ન સમજત;-કયા સમજાવું?
ગુરૂ સાધુ કી નીંદા જો (=જે કોઇ) કરતે, બાર-બાર નરકમેં પડતે (=પડે)
ગુરૂકો આપ સમાન જો જાણે, તા કો જમડા જમઃપુર તાણે.
(અહીં "આપ સમાન"નો અર્થ "પોતા જેવોજ" થાય છે.)
ગુરૂકો નીચ ગણે જો કોઇ, તા કી "મુકિત" કદી ન હોઇ.
("મુકિત" એટલે જીવન-મરણની જંજાલમાંથી છુટકારો=મોક્ષ='નિઃરવાન').
"કબીરા" ગુરૂકે શરણે જાવે, કરમ-ભરમ * સબ દુર બહાવે.

(૪)

દેવી-દેવા નુગરા પુજે, ગુરૂ બીન જ્ઞાન હિરદે નહીં સુજે (સુઝે)
(નુગરા=ગુરૂ વગરનો. હિરદે=હૃદયમાં=અંતઃકરણમાં.)
ગુરૂ કો "કામી-ક્રોધી" દેખે, તા કો કર્તવ્ય જાય "અ-લેખે."
ગુરૂ ગુંગા હો, 'ગર (અગર) બહિરા હો,
અગર હોય ગુરૂ "મચ્છી-મા૨,"
લેકિન, ગુરૂકી નીંદા કરે,—સો કબહી ન ઉતરે પા૨.
કોટી (કરોડો) તીરથ કો ફલ પાવે, ઘડી એક "ગુરૂ-સમાગમ" આવે.
"સ્વર્ગ-મૃત્યુ-પાતાલ" કે માંહી, "સત-સંગત" સમ, દુસરા નાંહી.
નારદ, શારદ, સબ "ગુરૂ-ગુણ" ગાવે; વ્યાસ-વશિષ્ટ સબ તેહી ધ્યાવે.
ગુરૂ-દરશન જા દિન ભયો, સો ધન્ય-વા૨ સઃવા૨ (સ=સારો),
નમસ્કાર કે કરત હી, ઉતરે શીર કો ભા૨.

---

* (કરમ-ભરમ યાને કર્મ-ભ્રમ એટલે આ કે પેલું; કર્મ તો "હું" કરૂં છું એવો મિથ્યા ભ્રમ,—કારણ કે ખુદ્દ એકલોજ સઘળું કરે છે અને તેની ઇચ્છા તથા પરવાનગી સિવાય એક પાંદડું પણ હાલી શકે નહિંજ.)

'રામ', 'કૃષ્ણુ', સે કેાન બડા? એા ભી ગુરૂ આગે "દીન" (=નમ્ર),
તિન લેાક (ત્રિભુવન) કે હુએ ધણી, સેા ભી ગુરૂકે "આધીન."
જ્ઞાન, ગરીબી, "પ્રેમ-ભકિત" જહાં (=જ્યાં)—'સતઃનામ' મેં ગુલતાન;
વિરહ-અગ્નિ ગુરૂ-પ્રેમ સે જાગે, તા ઘર (=તેના ઘરમાં) કેાટી કલ્યાણુ.
ગુરૂ-ભકિત સબ કેાઈ કરેા,—કયા બુઢા, કયા જવાન,
કહત કબીરા, સુણેા ભાઈ સાધુ, છેાડેા જુઠ અભિમાન.

(૫)

મનકી મુહુર ધરૂં ગુરૂ આગે, "જ્ઞાન"કા ઘેાડા લાઉંજી,
"સહજ" પલાન (=જીન, Saddle), "ચિત્ત" કે ચાબુક; "અલખ"-
લગામ લગાઉંજી.
વિવેક-વિચાર મેરા તીર-તીરકસ, "સુરત" કમાન ચઢાઉંજી.
ધીર ગંભીર 'અડગ' લીયે દલ-મલ (શત્રુદળનેા નાશ કરનાર ખાંડું)
'માયા'કા કેાટ ઢહાઉં (=ફેાડું)જી.
"રીપુ"* કા દલ,-મેં સહજઃહી રૂંદુ ‡ "આનંદ" તબલ બજાવું જી.
કહે કબીર, મેરે શીર પર "સાહેબ"-તાકેા સીસ (સર) નમાવું જી.

(૬)

લગા હુએ "ઈશ્ક" તુમસે (=ખુદાસે)જી, નિભાવેાગે તેા કયા હેાગા!
મુઝે હુએ ચાહ 'મીલન'કી, મીલાએાગે તેા કયા હેાગા!
(મીલન=પ્રભુનેા મેલાપ, ખુદાની મુલાકાત.)
સદ્‌ગુરૂ બીન તડપતા (=તડફતા) જી (=જીવ), જીલાવેાગે તેા કયા હેાગા!
જીગરકે દર્દકી દારૂ, બતાવેાગે તેા કયા હેાગા!
(જીલાવેાગે=જીવાડેા, "ઈશ્કે-હકીકી"ની અમર જીંદગી બક્ષેા. દારૂ=દવા, ઓષડ, Remedy).
કુટુંબ પરિવાર યાંહીકા, વહાં નહીં સાથ આવેગા,
ધરે નીત (નિત્ય, હમ્મેશ) ધ્યાન અલ્લાહકા, તબી ભવ પાર જાવેગા.
કહે 'કબીર' ભકિતે-બળ સેં, જરૂર તું મેાક્ષ પાવેગા (=મેળવશે).

(૭)

હિન્દુ તુરક કા સાહેબ એક,-કહા કરે 'મુલ્લા', કહા રે શેખ,

[*=રીપુ=શત્રુ="કામ, ક્રેાધ, લેાભ, લલુતા, લેાલુપ્તા. મેાહ, મત્સર" રૂપી 'ષડ-રીપુ' એ 'ક' આંતરિક શત્રુઓજ આપણા ખરેખરા "દુશ્મનેા" છે; મજ ટે પયગમ્બરેાએ કહ્યું છે કે "દુષ્ટ મન" એજ જીવાત્માનેા 'દુશ્મન' છે. ‡ રૂંદુ=છુંદી નાખું, છિન્નભિન્ન કરી નાંખું.]

મન કર "મક્કા",–'કિબલા' કર દેહ; માનસ–જનમકા સાર્થક લેહ.
કહેા રે મુલ્લાં બાંગ નમાજ; એક મસીદ "દશે દરવાજ",
કાળ–કર્મકા તોડે દમામ, ઈસ મુલ્લાંકેા સદા 'સલામ'.
મુલ્લાં, કહેા નામ ખુદાઈ; રામ–રહેમાન એકહી હુએ ભાઈ,
હિન્દુ–મુસ્લિમકા એક ખુદાય, 'કબીર'કા સ્વામી સદા સુખઃદાય.

(૮)

હિન્દુ મુસલમાન કૈાનકું કહીએ, એક રસ્તે દેા આયા.
'જીવ' કીસીકી નજર ન આયા, "મુરદા"(૧) મેાહ લગાયા!
દેા જગદીશ કાંહાંતે (=કહાંથી) આયે, કહેા કીનેં ભરમાયે હેા!
એક રામ, એક રહમાન કહાવે, કૃષ્ણ કરીમા સેાહી હેા!
હરિ, હજરત, દેા હી નામ ધરાયે, મર્મ ભુલેા મત કેાઈ;
સેાહી હે આદમ, સેાહી મહાદેવ,–'મહમ્મદ', "બ્રહ્મા", સેાહી.
ઘરેણાંમે કનક, કનકમેં ઘરેણાં, તામેં ભેદ ન દુજા હેા!
કહને સુનને કેા, દેા (બે) કરી રાખે, એક 'નિમાજ' એક 'પુજા' હેા!
એક "પુરાન," એક "કુરાન" કહાવે, એક 'મુલ્લાં,' એક 'પાંડે.'(૨)
એક કુંભાર,(૩) ઘાટ (૪)બહુતેરે; સબ માટીકે (૫)ભાંડે.
આદ (=શરૂઆત) બી એક અંત હુએ, (છેવટ) બી એક હુએ,
બિચમેં રહ્યા સેાઈ (=તેજ=ખુદાજ).

કહે કબીરઃ—ગુરૂ પુરણ કી મહીમા, બુઝે બીરલા (=વીરલા) કેાઈ.

(૯)

જીનકી રહેણી "નિષ્પાપ" જગતમેં, સેાહી "સત–નામ" ન્યારા હેા.
જૈસે કમલ, રહે જલઃભીતર, જલમેં કરત પસારા હેા;
ઉનકી પત, "નીર" નહીં લાગે, ઢકેલ દિયા જસ (=જૈસા) પારા હેા!
જૈસા સુર (શુરવીર), ચઢે રણ ઉપર, બાંધા સકલ હથિયારા હેા;
ઉનકી 'સુરત' રહે લડને કી, "પ્રેમ–મગન" લલકારા હેા.
ભવ–સાગર એક અગમ પંથ હુએ, લખ–ચૈારાશી ધારા હેા!
પાપ–પ્રપંચ કે પરવત બિચમેં, (૬)નદિયાં બહુત "ગંભીરા" હેા.

---

(૧) મુરદા="The letter that killeth."

(૨)પાંડે=પંડયા=પંડિત. (૩)કુંભાર=સર્જનહાર. (૪)બહુતેરે=ઘણાએક, many (૫)ભાંડે=ઠીકરાં, હાંલ્લાં.

(૬) નદિયાં=નદી પેઠે વહી જતી જીંદગી, વખતના વહેણમાં વહી જતી જીવનઃધારા.

(૯)

કામ-ક્રોધ દો પર્વત ઠાડે, બિચમેં નીંદા કી નદિયાં,
મદ-મત્સર કા મેહુલા બરસે, કીસ બિધ મિલે (૭)નબિયાં ?
સેાલા સાંઈ, દશ દરવાજે, બાવન બને કંગેારા હેા;
તીનસેા સાઠ (૩૬૦) "ચિરાબંધ" લગા, કેાટ હુવા ચૈા-ફેરા હેા.
મદન મુરત, ખુબ સુરત,(૮) ભર-ભર અબીર ઉડારા હેા !
કહત કબીર, સુન ભાઈ સાધુ, "હંસા"(૯) ઉતર ગયે પારા હેા.!

(૧૦)

તેરા અચ્છા બી હેાયગા,
તેરા ભલા બી હેાયગા. (ટેક).

ભૈાજુદ ભૈાલા કી સેવા કરલે, ભુખેકું કુછ દેના,
"સાહેબ ઘર" (=બાને-ખુદા) કા હીસાબ યારેા, જમા-બંદી સે રખના
ઈસ દુન્યામેં "ભલી ભલાઇ" કરલે બાબા અપની.
દુર્જન કા સંગ મત કરના યારેા, દુનિયાં બડી તુફાની.
કહત કબીરા, સુન ભાઈ સાધુ, બેાલું દીલસે બાતા :
"સાહેબ" નામ તું ભજલે પ્યારે, વેાહી સબકા દાતા.

(૧૧)

પાણીમેં મીન (=માછલી) પ્યાસી !
સુણ કે કીસે ન આવે હાંસી !!

આત્મજ્ઞાન વિના નર ભટકે,—કેાઈ મથુરા, કેાઈ કાશી;
જેગી હેાકર બસે જંગલમેં, બન-બન ફીરે ઉદાસી.
કસ્તુરી "મૃગ-નાભી" બસત હુએ, ઢુંઢત હુએ બન ઘાસી(ઘાસ) !
પેાથી પઢ-પઢ "પંડિત" મુવે, તેાયે ન મીલે અવિનાશી.

---

(૭) નબિયાં=પયગમ્બર, રસુલ-અલ્લાહ.

(૮)મદનઃમુરત ખુબઃસુરત=The Beatific Vision of God's grace. =સુફી-કવીઓ જેને "મેહબુબ", 'દિલબર' વગેરે શબ્દોથી સંબોધે છે તેજ ખુદ ખુદાની ખુબસુરત મનઃમોહક મુર્તિ છે. દાખલા તરીકે ખ્વાજા હાફેઝની એક ગઝલમાં ગાયું છે કેઃ—

શાહદે "દિલ-રૂબા"-એ મન, મી-કુનદ અઝ બરાએ મન
નકશેા, નેગારેા, રંગેા-બુય,- તાઝેહ બ તાઝેહ, નવ બ નવ.

(૯) હંસા=જીવ.

(૮)

મસીદ ચઢ કર મુલ્લાં પોકારે, તોયે ન મીટે "જમ-ફાંસી".
કહત કબીરા, સુનો ભાઇ સાધુ, ગુરૂ બિના ન ટળે ચોરાસી.

(૧૨)

પગડી બાંધે, પેચ સંભારે,(૧) તેલ મલે(=માલીશ કરે) (૨)જુલફનમેં
ઈસી બદન પર ઘાસ ઉગેગી, ગઉઆં(=ગાય) ચરેગી બનમેં,
કાયા "કાગજકી નાવ" બનાઈ, છોડ રખી "ભવ-જલ" મેં,
ધર્મી–સુ:કર્મી પાર ઉતર ગયે, પાપી ડુબા યેહી જલમેં.
કહત કબીર, સુનો ભાઇ સાધુ, રહે ગઈ મનકી મનમેં.

(૧૩)

ભોજન દેના તો અચ્છા દેના, બાસી સીરા પુરી;
બીડા દેના તો અચ્છા દેના, બાસી લવંગ સુપારી.
કપડા દેના તો અચ્છા દેના, બાસ ભડક જર—તારી;
બાતાં કરના તો સચ્ચા કરના, સબ કુ લાગે 'પ્યારી'.
હાથ પકડ કર રાહ બતાના, તો 'મંજલ' કરના પુરી;
'રહમ' સભી પર કરતે રેહના; "કબીરા", રહમ સુખકારી.

(૧૪)

ટુંક જીંદગી, બંદગી કર લેના;—કયા માયા—મદ મસ્તાના?
હાડ, માંસ, ચમડે,—કા પીંજર, તામેં મનવા સોયા (=ઉંઘાયુ),
ભાઈ—બંધ ઔર કુટુંબ—કબીલા, તામેં પચ—પચ મોયા (મોહ્યા).
સ્મરણ બીન ગોતા બાએગે, ભજન બીન સુખ ન પાવોંગે;
મુઠ્ઠી બાંધે ગર્ભસે આયે, હાથ પસારે જાવોંગે.
માત—પીતા, બંધુ, સુત, ત્રીયા (=સ્ત્રી),—ના કોઇ સગા સગાઇ,
તાત, માત, સુત, નારી, રેઈ—માટી કે સંગ દીયે સમોઈ.
તન કા યહી તમાસા, બંદે! જમ કા અજબ ઝપાટા હુએ;
મુઠ્ઠી બાંધે આયા બંદા, હાથ પસારે જાતા હુએ.
ના કુછ લાયા, ન લે જાયગા, નાહકકા દુ:ખ પાતા હુએ!
પડા બી—હોસ, હોંશ કર બંદે, વિષય—લેહેર કયું કરતા હુએ!
"પંચ તત્વ" કી પુતળી બનાઈ, સોઇ નાચ નચાતા હુએ.
પ્રાણ તુમ્હારે "પહુને" બંદે, બબ કયા જનમ ગંવાતા હુએ.
નેકી—બદ્દી તેરે સંગ રહે બંદે, ઔર જુઠી સબ બાતાં હુએ.
કહત કબીર, જો "ગાફીલ" બંદગીસે, સો "ગંદા" હુઆ જાતા હુએ.

(૧)સભારે=ઠીક કરે. (૨)જુલફનમેં=બાલના ગુચ્છામાં.

(૧૫)

કર ગુજરાન ગરીબી સે, મગરૂરી કીસ પર કરતા હએ,
યે કાયા—માયા, તેરે 'આત્મ' ભુલાયા, દીનન સેં કયું ડરતા હએ?
તું ખાય ખોરાક, પહીને પોશાક,—જયું જમ—કાં 'ભકરા' ચરતા હએ!
જમ બદ—જાતિ, તોડે છાતી,—કયું નહીં ઉસસે ડરતા હએ?
તજે અભિમાન, શીખો જ્ઞાન, સતઃગુરૂ સંગત તરતા હએ.
કહે કબીર, વોહી સચ્ચા "ફકીર",—જીવત હીં જે મરતા હએ.

છેવટની લીટીનો ભાવાર્થ 'ઉર્દુ શાયર નઝીર નીચે મુજબ દરશાવે છે :—

મરનેકો તો સભી મરેંગે આખીર મોત કીફાયત હએ,
ઇસી મરનેમેં અજબ મજાહ હયઃ જીતે જી મર જાને મેં!

વળી ગુજરાતનો મહા બુધ્ધીશાળી વેદાન્તિ કવિ અખો ભગત એજ પ્રમાણે લખી ગયો છે કે:—

"ભગત"—'જગત'—ને વેર સદાય,
"હરિજન"—'દુરિજન' દુશ્મન થાય.
અખે (=અખા ભગતે) જગતથી 'અવળું કર્યું',
જીવન મુકીને "મરણ" આદર્યું.
મરણ સમું મીઠું કાંઇ નથી,
અસાર—માંથી "સાર" કાઢયું મથી (=મંથન કરી).
પ્રત્યક્ષ પરોક્ષ જીવતાંને ભે (=ભય, ફીકર),
અખા, મુએ તે નિર્ભય રે (=રહે).
જીવન—મોતનો તુંજ (=બુદ્ધા) છે નાથ,
એમ કહી અખે ઝાટકયા હાથ.

(૧૬)

વેશ્યા ઓઢે ખાંસા મલમલ, ગલે હીરા—મોતી કા હાર!
પતિવ્રતાકું નહીં મીલે ખાનું કુ—સુકા નીઃરસ આહાર.
પાખંડી કા જગમેં આદર, સંત કો કહે લબાર (=જુઠો),
સાચ કહે, જગ મારન ધ્યાવે; જુઠન કો ઇતબાર!
કહે "કબીર" ફીર—ફીર પોકારી ઉલટા સબ વ્યવહાર!!
શ્યામ—સલોના, પલંગ બીછોના, જોરૂ કું સુલાવે,
જુની ખાટ, પુરાની તાટ, માત—પીતા નહીં પાવે!
કહે કબીર, સુન ભાઇ સાધુઃ યહી જગત કી રીત,
સાચા બોલે સો ભુખ્યા મરે, જુઠન પાવે ચીત્ત—પ્રીત.

(૧૭)

મન, તોહે કીસ બિધ સમજાઉં ? મેરા મનકો કીસ રીત સમજાઉં ?
"સુન્ના" હોય તો સુહાગ મંગાઉં, 'બંક—નાલ' રસ લાઉં,
'જ્ઞાન—શબ્દ' કી ફુંક ચલાઉં, પાની કર પીગલાઉં.
"ઘોડા" હોય તો લગામ લગાઉં, ઉપર જીન કસાઉં,
સવાર હોઃકર તેરે પર બૈહું, 'ચાબુક' દેકે ચલાઉં.
"હાથી" હોય તો જંજીર ગઢાઉં, ચારો પેર (પગ) બંધાવું,
બંન મહાવત તેરે શીર પર બૈહું, 'અંકુશ' દેકે ચલાવું.
"લોહા" હોય તો અહિરન મંગાઉં, ઉપર ધુંવન ધુપાઉં,
ધુવન કી "ઘન—ઘોર" મચાઉં, જંતર તાર ખિંચાઉં.
"જ્ઞાની" હોય તો જ્ઞાન શીખાઉં, સત્ય કી રાહ ચલાઉં,
કહત કબીરા, સુનો ભાઈ સાધુ, "અમર—પુર" પોહોંચાઉં.

(૧૮)

માતા, પીતા, ભેરૂ, લડકે,—સગા, બહેન અરૂ ભાઈ;
જબ-લગ સંપત(=પૈસા) તબ-લગ સાથી, 'અવસર' ન મીલે કોઈ.
જો જાણે, કછુ કર લે "ભલાઈ," જનમ-જનમ સુખ પાવે;
કહત કબીરા, સુન ભાઈ સાધુ, કંચન સો ફલ પાવે.

(૧૯)

તરૂવર(=ઝાડ) પર પંખી દો બૈઠે, એક 'ગુરૂ' દુજા ચેલા;
ચેલાને જગ ચુન-ચુન ખાયા, "ગુરૂ નિરંજન" એકેલા.
ગગનઃમંડલ મેં "ઉદ્ઃમુખ" કુવા, વામેં 'અમી'-કા બાસા;
સઃગુરા હોય સો ભર-ભર પીવે, નઃગુરા જાવે પ્યાસાઃ
ગગનઃમંડલ મેં ગઊઆં(=ગાય) વિયાણી, ધરણી દુધ જમાયા;
સાર માખણ કોઇ વિરલે પાયા, "છાસ"-નેં જગત ભરમાયા.
પરખો શબ્દ નિજ સારા હંસા, પરખો શબ્દ નિજ સારાજી,
બિન પરખે કોઇ પાર ન આવે, ભુલા સબ સંસારાજી.
સબઃહિ સંત મિલ 'ઝવેરી' કહાવે, ના કોઈ 'પારખ' પાયેજી!
આયે થે બેપાર કરને કું, ઘરકી જમા ગમાયેં જી!!
જો કોઈ જગમેં હોવે 'ઝવેરી', સો યા પદ કું બુઝે જી.
જબ સતઃગુરૂ મિલે, પારખ લખાયે, તબ 'ગાફેલ' કું સૂઝેજી!
કબીર, ગુરૂ બિન મારગ નહિં, નુગરા 'સત' નહીં સમજેજી.

(૨૦)

મસ્તી કરે મન-ઘોડા સાધો, માનત નહીં મન-ઘોડારે!
બાર-બાર મએં મન સમજાવું:—"જગમેં જીવન થોડારે!
યા દેહકા ગર્વ ન કીજે,—કયા (૧)સાંવર કયા ગોરારે!
બીના ભક્તિ, તન કામ ન આવે, કોટ સુગંધ ચમોરારે!
યા માયાકા ગર્વ ન કીજે, કયા 'હાથી' કયા 'ઘોડા'રે!
જોડ-જોડ ધન બહુત (૨)બીગુચે,-હઝાર, લાખ, કરોડારે!
(૩)દુબ્ધા-દુરાશા ઔર "ચતુરાઈ,"-જુઠ-પ્રપંચ ભુલાના હુએ!
કબીર, જો નહીં કરો સત-સંગત, તો જમ કે હાથ (૪)બીકાના હુય.

(૨૧)

"કર્મ"કી બાત હુએ ન્યારી, કીરતાર કરે સબ "ભેદ" વીચારી.
કાહેકું ચંદન (સુખડ) રણમેં (જંગલમાં) ઉપજે, કાહેકું 'એરંડ' કુલઃચારી?
કાહેકું "બગલા" સફેદ વર્ણ (=રંગ) હુએ? કાહેકું "કોયલ" ભયી (=થઇ) કારી?
કાહેકું કુવાઃજલ મીઠા લગત હુએ, કાહેકું સમુદ્ર ભયે ખારી (=ખારો)?
કાહેકુ "મુરખ" રાજ કરત હુએ, કાહેકુ "પંડિત" ભીખારી?
કહે કબીર, સુણો હો સાધુ! ગુરકે ચરણ બલિહારી.

એજ પ્રમાણે સ્વગવાસી ડાહ્યાભાઈ ઘોળશાજી લખી ગયા છે કેઃ—

કોઈનું કર્યું કાંઇ થાય નહીં યાર, ફકત "કર્મ" "સહુ કરનાર;
"કર્મ-કાગળ" લેખ લખેલા, મિથ્યા કોઇથી ના થનાર.
જો જમે કરાવ્યા હશે "કાંકરા" તો 'મણી' નહીં મળનાર;
જમે 'મણી",—તો દિવ્ય ધરણીથી, ટાળ્યા નહીં ટળનાર.

ઉપલા સિધ્ધાંતને ટેકો આપનારો વિચાર સંત તુલસીદાસજીએ દર્શાવ્યો છેઃ—

"સકલ પદાર્થ હય જગમાંહી;
પણ "કર્મ-હીન" નર પાવત નાહીં!"

(૨૨)

"સાંઈ" (=ભોલા, સાહેબ)કી નગરી 'પરમ ખુબઃસુરત,"
તહાં કોઇ ન આવે!

---

(૧) સાંવર=શામળા; (૨) બીગુચે=જમા કરે, (૩) દુબ્ધા=વિષય વાસના, (૪) બીકાના=વેચાય, જમકે હાથ બીકાના=જમનો "ગુલામ" થાય.

યેહ સાંઇકા "શુન્ય"(૫) મહલ"કે દ્વાર, કોણુ 'સંદેશ' પહુંચાવે!
વા ઘરકી સુધ કોઇ ન બતાવે, જા ઘરસે જીવ આયા હો;
યોગેશ્વર હોય સો જાણે સાધો, એસા દેશ હમારા હો!
વેદ અરૂ "કિતાબ" (=કોરાન) પાર નહીં પાવત, કહન-સુનન સોં 'ન્યારા.'
બીન જલ, બુંદ પરત જહાં ભારી; નહીં મીઠા, નહીં ખારા!
બીન બાદર (=વાદળ) જહાં બીજલી (=વિજળી) ચમકે,
બીન સુરજ "ઉજીયારા"
બીના સીપ જહાં મોતી પોહે (=પોખે, પાકે); બીન "સુર" ગાયન ઉચારા.
"માયા" હટ જાય, "બ્રહ્મ" તહાં દરસે; આગે અગમ અપારા.
"સાહેબ"કી દરબારમેં રહના હમારા, બુઝે "ગુરઃમુખ" પ્યારા.
કહે કબીર, સુન ભાઈ સાધુ, ભજો અખંડ એક અલ્લા (=અલ્લાહ).
"નિમાઝ" કરો, કિસે ના ડરો, મારો "યમ-દેવ"કુ તોલ્લા (=ટપલા).

(૨૩)

"કબીરઃ સાહેબ"નો નામ-મહિમા દર્શાવતાં સંત "દાદુ દયાળ" ઘણીક અમર યાદગાર બયતો લખી ગયા છે તેમાંથી અત્રે ચાર જ ટાંકું છું:—

આદમકી આયુ (=આયુષ્ય-આવરદા) કટે તબ યમઃદુતો આય,
સ્મરણ કરે "કબીરકા",—દાદુ, લીયે બચાય.
જો કોઇ, નામ કબીરકા, પલ-પલ ચીત્તમેં લાય,
સો સુકર્મી, 'હાથી' પર બેઠ રહે; (૧)"શ્વાન" બસ બસ મર જાય.
સાચા શબ્દ કબીરકા, સબ સુખ-દાયી સોય,
દાદુ, ગુરૂ પ્રતાપસેં, કીતા 'ભરોસા" હોય.
સાચા શબ્દ કબીર-કા, સબકો હોય સહાય,
રોગ, દુઃખ, ત્રિઃતાપ સબ, "દાદુ"! દુર કરાય.

(૨૪)

સજ્જન! બાત સ્નેહ (=સ્નેહ)કી, પર-મુખ કહી ન જાય;
મુંગેકા સ્વપ્ના ભયા, સમજ-સમજ પસ્તાય!
પ્રેમ બરાબર યોગ નહીં, પ્રેમ બરાબર ધ્યાન,
'પ્રેમ-ભક્તિ' બીન, સાધવા, સબહી "થોથાં" જ્ઞાન.
'સાહેબ" (=ખુદા) નામકા પ્રતાપ એસા, પુર્ણ હોય કામજીઃ
કહત "કબીરા"—સુન ભાઇ સાધુ, જપો સાહેબકા નામજી.

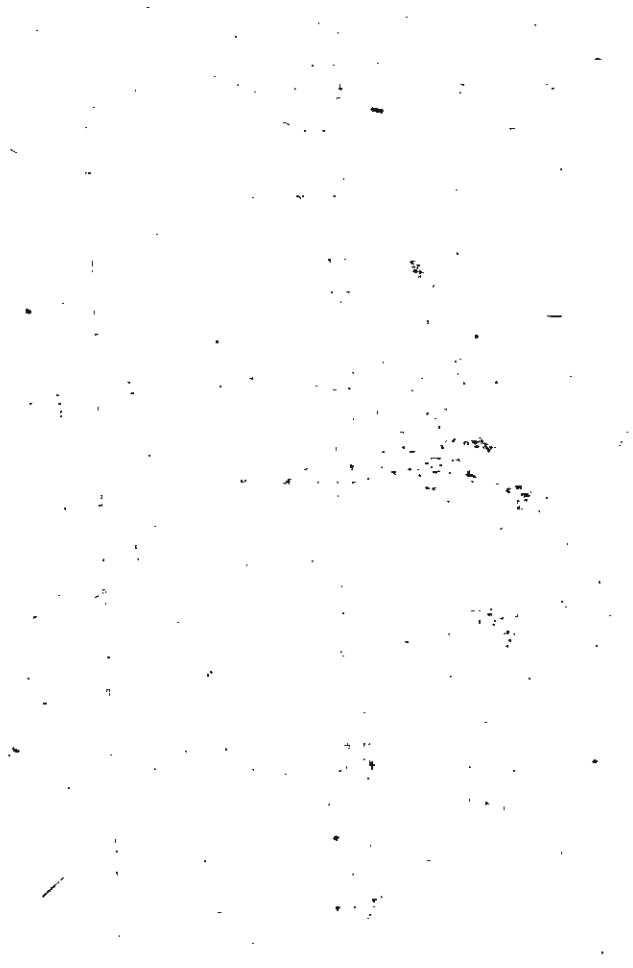
(૫) "શુન્ય"નો અર્થ મેડમ બ્લેવેટસ્કી ઉત્તમ રીતે દર્શાવી ગયા છે કેઃ—
A 'void' or vacuum to the senses, but a perfect plenum or spiritual fullness to the soul.

(૧) શ્વાન=કુતરા=કુતરા જેવું દ્વેષિલું દુષ્ટ મન' ધરાવનારા અદેખાઓ.

મોમીન નુરમહંમદ પીરમહંમદ

ડોસન મામજી નુરમહંમદ કરેડીયા

ગામ - મેઝારવા.

નકલંકી ગીતા.

રચનાર,

સઈયદ ઈમામશાહ.

(ગુજરાતીમાં) આવૃતી ૨ જી નકલ ૫૦૦.

ALL RIGHTS RESERVED.

છાપનાર તથા પ્રગટ કરનાર,
ધી રીફોર્મેશન ફલબ્ય ઇન્સ્ટીટયુટ પ્રેસ ડીપાર્ટમેન્ટના ઓન.
સેક્રેટરી રહેમતુલા વીરજી એ ધી ખોજા સીંધી પ્રીન્ટીંગપ્રેસ,
ભીમપુરા ડુંગરી સ્ટ્રીટ મુંબઈ નં. ૯ માં
છાપી સાંધીન પ્રગટ કર્યું.

સંવત ૧૯૮૬ સને ૧૯૩૦

આ પુસ્તક

નકલંકી ગીતા

માં સમાયેલ હકીકતનો ટુંક સાર.

આ પુસ્તકની અંદર ધંધુકારથી સરપટી મંડાણનું વરણન છે, સરૂઆતમાં સુનથી સાન વીગેરે ભયો બ્રહ્મા ત્યાંથી દેવતા સ્વર્ગપુરી વીગેરેનું વરણન તથા નીચેની બાબતોઃ—

૧. ધંધુકારમાં ખુદાવંદે પ્રીણુ ઉપાવી ઈંડું બનાવ્યું ત્યાંથી સરપટી નીપાવી આ પૃથ્વીનો આધાર શેના ઉપર છે તે વરણુન.

૨. મેરૂ પરવતનું વરણુન તેની ઉંચાઈ, તે જમીનમાં કેટલો છે વીસ્તાર તેના સોનાં ચાંદી વગેરે ધાતુનાં સાત પડનું વરણુન.

૩. સાત પાતાળનાં નામ તેનો વીસ્તાર તેમાં કોનું રાજ કેવી પ્રજા કોનો જાપ વીગેરે બાબતનું સંપુર્ણ વરણુન.

૪. નવ કુલ નાગ પાતાલની મણીઓ, પાતાળનાં માણસોનાં જુદાં જુદાં શરીરે વીગેરેનું વરણુન.

૫. વેરાટ રૂપનું વરણુન, તેનાં ૮ નામ, તેમાં મેરૂ આધારે બાંધેલ ૨૧ સરગ અને ૭ પાતાળનું સપુર્ણ વરણુન.

૬. પૃથ્વીના નવે ખંડના નામ, વીસ્તાર જોજન માઈલના હીસાબ સહીત, સાત દીપના નામ અને તેનો વીસ્તાર.

૭. ૧૮ ખાણુ અને તેમાં નીકળતી ધાતુનુ વરણુન ૭ સમુદરોનું વરણુન અને તેમાં રહેલા ખંડો, ૮ પરવતનાં નામ વીસ્તાર અને વરણુન.

૮. ૪, દીસા, ૪ ખુણાનું વરણુન, પૃથ્વીના ૨૪ મુલકનું વરણુન દરેક મુલકમાં કેટલાં કેટલાં ગામ વગેરે તથા ૯૯૯ નદીઓનું વરણુન.

૯. ૪ વાણુ, ૪ ખાણુ ૪ ક્ષેત્ર, ૪ તીરથ, ૪ કલપ, ૪ જુગ, ૪ મુખી, ૪ જાપ, ૪ વાટ, ૪ દાન, ૪ મહાદેવ, ૪ તખત, ૪ પુરીઓ, તેના નામ ઠામ વીગેરેનું વરણુન.

૧૦. ચંદ્ર, સુર્યનું વરણુન, પહોળાઈ, લંબાઈ, ઉંચાઈ, કળા વીગેરે.

૧૧. ૭ ભવનનું વરણુન, ૨૧ પુરીનું વરણુન, તેમાં રહેતા લોકો તેની કરણી તેનું કેવી રીતે ફલ મલ્યું વીગેરે સંપુર્ણ વરણુન, ૬ દરસનનું સપુંર્ણ વરણુન.

એ મુજબ અનેક માહીતી આ પુસ્તક વાંચવાથી મળે છે. એટલુંજ નહી પણ દુનીઆમાં સારા અંમાલ કરવાં, પરધન, પરનાર પર બદ નજર ન કરવી વીગેરે ઉત્તમ બોધ સમાયેલો છે.

નકલંકી—ગીતા.

(રચનારઃ—સઈયદ ઈમામશાહ.)

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા પીર ઇમામ શાહા હેા વાચા । શ્રી નકલંકી ગીતા લીખતંગ હેા સામીજી ।

આગમ શાસ્ત્રં । પરમેશ્વરં જીકરીત જીવનં । શુકરીત પરેમ ધીઆનં । દુકરીત વીનાસતનં । જીવગત ઉધ્ધારં । અનત કલપ અગેાચરં । એ મુરત અલખ નીરીજનં । અનત મુરત અગેાચરં । વીશનવ મુરત સરવે જીવનં । અનત પરમેશ્વર । જીગ ઓધ્ધારં । વીશનવ નીરીજનં । અવતાર ધારજંતે હેા સામીજી । સતગુર ભરમા પરથમ ભરમ ગીનાન પીરકાસં । સેાંસાર મધે પરકાસ કરતવં । જેમ પારસ લેાહાને હેમ કરતવં । તેમ સતગુર મુનીવરને આપ સમાન કરતવં । માણસને દેવ કરતવા હેા સામીજી । તમે દત તમે મુગતા હેા સામીજી ।

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા । પરથમ અનત કલપ સુનકાર પરવરતંતે આગે આઠ લાખ કરણ અવીચણું । તીયાં વીશનવ નારાયણું । તવં કવણ ચહેન પરમેશ્વરં । દેવ દેહી તે આપ દરસણું । અનત જીગ પરવરતંતે । મન ઇંછા ઉધ્ધાર કરતવં । પરથમ સામી હેત રચંતે । તીસ માંહે સતગુર સીરજંતે । આગે આઠ લાખ કરણ મધે નાભ કમલ મધે ભવે ભરમા તુર નરઃ અહુંકાર મધે છત્રીસ જુગ ચેારાસી ચેાકડીઉં એક ધીઆન કરતવં । એક ધીઆન તર નીરીંજનં । તારે ધંધુકાર હેાતા સાદ નહી, શબ્દ અહુંકાર નહી, જલ નહી થલ નહી, ધરતી

નહી, આકાશ નહી, | મેર નહી, કેવલાસ નહી, | ચાંદો નહી, સુરજ નહી, તારા નહી, મંઢાણ નહી |

હું પુછું સતગુરજીને આઢ પુરસ કીમાંથી ઉપના તે ભેદ કથો હો શ્રી સતગુર ભરમાજી |

તારે શ્રી સતગુર ભરમા હો વ.ચા |

આઢ પુરશ ઉપના આપોહી આપ | ગુર ભરમા પોતે સીરજંતે, નહી તીસ માતા, નહી તીસ પીતા, નહી તીસ ભારજા, નહી તીસ બંધવા | નહી તીસ સગા | નહી તીસ મરણ જીવણ અગોચર | એવા નર નારાયણ અગોચર | તમે પરમેશ્વરા | છત્રીસ જુગ ચોરાસી ચોકડીએ વહી ગયા, આપોઆપ આપે નીપાઇ કાયા | એવી સામીજીએ નીપાઈ માયા તમે સુણો હો મુનીવરો | સતગુરની વારતા શ્રી નકલંકી નારાયણની વારતા તે શ્રી નકલંકી ગીતા |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા |

સખત રૂપી રચેઓ સોંસાર | સામીજીને રચતા ન લાગી વાર | તેજ રૂપી ધારજંતે | આસણ એવા અવીચણ | રચેઆ | આકાસ ગગન છત્રીસ, થંભ વોણો રખીઉ કેવલાસ |

અહુંકાર મધે છત્રીસ અવતાર ધારજંતે હો સામીજી | અહુંકાર આઢ ઉણેઆઢ અલખ નીરીજનં નારાયણ નીલ, નીલથી અનીલ હુઆ | અનીલથી સુત હુઆ | સુતથી શામ હુઆ | શામથી માન હુઆ | માનથી ગીનાન હુઆ, ગીનાનથી નુર હુઆ | નુરથી તેજ હુઆ | તેજથી જલ હુઆ | જલથી કલમ હુઆ | કલમથી અઢબુધ હુઆ | અઢબુધથી જુગ હુઆ | જુગથી તતવ હુઆ | તતવથી પરેમ તતવ હુઆ | પરેમ તતવથી હેત હુઆ | હેતથી માયા | માયાથી કાયા | કાયાથી આઢ પુરસ | આઢ પુરસથી અહુંકાર હુઆ, અહુંકારથી પરકાસ હુઆ | પરકાસથી નાભ કમલ મધે ભવે ભરમા | ભરમા આધારે વીશનું વીશનું આધારે મહેસર | મહેસર આધારે ચારઇ વેદ | ચારઇ

વેદ આધારે ચારઇ ખાંણ | ચારઇ ખાંણ આધારે ચારઇ વાણ | ચારઇ વાણ આધારે ચારઇ જુગ | ચારઇ જુગ આધારે ચારઇ ગુર | ચારઇ ગુર આધારે સરવે શેસટી | સરવે શેસટ આધારે તેત્રીસ કરોડ દેવતા | તેત્રીસ કરોડ દેવતા આધારે સાત સરગ | સાત સરગ આધારે સાતઇ પઇઆર | સાત પઇઆર આધારે સાત સાહેર | સાત સાહેર આધારે સાત દીપ | સાત દીપ આધારે નવખંડ પીરેાથમી | નવખંડ પીરેાથમી આધારે સરવે રચના | સરવે રચના રચંતે અલખ નીરીજનં | એવા છત્રીસ અવતાર ધારજંતે હેા સામીજી |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા |

આદ ઉણાદ ઉતપુત રચના તારે નહી ચંદા નહી સુરજ | નહી પવન નહી પાણી | નહીજ જમીન નહી આકાશ | નહી મેર નહી કેવલાસ | નહી રૂપ નહી રખેઆ, નહી સીશટ સંજોગ | નહી મરણા નહી જીવણા | અગોચરં | નહી મેાહ નહી માયા નહા કાયા | એક નીરીજનં શીસટ નીપાયા | કાયા હેત થકી કીણ ઉપાયા | કીણ થકી એક એંડ ઉપાયા | એંડ સેવીને ચઉદ ભમણ રચાયા | જડ બંધતે જુગ પાંચ | પાંચ જુગ પઇઆર થેાભતે | પાંચ જુગ ભરમંડણ જડંતે | પાંચ જુગ મેર ઉઠંતે | આઠ જુગ ગવરી એાધરંતે | નવ જુગ નીરવાણ જડંતે | બાર જુગ દંઢ માલા ફેરંતે | વીસ જુગ ભભુત ભુસંતે ત્રન જુગ ત્રીસુલ ધરંતે | એક જુગ અહુંકાર કરંતે | એવા ત્રેા તેર જુગ સામીજીને રમત કરતાં વહી ગયા | હવે જે કેાઈ નર નારાયણ તથા સતગુર ભરમાજીની સરેવા કરે તેને આવાગણમણના ફેરા ટલે | પેલું રૂપ સત સાત | સત સાત ઉપરે ધરમ | ધરમ ઉપરે જુગ | જુગ ઉપરે નીર | નીર ઉપરે સેસ નાગ | સેસ નાગ ઉપરે ધમડા ધેારી | ધમડા ધેારીના સીંગડા ઉપર એક રાહી | એટલી જતન કરી સામીજીએ શેસટ રચાઇ |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા ગુર મેરની વારતા કરતવં હેા સામીજી | ગુરૂ મેરૂ કેટલા જોજન ઉંચેા છે | કેટલા જોજન ભોંહેા

માંહે બેડએા છે કેટલા જોજન ઉપર વીસતાર છે હેા સામીજી |

તારે શ્રી નારાયણ વાચા | સુણેા હેા સતગુરૂજી | ગુર મેરૂની વારતા | પાંચ લાખને ચાલીસ શેશત્ર ગુર મેરૂ ઉંચેા છે બે લાખ જોજન ભોંડેા મધે ધાલીએા છે | બે લાખ જોજનનુ વીસતાર છે | તીસ મધે પરથમ પાખાડ રૂપી. બીજે તેા લેાહા રૂપી | ત્રીજે તેા ત્રાંબા રૂપી | ચેાથેા તેા (ચાંદી) તારા રૂપી | પાંચમેા તેા હેમ રૂપી | એવા પાંચ રૂપ છે. હેા સતગુર |

તારે શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા | કેતાક જોજન ત્રાંબા રૂપં | કેતાક જોજન પાખાડ રૂપં | કેતાક જોજન તારા રૂપં | કેતાક જોજન હેમ રૂપં |

તારે શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ | પાંચએ રૂપ પરમાણું | પચાસ સેસ્ર જોજન પાખાડ રૂપં પાંસડ સીસતર જોજન લેાહેા રૂપં | એક લાખને શીશટ જોજન ત્રાંબા પરમાણું — એક લાખ ને પચાસી હજાર જોજન તારા પરમાણું બે લાખ ને સીશટ જોજન હેમ પરમાણું |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા પરથમ સપુત પાતાલ હેા સામીજી | સપુત પાતાલ તે કેાણ કેાણ કહીએ | તીસ મધે કેાણ રાજાને કેાણ પ્રજા, કેાણ રૂપી કેાણ વેપાર, કેાણ ચલીત્ર તે ભેદ કથેા હેા સામી સીરીજનહારજનં હેા દેવ નીરીજનં, તારે સીરી નારાયન હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ સપુત પાતાલ તે સપુત આધારે કરતવ વંગ હેા સામીજી તીસ મધે ભવન તે સુણેા હેા સખંગ મુનીવરેા, પરથમ પાતાલની રચના રચંતે હેા સામીજી, પરથમ પવન જો તે ઉપર પાખાણ બાંધેઆ છે, જલ માંહેથી બંધ બાંધેએા છે, મછ નીરાલભ કરી આપે આપ પવન ભાર થંભાયા હેા સામી, એના અરથ તે મછ તે કેાણ નીરાલભ, તે ભેદ કથેા હેા સામી દેવ નીરીજંન |

તારે સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સત ગુરૂ, એ મછના નામ તેા ચાર છે, પરથમ નામ તેા મછ ધારજંતે, બીજે નામ તેા ભરમા ધારજંતે, ત્રીજે નામ તેા અકરસ ધારજંતે, ચેાથેા

નામ તેા સુત પરમેશ્વરનું ધારજંતે, તે સુત ત્રોલેાક માંહે ચાલે, તેને મછ કહીએ ।

તથા બીજો સુણેા હેા મુનીવરેા, સુનથી નીરાલભ. નીરાલભ તેા તીસકુ કહીએ, તે પુરી ભરમને કહે છે, નીરાલભના તેા ચાર નામ કહીએ, તે ચાર નામ તેા કીઆ કીઆ કહીએ. એક નામ તેા નીરાલભ, બીજો નામ તેા મછ, ત્રીજો નામ તેા નીરાધાર, ચેાથેા નામ તેા નર નીર, પછે એનું સુત આજ સરવે લેાક માંહે ઉપજ થયઓ છે, ચલત્રી રતેા મણી આવેને જાય, જલત બુધ એસ મને માઈના સમાયએ, હુઈરી ન રાજે, પવન ન લુપે, અગન ન જાલે, વીગન ન સંચરે, ગીનાન માંહી નાસ એહે માંહે જીવનગીને, અને પાણી ન બેાબે, પવન ન હુલે, એવી વાત નીરાલંભ, એ બીજો નામ, તથા ત્રીજો નામ સુણેા હેા મુનીવરેા, પરથમ નામ તેા આભ. બીજો નામ તેા પાણી, ત્રીજો નામ તેા અમર, ચેાથેા નામ તેા આભ જમ જમ. ચાર નામ તેા આભના છે. સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા, સુણેા હેા સામીજી, પરથમ બ્રહ્મંતે પાતાલ સરવે શેસટ થંભ કરતવં, પરમેશ્વર તેનું સંપુરણ ભરશતેા, પવન સરૂપી દેહી કરંતેા, તેનું નામ મછ નીરાલભ ધરંતે. મછ નીરાલંભ પવન કરે, એમ પવન ભાર પીરથમી થંભાવેઆ, પરથમ મછ નીરાલંભ ઉપર પવન, પવન ઉપરે પાણી પાણી કેાઠાના પખાણ કીધા, પખાણ જોડીને પીરથમી બાંધી છે, એમ કરીને પેલેા પાતાલ બાંધેઓ છે, પરથમ પાતાલનું નામ તેા મછ તલેા તલ પાતાલ, તીસ બધે રાજાનું નામ તેા મછ તલેાતલ, તીયાં મછ રાજા રાજ કરે છે, તીસ રાજા કે દેહીકા પરમાણ સુણેા હેા મુનીવરેા, પચવીસ કરેાડ જોજન મછ લાંબેા છે, તેના પટા સાત કરેાડ જોજન લાંબા છે, તેના પર એક લાખ જોજન ઉંચા છે. તે મછ સેસ્ત્ર જોજન ઉંચેા છે, એવેા મછ રાજાનુ વીસતાર છે, તીયાં અસટ દીસ માંહે દુઆદસી લીંગ છે, તે લીંગનું સુલાખ એક લાખ જોજન ઉંચેા છે, પેલા પાતાલ માંડે ઉતર દીસ માંહે મેરૂ છે, તે મેરૂ એક લાખ જોજન ઉંચેા છે, એક એક લીંગનું વીસતાર પચાસ હુજાર જોજન ફેર છે, અને મેરનું વીસતાર અડાવન હુજાર જોજન ફરતેા છે, તે મેરૂનુ સુલાખ એક લાખ જોજનનું છે, તે ઉપર બીજો પાતાલ

બાંધેઓ છે, પરથમ પાતાલ માંહે એક લાખ ને એંસી હુજાર જોજન માંહે પાણી છે, બીજે ઠામે થડ છે, તીસમાંહે જીવા જોડ રહે છે, તેની દહી તેા સંખા સરખી છે, એક દેહી તેા મછ ની છે, બાજી દહી તેા માણુસની છે, તે લેાકની પાંચસેા વરસની આવરદા છે, પરથમ પાતાલ માંહે એાગણીસ કરેાડ જોજન માંડે અજવાલેા છે, અને બીજે સરવે ઠામે અંધકાર છે, મેરૂની કેારે એક સહેજા છે, તે સહેજા માંએે એક મણી છે, તેનુ અજવાલેા થાય છે, તે મણીનુ નામ શામ કાસ મણી કેવાય છે, તે મણી સાત હુજાર જોજનની છે, ચાર પેાર તે મણી બાહેર રહે છે, તારે અજવાસેા થાય છે, તે મણીના અજવાલે ખલકત વરતે છે, તે મણી ચાર પેાર સહેજા માંહે જાપ છે, તાર બાત અંધકાર થાય છે, એવી તરે, સરવે દાઆડા જાય છે, તે લેાક પાણી માંહે જાય છે, તારે મછની દહિ ધરે છે, આહાર લહીને પછા આવે છે તારે માણુસની દહી ધરે છે, એવી રચના ચહેન તીયાં થાય છે, તીઆં અસત તેા કેાઇ જાણે નહી, પરથમ પાતાલની રચના સપુરણ સમાપત ભવસતેા ॥ ૬ ॥

શ્રી સતગુરૂ ભરમા હેા વાચા હેા સામીજી ।

દુતીઆ પાતાલની રચના કહેા દેવ નીરીજનં, શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ દુતીઆ પાતાલમાં મેરૂ એક લાખ જોજન ઉંચેા છે. તેમાં દુઆ દસી લીંગનું સુન્નાખ એક લાખ જોજનનું છે, તે ઉપરે બીજ પાતાલ બાંધેઓ છે, પાણી ઉપર પાખણ જોડીને બાંધેઓ છે, તે સાત હુજાર જોજનનું પુન્ન બાંધેઓ છે, દુતીઆ પાતાલનું નામ તેા કેારભ તલેાતલ પાતાલ છે, તીસ મધે રાજાનું નામ પણ કેારભ છે, તે કેારભ રાજા રાજ કરે છે, તે રાજા કેારભનું વીસતાર સુણેા હેા મુનીવરેા, તે કેારભનું સતાવીસ લાખ જોજનનું વીસતાર છે, કેારભનેા પગ તેા એક લાખ જોજન લાંબેા છે તેના નખ પાંચ હુજાર જોજન લાંબા છે, તે કેારભ એકવીસ હુજાર જોજન ઉંચેા છે, દુતીઆ પાતાલ માંહે દુઆ દસી લીંગનું સુન્નાખ એક લાખ જોજન ઉંચેા છે, દુઆ દસી લીંગનું પચવીસ હુજાર જોજનનું ફીરતેા ફેર છે, તે પાતાલ માંહે ઉતર દીસ માંડે મેરૂ છે, તે મેરૂનું વીસતાર અઠાવન હુજાર જોજનનેા ફીરતેા છે, તીસ પાતાલ મધે રાજા કેારભ

છે, તે કોરભનું મુસતક પચવીશ હજાર જોજનનું છે, તે કોરભના મુસતક ઉપર એક મણી છે, તે મણીનું નામ તો હીરાજેત મણી કેવાય છે, ત્રન હજાર જોજન માંહે તે મણીનું વીસતાર છે તે મણીનું અંજવાલા થ ય છે, તે મણીનું અંજવાલો તેર કરોડ જોજન માંહે થાય છે, દુતીઆ પાતાલ માંહે તેર કરોડ જોજન માહે પાણી છે, અને છ કરોડ જોજન માંહે થડ છે, તીસ થડ મધે શેસટ નીપાજ છે, તીસ પાતાલ મધે જીવા જોડ છે, તે લોકની દેઈ તો બે છે, એક દેઈ તો કોરભ ની છે, અને બીજી દેઈ તો માણુસની છે, જારે તે જીવ પાણી માંહે આર લેવા જાએ છે, તારે દેઇ કોરભની ધરે છે, આહાર લઇને બાહેર આવે છે, તારે દેઇ માણુસની ધરે છે, તીસ પાતાલના જીવનું વરણ તો સુરકાંતી સરીખો છે, તીઆં કોરભ રાજા રાજ કરે છે, તેનીઉ સાત રાણીઉ છે, તે સાતેનું પરવાર છે, તે કોરભ ચાર પોહોર મુસતક બહાર રાખે છે, તારે અજવાલો થાય છે, અને ચાર પોહોર મુસતક માંહે રાખે છે, તારે અંધકાર થાય છે; કોરભ મુસતક બાહેર રાખે છે, તારે તેર કરોડ જોજન માંહે અંજવાલો થાય છે, દુતીઆ પાતાલની અવરદા એક શેસ્ત્ર વરસની છે, એસો વેરાટ સરૂપી એક છે, તેહે માંએ સરવે સપુત પાતાલ એકવીસ સરગ સરવે એક માંહે છે, દુતીઆ પાતાલની સરવે બેલ રમત સંપુરણ સમાપત ભવસતો ॥ ૨ ॥

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા, ત્રીજા પાતાલની રચના કથો હો દેવ મહેસરા સામી પરમેસ્વરા, તમે સુણો હો સંખા મુનીવરો, ત્રીજા પાતાલ માંહે ઉતર દીસમાં મેરૂ છે તીઆં અસટ દીશમાંહે દુઆદસી લીંગ છે, ઉતર દીસ માંહે મેરૂ છે તે એક લાખ જોજન ઉંચો છે તે ઉપર ત્રીજો પાતાલ બાંધેઓ છે, તીઆં સાત હજાર જોજનનું પુલ બાંધેઓ છે, તે પાતાલનું નામ તો ગજંદર તલોતલ છે તીઆં રાજા ગજંદર રાજ કરે છે, તે ગજંદર પાતાલ ઉપરે સોંસાર સત ભવે, તે ગજંદર રાજાનું વીસતાર સુણો હો મુનીવરો આઠ લાખ જોજન ગજંદર લાંબો છે, અને એક લાખ જોજન ઉંચો છે, અને બત્રીસ હજાર જોજન તેનું પુછડું છે, સાત હજાર જોજન તેના કાન છે, પચવીસ હજાર જોજન તેના દાંત છે, એક લાખ જોજન તેની

દેહ છે, એક લાખ ને નવ હજાર તેની સુંઢ છે, એકસો જોજન તેની આંખીઉ છે, પચવીસ હજાર જોજન તેનું મુસતક છે, તે ગજંદર રાજા તીઆં રાજ કરે છે, તમે સુણો હો મુનીચરો પાંચ કરોડ જોજનમાં તીઆં પાણી છે, બાકી એ જગા સરવે થડ છે. તે પાતાલ માંહે ચઉદ કરોડ જોજન માંહે અજવાલો છે, બાકી બીજે સરવે ઠામે અંધકાર છે, તે અંધકાર માંહે કોઇ ફરતો નથી, તે પાતાલ માંહે ઉતર દીસ માંહે મેરૂ છે, તે એક લાખ જોજન ઉચો છે, તેમાં આઠ હજાર જોજન એક સહેજ છે, તે સહેજ માંહે એક મણી છે, તે મણી પાંચ હજાર જોજન પોંમી છે, તે મણીનો અજવાલો ચઉદ કરોડ જોજન માંહે થાય છે, તે મણીનું નામ તો માણક જોત મણી કહેવાય છે, અવેર ઠામે તો સરવે અંધકાર છે, ચાર પોહોર મણી બાહેર આવે છે, તારે તીઆં અજવાલો થાય છે, તારે તીયાં દીવસ પરગટ થાય છે, ચાર પોહોર મણો સહેજ માંહે જાય છે, તારે અંધકાર થાય છે, તીસ પાતાલ માંહે ચોરાસી લાખ જીવા જોડ છે, તીઆં હશતી જાતની દેહી બે છે, એક દેહી તો માણસની છ બીજી દેહી તો હસતીની છે. જારે આહાર લેવા જાય છે, તારે હસતીની દેહી ધરે છે, તીઆં આહાર તો વનસપતીનું કરે છે, આહાર લઇને પછે માણસની દેહી ધરે છે. એવી રીતે રાજા ગજંદર રાજ કરે છે તે ગજંદર રાજાની પાંચ રાણીઉ છે, તે ગજંદર રાજા અમર છે, બાકી જીવા જોડ મરતુક તે સેશટીને તીયાં આવાગમણ છે, તીઆં એક સેહેસ્ર વરસની આવરદા છે, નવ તાડ તીઆં માણસ ઉંચો છે, બીજા પાતાલની રમત એલ સંપુરણ સમાપત ભવસતો ॥ ૩ ॥

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સુણો હો સામી ચતુરમા પાતાલ સીરજંતે દેવ નીરીજનં, શ્રી નારાયણ સરવે કરતવં, સુણો હો સખ મુનીચરો, તીઆં અસટ દીસ માંહે દુવા દસી લીંગ છે, તે લીંગનું સુલાખ એક લાખ જોજન ઉચો છે, ચતુરમા પાતાલ મધે ઉતર દીસ માંહે મેરૂ પરમત છે, એક લાખ જોજન ઉચો છે, દુવા દસી લીંગ ઉપરે ને મેરૂ ઉપર ચોથો પાતાલ બાંધેઓ છે, ત્રીસ હજાર જોજનનું પુલ બાંધેઓ છે, પવન ઉપર પાણી, પાણી ઉપર પાખાણ કરીને

બંધ બાંધીઓ છે, તીસ ઉપરે રચના રચાઇ છે, શ્રી પરમેશ્વરા, તીસ ચતુરમા પાતાલ મધે સંખ દેવ રાજા રાજ કરે છે, તે સંખ દેવ રાજા અમર છે, તે પરમેશ્વરની આશા કરે છે, તીયાં સતર તાડ માણસ ઉંચો છે, તીયાં માણસની શેશટી છે, તીયાં ચોરાસી લાખ જીવા જોડ છે, તે માણસના મુસતક ઉપર સરપ જેવીઉં ફણીઉં પાંચ છે, તીયાં એવા લોક છે, એવા લોક પયદા કરેઆ છે, હો સોમી પરમેશ્વરં, તે પાતાલ માંહે ત્રણ કરોડ જોજન માંહે પાણી ભરેઓ છે, તે લોકની દેહી માણસ જેવી છે, તે પાતાલ માંહે દુઆદસી લીંગ છે, તે એક લાખ જોજન ઉંચો છે, તે પાતાલ માંહે ઉતર દીસ માંહે મેરૂ પરબત છે, તે મેરૂના પાસે અરધો કરોડ જોજન માંહે એક સેજા છે, તે સેજા માંહે એક મણી છે, તે મણીનું અંજવાલો થાય છે, તે મણી પાંચ હજાર જોજન સપસટ છે, તેનું અંજવાલો થાય છે, તે મણીનું નામ તો પરકાસ મણી છે, તે પાતાલનું નામ તો સંખ તલોતલ પાતાલ છે, તે પાતાલ મધે માણસને આહાર તો વનસપતીનું છે, તીયાં મેવા ફળ નીપજે છે, તે લોક ખાય છે, તે માતાના ગીરભ માંહેથી શ્રી સાહેબના કુદરતથી વસ્ત્ર સમેત બાલક ઉપજે છે, જેમ જેમ દેઈ વધે છે, તેમ તેમ વસ્ત્ર વધે છે, અને વનસપતીનું મેવો ખાય છે, એમ સોંસાર વરતે છે, એ ચતુરમા પાતાલ મધે પાંચ શેસ્ત્ર વરસની આવરદા છે, એ ચતુરમા પાતાલ સ પુરણ સમાપત ભવસતો ॥ ૪ ॥

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાયા પાંચમું પાતાલ સીરજંતે હો દેવ નીરીજનં, શ્રી નારાયણ હો વાચા, સુણો હો સંખ મુનીવરો, પાંચમા પાતાલનું નામ તો વારા તલોતલ પાતાલ છે, તે સામીજી રચતે, તીયાં પવન ઉપર પાણી, પાણી ઉપર પાખાણ, પાખાણ જોડીને પાંચમું પાતાલ બાંધેઓ છે, તે પાંચમા પાતાલ મધે દુવાદસી લીંગ છે, તે મેરૂના મુલાખ એક લાખ જોજન ઉંચો છે, તે ઉપરે પાંચમું પાતાલ બાંધેઓ છે, તે સાત હજાર જોજનનું પુલ બાંધેઓ છે, તે પુલ ઉપરે સોંસાર વરતે છે, તે પાતાલનું નામ તો વારા તલોતલ છે, તે પાતાલ મધે રાજા વારા રાજ કરે છે, તે વારા રાજા પચવીશ લાખ જોજન લાંબો છે, અને સોલ લાખ જોજન પોળો છે, એક લાખ જોજન તેના પગ છે, પાંચ હજાર જોજન તેના દાંત પોળા છે, સાત હજાર જોજન તેના દાંત લાંબા છે, તે દાંત ઉપરે છઠમું પાતાલ બાંધેઓ છે, તે વારા એક લાખ જોજન ઉંચો છે, પાંચમા પાતાલ મધે ઉતર દીસમાં મેરૂ પરબત છે, તે એક લાખ જોજન ઉંચો છે, તે મેરૂ વીચે દુઆદસી લીંગ વીચે, સુલાખને વીચે, એ વારાનું દાંત આવેઓ છે, તે ઉપરે છઠો પાતાલ બાંધેઓ છે, તે વારા પાંચમા પાતાલ માંહે રાજ કરે છે, તે પાતાલના ઉતર

દીસ માંહે મેરૂ પરબત છે, તે એક લાખ જોજન ઉંચો છે, તેની અરધી કરોડ જોજનની એક સેળ છે, તે સેળ માંહે એક મણી છે, તે મણી ત્રન હજાર જોજન સપસટ છે, તીયાં સોલ કરોડ જોજન માંહે અંજવાલો થાય છે, તીયાં ત્રન કરોડ જોજન માંહે પાણી છે, તીઆં તેર કરોડ જોજન માંહે થડ છે, તે મણીનું સોલ કરોડ જોજન માંહે અંજવાલો થાય છે, તે મણી ચાર પહોર બાહેર આવે છે તારે દીવસ થાય છે, અને ચાર પોહોર સએજા માંહે જાય છે, તારે રાત અંધકાર થાય છે, બાકી સરવે ઠામે અંધકાર છે, તે મણીનું નામ તો દુઆસકાર મણી છે, તે પાતાલનું રાજા તો વારા છે તેની બે દહીઉ છે, સરવેની બે દહીઉ છે, તીયાં આહાર તો વનસપતીનું છે, જારે આહાર લેવાને જાય છે, તારે વારાની દેહી ધરે છે, આહાર લઇને થડ માંહે આવે છે, તારે માણસની દેહી ધરે છે, તે વારા રાજાની તો પાંચ રાણીઉ છે, તીયાં એક હજાર વરસના આવરદા છે, એવી રીતે સોંસાર વરતે છે, તીયાંના લોકની દેહી તો કંચન સરખી છે નીલ વરણી છે, એવા પાંચમાં પાતાલ વારાની સાંખેપા સંપુરણ સમાપત ભવસતો ॥ ૫ ॥

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા, છઠમા પાતાલ સરજંતે હો દેવ નરીજનં, શ્રી નારાયણ હો વાચા તમે સુણો હો સંખ મુનીવરો, દુવાદસી લીંગ ઉપરે મેરૂ પરબત ઉપરે અને વારાનાં દાંત ઉપરે છઠમું પાતાલ બાંધેઓ છે, તે સાત હજાર જોજનનું પુલ બાંધેઓ છે, તે ઉપરે વસતી સરવે નીપાઇ છે, તીયાંનું રાજા તો ધમડા ઘોરી છે, તે ધમડા ઘોરીના દેહીકા પરમાણ સુણો હો મુનીવરો, સતાવીસ લાખ જોજન વીસતાર છે, તેના પગ એક લાખ જોજન લાંબા છે, તેનું પુછડું પચવીસ હજાર જોજન લાંબા છે, તેના કાન તો દસ હજાર જોજન લાંબા છે, તેનું સીંગટો પંદર હજાર જોજન લાંબો છે, પાંચ હજાર જોજન તેનું શીંગડો સપસટ છે, તે ધમડા ઘોરીની દેહી તો ચંદ્રમા સરખી છે, ચદ્રમા જેવી નીરમલ છે, તીયાંના લોકની દેહી પણ ચંદ્રમા સરખી છે, તીયા ચોરાસી લાખ જીવા જોડ છે, ધમલા ઘોરીની જાત છે, તેની પણ બે દેહી છે, એક દેહી તો ધમલા ઘોરી જેવી છે, અને બીજી તો માણસ જેવી છે, તે રાજાની દેહી તો સતાવીસ લાખ જોજન લાંબી છે, અને તીયાંના લોકની દેહી તો સતાવીસ જોજન લાંબી છે, અને તીયાં આહાર તો વનસપતી ફલનો ખાય છે, તીયાં વનસપતીને અનેક અનેક ફુલ લાગે છે, તે સરવે તીઆં ભીરખ કરે છે, તીઆં અસટ દીસ માંહે દુવાદસી લીંગ છે, તે લીંગ એક લાખ જોજન ઉંચો છે, અને મેરૂ પરબત ડુંગર એક લાખ જોજન ઉંચા છે, તે ઉપરે સાતમું પાતાલ બાંધેઓ છે, તે છઠમા પાતલ માંહે ઉતર

દીસમાંહે મેરૂ છે, તેની અરધી કોરે એક સએજા છે તે સએજા માંહે એક ખુંઓ છે, તે માંહે એક મણી છે, તે ચાર હુજાર જોજનની છે, તેનું અંજવાલો થાય છે, તે મણી ચાર પોહોર સેહેજા માંહે જાય છે, તારે રાત પડે છે, તે મણી ચાર પોહોર બાહેર આવે છે, તારે દીવસ અંજવાલો થાય છે, તે મણીનું નામ તો રતન પરકાસ મણી છે, જારે તે મણી બાહેર આવે છે, તારે અઢાર કરોડ જોજન માંહે અંજવાલો થાય છે, અને બીજે સરવે ઠામે અંધેડાર છે, તે છઠમા પાતાલ મધે ધમલા ધોરી રાજ કરે છે તે અમર છે, બાકી સરવે શેશટને મરતુક છે, તે લોકુંની એક શેસ વરસની આવરદા છે, તે લોકુંને આવાગમણ છે, એ છઠમા પાતાલની રમત સપુરણ સમાપત હવશતો ॥ ૬ ॥

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સાતમું પાતાલ સરજંતે હો દેવ નીરીજન તીયાં દુવાદસી લીંગ ઉપરે અને મેરૂ પરબત ઉપરે સાતમું પાતાલ બાંધેઓ છે, પવન ઉપરે પાણી, પાણી ઉપરે પાખાણ જોડીને બંધ બાંધેઓ છે, તે એક લાખ ને બાવન હુજાર જોજનનું પુલ બાંધેઓ છે, તે પાતાલ ઉપરે વાસીંગ રાજા રાજ કરે છે, તીયાં નવ લાખ જાત નાગનીઉં છે, તીઆં એ મંડણ બાંધતે સતગુરૂ, તીયાં વાસીંગ રાજા રાજ કરે છે, નવ કુળ નાગ રાજ કરે છે તે નવ કુલ નાગ તે કમલ કમલ હો દેવ નીરીજનં, તારે શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂજી, એક કુલ તો વાસીંગ નાગનો (૧) બીજે કુલ તો શેશ નાગનો (૨) ત્રીજી કુલ તો ત્રીખત નાગની (૩) ચોથી કુલ તો સુખપાલ નાગની (૪) પાંચમી કુલ તો પદમ નાગની (૫) છઠમી કુલ તો કુલ પગર નાગની (૬) સાતમી કુલ તો ગોતંમ નાગની (૭) આઠમી કુલ તો અજેનંદ નાગની (૮) નવમી કુલ તો વેલાવત નાગની (૯) સેસ નાગનીઉ તો એક શેસ્ત્ર ફણીઉં છે, વાસીંગ નાગની તો પાંચસો ફણ છે, ત્રીખત નાગનીઉં તો એકસો ફણીઉં છે, સુખપાલ નાગનીઉ તો પીંચોતેર ફણીઉં છે, પદમ નાગને તો પચાસ ફણીઉં છે, કુલ પગર નાગને તો પચવીસ ફણીઉં છે, ગોતંમ નાગને પંદર ફણીઉં છે, અને અજેનંદ નાગને તો તેર ફણીઉં છે, અને વેલાવત નાગને તો અગીઆર ફણીઉ છે, એવા પરકાર તે નવ કુલ નાગના છે, બીજા નાગ છે તેનું વીસતાર છે, કોઈ કને ફણ દસ, કોઇ કને ફણ નવ, કોઇ કને ફણ આઠ કોઈને ફણ સાત, કોઈને ફણ છ, કોઇને ફણ પાંચ, કોઈને ફણ ચાર કોઈને ફણ ત્રણ, કોઈને ફણ બે, કોઈને ફણ એક, એવા સરવે વીશતાર છે, રાજા વાસીંગ સતાવીસ લાખ જોજન લાંબો છે, નવ લાખ જોજનનું વીસતાર છે, તે નાગ શેહેરત્ર મુખસું હરીનું ભજન કરે

દે, શ્રી હરી પરમેશ્વરનું ભજન કરે છે, તીયાં સાત કુંડ અમરતના ભરેઆ છે, તીયાં થકને ચાંદો સુરજ તારા મંડણ ફરે છે, પછમ દીસથી પાતાલ મધે સંચરે છે, તે પુરભ દીસથી ઉગે છે, ચંદો સુરજ તારા મંડણ જેવી કુવાને ચક ગડ માલ ફરે છે, તેમ ચાંદો સુરજ તારા મંડણ ફરે છે, તે પાતાલ મધે રાજા વાસીંગ રાજ કરે છે, વાસીંગ નાગ તથા શેશ નાગ તથા પદમ નાગ એ ત્રન નાગ ઉતર દીસ માંહે રાજ કરે છે, ગોતમ નાગ તથા કુલ પગર નાગ તથા ત્રીખત નાગ એ ત્રન નાગ તો પુરભ દીસ માંહે રાજ કરે છે, સુખપાલ નાગ તથા અજાનંદ નાગ તથા વેલાવત નાગ એ ત્રન નાગ તો પછમ દીસ માહે રાજ કરે છે, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા બલ રાજાની વાત કહો હો સામી શ્રી જંનહારજનં શ્રી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ, દખણ દીસ માંહે રાજા બલને રાજ આપ્યો છે, જારે રાજા બલને પાતાલ માંહે ચાંપીએ છે, તારે શ્રી નારાયણ દેવસુ બંધ કરેએા છે શ્રી નારાયણ દેવ સાડાત્રણ કરમ ધરમ ધરતી માંગી છે, તારે ત્રણ કરમ સરવે પરથમી થઇ છે, તારે શ્રી વાએમણ બોલેઆ છે જે રાજા બલ તું અરધો કરમ પરથમી આલ, તમારે પાસે હોએ તો આલ, નહી તો તું ના કહે, તારે રાજા બલ કેવાને લાગો જે સામીજી, અરધા કરમની જગા દેખો તીયાંથી લીએા, તારે શ્રી નારાયણ દેવ બોલેઆ છે તે તારી દેહી પરથમીથી જુદી છે તે આપતો કાંઇ નથી, તારે રાજા બલ કેવા લાગો જે તમે કહીઉ તે વારૂ, તારે બલને પગ દઇને પાતાલે ચાંપેએો છે તારે, બલ બીજી દેહી ધરીને સરવે હાંમે સરગ મીરત પાતાલ સરવે હાંમે દોરેએો ગીએો છે જે કોઇ અમારે ખમેઆતુ કરે તીયાં જાઇને રહું, ખાલી જગા હોએ તીયાં જાઇને રહું, પછે જીયાં જુવે તીયાં શ્રી નારાયણ દેવનું પગ સરવે હામ શ્રી નારાયણ દેવના સેવક રહેઆ છે પછે જીયાં પઇઆરે ચાંપેએો હતો તીયાં ફરી આવીએો છે, તારે બલ કહેવા લાગો જે, સામીજી અમે તો મરત લોક માંહે દાન પુન કીધાં છે, તે મારી મરત લોકમાં કાંઇક સાંભેએો રાખસો કે નહી, એવો શ્રી વીસનવ દેવને કેહેવા લાગો છે, તારે શ્રી વીશનવ નારાયણ બોલેઆ છે જે વારૂ જા તુંને ચાર મહીના આપેઆ છે, માણસ કહે છે જે અસાડ સુદ અગીઆરસથી દેવ સુવે છે, પણ દેવ સુવે તો પરથમી કેમ ચાલે, અને ઉતપુત કેમ થાએ, દેવ તો સરવે દીન જાગે છે. પણ સીરી વીશનવ નારાયણે રાજા બલને કોલ આપેએો છે તે માટે માનતા રાખી છે, તે માટે કારતક સુદ અગીઆરસ સુધી વીવા વાજંતરનું કામકાજ કરવું નહી, તે માટે માણસ કહે છે જે દેવ સુતા, પણ દેવ કેમ સુવે, પણ શ્રી વીશનવ દેવે ચાર મહીના પોતાની માનતા માટે રાખેઆ છે, તે પોતાનું કોલ પાલવા સારૂ સાતમાં પાતાલના દખણ દીસ

માંહે રાજ આપેઓ છે, પછે તે બલ રાજા મીરત લોક માંહે આવેઓ છે, તપ કરવા લાગેા છે, તારે માહા રૂદ્ર તૂસટમાન થયા છે, જે બલ તું માંગ માગ હું તૂસટમાન થયેા હું, તારે બલ કેવા લાગેા જે, સામી તું મને શેસ્ત્ર ભુજા આપ, મને મરત લોક માંહે રાજ આપેા, એવું વર આપેા જે સીરી વીશનવ દેવ સાથે ખરૂં માંડીને જુધ કરૂં અને મારેા દાવેા લઉ, તારે માહા રૂદ્ર કહેઓ જે જા આપેયેા, પછે સેસા અરજણનું રૂપ ધરેઓ છે, એવેા રૂપ ધરીને શેસ્ત્ર ભુજાઉ લઇને એવેા અવતાર લઇને મીરત લોક આવેઓ છે, તીયાં આવીને અવતાર ધરેઓ છે, પછે સીરી વીશનવ દેવે કેાલ દીધેા હતેા, તે માટે બલની ઓલાદ દખણ દીશ માંહે છે, તીયાં રાજ કરે છે તેને બલનું પરવાર માને છે, અને જે કેાઇ રાજ બેસે છે, તેનું નામ બલ ધરે છે, તે પાતાલ માંહે નવ નાગ છે તે અમર છે, બીજા સરવે પરવારને મરતુક છે, તીઆં ચેારાસી લાખ જીવા જોડ છે, તે માંહે બેતાલીસ લાખ જીવ જલચરા છે, તે જીવતેા પાણીનું અહાર કરે છે, અનંત આહાર કરીને તે થડ માંહે આવે છે, તારે ગાય કેામધેનને મેહેા માંહે રાખીને દુધ દાહીને પીયે છે, તે ગાય ચમરીખનેા સેાવંનનેા પુછડેા છે, તે ગાય અમર છે, તીયાંના લેાકની દેહી તેા માટીની છે, તીયાં નાગરવેલ છે તેનાં સેાનાનાં ફુલ છે, તે માગસર સુદ પાંચમને દાડે ફુલ લાગે છે, તે ફુલની માલ કરીને કલસની કેાટે ધાલે છે, તીઆં કરસ ગેારે છે તીઆં કલસની થાપના થાય છે, તીઆં ગતનેા મેલેા થાય છે, તીઆં નીતેા નીત કલસની પુજા કરે છે, તીઆં સરવે રીખીસર દેવતા સરાવણ સુદ અગીઆરસને દાડે તે ફુલ ખાય છે, તીઆં શ્રીજંનહાર દેવને સરવે સેાંસાર માને છે, રાજા વાસીંગ નાગને રાજા શેશ નાગ શ્રી વીશનવ દેવનું સમરણ કરે છે, જાપ જપે છે, અને શ્રી સતગુર ભરમાને જપે છે, એવેા સતપંથ ગુરનરનું ગીનાનશું આપણા મન થર ચાલેઆ છે, આપણા જીવ સાથે સતપંથસું ચાલે છે, એમ સાતેઇ પાતાલના લેાક સતપંથ ધીઅાવે છે, પરથમ પાતાલ મછ તલેાતલ, બીજે પાતાલ કેારભ તલેાતલ, ત્રીજે પાતાલ વારા તલેાતલ, ચેાથેા પાતાલ સેસ તલેાતલ, પાંચમેા પાતાલ ગજંદ્ર તલેાતલ, છઠમું પાતાલ તેા ધમડા ધેારી તલેાતલ, સાતમું પાતાલ તેા વાશીંગ તલેાતલ, એવા સાતેઇ પાતાલના રાજા તથા મુખી તથા ગત સરવે સતપંથ ધીઆવે છે, અને કીરીઆ ધરમ પાલે છે, સાત પાતાલના રાજા એમ જાણે છે જે આવા વેદ ગીનાન માંહે દેવ એમ પરમાણે છે, એમ જાણે છે, જે સીરી નારાયણ દેવ ત્રન ભમણ માંહે વીઆપક છે, શ્રી નારાયણ દેવ તથા સીરી સતગુર ભરમા, મરત લેાકને વીસે પરતક રૂપ ધરીને બેઠા છે. જંબુદીપને ભરતખંડ માંહે સીરી સતગુર ભરમાજી બેઠા છે, સીરી નકલંકી નારાયણ

તો પાછમ દીસ માંહે સહેતર દીપને વીસે બેઠા છે, સાત પાતાલના લોક એમ જાણે છે જે ભરત લોકને વીસે સીરી પરમેશ્વર છે, તે માટે સતપંથ ધીઆવે છે, સીરી નારાયણ દેવને જપે છે, એમ કહે છે જે ધન ધન તે અવતાર પાત્રને ધન ધન તે ભરત લોકને, અને ધન ધન તે સતપંથને અને ધન ધન તે માનખા જનમને જે એવા અવતાર પાત્રને જપે છે, અને સતપંથ ધીઆવે છે, તેનું ઈમાન તમે સીરી પરમેશ્વર રાખજો, એવી વીનતી રાત દીવસ કરે છે, સરવે ને મુખી દેવ ગતને ગીનાન ધીઆન જણાવે છે, તીયાંની વશતી સરવે સતપંથ ધીઆવે છે, બીલો ભાઇ રીખીસરો એ ભાઇ સહી શચો સતગુર કહે ધન ધન તે મીરત લોકને ધન ધન અવતાર પાત્રને ધન ધન સતપંથને, ધન ધન તે માણસ જાતને, જે એવા અવતાર પાત્રને જપે છે, ગુર ભરમાજી જપુ દીપ માંહે છે, તે ગત મુખીએ નજરે દીઠા, તેને ધન ધન જે આજ પુરો સતપંથ ધીઆવે છે, તેનું ઇમાન સીરી નારાયણ દેવ તમે રાખજો, તે એવું દીવસ તથા રાત અરદાસ માંગે છે, પાતાલનાં લોક અને સાતમા પાતાલનાં લોક ની બેય બેય દેહીઉ છે, એક દેહી તો નાગની અને બીજી દેહી માણસની છે, તે પાતાલ માંહે દસ કરોડ જોજન માંહે પાણી છે, તીયાં પછમ દીવસથી ચાંદા સુરજ ઉગે છે, તીયાં પુરબ દીસ માંહે આથમે છે, તીયાંથી આસમાન માંહે જાય છે, એવા સાત પાતાલ બાંધતે સામીજીને પાંચ જુગ વહી ગયા છે, એ સાતમા પાતાલમાં એક કરોડ વરસની આવરદા છે, એ સાતેય પાતાલની બેલ રમત સંપુરણ સમાપત ભવસતો ॥ ૭ ॥

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા વેરાટ સરૂપ માંહે, સાત પાતાલ એકવીસ સરગ, નર નારાયણ દેવે બાંધેઆ છે, વેરાટ સરૂપના નામ આઠ છે, પેલું નામ તો વેરાટ, બીજું નામ તો વારાત છે, ત્રીજો નામ તો બેરૂ ચોથો નામ તો સશર, પાંચમું નામ તો અદરમ, છઠમું નામ તો ભુરગ, સાતમું નામ તો ભુતંગ, આઠમું નામ તો ચેતની માયા. ।

એવા આઠ નામ તો વેરાટ સરૂપનાં છે, એવા સાત પાતાલ છે, એવા એકવીશ સરગ મેરૂ આધારે બાંધીઆ છે, એ સાત પાતાલ માંહે સાત દીપ માંહે દુવા દસી (૧૨) રીંગ છે, અને ઉતર દીસે મેરૂ પરબત છે. તે વચે વાંસીંગ રાજા રાજ કરે છે, તે લીંગનું સુલાખ એક લાખ જોજન ઉંચો છે, અને મેરૂ પરબત પણ એક લાખ જોજન ઉંચો છે, એ મેરૂ અને લીંગની વચે રાજા વાસીંગની કૃણ છે તે ઉપરે મીરત લોકનો પુલ બાંધેઓ છે, તે પુલ ઉપરે સેસટ વસે છે, એક લાખ જોજનની પીઠ બાંધી છે, તે ઉપરે લોક

વસે છે, એવા સાત પાતાલ સંપુરણ સમાપત ભવસતો એવા સાત પાતાલ બાંધતા જુગ પાંચ વઈ ગીઆ ।

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા નવ ખંડ પરોથમીનું મંડાણ માંડતે ભરમા વીસનત્ર મહેસર એ ત્રન દેવ મીરત લોક માંહે આવેઆ છે, સીરી નારાયણ હો વાચા સીરી સતગુર ભરમા તમે પરથમી માંહે જાઇ ખેલ રમત કરો, જાઇ પરથમીનું મંડાણ બાંધો સીરી સતગુર ભરમાને એવો હુકમ થયો છે, સીરી નારાયણે કહેઓ છે તે પછે છપન કરોડની પીઠ બાંધી છે પરથમીનું પુલ એક લાખને બાવન હજાર જોજનનું છે, તે પરથમી માંહે સાત દીપ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા તે દીપ કોણ કોણ હો સામીજી સીરીજનં હારજનં, તારે સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરજી, સાત દીપ તે છપન કરોડ જોજન માંહે છે, સેંતર દીપ તે છ કરોડ જોજન માંહે છે, જંપુદીપ તે બાર કરોડ જોજન માંહે છે, સીંગલ દીપ તે સાત કરોડ જોજન માંહે છે, જજુંન દીપ, અને કરચા દીપ, એ બેહી ચાર કરોડ જોજન માંહે છે, અને પલછા દીપ તે આઠ કરોડ જોજન માંહે છે, પુકાર દીપ તે દસ કરોડ જોજન માંહે છે, એ છપન કરોડ જોજન પરોથમી છે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા પરોથમી માંહે નવ ખંડ તે કેટલાક જોજન માંહે છે તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજનં હારજન. સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરજી, એરાક ખંડ છ કરોડ જોજન માંહે છે (૧) અને ભરત ખંડ બાર કરોડ જોજન માંહે છે (૨) અને ભરમ ખંડ સાત કરોડ જોજન માંહે છે (૩) અને એલાસ ખંડ સાત કરોડ જોજન માંહે છે (૪) અને રૂધરૂ ખંડ ચાર કરોડ જોજન માંહે છે (૫) અને શામ ખંડ છ કરોડ જોજન માંહે છે (૬) અરૂ ખંડ આઠ કરોડ જોજન માંહે છે, અને (૭) કમલા ખંડ ત્રન કરોડ જોજન માંડે છે (૮) હરીત ખંડ ત્રન કરોડ જોજન માંહે છે (૯) એવા નવ ખંડ છપનં કરોડ જોજન માંહે છે, જેવા પરથમીના બંધાણ બાંધેઆ છે તેવા માણસની દેહીના બંધાણ બાંધેઆ છે, તે સુણો હો મુનીવરો સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, ખીર સમુદ્ર વીસ કરોડ જોજન માંહે છે (૧) તે ઉપરે સએતર દીપ બાંધેઆ છે, તે છ કરોડ જોજન માંહે છે, તે માંહે શ્રી નકલકી નારાયણનું તખત છે, તેને એરાક ખંડ કહે છે, તે છ કરોડ જોજન માંહે છે, એવી બાર કરોડ જોજનની બાંધ બાંધી છે, તે માંહે અઢાર વસ્તુ થાય છે, તે સુણો હો મુનીવરો, પરથમ સોનુ (૧) બીજું તો રૂપુ (ચાંદી) (૨) ત્રીજું તો ત્રાંબુ (૩) ચોથુ તો જસત (૪) પાંચમું તો કથીર (૫) છઠમું તો મોતી (૬) સાતમું તો હીરો (૭) આઠમું

તેા લાલ (૮) નવમું તેા પેાચી (૯) દસમું તેા કુંન (૧૦) અગીઆરમું તેા પરવાર (૧૧) બારમું તેા ચુની (૧૨) તેરમું તેા ગંધક (૧૩) ચઉદમું તેા પારેા (૧૪) પંદરમું તેા મીંણસડ (૧૫) સેાલમું તેા અભરક (૧૬) સતરમું તેા હડતાડ (૧૭) અઢારમું તેા સુમલ (૧૮) ।

એવીઉં અઢાર વસતુ થાય છે, તેને કહે છે સેતરદીપ એરાક ખંડ, શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા મહી સાગર સમુદ્ર તે ખારેા છે, તે સતાવીસ કરેાડ જેાજન માંહે છે તે ઉપરે જંપુદીપ બાંધેઓ છે, તે જંપુદીપ બાર કરેાડ જેાજન માંહે છે તેને ભરત ખંડ કહે છે તે બાર કરેાડ જેાજન માંહે છે તે માંહે માનવી વસે છે, તે માંહે શ્રી સતગુર ભીરમાજીનું તખત છે, તે જારે કલજુગ પુરેા થાસે તેની સંધે શ્રી નારાયણ દશમું આવતાર ધરસે, તે ધરીને જંપુદીપ માંહે આવસે, તારે દર્યત કાલીંગાને સંગારસે, તીયાં મુનીવરેાને રાજ આપસે, તે સુણેા હેા મુનીવરેા, શ્રી નકલંકી નારાયણ આવસે, તે મુનીવરેાને રાજ કરાવસે, શ્રી સતગુર ભીરમા હેા વાચા, એસાખ સમુદ્ર ત્રન કરેાડ જેાજનમાં છે, તે ઉપરે સીંગલ દીપ બાંધેઓ છે તે સમુદ્ર મીઠેા છે, તે સાત કરેાડ જેાજન છે, તીસ મધે પુરવ દીસે અરૂણ છે, અરૂણ માંહે સરવે વન છે, તીયાં પુરવ દીસે ચઉદ કરેાડ જેાજન માંહે અંધકાર છે, સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા તમે સુણેા હેા મુનીવરેા, રતનાગર સમુદ્રત્રન કરેાડ જેાજન માંહે છે, તે ઉપરે જજુન દીપ બાંધેઓ છે, તે નવ કરેાડ જેાજન માહે છે, તે માંહે એલેઆસ ખંડ સાત કરેાડ જેાજન માંહે છે, તે માંહે બે કરેાડ જેાજનની બેાટ છે તે માંહે બે કરેાડ જેાજન માંહે કમલા ખંડ ધાલેઓ છે, તે માંહે પરબત છે એલાસખંડ સાત કરેાડ જેાજન, અને કમલા ખંડ બે કરેાડ જેાજન, તથા જજુન દીપ નવ કરેાડ જેાજન, એવા આઠ કરેાડ જેાજન માંહે પરબત છે તે અષ્ટ કુડ પરબતે રૂધેઓ છે, તમે સુણેા હેા મુનીવરેા, સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા, સુણેા હેા મુનીવરેા, દુધી સમુદર એક કરેાડ જેાજન માંહે છે તે ઉપર કરચા દીપ બાંધેઓ છે, તે ચાર કરેાડ જેાજન માંહે છે. તે માંહે અરૂ ખંડ ચાર કરેાડ જેાજન છે, કરચા દીપ અને અરૂ ખંડ મલી આઠ કરેાડ જેાજનમાં છે સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા તમે સુણેા હેા મુનીવરેા, સુર સમુદ્ર એક કરેાડ જેાજનમાં છે, તે ઉપર પલછા દીપ બાંધેઓ છે, આઠ કરેાડ જેાજન માંહે છે, તે માંહે સાંમ ખંડ એક કરેાડ જેાજન માંહે છે, તે માંહે બે કરેાડ જેાજનની બેાટ છે તેનાં એક કરેાડ જેાજનમાં કમલા ખંડ છે, તેમાં એક કરેાડ જેાજન હરીઆત ખંડ છે, એવા બે કરેાડ જેાજન ઘાલેઆ છે એવા સેાલ કરેાડ જેાજન માંહે પાણી છે,

સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા સુણેા હેા મુનીવરેા મધુ સમુદ્ર એક કરેાડ જોજન માંહે છે તે માંહે પુકાર દીપ દસ કરેાડ જોજન માંહે છે તેમાં અનુ ખંડ આઠ કરેાડ જોજનમાં છે તે માંહે બે કરેાડ જોજનની ખેાટ છે, તે માંહે હરીઆત ખંડ બે કરેાડ જોજન ધાલેઆ, એવા વીસ કરેાડ જોજન માંહે અઢાર ભાર વનસપતી છે, એવા સાત દીપ નવ ખંડ પરેાથમી સંપુરણ સમાપત ભવસતેા. |

સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા સાત સમુદ્ર તે કીઆ કીઆ હેા સ્વામીજી સરીજનહારજન. |

સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુર, પરથમ ખીર સાગર સમુદ્ર (૧) અને બીજો મહી સાગર સમુદ્ર, તે ખારેા (૨) ત્રીજો એસાખ સમુદ્ર (૩) અને ચેાથેા રત્નાગર સમુદ્ર (૪) પાંચમેા દુધી સમુદ્ર (૫) છઠેા સુર સમુદ્ર (૬) સાતમેા મધુ સમુદ્ર (૭) એવા સાત સમુદ્ર છે, સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા તે કેટલાક જોજન છે હેા સ્વામીજી, તારે સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરજી, ખીર સાગર સમુદ્ર વીસ કરેાડ જોજનમાં છે, મહી સાગર સમુદ્ર સતાવીસ કરેાડ જોજન છે, અને એસાખ સમુદ્ર ત્રન કરેાડ જોજનમાં છે, અને રતનાગર સમુદ્ર ત્રણ કરેાડ જોજનમાં છે, અને દુધી સમુદ્ર એક કરેાડ જોજન માંહે છે, અને સુર સમુદ્ર એક કરેાડ જોજન માંહે છે, અને મધુ સમુદ્ર એક કરેાડ જોજનમાં છે, એવા સાત સમુદ્ર છપન કરેાડ જોજન માંહે છે, તે સરવે અમર છે, સરવે સાહેબજીની કુદરત તેનુ કેાઇ હેસાબ નહી હેા મુનીવરેા, |

સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા આઠ પરબત પરથમી માંહે છે તે કીઆ કીઆ હેા સ્વામીજી, તારે સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરજી પરથમ મલીઆગર પરબત (૧) બીજો તેા હેમાજલ પરબત (૨) ત્રીજો તેા વીંધીઆચર પરબત (૩) ચેાથેા તેા ધરણાગર પરબત (૪) પાંચમેા તેા દુધીઆચડ પરબત (૫) છઠમેા તેા અસતાચડ પરબત (૬) સાતમેા તેા દુલાગર પરબત (૭) આઠમેા તેા મેર પરબત (૮) એવા આઠ પરબત પરથમી માંહે છે, અષ્ટ કુલ પરબત તીઆં થંભેઆ છે, સુણેા હેા મુનીવરેા |

હેમાજલ પરબત ઉપરે સરગની વાટ છે, તીઆં બરફ પડે છે અને તે વાસતે હેમાજલ નામ રાખેઆ છે, જે ચડે છે તે ગળી જાય છે તે સીરી નારાયણ દેવે હદ બાંધી છે, તે સુણેા હેા ભાઇ મેામનેા, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સાત સમુદ્ર પરથમી ઉપરે કેમ છે હેા સ્વામી, સીરીજન હારજન, સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરજી,

દરીઆનું પાણી તે ઇંદ્રસું લાગેા છે, સાત સમુદ્રનું પાણી તે સાત તાડ પરથમીથી ઉચું છે, તારે સીરી સતગુર પુછે હેા સામીજી, દરીઆનું પાણી સાત તાડ ઉંચેા છે, તે પરથમી માંહે રેલતેા કાંઇ નથી, સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરજી, દરીઆનાં પાણીને સાહેબજીનું ફરમાન છે, તે સાહેબજીના ફરમાન માંહે રહીયું છે સઉથી મેાટેા ભેદ સાહેબજીનું ફરમાન છે, બીજો ભેદ ચમકપાણ ને લેાઢાનેા છે, જેમ ચમક પાંણને લેાઢાને પ્રીત છે, જારે ચમક પાણને લેાઢું જોએ તેા ચાલીને આવે, તેમ પાણીને આસમાનસું પ્રીત છે, તે વાસતે આસમાનસું પાણી લાગી રહેએા છે, એવા સાત સમુદ્રનું પાણીની આસમાનસું પીરીત લાગેલી છે, સાત સમુદ્ર સંપુરણ સમાપત ભવસતેા |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા પરથમી માંહે ચાર દીસું છે, અને ચાર ખુણા છે, એવી આઠ દીસું છે આઠ દીસું માંહે આઠ પરબત છે, તે માંહે દુવાદસી લીંગ છે, દુવાદસીનાં લીંગેસું સાત પાતાલના બંધ બાંધેઆ છે, તે કીઆ કીઆ હેા સામીજી, શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા સતગુરજી પરથમ તીરથમાં તીરથ કેદાર લીંગ (૧) બીજો કાસી વીશ્વનાથ લીંગ (૨) ત્રીજો સેારઠ સેામનાથ લીંગ (૩) ચેાથેા માહા કુલીસર લીંગ (૪) પાચમું તેા દસમીસર લીંગ (૫) છઠમું તેા સત બધઇસર લીંગ (૬) સાતમું તેા કારસાર લીંગ (૭) આઠમું તેા મેમરસર લીંગ (૮) નવમું તેા ભીમ સકર લીંગ (૯) દસમું તેા નાસીકા ભરમાક લીંગ (૧૦) અગીઆરમું તેા શીવ લીંગ છે (૧૧) બારમું તેા મસત લીંગ (૧૨) એવા બાર લીંગ સંપુરણ સમાપત ભવસતેા |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા પરથમી રચંતે તે ભેદ કથેા હેા સામી શ્રીજંનહારજંન, શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરજી, પરથમીના પરમાણુ, પહેલું એક રાઇ પછે ત્રન રાઇ ત્રન રાઇનેા એક તલ, ત્રન તલનેા એક જવ, ત્રન જવનેા એક અરદ, ત્રન અરદનેા એક તસુ બાંધેઆ છે, અઢાર તસુનેા એક હાથ, એવેા ચાર હાથનેા એક વાસ બાંધેઆ છે, એવા વીસ વાસની એક દેારી બાંધી છે, એવી દેારી શેસ બેનીનેા એક ગાઉ બાંધેઆ છે, એવા ચાર ગાઉનું એક જોજન બાંધેઆ છે, એવા છપન કરેાડ જોજન પરથમીના હીસાબ બાંધેઆ છે, પરથમી માંહે કેટલાક ગામ છે, અને કેટલાક પાટણ છે, તે માંહે કેટલાક વેરાવત પાટણ છે તે માંહે કેટલાક રાહી છે, તે ભેદ કથેા હેા સામી શ્રીજંનહારજન, તારે સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ. પરથમી માંહે છનું કરેાડ ગામ છે, અને બાર લાખ પાટણ છે, છ કરેાડ વેરાવત પાટણ છે, સેાલ હજાર રાહી છે, એક અબજ ને બે કરેાડ બહુતેર લાખ સેાલ હજાર ગામ છે.

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા |

પરથમી માંહે કેટલાક મુલક છે, એક એક મુલક માંહે કેટલા કેટલા ગામ છે તે ભેદ કંથેા હેા સામી સીરીજનહારજન |

શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ, પરથમી માંહે ચેાવીસ મુલક છે |

એાખા મંડલ દેસ માંહે બે કરેાડ ગામ છે (૧) વેરાટ દેશ માંહે આઠ કરેાડ ગામ છે (૨) રજની દેસ માંહે બહુંતેર લાખ ગામ હુવા છે (૩) પદમાકાર દેસ માંહે એક લાખ ગામ હુવા છે (૪) રાંગડ દેસ માંહે પચવીશ લાખ ગામ હુવા છે (૫) ઘાડુલે દેશ માંહે નવ કરેાડ ગામ હુવા છે (૬) મહીલુર દેસ માંહે એક કરેાડ ગામ હુવા છે (૭) સાધ દેસ માંહે એક કરેાડ ગામ હુવા છે (૮) કનાજ દેસ માંહે તેત્રીસ કરેાડ ગામ હુવા છે (૯) મારવાડ દેસ માંહે નવ કરેાડ ગામ છે (૧૦) સેારઠ દેસ માંહે પચવીસ હજાર ગામ હુવા છે (૧૧) ગજગડ દેસ માંહે પાંચ હજાર ગામ હુવા છે (૧૨) કનેાજ દેસ માંહે પાંચ હજાર ગામ હુવા છે (૧૩) માલવા દેસ માંહે બાણું લાખ ગામ હુવા છે (૧૪) નરેવાણુ ચીણ દેશ માંહે છ હજાર ગામ હુવા છે (૧૫) માહા ચીણ દેશ માંહે સેાલ હજાર ગામ હુવા છે (૧૬) ધરમી ધુડ દેશ માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૧૭) ખુરાસાન દેસ માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૧૮) સવ સવન માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૧૯) ગજની માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૨૦) મથુરા માંહે એક કરેાડ ગામ હુવા છે (૨૧) ગુજરાત દેશ માંહે પાંચ કરેાડ ગામ હુવા છે (૨૨) કાસમીર માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૨૩) અને પાટણ માંહે બાર લાખ ગામ હુવા છે (૨૪) એવા ચેાવીસ મુલક પીર શમસ બેાધેઆ છે, ચેાવીસ મુલક માંહે બીલેાતેરસેા કરેાડ બેાતેર લાખ ને સેાલ હજાર ગામ છે |

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા પરથમી માંહે કેટલીક નદીઉં છે, તે ભેદ કંથેા હેા સામી સીરીજનહારજનં, સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ, પહેલા કલપ જાયલા માંહે નદીઉં નવાણું કરેાડ, બીજા કલપ ફાયલા માંહે નદીઉં નવાણું લાખ, ત્રીજા અરજા કલપ માંહે નદીઉં નવાણું હજાર, ચેાથા ખલીકા કલપ માંહે નદીઉં નવસેા નવાણું, તે માંહે મેાટીઉ મેાટીઉ નદીઉ કેાણ હુઇઉ, તે ભેદ કંથેા હેા સામી શ્રીજનહારજન, શ્રી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ તીસ મધે મેાટી નદી પેહેલી ગંગા (૧) બીજી નદી જમનાં (૨) ત્રીજી નદી સરસતી (૩) ચેાથી નદી ગેામતી (૪) પાંચમી નદી ગેાદાવરા (૫) છઠમી નદી સાબરમતી (૬) સાતમી નદી કાશી (૭) આઠમી નદી નાસકી (૮) નવમી નદી વેરા (૯) |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સુણો હો સામી મુનીવર પછતે સતગુર ભરમા સમા તોલ કોણ તે ભેદ કથો હો સામી શ્રીજનહારજન, શ્રી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ સુણો હો મુનીવરો, ગુર સમા તોલ નહી ધરતી નહી આકાસ, ગુર સમા તોલ નહી ચાંદો નહી સુરજ. ગુર સમા તોલ નહી પવન નહી પાણી, ગુર સમા તોલ નહી રાત નહી દીવસ, ગુર સમા તોલ નહી ખટ દરસન, ગુર સમા તોલ નહી ત્રેઇ લોક ગુર સમા તોલ નહી વેદ નહી શાસ્ત્ર, ગુર સમા તોલ નહી વેદ નહી ભાખેઆ ગુર સમા તોલ નહી જોગ નહી જુગતી, ગુર સમા તોલ નહી રાગ નહી ભાખેઆ, ગુરથી પાઇએ અમર પદ મુગતી, તે સુણો હો મુનીવરો, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા પરથમ અવતાર પાત્ર અને બીજો સતગુર ભરમા તે વીના જે કોઇ ગુર કાહાવે તે જાય નરગે પોહોચે, તે જુગા જુગ અહુંકાર મધે આદ રૂપી ભવે ભરમા, વીસન અવતાર રૂપી, તથા દેવ મહેસરં એક મુરત ત્રન દેવ કરતવં, સચરાચરૂં ।

સીરી નારાયણ હો વાચા, આદીત વારે સરજંતે આઠ દીસા, અને સોમવારે સરજંતે સાત શાહેર, અને મંગલવારે સરજંતે અસટ કુડ પરબત, અને બુધવારે સરજંતે તારા મંડણ, અને ભેસતપતવારે સરજંતે, નવાણું કરોડી જખ છપન કરોડી મેગ માડા, કીનર કરોડ બત્રીસ, તેત્રીસ કરોડ દેવંતા અને શુકરવારે સરજંતે ચાર ખાણ, ચર વાણ, ચોરાસી લાખ જીવા જોડ, અને ચાંદો સુરજ અને પવન પાણી સુણો હો મુનીવરો ।

ખેત્ર ચાર, તીરથ ચાર, કલપ ચાર, જુગ ચાર, વેદ ચાર, દાગ ચાર, ગુર ચાર, મુખી ચાર, જાંપ ચાર, ઘટ ચાર, પાટ ચાર, વરત ચાર, દીસા ચાર ખુણા ચાર, રૂપ ચાર, દાન ચાર, સાઇના ચાર, માહાદેવ ચાર, તખત ચાર, પુરીઉં ચાર, એવીઉ બાવીસ વાત કથો હો સામી સીરીજનહારજનં ।

સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ, બાવીસ વાત કલપ ચાર, જાએલા, ફાયલા અરજા ખલીફા (૧) જુગ ચાર કીરતા ત્રેતા, દુવાપુર, કલજુગ, (૨) વેદ ચાર, રૂગુ વેદ, જુજર વેદ, શામ વેદ, અથર વેદ (૩) દાગ ચાર વન દાગ, જલ દાગ, અગન દાગ ભોમ દાગ (૪) ગુર ચાર ગુર ભરમા, ગુર વીજેશઠણ વીયાસ, ગુર વીદર વીયાસ, ગુર નબી મહમદ મુસતફા સલલ્લા અલેહ વસલમ (૫) મુખી ચાર, પહેલાજ હરીચંદ્ર, જુજેશઠલ, વીર સદરદીન (૬) જાપ ચાર કરતા જુગ માંહે સીરી નરશીનો જાપ, ત્રેતા જુગ માંહે સીરી રામચંદ્રજીનો જાપ, દુવાપુર જુગ માંહે

સીરી બુધનો જાપ, આજ કલજુગ માંહે સીરી નકલંકનો જાપ (૭) ઘટ ચાર, સોનાનો ઘટ, રૂપાનો ઘટ, ત્રાંબાનો ઘટ, માટીનું ઘટ (૮) પાટ ચાર, સોનાનો પાટ રૂપાનો પાટ, ત્રાંબાનો પાટ, માટીનો પાટ (૯) વીરત ચાર, એકાદસી દીતવારી, ચઉદસી મંગલવારી, ઉમાસ સોમવારી, આજ કલજુગ માંહે બીજ શુકરવારી (૧૦) ખાણ ચાર, સીતેજ ખાણ, જરેજ ખાણ, ઇંડેજ ખાણ, ઉદભેજ ખાણ (૧૧) વાણ ચાર, સએજા વાણ, સગમા વાણ, અગમા વાણ, અતીતા વાણ (૧૨) દસું ચાર, ઉતર, પુરવ, દખણ, પછમ, (૧૩) ખુણા ચાર, એસાન ખુણ, અગન ખુણ, નઇરૂત ખુણ, વાવીય ખુણ (૧૪) રૂપ ચાર, સીરી નરસીંહ સીરી રામ, સીરી બુધ, સીરી નકલંકી (૧૫) દાન ચાર, કુંજર દાન, અસવ દાન, ગઉવા દાન, અજા દાન (૧૬) સાઇના ચાર, સંનોમાન, નરાદેવ, સદાજી, આજ કલજુગ માંહે હે જંદા કાયમ પાયા (૧૭) માહાદેવ ચાર, સંભોજી, ધ્રુવર, માહાદેવ, આજ કલીજુગ માંહે આવા આદમ (૧૮) ખેત્ર ચાર, કેશમીર ખેત્ર, લંકા ખેત્ર, કુલ ખેત્ર, મુલસતાન ખેત્ર (૧૯) પુરી ચાર, હંસપુરી, બગપુરી, સામપુરી, હેમપુરી (૨૦) તીરથ ચાર, ગત તીરથ, સુકલ તીરથ, ભરમ તીરથ, મુગત તીરથ (૨૧) તખત ચાર, ઉતર દિસે, પુરવ દિસે, દખણ દીસે, પછમ દીસે શ્રી નકલંકી નારાયણનો તખત (૨૨) સુણો હો રીખીસરો સુણો હો મુનીવરો શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા ।

સુણો હો મુનીવરો, જંપુદીપ માંહે જાંબુ વરખ છે તે કંથો હો સામી સીરીજંનહારજંન શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, જાંબુ વરખ એકત્રીસ હજાર જોજન લાંબો વીસતાર છે તે જાંબુ વરખનાં ફલ હસતી પરમાણે થાય છે, તે ફલ હેમાજલ માંહે ગલે છે, તે ફલ ગલીને પાણીના પરવાર ચાલે છે, તે પરવારની નદીઉં વહે છે તે નદીનું પાણી માન સરોવર માંહે આવે છે તે પછવાડે ફરતી જાવંત્રી નગરી વસે છે તે માંહે પેલી વરસાદ વરસે તે પીએ તો પાપી થાય અને બીજી વરસાદ વરસે તેનો કાચો સોન થાય, અને ત્રીજી વરસાદ વરસે તેનું દાન થાય, અને જંપુદીપ માંહે જાંબુ વરખ છે તે વાસતે જાંબુ દીપ ભણે છે ।

સુર મેર પરબત ઉપરે રોમ રાય રખીસર રહે છે ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા પરથમ મંડાણ સુરજ ભવન તે કહો શ્રીજંનહારજનં, શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ સુરજ ઉગમે ને આથમે તાં સુધી એવો ચાલે છે જે એક આંખની પલક માંહે શેસ ગાઉ જીયાંથી ઉગમે ને આથમે તીયાંથી જેટલી પલક આંખની પડે તેટલા શેસ ગાઉ સુરજ ચાલે, પરથમ સુરજ ભવન પાંચસો વરસની વાટ છે પરથમીથી

ઉંચો છે, એવાં પાંચ લાખને ચાલીસ હજાર જોજન પરથમીથી ઉંચો છે, બે લાખ જોજન સુરજ ભવનનું ખુંભ વીસતાર છે, એવા પરથમીથી સાત ભવન છે, કોઇ નરગી કોઇ આવાગમણી કોઈ રસાતાલ, અનત કલપ તીઆં મરણા નહી અગોચર જીવણા, એ ચાર કદી ન ચલે તો પરમેસર પરથમ સુરજ ભવન તીઆં મોહીની તો બે, એક કામની રૂપી અપછરા, અને બીજી મહાદેવ રૂપી નરમલા, તીઆં અનેક અનેક લીલા સુખ ભોગવતે, તીઆં મન ઇંછા ભોજન પરવતંતે, તીઆં નહી કોઈ બાલા નહી કોઇ વીરધા, નહી કોઇ હીણાં ખીણાં, સરવે એક ભાવના, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તીઆં કોણ લોક વસતવા મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન કોણ વરત સાધી લીઆ, જે પરથમ સુરજ ભવન પોચંતે તે ગીનાન કંથો હો સામી શ્રીજંનહારજનં, શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, હીઆં તે લોક વસતવા જેણે પાણીની પરબો મંડાવી છે અને જેણે એકાદસીનાં વરત સાધીઆ છે તે લોક વસતવા, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર થયા કે નહી થયા, શ્રી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ, એ લોક અમર નહી થયા, બે હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે, તે મરત લોક માંહે પડંતે, આવા ગમણ બધીએ પહેલો અવતાર સુવાનનો ભોગવંતે, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે, શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા અને દસદોસ ન ખમંતવા દેખત કનક કામની પર જાયતે પંજભુ આતમા વસ ન કરંતે, વેદ કુરાનની સાખેઆ તે સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ ।

પેહેલો સુરજ ભવન સમાપત સંપુરણ ભવસતો ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા બીજો ચંદ્રમા ભવન તો પાંચ લાખ ને ચાલીસ હજાર જોજન ઉંચો છે અને એક લાખ જોજનનું ખુભ વીસતાર છે, શ્રી શતગુર ભરમા હો વાચા બાર કલા સુરજની છે, અને સોલ કલા ચંદ્રમાની છે, પછે ચાર કલા સુરજની તે કીઆં ગઈ હો સામીજી, શ્રી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એ ચાર કલા તો ભરમ ગીનાની તે સતી લોકના ઘટ માંહે વસે છે, એ ચાર કલા સતીએ સાંધી છે, તે સતી સુરજ પરમાણે ભયાં છે, તીઆં મોહોની તો ચાર કામ રૂપી અપછરા અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા, અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંત, વીલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા, અને નહી કોઇ હીણાં નહી કોઇ ખીણાં, સરવે એક ભાવના, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા શામીજી તીઆં કોણ લોક વસતવા અને કોણ

મરત લોક માંહે દાન પુન દેતવા અને કોણ વરત સાધી લીઆ, જે એવા ચંદ્રમા ભવન પામે છે, તે ગીનાન કંથા સામી શ્રીજંતહારજંત શ્રી નારાયણ વાચા સુણા હા સતગુરૂ હીઆં તે લોક વસતવા જેણે પરબ મંડાવેઆ છે, અને કુવા ખોદાવીઆ છે અને તલાવ ખોદાવેઆ છે અને અનનાં દાન દીધા છે તે લોક વસતવા, શ્રી સતગુર ભરમા હા વાચા તે લોક અમર થીઆ કે ના થાઆ, શ્રી નારાયણ હા વાચા સતગુરૂ એ લોક અમર ના થીઆ ચાર હુજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પાછા મરત લોક માંહે પડે છે, પેહેલા અવતાર દેડકાનો ભોગવે. શ્રી સતગુર ભરમા હા વાચા સામી તે શીઆ માટે, સીરી નારાયણ વાચા સુણા હા સતગુરૂ એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની ઉપર જાયંતે પંજભુ આતમાં વંશ ન કરાવા વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હા સતગુરૂ તીઆં કોઇ નરગી કોઈ આવાગમણી કોઇ રસાતાડ, અનંત કલપ અનંત જુગ તીઆં મરણા નહી જીવણા અગોચરં. બીજો ચંદ્રમા ભવન સંપુરણ સમાપત ભવસતો ।

સીરી સતગુરૂ ભરમા હા વાચા ત્રીજે તારા ભવન તે પાંચ લાખ ને ચાલીસ હુજાર જોજન ઉંચો છે, એક લાખ જોજનનું તારા મંડળનું બુંભ વીસતાર છે ફરતો વીસતાર છે તે માંહે મોહીની તો દસ કામ રૂપી અપછરા અને મહાદેવ રૂપી નીરમલા અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે કેવલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવતંતે તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા નહી કોઈ હીણાં ખીણા સરવે એક ભાવના, સીરી સતગુર ભરમા હા વાચા સામીજી ઈંઆ કોણ લોક વસતવા, મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન કરેઆ, તથા કોણ વીરત સાધી લીઆ જે આવા તારા ભવન પામે છે તે ભેદ કંથા હા સામી સીરીજનહારજંત, સીરી નારાયણ વાચા સુણા હા સતગુરૂ એ લોક ઈંઆં વસતવા જેણે તલાવ ખોદાવેઆ છે અને અનના દાન દીધા છે, ઈંઆં તે લોક વસતવા સીરી સતગુર ભરમા હા વાચા સામીજી એ લોક અમર થીઆ કે ના થીઆ, સીરી નારાયણ વાચા સુણા હા સતગુરૂ એ લોક અમર ના થીઆ છ હુજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પાછા મીરત લોકમાં પડે આવાગમણ મધે પેલા અવતાર કાચબાનો ભોગવે, સીરી સતગુર ભરમા હા વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે, સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ એ ન ઓળખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખંમતવા દેખંતા કનક કામની ઉપર જાયંતે પંજભુ આતમ વંસ ના કરતવા, વેદ કુરાનની,

સાંખેઆ તે સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે આવા અમર પદ હેા સતગુરૂ તીઆં કેાઇ નરગી કેાઈ આવાગમણી કેાઈ રસાતાડ, અંનત કલપ અનંત જુગ તીઆં મરણા નહી જીવણા અગેાચર એ ત્રીજો તારા મંડણ સમાપત ભવસતેા ।

સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા ચેાથેા ઉરૂ ભવન પાંચ લાખ ને ચાલીસ હુજાર જેજન ઉંચેા છે અને આઠ લાખ જેાજનનેા ધૂ ભવનનેા બુંભ વીસતાર છે, તીઆં આઠ સરગ મેર પરભતે બાંધેઆ છે તેને પુરીઉં પણ કહે છે તે આઠ પુરીઉં આઠ પુલ માંહે છે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા તે કેાણ કેાણ સરગ તે એસટ સરગ મધે ચાર દેવી ને ચાર પુરી એ અસટ થાપીઆ છે તે ભેદ કથેા હેા સામી સીરીજંનહારજનં ।

સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ આઠ પુરીની વાત, પરથમ પછમ દીસ માંહે સરગ તેનું નામ તેા કવલાસ પુરી (૧) તેનેા એક લાખ જેાજનનેા બુંભ વીસતાર છે, એક લાખ જેાજન આપસ મધે અંતરેા છે, તીયાં મેાહીની તેા પનર કામ રૂપી અપછરા અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા, અનેક અનેક માહા લીલા ભેાગવંતે વીલાસ કરતવંગ મન એંછા ભેાજન પરવરતંતે, તીયાં નહી કેાઇ બાલા નહી કેાઇ વીરધા નહી કેાઈ હીણાં ન ખીણાં સરવે એક ભાવનાં, શ્રી સતગુર ભીરમા હેા વાચા એ કીવલાસ પુરી માંહે કેાણ લેાક વસતવા એણું ભીરત લેાક માંહે કેાણ દાન પુન કીયાં અને કેાણ વીરત સાંધી લીઆ જે કીવલાસ પુરી માંહે પેાચંતે તે ભેદ કથેા હેા સીરીજનહારજંન તારે સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ, જેણે માહા તપસા કરી તે લેાક ઇયાં વસતવાં, સીરી સતગુર ભીરમાં હેા વાચા સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે ના હુવા સીરી નારાયણ હેા વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ એ લેાક અમર ના થીઆ, પંદર હુજાર વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે ભીરત લેાક માંહે પડે, આવાગમણ મધે પહેલેા આવનાર રાજાનેા ભેામવે, સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા સામીજી તે સીઆ માટે, સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેંદતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે આવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાનં ન દેવતા. દસ દેાસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયતે, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હેા સતગુરૂ.

સીરી સતગુર ભીરમા હેા વાચા બીજો ઉતર દીસ માંહે એક નામ તેા પનંઇ સરગ, અને બીજુ નામતેા વસંત પુરી, તેનુ એક લાખ

જોજન બુંભ વીસતાર છે, અને એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહની પંનર કામ રૂપી અપછરા, અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા, તીઆં અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવરંતતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા નહી કોઇ હીણા નહી કોઇ ખીણા, સરવે એક ભાવના, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ વસંત પુરી માંહે કોણ લોક વસતવા એણે મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન સાધી લીઆ, જે વસંત પુરી માંહે પોચંતે, તે ભેદ કથો હો સીરીજંનહારજંન ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ જેણે માહા પુન કરેઆ છે અને મુની વરત કરેઆ છે, અને તેણે અનનું દાન માહા વીસેક કરેઆ છે, તે લોક ઇંઆં વસતવા. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા, કે ના હુવા ? સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા, પંનર હુજર વરસની આવરદા ભોગવી પછે મીરત લોક માંહે પડે, તે આવાગમણ મધ્ય પેહલો અવતાર માહારાજાનું ભોગવે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દેખત કનક (સોનુ) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે, દસદોસ ન ખમતવા, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ—

સીરી સતગુરૂ ભરમા હો વાચા—

ત્રીજે દખણ દીસ તેનો એક નામ તો ગગન સરગ, અને બીજું નામ તો કરસન પુરી, તે એક લાખ જોજનનું બુંભ વીસતાર છે, તે એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહીની તો પંનર કામ રૂપી અપછરા અને મહાદેવ રૂપી નીરમલા, અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવરતતે. તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા, નહી કોઇ હીણા નહી કોઇ ખીણાં સરવે એક ભાવના, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ કરસન પુરી મધે કોણ વસતવા, મીરત લોક માંહે એણે કોણ વરત સાધી લીઆ જે એવા કરસન પુરી પોચંતે, એ ભેદ કથો હો સીરીજંનહારજંન ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એણે નીત નીત ગંગાજીના સનાન કીધા છે અને સરવે આચાર પાલીઆ છે, અને તાલ મોંદલ વજાડીઆ છે, અને સંભલાવીઆ છે, તેણે હરીના ભજન કરીઆ છે, તેણે મહી ઠાકરની સેવા કરી છે, તે એવી કરસના પુરીએ પોતા છે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નાં હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લોક

અમર ના હુવા પંનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, આવા ગમણ મધે પૈહેલો અવતાર અસ્વ (ઘોડાનું) ભોગવંતે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ હો વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે, અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની ઉપર જાયતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા વેદ કુરાનની સાંખેઆ તે સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૩)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, ચોથો પછમ દીસ તેનો એક નામ તો ગંધમ સરગ, અને બીજો તો સભાગ પુરો, તે એક લાખ જોજનનો બુંભ વીસતાર છે, અને એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહની તો પંનર કામ રૂપી અપછરા અને મહાદેવ રૂપી નીરમલા અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે, તીઆં નહી કોઈ બાલા નહી કોઈ વીરધા નહી કોઇ હીણા ખીણા સરવે એક ભાવના. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન વરત સાધી લીઆ, જે એવી સુભહાગ પુરી પોચંતે એ ભેદ કથો હો સામી સીરોજનહારજન ? સીરો નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ. જેણે છત્રીસ રાગ ગીઆન ધીઆન ભાખેઆ છે, અને જેણે વીશનવ પદ ભાખેઆ છે પોતાને મન ઇંછે ભાખેઆ છે, જે એ ધરમે ચાલેઆ છે, તે લોક સુભહાગ પુરી પોચંતે. સીરો સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા પંનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડંતે, આવાગમણ મધે પૈહેલો અવતાર ઉતમ કુલ માંહે અવતરે અને ઉતમ દેહી અને ઉતમ અવતાર ભોગવે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી, તે શીઆ માટે સીરી નારાયણ હો વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જોયંતે પંજભુ આતમા વસ ન કરતવા વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે અમર પદ હો સતગુરૂ.

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા પાંચમી વાવય બુણ માંહે માલવંત સરગ તીઆં દેવી હેગલાજ ભવાની થાપી છે, તે એક લાખ જોજનનો બુભ વીસતાર છે અને એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહની પંનર કામ રૂપી અપછરા, અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવતે વીલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વરધા નહી કોઇ હીણા ન ખીણાં

સરવે એક ભાવના. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી, એ માલવંત સરગ ને વાવીય ખુણ મધે કોણ લોક વસતવા, તેણે કોણ જપ તપ સાધી લીઆ જે અંવા ઠામ પામે છે. |

સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ જેણે એકવીસ દાડા હીંગલાજ ભવાનીની સેવા કીધી છે, અંન પાણી ન ખાતા પીતા અને રખ વરખ ચાર પરભત તીરથ કરતવં તે લોક માલવંત સરગ વસતવા. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી એ લોક અમર હુવા, કે ના હુવા? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, પનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવે ને પછે મીરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે પેહેલો લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે કાપડીનું અવતાર ધરે કાપડી નહી થાય તો સીરીપતનું અવતાર ભોગવે, જો સીરીપત ન થાય તો જટાધારી થાય. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુરૂ મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયંતે પજલુ આતમા વસ ન કરતવા વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ |

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા છઠી ઇસાન ખુણ તેનું નામ તો ઉચ સરગ. તીઆં દેવી દુરગા વસે છે, તે એક લાખ જોજનનું ખુભ વીસતાર છે, અને એક લાખ જોજન આપસ મધે અતરો છે, તીઆં મોહની તો પનર કામ રૂપી અપછરા અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા તીઆં અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા મન ઇંછા ભોજન પરવરતતે તીઆં નહી કોઇ ભાલા નહી કે ઇ વીરધા નહી કોઇ હીણા ન ખીણા સરવે એક ભાવના. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ઇસાન ખુણ માંહે કોણ લોક વસતવા એણે કેવા જપ તપ સાધી લીઆ જે છઠે ઉચ સરગ પોચંતે. તે ભેદ કંથો હો સામી શ્રીજંનહારજન? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ જેણે દુરગા દેવી આગલ કમલ પુજા કરી છે, તથા તલ જવના હોમ કરેઆ છે, નીત નીત ભવાનીની પુજા કરી છે, તે લોક ઇંઆં વસતવા. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા. શ્રી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂજી એ લોક અમર નહી હુવા, પનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવી પછે મરત લોક માંહે પડતે, આવા ગમણ મધે પેહેલો લખ ચોરાસી ભોગવી પછે વીદારથી અથવા જોતકી અથવા ધનવંત અથવા માહા પીઠત થાય એવા ચાર અવતાર માંહેથી એક અવતાર થાએ. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી

તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયંતે પંજભુ આતમા વસ ન કરતવા વેદ કુરાનની સાખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા, સાતમી અગની ખુણ તેનો નામ તો રેવત સરગ તીઆં દેવી તુલજા ભવાની રહે છે, તેનું એક લાખ જોજનનું ખુંભ વીસતાર છે, એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહની તો પંનર કામ રૂપી અપછરા અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા તીઆં અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા, નહી કોઈ હીણા ન ખીણા, સરવે એક ભાવના. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ઇઆં કોણ લોક વસતવા એણે મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન કીઆ, કોણ જપ તપ સાધી લીઆ, જે સાતમા રેવત સરગ પોચંતે, તે ભેદ કથો સામી શ્રોજન હારજંન ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુર જેણે તુલજા ભવાનીની એક મને પુજા કરી છે, જગમા રૂધરની ધાર એક મને પુજા નીત નીત કરતવા તથા સમરણ કરતવં, તે લોક હીંઆ વસતવા હો સતગુરૂ. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નહી હુવા ? શ્રી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, પંનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, પહેલો લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે વીદેઆવંત થાય, જંતર મંતર જદુગરી એવા મનખા અવતાર ભોગવે. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાંન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંચા ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા આઠમી નઈરૂત ખુણ, તેનું નામ તો નીલ સરગ, તીઆં દેવી આદ સખતી વસે છે, તે એક લાખ જોજનનું ખુંભ વીસતાર છે, એક લાખ જોજન આપસ મધે અંતરો છે, તીઆં મોહની તો પંનર કામ રૂપી અપછરા મહાદેવ રૂપી નીરમલા તીઆં અનેક અનેક લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઈ વીરધા નહી કોઇ હીણા નહી કોઇ ખીણા સરવે એક ભાવના. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી અણે મીરત

લોકમાં કોણ જપ તપ સાધી લીઆ જે એવા નીલ સરગ પોચંતે તે ભેદ કયો હો સામી ઔજંનહારજંન ? શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ. જેણે માહા લખમીની પુજા કરી છે, તે લોક ઇઆં વસતવા. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરજી એ લોક અમર ના હુવા પંનર હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીંત લોક માંહે પડે પહેલો લખ ચોરાસી ભોગવી પછે માનખા દેહી ધરે છે તીઆં મહા ધનવંત થાય માહા વેપારીઓ થાય એવો માનખા દેહીનો અવતાર ભોગવે. સીરી સતગુર ભરમા વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુરૂ મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતુઆ, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ |

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા પાંચમો ઇંદ્રિ ભવન તેનો એક લાખ જોજનનો બુંભ વીસતાર છે, તીઆં મોહની તો પાંત્રીસ કામ રૂપી અપછરા અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા. અનેક અનેક માહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવં, મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા નહી કોઇ હીણા નહી કોઇ ખીણા, સરવે એક ભાવના. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી, ઇઆં કોણ લોક વસતવા, એણે મીરત લોક માંહે કોણ દાન પુન કરેઆ છે જે આવા ઇંદ્રિ ભવન પોતા છે? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ એણે કીનેઆ દાન દીધા છે, જેણે લીલ પરણાવીઆ છે, તે લોક વસતવા સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નહી હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂજી એ લોક અમર નહી હુવા, પાંત્રીસ હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે આવાગમણ મધે પેહેલો અવતાર શેઠનો ભોગવે છે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર દસદોસ ન ખંમતવા દેખત કનક કામની પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા તે વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ |

તીઆં કોઇ નરગી, કોઇ આવાગમણી, કોઇ રસાતાલ, અનંત જુગ અગોચર |

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા છઠો રૂદ્ર ભવન એક લાખ જોજનનું બુંભ વીસતાર છે, તીઆં મોહીની તો ચાલીસ કામ રૂપી

અપછરા, અને માહાદેવ રૂપી નીરમલા, તીઆં અનેક અનેક મહા લીલા ભોગવંતે વીલાસ કરતવા, મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા, નહિ કોઇ હીણા નહી કોઇ ખીણા સરવે એક ભાવના. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ઇંઆં કોણ લોક વસતવા, એણે મીરત લોક માહે કોણ દાન પુન કરતવા, જે એવા છઠે ભવન પોચંતે, તે ભેદ કંથો હો સામી શ્રીજનહારજન ? શ્રી નારાયણ વાચા સુણો સતગુરૂ, જેણે રતન પદારથનો દાન કરેઓ છે તે ઇંઆં, વસતવા. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? શ્રી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લોક અમર નહિ હુવા, ચાલીસ હજાર વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે પહેલો અવતાર હસતીનો ભોગવે. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ. ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન દેતવા દસ દોસ ન ખમવા દેખત કનક કામની પર જાયતે પંજભુ આતમા વશ ન કરતવા વેદ કુરાનની શાંખેઆ સુરત અસુ-ત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ, તીઆં કોઇ નરગી કોઇ આવાગમણી કોઇ રસાતાલ અનંત કલપ અનંત જુગ નહી મરણા નહી જીવણા અગોચર ભયો ભવંગ (૬)

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સાતમો ભવન તે કહીએ, અમરાપુરી તે એક કરોડ ને એક લાખ ને સાત હજાર જોજનનો ખુંભ વીસતાર છે. તીઆં કોઇ કોઇ પોચંતે તીઆં મુખે સોતા ચેન શરીરે, તીઆં મોહની સતર તો સુરજ રંગની સતર ચંદર વરની, ચાર ચાર દેવ કનેઆ એક બેઠી અરધા અંગની મીરત લોકની સતી સાધવી તે તીઆં પટરાણી થાય, તે સુણો હો મુનીવરો તીઆં મન ઇંછા ભોજન પરવરતંતે અનેક અનેક બહુ લીલા ભોગવંતે બહુ વીલાસ કરતવા અનેક અનેક બહુ નુર ફુલ પાવંતે સવા ભારનુ આહાર ભોગવતે ઉપર કલપ વરખની છાયા થાય, તીઆં બાણક મોતી રતન પદારથ મધે વસતવા તીઆં દેહી નુરાની તેજ રૂપી દીસતે અનેક અનેક વસતર નુરાની પરવરતંતે તીઆં મોતા પદારથ હીંદોલા ખાટે જઉઅંતે તીઆં મુનીવર પોહતે, તીઆં નહી કોઇ બાલા નહી કોઇ વીરધા નહી કોઇ હીણા ન ખીણા સરવે એક ભાવના. સીરી સતગર ભરમા હો વાચા સામીજી અમરાપુરી માંહે કેવા છે ઘર ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, આઠ હજાર ચાર સો ને એકવીસ જોજન અમરાપુરીનો કોટ, દરવાજે દરવાજે બાણક મોતી જડીઆ છે, બે હજાર ચારસો ને એકવીસ જોજન કોટ માંહે ઘર તેનો પાયો પોહોલો છે, અગીઆર

હજાર પાંચસો ને એકવીસ કુંગરા એ પુરીને જડ્યા છે, એ ઘરને સાત હજાર બારણાં છે, એ ઘરને સોનાની ઈંટુ અને રૂપ ની વરીઉ ને કસતુરીના ગારા છે, તે તમે સુણો મુનીવરો ચાલીસ લાખ જોજન એક એક અવાસ ઉંચો છે, એ ઘરને આંગણે પાંચસો કુંવર નુરાની સોનાની દડીએ રમે છે, એ ઘરને જમણે પાસે સાત સરોવર અમાના ભરેઆ છે, તે સરોવરની પાર છે તે તમે સુણો હો મુનીવરો, માણક મોતી રતન પદારથની તે સરોવર માંહે વેલુ ઘણી પડી છે, એક એક મુનીવરને એવા ઘર આલસે એકોતેર (૭૧) માઇના પુરીઆ એકોતેર બાપના પુરીઆ અને સાત પેઢી સાસરાની એવા વર મુનીવરને આલસે, તે સરવેને તેડીને વઇકુંઠ માંહે જાય, તીઆં એક વેતરણી નદી વહે છે, તે નદી ઉતરીને જાવું છે, જે કોઇ સંસાર માંહે વેતરણી નદી ઉતરેઓ હસે, તે સીરી સતગુરને વચને અને નારાયણને વચને તે તીઆં ઉતરસે, બાકી સરવે ઉભા થઇ રેહેશે, જે કોઇ મુનીવર સાચા હસે, તે સીરી સતગુરને વચને અને સીરી નારાયણને વચને અમરાપુરી જાયસે, તે તમે સુણો હો મુનીવરો, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી એણે મરત લોક માંહે શી કમાઇ કીધી છે જે એવી અમર ભોંમ અમરાપુરી પામેઆ છે ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એણે મરત લોક માંહે સતપંથ ધીયાઆ છે અને સતગુર ભરમાજીને ઓલખીઆ છે, અને ખરી દસોંદ નારાયણને આપી છે, સતગુર મુખે દાન દીધા છે એણે દસ દોસ ખંમેઆ છે, એણે પંજભુ અતમા વંશ કરીઆ છે, એણે વેદ કુરાનના સાખેઆ પાળી છે તે એવો સાતમો ભવન અમરાપુરી પામેઆ છે, સમાપત ભવસતો (૭) –

આઠમો ભવન તેનો એક નામ તો નીરાકાર અને બીજો નામ તો લોહ કલમ, એક લાખ જોજન તેનો ખુંભ વીસતાર છે, તીઆં સરવે સુન છે, તીઆં સરવે મલાએક રહેઆ છે, દેવ દેતવા સો નર મુનીવરો જેમ સોના કસોટી માંહે સોનું કસીએ, તેમ સતપંથ વાટ મુનીવર કસીએ, હકીકતી મુનીવર સરજંતે, તે મોખ મુગત પામંતે તે ભવોભવ સતપંથ સદા ઉતમ સુણો હો મુનીવરો (૮)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા નવમો ભવન તેનો એક નામ તો કુરસી, અને બીજો નામ તો નીરાકાર, તેનો તેજ તે અનત તેજ અનત જોત કુરસીનો ખુંભ વીસતાર છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા કુરસી કોણ રૂપી, તીઆં કોણ રચના રચી છે, એ ગીનાન કંથો હો સામી શ્રીજંનહારજન ? શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, કુરસીઆ કુદકી તીઆં સરવે ફરમાન દેસે એક જવેર એક ચસમુ છે, એક નર એક નુર બાંધ

પીઆલા સાહેબના સઉના હાથ માંહે ભરેઆ હસે તીઆં હસીઆ અમેઆ કરતવા. કુરસીની એવી રચના રચી છે તે તમે સુણો હો મુનીવર રીખીસરો (૯) ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા દસમુ ભવન તેનું એક નામ તો અરશ, અને તેનો અનત તેજ અનત જોત, તેજ રૂપી તો નીરીજંન અને નુર રૂપી તો નારાયણ, કવંગ થાનક વીસતાર, તે અરશ કવંગ રૂપી સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા તે ગીનાન કંથો હો સામી સીરીજંનહારજન, શ્રો નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ. અરશ નુર રૂપી તીઆં અનત નુર, અનત તેજ ખુંભ વીસતાર છે તીઆં નુર રૂપી સીરીજંનહારજનં ? સીરી પરમેશ્વર, જુગત જીવનં તે સાહેબ તીઆં વસે છે તેજના તખત ઉપર તીઆં નુર તજલા છે નુર રૂપી નરીજંન તીઆં વસે છે તીઆં અગંમ અગોચર તીઆં સાહેબ અમર છે, તેના હુકમથી સરવે શ્રેષ્ટ ચાલે છે અને દસ અવતાર તેજ નુરના છે તે જે અવતારનો હુકમ હોય તેને સાહેબ કરી માનો જેનો હુકમ ઉતરેઓ તેનો અમલ ઉતરેઓ, જે અવતારનો વારો વહે, તેના હુકમ માંહે સઉ કોઇ રહે, મરત લોક માંહે જે રૂપે ભરમા વીસનવ મહેસર હોય. તે રૂપને ધીઆઇએ ભાઇ તે રૂપને ધીઆઇએ, દસમુ ભવન સમાપત ભવસતો (૧૦) ।

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા એક એક ભવન પાંચ લાખ ને ચાલીસ હજાર જોજન ઉંચો છે, એક એક ભવનનું જોજન દલ છે, એવા દસ ભવન છે, તેનું સુમાર સીરી નારાયણે બાંધેઓ છે, સીરી સતગુરે સંભલાવેઓ છે, એટલા જોજન તેનું હીસાબ છે, તે સુણો હો મુનીવરો ।

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા નવ પદંમ અડતાલીસ નીલ, ચોતરીસ ખરવ ને બાગણોતેર અબજ, સતાણું કરોડ, પાંસઠ લાખ પંચાવન હજાર, પાંચસો ને એકવીસ જોજનનું સરવાલો છે, સાત પાતાલ ને નવખંડ પીરોથમી અને દસ આસમાન સંપુરણ સમાપત ભવસતો પુરા થીઆ છે. ।

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી કોણ પાસેથી કોણ હુવા તે ભેદ કંથો હો સીરીજંનહારજનં? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, તે જોત સરૂપી સીરી નારાયણ આપોઇ આપ, તેજ રૂપથી ભરમા વીઆપ, ભરમા પાસેથી ભયા અહુંકાર, અને અહુંકાર પાસેથી ચાર વેદ હુવા, ચાર વેદ પાસેથી હવા હરસ હુવા હવા હરસ પાસેથી ધરમ હુઆ ધરમ પાસેથી ઉધક હુઆ ઉધક પાસેથી પરથમી આકાસ સરવે હુઆ, તીસ મધે છપન કરોડ જોજન મીરત લોકનું વીસતાર છે, પરથમીની પીઠ

બાંધી છે, તીસ મધીએ, તીસ મધીએ ચાર કરોડ જોજન પુરબ દીસે અજવાલું છે. અને ઇશાન ખુણ માંહે બે કરોડ જોજન અંધકાર છે, બાકી સરવે ચાંદો સુરજનું અજવાલું છે અને અંધકાર માંહે મીરત લોકના જીવ રહે છે, જેને સરગ માંહેથી આવાગમણ છે, તે એવી અંધકાર માહે રહે છે. તે ઇશાન ખુણ માંહે અંધકાર છે, અને ઉતર દીસ માંહે મેહેર પરબત છે, અને પરથમી માંહે ત્રણ અરણ છે, તેના નામ, દગક, ચપક, નમક, અને પરથમી માંહે ત્રણ રણ છે, તે રણના નામ અરણ છે, અને પરથમી સાડા ત્રન પીઠ છે, એક કુંવારી ધરતી, અને બીજી વુઠાસ ધરતી, અને ત્રીજી પગજલ ધરતી, અને અરધો પગ બલ રાજની પીઠ ઉપરે ધરેઆછે, એણી રીતે સાડા ત્રન પીઠ છે. શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી પરથમી માંહે કેટલાક શણગાર છે, તે ભેદ કથો હો સામી શ્રીજંનદ્વારજન? શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ પરથમી માંહે સોલ શણગાર છે, તે સોલે શણગારનાં સ્ત્રીનાં નામ છે, પરથમ મડન વીલાસ શણગાર (૧) બીજો ચાર હસા શણગાર (૨) ત્રીજો વીસવા લોચન શણગાર (૩) ચોથા કમખી શણગાર (૪) પાંચમું સમરી શણગાર (૫) છઠમું પદમણી શણગાર (૬) સાતમું હસતની શણગાર (૭) આઠમું ચેતની શણગાર (૮) નવમું સોખણી શણગાર (૯) દસમું મારતા ચેત શણગાર (૧૦) અગીઆરમું ઉરવાસી શણગાર (૧૧) બારમો મેલતમ શણગાર (૧૨) તેરમો મજરોદોક શણગાર (૧૩) ચઉદમો મઉવાએ શણગાર (૧૪) પંનરમો મકાસર શણગાર (૧૫) સોલમો સોભા શણગાર (૧૬) એવા સોલ શણગાર સ્ત્રીની જાતમાં છે, શ્રી સતગુર પુછે શ્રી નારાયણ વાચા પરથમી માંહે અસટ કરોડ પરબત છે, અને પાંચ નદીઉ છે તે સુણો હો સતગુરૂ પરથમ મીલીઆગર પરબત, અને બીજો હેમાજલ પરબત, અને ત્રીજો ધણાગર પરબત, અને ચોથો વીંધી-અચલ પરબત, અને પાચમો ગરીજલ પરબત, અને છઠમો કોઇલ જલ પરબત, અને સાતમો સવા લાખ પરબતનો એક પરબત, અને આઠમો ઉતર દીસ માંહે મેરૂ પરબત, જેને આધારે સાત પાતાલ એકવીસ ભરમંડણ બાંધેઆ છે |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામી એકવીસ પુરી કથો હો સામી શ્રીજંનહારજન ? શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, મેરૂ આધારે એક-વીસ પુરી, તેને એકવીસ સરગ કહે છે, તે ઉપરે ચાર દસ માંહે ચાર ખુણ છે, તે ખુણ માંહે આઠ પુરીઉ છે, તે એકવીસમી અમરાવતી પુરી તેમાં આમું રાજા રાજ કરે છે. તે માંહે પહેલી પછમ દીસ માંહે ધરણાવતી પુરી છે, અને દખણ દીસે આઠ મુની સીધ છે, તે માંહે પેહેલો મુનીવરા

મુની, બીજો ભૈરવ મુની, ત્રીજો સેલાર મુની, અને ચોથો મુગટ મુની, અને પાચમો હારી મુની, અને છઠમો હીરા, અને સાતમો સમરત, અને આઠમો પરજાપત મુની, એવા આઠ નામના મુની છે, અને પુરબ દીસે જાંબુ વીરખ છે, તેનો પાંચ હુજાર જોજનનો વીસતાર છે, તે વરખનો ફુલ હસતી પરમાણે છે, તે ઉતર દીસે રાજા ધરમ રાજ કરે છે, તીઆં સરવે સોવરણા મેહ વરસે છે, એક પૈલી ઇસાન ખુણ માંહે પુરી છે, તીઆં રાજા આમુ રાજ કરે છે અને અગન પુણમાંહે પુરી છે તીઆં રાજા કુબેર રાજ કરે છે, અને નઈરૂત ખુણે એક પુરી છે અને વાવીય ખુણે એક પુરી છે. એવી આઠ દીસાએ આઠ પુરીઉ છે, તેમાં અંજવાલું પડે છે ઉતર દીસ માંહે મણી છે તેનું નામ પરકાસ મણી છે, અને ઇસાન ખુણ માંહે મણી છે તેનું નામ ઇંદ્રકાલ મણી છે, અને પુરબ દીસે મણી છે તેનું નામ પરભાત મણી અને અગન ખુણ માંહે મણી છે તેનું નામ તેજ જહાર મણી, અને દખણ દીસ માંહે મણી છે તેનું નામ ચંદ્રકાંત મણી છે અને નઈરૂત ખુણ માંહે મણી છે તેનું નામ સેસરંભા મણી છે, અને પછમ દીસ માહે મણી છે તેનું નામ પરકાલ મણી છે, અને વાવીય ખુણ માંહે મણી છે તેનું નામ આદ કાલ મણી છે, અને તીઆં તેત્રીસ કરોડ દેવતાનો વાસ છે, અને તીઆં ભાવન ચંદન છે તે સાતસો જોજન ઉંચો છે, અને પીસતાલીસ જોજન ફરતો પોહોળો છે, અને એક હુજાર એકવીસ જોજન તેની છાયા પડે છે, અને મેરૂ ઉપરે બાર (૧૨) મેઘ છે, અને મેરૂ પરબત ઉપરે એ અગીઆર સીધ છે તેનાં નામ સુણો હો મુનીવરો પરથમ ચાક સીધ છે અને બીજો દામવતી સીધ છે. ત્રીજો દેવતા સીધ અને ચોથો નંગ સીધ, પાંચમો નીલ સીધ, છઠમો સેવત સીધ, સાતમો ઉંચ સીધ, અને આઠમો મગલા સીધ નવમો ગદમ, અને દસમો આમરીઆદ સીધ અને અગીઆરમો સરના સીધ, એવા અગીઆર સીધ છે, અને એક એક સીધને અંતરો ત્રન ત્રન હુજાર જોજનનો છે, ત્રીસ જોજન વેગલા છે, એકસો એકસો જોજન સીધ જાડા છે, અને એંસી હુજાર જોજન આઠ સીધ સરવ મલી ઉંચા છે, અને આઠ સીધ ઉપર આઠ ભૈરવ રહે છે કઉંચા સીધ ઉપર અંબર ભૈરવ રહે છે તેનો સેન નવ કરોડ છે, અને હેમાવતી સીધ ઉપરે અસુધ ભૈરવ રહે છે અને તેનો શેન અઠોતેર હુજાર દેવીનો છે, અને દેવચા સીધ ઉપરે અમર ભૈરવ રહે છે તેનો સેન અઉંઠ કરોડ ભુતનો છે, એસી હુજાર જોજન તે સીધ ઉંચા છે, અને અગન સીધ ઉપર અકલ ભૈરવ રહે છે તેનો સેન છંપન કરોડ ચંબાદી ભવાની છે, તે એંસી હુજાર જોજન ઉંચુ છે, અને સીવતા સીધ ઉપરે અવીકાલ ભૈરવ

રહે છે, તેનો સેન ચોતરીસ લાખ જોગણી રૂધર ભરખી રહે છે, તે સીધ એસી હુજાર જોજન ઉચો છે અને બીજા ત્રન સીધ ઉપરે ત્રન પુરી વસે છે, તે ત્રન સીધ કીઆ કીઆ છે, ઉંચ સીધ, સરમા સીધ, ઉતરીઆ આઢ સીધ, એ ત્રન સીધ છે, અને ત્રન પુરીનાં નામ છે. પેહેલી ભરમા પુરી, બીજી વીસનવ પુરી, ત્રીજી રૂધર પુરી, જુલમે એ ત્રન પુરી છે તે પુરી માંહે લોક વસે છે, તેની વીગત છે, પરથમ રૂદ્ર પુરી માંહે બાર અગન રહે છે, તેના નામ સુણો હો મુનીવરો, પરથમ મુગતી કોર પાવક, અને બીજો માતુ પાવક, ત્રીજો મલ સીરીઓ પાવક, ચોથો દેવકી પાવક, પાંચમો મદલ પાવક, છઠમો ગીરત પાવક, સાતમો પતી પાવક, અને આઠમો પીતલ પાવક, નવમો દખણ અગુ પાવક, અને દસમો એ પાવક, અને અગીઆરમો ગુર પતી પાવક, અને બારમો દેવતા પાવક (૧૨) એવી દુવા દસી અગન વસે છે, એ વીશનવ પુરી માંહે અને ભરમાજ પુરીમાં દુવા દસ ભરમ રહે છે, તે ભરમાની ગીનાનની દેહી છે, તીઆં તેની જાતો ભરમ દુઆ દસ, તે બાર ભરમના નામ સુણો હો મુનીવરો, પેહેલો ગીનાન ભરમ બીજો જઉનાદ ભરમ, ત્રીજો અવીઆગત ભરમ, ચોથો આદ ભરમ પાંચમો ભરમા પતી ભરમ, છઠમો પરજાપત ભરમ, સાતમો આવા કપત ભરમ, અને આઠમો જીદાર ભરમ, અને નવમુ સત ભરમ, અને દસમુ સત નુર ભરમ, અને અગીઆરમુ પરજાપત ભરમ, બારમો પરજા વાસ ભરમા, તીઆં પરજાપતી ભરમા વસે છે બ્રહ્મપુરી માંહે દોઆ દસી ભરમ વસે છે, ત્રીજી વીશનવ પુરી માંહે નર બાર વસે છે, તે સુણો હો મુનીવરો પરથમ અલખ નર (૧) બીજો પુરી ભરમા નર (૨) ત્રીજો સદાશીવ નર (૩) ચોથો વીશનવ નર (૪) અને પાંચમો રૂદ્ર નર (૫) અને છઠમો પુરખ નર (૬) અને સાતમો વેસ નર (૭) અને આઠમો સકત નર (૮) અને નવમો ભરમા નર (૯) અને દસમો વીવેક સાન નર (૧૦) અગીઆરમો પુરવા નર, (૧૧) અને બારમો અલખ નર, (૧૨) તે અગીઆર કરોડ જીવસુ વસે છે, એવી ત્રન પુરી સમાપત ભવસતો ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા તે ઉપરે પચવીસ જોજન માયા પુરી વસે છે, તીઆં ચેતની માયા રહે છે, અને તીઆં નવ સકત રહે છે, પરથમ ચેતની માયા સમતી, અને બીજી જસોવરી દેવી સકત અને ત્રીજી ભદરકાલી સકત, અને ચોથી નારાયણની સકત અને પાંચમી સમેઆ દેવી સકત, અને છઠમી વરણાવતી સકત, અને સાતમી ભગવંતી સકત, આઠમી બાલાદેવી સકત, અને નવમી ચંદ્રાએની સકત, એવી નવ સકતુ માયા પુરી માંહે વસે છે, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા માયા પુરી

ઉપરે પચવીસ હજાર જોજન આએ વંશનું લખમી રહે છે, તે પુરીનો નામ ખીર સાગર પુરી છે, અને આઠ વીશનવ મીરત લોક માંહે આવેઆ છે, શ્રી સતગુર ભરમાને કોલ આલીએો છે, તે માટે અવતાર લીધો છે, અને ખીર સાગર માંહે પુરી છે તે માંહે લખમી દેવી રહે છે, એ ખબર સતગુર ભરમાને છે, બીજા કેને નથી, શ્રી નારાયણની ગત કેને માલુમ નથી, એની વાત તે અકલ ગત છે, જેને સતગુરૂ ભરમાજી નથી મલેઆ, અને અવતાર પાત્ર નથી જાણુતા, અને અથર વેદની વારતા નથી જાણુતા, તે સરગની વાત શું જાણે, અને તે મેરૂ પરબતની વારતા શું જાણે, ખીર સાગર ઉપર અમરાવતી પુરી છે, તીઆં આમું રાજા રાજ કરે છે. તે તમે સુણો હો મુનીવરો, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા મેરૂ આધારે એકવીસ સરગ બાંધેઆ છે, તેને એકવીસ ભરમંડળ કહે છે, તથા એને એકવીસ પુરી કહે છે, એ ગીનાન કથો હો સામી શ્રીજનહારજન, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા શ્રી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એકવીસ પુરીનાં વાત, પહેલી પુરી મધે ભુત રાજા રાજ કરે છે, તેનો નામ ભુત સુપાત છે, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? શ્રી નારાયણ વાચા સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, એણે મીરત લોક માંહે પોતાની દેહી પુજવી છે, અને જાહેર થઈને રહેઆ છે તે માટે એ બત્રીસ વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે પેહેલો અવતાર જે કોઈ ભુત ભગતી કરતો હોઈ તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુરૂ ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ હો વાચા, તે ન ભેટતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયતે, પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ તે સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧)—

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી બીજી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કથો હો સામી સીરીજનહારજન? સીરી નારાયણ વાચા સુણો સતગુરૂ બીજી પુરી મધે મોજીઆ રાજા રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શીઆ વીરત કરીઆ છે, જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એણે મીરત લોક માંહે મોજીઆ દેવીની ધણી ભગતી કરી છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા પચાસ વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મોજીઆ

દેવીનો ભગત હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ એ ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દેાશ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૨)—

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ત્રીજી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથેા હો સામી સીરીજંનહારજન ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, ત્રીજી પુરી મધે સકત રાજા રાજ કરે છે તેના નામ તો ચાર છે, મસકી મેહેરાણી, (૧) ઉન કાએ કરણી (૨) આતસમી સતી (૩) તથા રાનલ, (૪) એવા ચાર નામ છે, સામીજી એણે મીરત લેાક માંહે શી કમાઈ કરી છે, જે એવા ઠામ પામેઆ, સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, જેણે સકતીની સેવા કરી છે, તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે ન હુવા? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લેાક અમર નહી હુવા, એક સેા વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે મીરત લેાક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચેારાસી ભેાગવીને શકત દેવીનો ભગત હોય તે ઘર અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતા, દસ દેાસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયતે. પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૩)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા ચેાથી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથેા હો સામી સીરીજંનહારજનં ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, ચેાથી પુરી મધે ભરમ રાકસ રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લેાક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ એણે મીરત લેાક માંહે ભરામણની સેવા કરી છે તે એવા ઠામ પામીઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે નાં હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લેાક અમર ન હુવા, એક સેા વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે મરત લેાક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચેારાસી ભેાગવી પછે જે ભરામણનેા સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ હો વાચા એણે ન ભેટંતે

સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનુ) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે, પંજભુ આતમા વસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૪) |

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, પાંચમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કથો હો સામી સીરીજનહારજન, સીરી નારાયણ વાચા પાંચમી પુરી મધે દેવતા રાકાસ રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મરત લોક માંહે મધવા દેવની પુજા કરી છે તે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ન હુવા? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા. એકસો વરસની આવરદા ભોગવી ને મરત લોક માંહે પડે આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે જે મધવા દેવનો પુજારો હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓળખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખંમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે પંજભુ આતમાં વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૫)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી છઠી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કથો હો સામી સીરીજનહારજન? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, છઠી પુરી મધે ગંધરવ રાજા રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ એણે મીરત લોક માંહે ભેરવની પુજા કરી છે તે એવા ઠામ પામીઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નાં હુવા? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા, એક સો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે. લખ ચોરાસી ભોગવી પછે જે ભેરવનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ હો વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, સતગુર મુખે દાન ન દેતા દસ દોસ ન ખમતા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૬) |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી સાતમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજ નહારજનં ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, સાતમી પુરી મધે ગણેશ રાજા રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મીરત લોક માંહે ગણેશની પુજા કરી છે તથા ભગતી કરી છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, એકસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, તે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે જે કોય ગણેશ દેવનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોશ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનુ) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, તે વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૭) —

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા આઠમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજ નહારજન ? સીરી નારાયણ વાચા આઠમી પુરી મધે ભેરવ રાજા રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઈ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆછે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મરત લોક માંહે ભેરવની પુજા કરી છે તે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ન હુવા ? નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા, એકસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે જે કોય ભેરવનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, શ્રી સતગુર ભરમા વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુરૂ મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયતે, પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૮)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા નવમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજ નહારજનં ? સીરી નારાયણ વાચા નવમી પુરી મધે રાજા અખેદેવ રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ

પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મીરત લોક માંહે ગરીબોને દાન પુન કરીઆ છે તથા સીરી નારાયણનું સમરણ કરીઆ છે, તે એવા ફલ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ન હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લોક અમર નહી હુવા, બસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, લખ ચોરાસી ભોગવી પછે જે કોઈ અખેદેવનુ સેવક હોય તેને ઘર અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયતે, પંજભુ આતમા વસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૯)

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા દસમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજ નહારજન ? સીરી નારાયણ વાચા દસમી પુરી મધે રાજા સુરમાન રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઈ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એણે મીરત લોક માંહે સુરમાન દેવનું સમરણ કીધું છે તથા વેદ વાંચેઆ છે, તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમ હુવા કે ના હુવા ? સીરી નારાયણ વાચા નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા, બસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે જે કોય સુરમાન અવતારને પુજે છે અને વીરતીઆ વેદ વાંચે છે અને અથર વેદ નથી જાણતા તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા સો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા, એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, એણે દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે, પંજભુ આતામા વશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ તે સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧૦)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા અગીઆરમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજ નહારજન, સીરી નારાયણ વાચા અગીઆરમી પુરી મધે રાજા સુર રાજા રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઈ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા, સુણો હો સતગુરૂ, એણે મીરત લોક માંહે સુરજની ભગતી કરી છે, અને સુરજ મંત્ર જાપ જપેઆ છે, તે એવા ઠામ

પામેઆ છે સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા, સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે ના હુવા? નહી સતગુરૂ એ લેાક અમર ના હુવા, બસેા વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે મીરત લેાક માંહે પડે. આવાગમણ મધે લખ ચેાર સી ભેાગવીને પછે જે સુરજનેા ભગત હેાય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દેાસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયંતે, પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરંતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હેા સતગુરૂ (૧૧) —

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી બારમી પુરી મધે કેાણ રાજા રાજ કરે છે, તે ગીનાન કથેા હેા સામી સીરીજંનહારજન? સીરી નારાયણ વાચા બારમી પુરી મધે રાજા મુની રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી એણે મીરત લેાક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ એણે મરત લેાક માંહે મુનીજંન હેાઇ રહેઆ હતા, તે મુની થઇને બેાલતા નહી તે માટે એવેા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે ન હુવા? નહી સતગુરજી એ લેાક અમર ના હુવા, બસેા વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે મીરત લેાક માંહે પડે લખ ચેારાસી ભેાગવી પછે જે મુનીદેવનુ ભગત હેાય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દેાસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સેાનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હેા સતગુરૂ (૧૨)

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા તેરમી પુરી મધે કેાણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કથેા હેા સામી સીરીજનહારજન? સીરી નારાયણ વાચા સુણેા હેા સતગુરૂ, તેરમી પુરી મધે રાજા સુર દેવ રાજ કર છે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી એણે મીરત લેાક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મીરત લેાક માંહે તીરથ જાત્રા કરી છે અને બ્રાહ્મણ પુજેઆ છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા સામીજી એ લેાક અમર હુવા કે ના હુવા? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂ એ લેાક અમર ના હુવા, બસેા વરસની આવરદા ભેાગવીને પછે મીરત લેાક માંહે પડે, લખ ચેારાસીના ફેરા ફરીને ઠાલા

તીરથવાસીને ધરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧૩) —

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ચઉદમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજંનહારજનં ? સીરી નારાયણ વાચા ચઉદમી પુરી મધે રાજા ભરત રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મરત લોક માંહે ચીત્રામણની પુજા કરી છે તે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા ? ના સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, બસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, લખ ચોરાસી ફરીને જે કોય ચતુર દેવનો સેવક હોય તેને ધરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એ ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧૪) |

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી પનરમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજંનહારજનં, સીરી નારાયણ વાચા પનરમી પુરી મધે રાજા ધરમ રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા, એણે મીરત લોક માંહે ધરમ કરીઆ છે, અને ગુરૂને માનેઆ છે, પણ શેષ્ટ ગુર નથી મલેઆ તે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા ? ના સતગુરૂ એ લોક અમર ના હુવા, ત્રનસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, લખ ચોરાસી ફરીને પછે જે સતગુર ભરમાજી વીનેઆ ધરમ કરે છે તેને ધરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે, પંજભુ

આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧૫) —

સીરો સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી સોલમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજનહારજનં ? સીરો નારાયણ વાચા સોલમી પુરી મધે ગુપ્ત રાજા રાજ કરે છે. સીરો સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શીઆ દાન કરેઆ છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરો નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુર એણે મીરત લોક માંહે ગુપ્ત દાન દીધા છે, અને કોહોડા માંહે ધાલાને દાન દીધા છે તે માટે અવા ઠામ પામીઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નાં હુવા? સીરી નારાયણ વાચા, ના સતગુર એ લોક અમર નહી હુવા, ત્રન સો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ફરીને પછે જે સતગુર વીના ગુપ્ત દાન દીએ છે તેને ઘરે અવતરે, સીરો સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુર, એણે ન લેટંતે સતગુર, નહી ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતા, દસ દોસ ન ખમતા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, દેખત કનક કામની પર જાયંતે, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૧૬)

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી સતરમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજનહારજનં ? સીરી નારાયણ વાચા સતરમી પુરી મધે રાજા અમે રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ હો વાચા એણે વીસવાસ આણીને સઉને દાન દીધું છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? ના સતગુર એ લોક અમર ન હુવા, ત્રનસો વરસની આવરદા ભોગવીને, પછે મરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ફરીને જીઆં અમ દેવનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે. શ્રી સતગુર ભરમા વાચા સામીજી તે શીઆ માટે ? શ્રી નારાયણ વાચા એણે ન લેટંતે સતગુર, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેવતા, દસ દોસ ન ખમતવા દેખત કનક કામની પર જાયંતે, પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૧૭)

સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી અંઠારમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજનહારજનં ? સીરી નારાયણ

હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ, અઢારમી પુરી મધે રાજા અમદેવ રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એણે મીરત લોક માંહે ગરીબોને વસ્ત્રનાં દાન દીધાં છે, તથા અનનાં દાન દીધાં છે, તે માટે એવાં ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? સીરી નારાયણ વાચા ના સતગુરૂજી એ લોક અમર ના હુવા, ત્રનસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, લખ ચોરાસી મધે પૈલો અવતાર જગત માંહે તલ તથા જવ તથા ધાન બાલેઆ છે તે માંહે સજીવ થઇને અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખે તે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયતે, પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ (૧૮) ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી ઓગણીસમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજંનહારજનં? સીરી નારાયણ વાચા ઓગણીસમી પુરી મધે રાજા વસકરમ રાજ કરે છે સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મીરત લોક માંહે વસકરમની સેવા કરી છે, તથા ભગતી કરી છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે ના હુવા? સીરી નારાયણ હો વાચા સુણો હો સતગુરૂ, એ લોક અમર ન હુવા, એ ત્રનસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે, આવાગમણ મધે લખ ચોરાસી ભોગવીને પછે જે વસ કરમ દેવનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા, એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક (સોનું) કામની (સ્ત્રી) પર જાયંતે પજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૧૯) ।

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી વીસમી પુરી મધે કોણ રાજા રાજ કરે છે તે ભેદ કંથા હો સામી સીરીજંનહારજનં? સીરી નારાયણ વાચા વીસમી પુરી મધે રાજા વસવેસર રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો

વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મીરત લોક માંહે વસવેસરની સેવા કરી છે, તથા વસવેસરનો જાપ જપેઆ છે તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે. સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નાં હુવા? નહી સતગુરૂ એ લોક અમર ન હુવા, ચારસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મરત લોક માંહે પડે લખ ચોરાસી ફરીને પછે જે વસવેસરનો સેવક હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા, એ ન ભેટંતે સતગુરૂ ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, તે દસ દોસ ન ખમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયંતે, પંજભુ આતમા વંશ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૨૦) |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એકવીસમી પુરી અધે કોણ રાજા રાજ કરે છે, તે ભેદ કંથો હો સામી સીરીજનહારજનં? સીરી નારાયણ વાચા એકવીસમી પુરી અધે વીધાતા રાજા રાજ કરે છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એણે મીરત લોક માંહે શી કમાઇ કરી છે જે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી નારાયણ વાચા એણે મરત લોક માંહે વીધાતાની સેવા કરી છે, તે માટે એવા ઠામ પામેઆ છે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા સામીજી એ લોક અમર હુવા કે નહી હુવા? નહી સતગુરૂ એ લોક અમર નહી હુવા, પાંચસો વરસની આવરદા ભોગવીને પછે મીરત લોક માંહે પડે, લખ ચોરાસી ફરીને જે કોય વીધાતાનો ભગત હોય તેને ઘરે અવતરે, સીરી સતગુર ભરમા હો વાચા, સામીજી તે શીઆ માટે? સીરી નારાયણ વાચા એણે ન ભેટંતે સતગુરૂ, ન ઓલખંતે અવતાર પાત્ર, એણે સતગુર મુખે દાન ન દેતવા, દસ દોસ ન ખંમતવા, દેખત કનક કામની પર જાયંતે પંજભુ આતમા વંસ ન કરતવા, વેદ કુરાનની સાંખેઆ સુરત અસુરત કરતવા, તે કેમ પામે એવા અમર પદ હો સતગુરૂ. (૨૧) |

એકવીસ પુરીઉ સંપુરણ સમાપત ભવસતો સંપુરણ થઈ સહી, એવી પીર ઇદ્ર ઇમામદીન વાણી કહી. |

દરસણ છની હર હકીકત સુણો હો મુનીવરો. |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા પરથમ ભરમ દરસણ સુણો હો મુનીવરો, પરથમ કરતા જુગ માંહે શ્રી સતગુરનુ નામતો ભરમા, તારે વધુ વેદના વારા હોતા, તે વધુ વેદ પરમાણે ચાલતા, તારે સાહેબજીના અવતાર ચાર, શ્રી મછ, શ્રી કોરભ, શ્રી વારાહા, શ્રી નરશીં એવા અવતાર ચારની ભગતી

કરતવા, જાપ જપતા, ખંભેઆ કરતવા. તે જારે કરતા જુગ સંપુરણ થયેા, શ્રી સતગુર ભરમાજીનેા વારેા ઉતરેઓ અને રૂગુ વેદનેા વારેા ઉતરેઓ, તારે રૂગુ વેદી ભરામણનેા ઠાલેા ભેખ રહેઓ છે, તે માંહે ભરમા નથી ।

જારે બીજે ત્રેતા જુગ બેઠેા તારે ગુર વીજેશઠણુને હુકમ થયેા છે, જે ભરમાનું કામકાજ અને ભરમાનુ તેજ તંમ માંહે થયેા છે, ભરમાનું હુકમ તમને આલેઓ છે, અને તમે ભરમાના અવતાર થયા છેા જારે ત્રેતા જુગ પુરેા થયેા, તારે જુજર વેદનેા ચલણ ઉતરેઓ, તારે ગુર વીજેશઠણુનેા ચલણ ઉતરેઓ છે. તારે જુજર વેદી ભરામણનેા ઠાલેા ભેખ રહેઓ છે, તે માંહે ભરમા નથી. ।

જારે ત્રીજે દુવાપુર જુગ બેઠા છે, તારે ગુર વીદરવીઆસને હુકમ થયેા છે, જે ગુર વીજેશઠણુનુ કામ કાજ તમે કરેા, ગુર વીજેશઠણુનું તેજ ગુર વીજેશઠણુનેા હુકમ તમને થયેા છે, તમે ગુર વીજેશઠણુના અવતાર થયા છેા, અને શામ વેદનું ચલણ થયેા છે, જારે દુવાપુર જુગ ઉતરેઓ છે, તારે ગુર વીદરવીઆસનેા વારેા ઉતરેઓ છે, ગુર વીદરવીઆસનેા ચલણ ઉતરેઓ, તારે શામ વેદનેા ચલણ ઉતરેઓ છે, તારે શામ વેદી ભરામણનેા ઠાલેા ભેખ રહેઓ છે, તેમાં ભરમા નથી, ગુર ભરમા, ગુર વીજેશઠણ, ગુર વીદરવીઆસ, જારે વઇ ગયા. તારે ઠાલા ભેખ રહેઆ છે, તે માંહે ભરમાજી નથી, સીરી સતગુર ભરમાજીને મલે તેા છુટકેા થાય, અને જે ઠાલા વેદને પુજે તેમાં છુટકેા નથી, એ ભરમ દરસણ સમાપત ભવસતેા ।

સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા. ।

બીજો નાયક દરસણ, તેને સન્યાસી દરસણ પણ કહે છે, તે સુણેા હેા મુનીવરેા, ત્રેતા જુગ મધે કવલાસ પુરી માંહેથી ઈશ્વર તથા પારવતી, ભરમપુરી માંહે આવેઆ છે, અને ભરમાને કહેઓ છે જે તમે ભરમ પુરી ઉધાડસેા, તારે ભરમાજીએ ભરમ પુરી ઉધાડી છે, તારે તે પુરી માંહે ગીઆ છે, તારે ભરમાજીએ ઈશ્વર તથા પારવતીને માન ઘણું દીધુ છે, પે તાનું શીંગાસણ બેસવાનું આલીઓ છે, પછે સાવંત્રીજીએ તથા પારવતીજીએ બેઇ માલીને વીચાર કરેઆ છે, જે બેએ માલીને કહેઓ છે જે, સામીજી અમ જેવી કેાય બીજી સતીઉં છે કે નહીં, તારે ઇશ્વર કેવા લાગા છે જે તમે સતીઉં કસા માંહે નથી, મીરત લેાક માહે અનસીઆ સતી છે, તે માહા સતી છે, તારે પારવતી અને સાવંત્રીએ કહેઓ છે, સામી તમે એવીઉં વાતુ શું કરેા છેા, પણ અમથી મેાટી સતી કેાઇ નથી એમ બે સતીએ ગુમાન કીધું છે, તારે ભરમા અને ઈશ્વરે કહેઓ છે જે, અમે અનશીઆં સતીને ઘરે જાઇએ છઇએ પછે તમે આવીને અમને ઓલખી લેજો તેા તમે

પરતીવ્રતા માહા સતીઉ છે, પછે ભરમા ઇંદ્ર મીરત લોક માંહે આવેઆ છે તારે શ્રી રામચંદ્રજી અને કુંભ કરણ બેહી વઢતા હતા, જારે રામચંદ્રજીએ લંકા ભાંગી, અને રાવણ મારીઓ, તારે સુદરસન ચકરને હુકમ થયો જે, જીઆં દાણવનું બીજ હોય તેને જહને મારો, અને જેને ગીરભ હોય તેનાં પેટ ચીરીને ગીરભ કાઢીને મારો તારે સુદ્રસન ચકરે સરવેના પેટમાંથી ગીરભ કાઢીને મારીઆં તારે કુંભ કરણની એક વઉ હુતી તેના પેટમાં ગીરભ હતુ તેને માસ પુરા થયા હતા, તેણે શું કરીઉ જે એક દેરો ઠાકરનો હતો, તેમાં આગલ હમેશ શ્રી રામચંદ્રજી બેસતા હતા, તે જગાને વર હતો, તે મુરતને પછવાડે જહને છીપી રહી, તે જીઆં કુંભ કરણની વહુ છીપી હુતી તીઆં સુદ્રસન ચકર નહી ગયો, તે માટે ઉગરી તેને દીકરો એક થયો, તેનું નામ કુંભકા કુંવર રાખીઉ હતુ, તે કુંવર વરસ બારનો થયો, તારે તેની માતાને પુછવા લાગો જે મારો બાપ દાદો કોય દેખાતા નથી, તે કીઆં ગીઆ છે, તારે તેની માતા કેવા લાગી જે તારા બાપને દાદાને શ્રી રામચંદ્રજીએ મારી નાખેઆ છે, તું એવો કારે થાઈશ જે તારા બાપ દાદાનું વેર લઇશ તારે તેને મેણુ લાગો છે, તારે તપ કરી મહાદેવ પાસેથી વર લઇને શ્રી રામચંદ્રજી સાથે વઢવાને ગયો છે, તારે તે રામચંદ્રજી શું બહું વઢઓ છે, તારે રામચંદ્રજીએ પુછીઉ જે એ કોણ છે એને કોણે વર આપેઓ છે તારે કહેઉ છે જે એ કુંભકરણનો છોકરો છે, એને માહા ઇંદ્રે વર આપેઓ છે, અને એનું નામ તો કુંભકા છે એણે તપ કરેઓ છે, તારે માહાદ્રદ્ર પરસન થયા ને વર આપેઓ છે તારે રામચંદ્રજીએ સાચુ માનીઉ છે, તારે શ્રી રામચંદ્રજીએ જુધ કરીને સીતા લાવેઆ છે, આ તે દાડાની વાત છે. ભરમા તથા ઇંદ્ર બેઇ અનસીઆ સતીને ઘર આવેઆ છે, તારે અનસીઆ સતી ઘણુ રાજી થઇ છે, જે સામીજી અમારા ભાગ જે તમે અમારા ઘરે આવેઆ, તારે ભરમાજી તથા ઇંદ્ર કેવાને લાગા જે અમો તમારા ઘર આવેઆ છઇએ તે તમો અમોને જમાડસો, તારે અનસીઆ સતીએ કહીઉ છે જે અમો તમને જમાડસું, તારે ભરમાજી તથા ઇંદ્ર કેવાને લાગા છે જે તમે અમોને નગન થઇને જમાડસો, તારે અનસીઆ સતી બોલેઆ છે જે સામીજી અમારો સત તે કેમ રહે, તારે દેવ બેહી કેવાને લાગા છે જે અમારી શકતીઉનો ગુમાન ઉતારવો છે તે માટે તમારો સત અમો રાખસું તારે અનસીઆ સતી કેવા લાગી જે સામા અમોને કોલ આલો તારે બેઇ દેવે કોલ આપેઓ છે, તારે તે કોલને કાજે બે દેવ તીઆં બાલક થીઆ છે, પછે અનસીઆ સતીએ નગન થઇને પરસાદ કરેઆ છે, તારે દેવ બેને નવરાવીને પારણામાં પોઢારેઆ છે, અને પારણે પોઢાડીને હીંડોલેઆ છે, એટલે સાવંત્રીજી તથા પારવતીજી સખતુ બે

આવીઉ છે તારે બેઉએ મલીને પુછીઉ છે જે અમારા પુરસ આવેઆ છે, તારે અનસીઆ સતીએ કહેઉ છે જે જાય જુએા પારણા માંડે બેઉ પુરસ પેાઢેઆ છે, પછે બેઉ સતીઉ જોવા લાગીઉ છે તેણે પેાત પેાતાના પુરસ ઓળખેઆ નહીં, તારે તીઆં હાર પામીઉ છે, તારે તીઆં તેઉનેા ગુમાન ઉતરીએા છે, તારે અનસીઆ સતીએ લઇને પેાત પેાતાનેા પુરસ આલેએા છે, જે જેનેા પુરસ તે તેના હાથમાં આલીએા છે, તારે તેઓનેા ગરવ ઉતરેએા છે, તારે દેવ બે અનસીઆ સતીને કેવા લાગા છે, જે તમે માગેા તે તમને આલાએ, તારે અનસાઆ સતી કેવાને લાગી છે, જે સામીજી તમારેા કેાલ આલેા, તારે પછે અમે માગશું, તારે દેવ બે મલીને કેાલ આલેએા છે, તારે અનસીઆ સતી કેવા લાગી જે, સામીજી એક પુત્ર આપેા જે કેાઇક માહા દેવ પુરસ થાય, તારે ભરમાજીના મુખ માંહેથી વચન નીસરેએા, જે જાઆ તમારે એક પુત્ર થાસે, તે માહા દેવ થાયસે, તારે ઇંચ્વરે વીચાર કીધેા છે જે ભરમાજીએ સાત અવતાર લઇને ભગત તારેઆ છે, તારે ઇંચ્વરે કહીઉ જે હું વાશતવની ભગતી દેખાડીને ભગત તારૂં, પછે અનસીઆ સતીને કહેઉ છે જે તું તારા હાથ જોડ, તેા દીકરેા થાસે, તારે અનસીઆ સતીએ હાથ બેઉ જોડઆ છે, તારે ઇંચ્વરે હાથ માંડ દતાત્રી-અનેા અવતાર લાધેા છે, તેા દતાત્રીઅ પાસેથી સન્યાસી થયા છે, તીઆં રામચંદ્રનેા જપ આલએા છે, બાર લાખ ને છનું હજારનેા ત્રેતા જુગ તેમાંથી બાર લાખ ને ચેાસઠ હજાર વરસ ગીઆ હતા, તે દાડાની એ વાત છે, પાછલા બત્રીસ હજાર વરસ રહેઆ છે, તારે દતાત્રીઅ પયદા થયા છે તે દતાત્રીઅ પાસેથી સન્યાસી થયા, ગુર વીજેશઠણ સાથે સાત કરેાડ જીવ તારઆ છે, બાકી સવાકરેાડ દતાત્રીઅ (દત–અપેલેા) અને (અત્રીઅ–એનસીઆનેા ધણી અત્રી-રૂશી) સાથે મલેઆ છે, તેણે જટા માથે રખાવી છે, પછે સન્યાસીના ભેખ રહેએા છે, તે ઘર માંહે ઘણું નથી, ઘર બાલી છે, તે તમે સુણેા હેા મુની-વરેા. એ સન્યાસી દરસણ સંપુરણ ભવસતેા (૨) ।

શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા ।

ત્રીજે જેન દરસણ તેની હર હકીગત સુણેા હેા મુનીવરેા. ધરેણ લખ-મીજીને ચડાવાને સારૂ શ્રી કરસનજીએ જાદવેાને મેાકલેઆ છે, સાથે નીમ નાથ તથા પારસ નાથને મેાકલેઆ છે, તે જાદવ જઇને બેઠા છે તારે જોએ તેા એક વાડા માંહે જનાવર બાંધીઆ હતા, તીઆં હરણા તથા રેાજ તથા બકરા બાંધેઆ છે, તારે જાદવ કેવાને લાગા જે આ જનાવરેાને શુ કરશેા, તારે વેવાઇ કેવા લાગા જે લખમીજીને પરણાવસું તારે જાદવુંને ખવરાવસું, જારે કરસનનાથને પરણાવસું તારે સહુને જમાડસું, તારે જેન જાદવે બહુ

ત્રાસ કરેઓ છે, પછે રીસાઇને ગરનાર ગઢ ઉપરે જેન જાદવે તપ કરવા માંડીઓ છે પછે કીરસન નાથે જાણીઉ છે જે જાદવ તેા તપ કરવા ગીઆ.. તારે કરસન નાથે ભલા ભલા જાદવુને મનાવાને માકલે છે જે જેહલ તપ કરવાને ગીઆ હેાય તેહલાને તેડી લવેા, તમે સેને માટે જુડા તપ કરા છેા, તાએ તે કહેઉ જેન જાદવે માનીઉ નહી ને તપ મુકેઓ નહી પછે કરસન નાથજી લખમીજીને પરણીને લાવેઆ છે, પછે કરસન નાથજી પેાતે મનાવાને ગીઆ છે, તેા પણ કરસન નાથનુ બેાલ જાદવે રાખેઓ નહી, અને બેાલ માનીઉ નહી. તારે કરસન નાથે એક વીચાર કરેઓ છે, જે એને છલ પાડવું. *

---

* મજકુર બાબત લગતું પીર સદરદીનનું નીચે મુજબ ગીનાન છે.

ગીનાન પીર સદરદીનનું.

જુગ દુઆપુરમે જગત આદરેઓ,
તીઆં રખીએકું તેડી બેાલાયા સામી. (૧)

રખીએ શબ્દ ન માનેઓ,
તેતેા જાઇ રહેઆ વન માંહે સામી. (૨)

વન માંહે વારેઆ ઝુંપડા,
માથે ચારે કેારે ચમર ઢરાયા સામી. (૩)

રખીઆને ત્રસનારે ઉપની,
તેતેા ચીંતા કરે મન માંહે સામી. (૪)

વીશનવ ઉપાઇ એક વાવડી,
માથે ઉભેા મવડાનેા જાડ સામી. (૫)

પાકા મવડા માંહે ટબટબે,
તેનું પાણી પીતેા નવ જાય સામી. (૬)

રખીઆને ત્રસના ઉપની,
તેણે પાણી પીધેા તીન માંહે સામી. (૭)

પાણી પીધે ખુધીઆ ઉપની,
તેતેા ચીંતા કરે મન માંહે સામી. (૮)

વીસને ઉપાઇ એક વાછડી,
તેતેા ચરતી ફીરે વન માંહે સામી. (૯)

રખીઆને ખુધીઆ ઉપની,
તેણે મારી બાધી શાહાની ગાય સામી. (૧૦)
કેાટે જનેાઇ હાથે લાકડી,
સામી વાછડી ઢુંઢવા જાએ-સામી. (૧૧)
તમે રખીસર દેવતા,
તમે ઇઆં કાંય દીઠી ગાય એજી. (૧૨)
અમે રખીસર દેવતા,
સામી શુરે જાણું તારી ગાય. (૧૩)
કેાટે જનેાઇ હાથે લાકડી,
સામી મંઢલી ઢુંઢવા જાય સામી. (૧૪)
પેલા નીસરેઆ હાડ પાસરા,
પછે નીસરેઆ પગ ચાર સામી. (૧૫)
ચરણ મુઢી સરવે નીસરી,
તેની બાલડી કરે જમકાર સામી. (૧૬)
તમે કેહેતા અમે દેવતા,
તમે કાંયરે બાધી મેારી ગાય એજી. (૧૭)
અમે ભુલા અમે બાવરા,
સામી અમને લાગી ખુધીયાએ. (૧૮)
આગે પંથ ન જાણુતા,
સામી ભુલડાને મારગે લંગાએ સામી. (૧૯)
તબરે નારાયણ કેાપેઆ,
તે રખીઆને બાંધા ચક્રાયે સામી. (૨૦)
પીર સદરદીન બેાલેઆ,
સામી રખીઆના બંધ છેાડાએ સામી. (૨૧)

તારે જીઆં જાદવ મલી તપ કરતા હતા, તીઆં એક કુવેા હતેા, તે ઉપરે એક મઉડાનેા જાડ પએદા કરેએા છે, તેનાં મઉડા ગલી ગલીને કુવા માંહે પડે છે, તેનેા પાણી દારૂ જેવેા થયેા છે, તારે સરવે રીખીસરે તે પાણી પીધું છે, તારે તે સહુને દારૂ ચડેએા છે, તારે તેઓને ખુધીઆ લાગી છે, તારે શ્રી કરસનજીએ શું ભેદ કીધેા છે જે એક વાછડી પએદા કીધી છે તે વાછડી માયા રૂપી પયદા કરી છે. અને તે વાછડીને વન માંહે મેલી દીધી છે, તારે તે વાછડી ચરતી ચરતી રખીસરને પારા આવી

છે, તારે તે રખીસરે વાછડીને મારીને ખાધી છે, તે વાછડીની ખરીઉ તથા પુંછડી તથા ખાલડી તથા માથુ એ ચારણ વસતુ મંઢી માંહે છુપાવી છે, એટલે શ્રી કરસન નાથ ભરામણનું રૂપ લઈને રીખીસરૂંના પાસે આવેઆ છે, તારે રીખીસરૂને પુછવા લાગા છેઃ ભાઇ રીખીસરેા અમારી એક વાછડી આહી આવી છે, તારે રીખીસરૂ એ કહેઉ જે અમે રીખીસર દેવતા શું જાણીએ તારી ગાય તારે તે ભરામણ સઉની મંઢીઉ ઢુઢવા લાગા છે તારે રખીસરૂની મંઢી માંહેથી ચામડી તથા પુછડી તથા ચરણ તથા મુંઢી નીસરી છે, તારે સરવે રીખીસરૂને તીઆં જાલેઆ છે, જે અમારી વાછડી તમે મારીને કેમ ખાધી છે. પછે શ્રી કરસન નાથ પરગટ થયા છે, તારે સરવે રીખીસર તીઆં કરગરવાને લાગા છે. જે સામી અમારા પાપ તમે દુર કરેા, એમ સઉ રીખીસર કરગરવા લાગા છે. પછે, કરસન નાથે શું ભેદ કરેઓ છે જે એક લાકડાનુ મંડાણ કરીને તેને તેલ ચડાવેઓ છે, તે મંડાણુ ચાર આંચલ કરેઆ છે, ને તેઉનાં હાથમાં આલેઆ છે. પછે તે રીખોસરૂને કહેઓ જે તમે જીવ દયા પાલજો, તેા તમારેા ગઉ પાપ જાસે, અને તમે ગાયને મારી છે તેને બહુ દુખ થયેા છે, બહુ દુખ દીધુ છે તે માટે તમારૂ માથુ લેાચન કરાવેા તેા તમારેા ગઉ પાપ જાસે, એવેા ચેાવીસ જાદવે નીઅમ આદી ધરમ લંધેા છે, તેના ચેાવીસ તતીખણ કરેઆ છે, તીઆં તેઉને થાપ આપેઓ છે, બીજા રહેઆ તે ચેાવીસને માને છે. તેમાં મેાટા નીમ નાથ તથા પારસ નાથ, જો તમે ચેાવીસ તતીખણને માનેા તેા તમારા પાપ જાસે તારે બીજા ચેાવીસ તતીખણને માનેઆ છે, તેને શ્રી કરસન નાથે જાપ આલેઓ છે, શ્રી હરી અંત શ્રી હરી અંત, નમેા સીધાંણ, નમેા સીધાંણ એ જાપ જપવા લાગા છે, તારે શ્રી કરસનજી એ પેાતાનું કુલ જાણીને તે ઉપરે દયા આણી છે, તારે તે ચેાવીસ ચેાવડીને વાંસે જીવ ચાર હજાર આઠસેાને અડતાલીસ ઓધરેઆ છે, એક લાખને ચેાવીસ હજાર વરસ બાકી દુવાપુરનાં રીઆ હતા તારે વરતીઆનું ધરમ પેદા થીઓ છે, અને વીશનવ ધરમ પણ તે દાડાનું પેદા થીઉ છે, તે માંહે ભગત સદામાજી ઓધરેઆ છે તથા બીજા ભગત સાત સદામાજી સાથે હતા, તેઓને સાથે પણ કેટલાક જીવ ઓધરેઆ છે, તે વીશનવ ધરમ પણ જેન દરસણ માંહેથી પેદા થયેા છે, તે જેન દરસણનું ભેખ રહેઓ છે, તે ઘર બાલી છે, તે માંહે ધણી નથી, તે મુણેા હેા મુનીવરેા, જેન દરસણ સંપુરણ સમાપત ભવસતેા પુરેા થયેા છે ।

ચેાથુ યુગા દરસણ તે તમે મુણેા હેા મુનીવરેા, દુવાપુર જુગ માંહે રાજા જુજેશઠણ સાથે નવ કરેાડી જીવ ઓધરેઆ છે, દુવાપુર જુગ માંહેથી બાકી કાંઇક રહીઉ હતુ, તારે શ્રી કરસન નાથ માંહેથી જીવ સમાધ્ય ગયેા

છે, તારે લોક શ્રી કરસનજીનાં રૂંઢને બાલવા લાગા છે, તે બલતો બલતો રૂઢ જેવું રહેઉં, તેવું નદી માંહે વેતું મલીઉં છે તે વેહેતો વેહેતો એક મુલક માંહે ગયો છે, તેને એક જણે કઢેઉં છે જેણે કાઢીઉં તેને સપનામાં રૂંઢે કહેઉંઓ છે. જે એ રૂંઢને ઘરમાં રાખેા અને કોઇને એકવીસ દાડા સુધી જોવા દેસેા નહી. તારે રાજા વીરપારને માત ગવનનેા પાપ હુતેા, તેણે જદુને સીંગી રીખીની સેવા કીધી છે. તારે તેણે કહેએા છે જે, જારે તમને કરસનના રૂંઢનાં દરસન થાસે, તારે તમ ઉપરથી માત ગવનનું પાપ ઉતરસે, અને ગીરત કોઢ પણ ઉતરસે, તારે વીરપાર રાજાને ખબર થઇ છે, જે ચાલીને તીઆં આવેએા છે, તેણે આવીને શ્રી કરસન નાથના રૂંઢને જોઇઉં છે, તારે તેના ઉપરેથી પાપ માત ગવનનું ઉતરેઉં છે, અને ગીરત કોઢ પણ ગયેા છે, પછે તે રૂંઢને ઘર માંહેથી બાહેર કાઢેએા છે, તારે રાજા વીરપારે કહેએા છે જે, એ રૂંઢ અમને લઈ જવા દેએા તેા હું એની સેવા કરૂં, તારે તે રૂંઢ અલુપ થઇ ગયેા છે, શ્રી સતગુર ભરમા હેા વાચા તે માંહેથી બુધ દરસણ થયેા છે, તીઆંથી બુધ પંથ ચાલેએા છે, અને બુધ જાપ જપાવેઆ છે, તારે રાજા વીરપાર કેવા લાગા છે જે જારે શ્રી કરસનજી જીવતા હતા, તારે અઢારે આલમ શ્રી કરસનજીને દેખતા હતા. તારે તેઓના પાપ કેમ જાતા નહી, તારે તે રખીસર જેના સપનામાં રૂંઢ આવીએા છે તેણે કહીઉ છે જે, જેણે શ્રી કરસનજીને શ્રી નારાયણ દેવ કરીને જાણેઆ છે, અને શ્રી સતગુરજીના જાપ જપેઆ છે તેઓના પાપ ગયા છે, તીઆંથી રાજા વીરપારે પંથ ચલાવેએા છે, તે બુધ પંથ ચાલેએા છે, પણ સીરી બુધ તેા અલુપ થઇ ગીઆ છે, તેને ધણી ભાવેા કરીને માને છે, અને જોત થાપે છે, પણ સીરી બુધ તેા અલુપ થઇ ગયા છે, તેનેા ભેખ રહેએા છે, તે ઘર માંહે ધણી નથી, તે તમે સુણેા હેા મુનીવરેા, બુધ દરસણ સમાપત ભવસતેા. ।

પરથમ ભરમ દરસણ (૧) બીજો સન્યાસી દરસણ (૨) ત્રીજો જૈન દરસણ (૩) અને ચેાથેા બુધ દરસણ, એ ચાર દરસણ સંપુરણ સમાપત ભવસતેા. (૪) ।

પાંચમેા શીવ દરસણ સુણેા હેા મુનીવરેા ।

સીરી સતગુર ભરમા હેા વાચા, દુવાપુર ઉતરીને કલજુગ બેઠેા તે દાડાની વાત છે, જારે ત્રન જુગનેા ચલણ ઉતરેએા છે, અને નવ અવતારનેા વારેા ઉતરેએા છે, અને ત્રન વેદનેા વારેા ઉતરેએા તે ઘર ઠાકા થયા. આજ કલજુગ માંહે નકલંકી અવતારનેા વારેા બેઠેા, ગુર નબી મહમદનેા વારેા બેઠેા, અને અથર વેદનેા ચલણ બેઠેા, એણે ચલણે જે કેાય ચાલશે

તે જીવને મોખ મુગત થાસે, શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા. આદમની હકીગત સુણો હો મુનીવરો, આદમને અલ્લાહનો હુકમ થયો જે આદમ તમે બેહેસતમાં જાઓ, બેહેસતમાં સરવે મેવા ખાજો, પણ એક ઘઉંના દાણો મ ખાજો, એવું ફરમાન દાદા આદમને થયો છે, પછે દાદો આદમ ને દાદી હવા બેહેસતમાં જાઈ રહેઆ છે, તારે સેતાને ઘઉંનો દાણો સવા સેરનો લાવીને દાદી હવાને આલીઓ છે, કહેઉં જે તમે ખાઓ, તારે માતા હવાએ ના કહી, તારે સેતાને કહેઉં જે તમે શા માટે ખાતાં નથી, બાવા આદમે એ દાણો ખાધો છે, તે તમે પણ ખાઓ, જો ખાઓ નહી તો ચાખી જુઓ, તારે માતા હવાએ ઘઉંના વીચે નખ કીધો છે, તે નખ ચાખેઓ તારે ઘણો સવાદ લાગો, તારે અરધો દાણો ખાધો છે, અને અરધો દાણો આદમને કાજે રાખેલા છે, એટલે અજાજીલ સેતાન ગયબ થઈ ગીઓ છે, તારે ખુદા તાલાએ વઈ જબરાઇલને હુકમ કીધો છે, જે માતા હવાને બાહેર કાઢી નાંખો તારે દાદા આદમને માલમ થઈ છે, તારે દાદા આદમ પોતાને ઠેકાણે આવીને જુવે તો માતા હવા દીલગીર થયા છે, તારે દાદા આદમે કહેઓ જે કેમ દીલગીર થયા છો તારે માતા હવાએ આદમને કહેઓ છે જે મેં અરધો દાણો ઘઉંનો ખાધો છે તારે બાવા આદમે સીર ધુણાવેઓ છે, જે સેતાન છેતરી ગીઓ છે, એવો ગુમાન કરેઓ છે તારે માતા હવાએ અરધો દાણો બાકી રહેઓ હતો તે લાવીને આદમના મોઢા આગલ મેલે ઓ છે, તારે તે અરધો દાણો આદમે ખાધો છે, તારે વઈ જબરાઇલને હુકમ થયઓ છે જે એ જણ બેને બેહેસત માંહેથી બાહેર કાઢી નાંખો, એઓને મેદાનની હાજત થઇ છે, એ બે ફરમાની થયા છે, તે માટે કાઢી નાંખો, તારે આશમાન ઉપરથી ફેંકી દીધા છે, તારે દાદા આદમને તે દખણ દીસે સેલાન પરબત ઉપરે નાંખી દીધા છે અને દાદી હવાને ઉતર દીસે સવા લાખ પરબત ભેળા છે તીઆં નાંખી દીધા છે, તારે દાદા આદમે સેલાન પરબત ઉપરે એક સો વરસ સુધી તપસા કરી તારે તેનું વીરજ છુટો છે તેમાંથી એક વીરજ માછલી ગળી ગઇ તે માંહેથી મછંદર નાથ પેદા થયા છે અને બીજો વીરજ ગોબર માંહે પડીઓ છે, તે માંહેથી ગોરખ નાથ પેદા થીઆ છે, તે ગોરખ સરવે લોકની ગાયો ચારતો હતો, તારે તીઆં ફરતા ફરતા મછંદર નાથ આવેઆ છે, તારે ગોરખને કહેઉ છે જે ગોરખજી અમને ગાયનું દુધ પાઓ, તારે ગોરખે કહીઉ છે, જે સામીજી તમે અમારૂં નામ કેમ જાણીઉ, તારે મછંદરે કહીઉ છે જે તમે ગાએઉ ચારો છો તે માટે તમને ગોરખ કહીઉ છે, તારે ગોરખે એક ગાય વાંજણી લાવી આપી છે, તારે તે વાંજણી ગાયને મછંદરે દોહી છે, તારે ગોરખ આવીને મછંદરને પગે લાગા છે, સામીજી તમે અમારા ગુરૂ થાઓ, અમને

તમે મુરીદ કરો, તો અમને મોખ થાય, તારે મછંદરે કહીઉ જે ભાઇ ગોરખ, આજ કલજુગ માંહે શ્રી સતગુર ભરમાનું બેસણ આસણ, તે નબી માહામદને થીઓ છે તમે નબી માહામદના પાસે જાઇને મુરીદ થાઓ, તારે બાવા ગોરખ નબી માહામદ મુસતફા પાસે જાઇને મુરીદ થીઆ છે તારે નબી સાહેબે બાવા ગોરખનું નામ બાવા હાજરા વલ રતન રાખીઉ છે, અને સરવે હીંદુ તેને બાવા ગોરખ કહે છે, તારે નબી માહામદ બાવા ગોરખને વર આલેઓ છે, જે તારે હાથે પાંચ લાખ જીવ છુટશે, તારે બાવા ગોરખ સાથે પાંચ લાખ જીવ જોગી ગોદાવરી માંહે છુટા છે, અને જગમ છનું હજાર પણ તે માંહે થીઆ છે. તેમાંથી જણ ચાર ઓથરેઆ છે, તે શીવ દરસણને જોગ દરસણ પણ કહે છે, તે શીવ દરસણ સંપુરણ સમાપત ભવસતો.

તારે આજ કલજુગ માંહે સતગુર ભરમાનો આસણ જાણીને જે કમાઇ કરસે, તે જીવ છુટશે, પછે સેલાન પરબત ઉપરે બાવા આદમે નવસો વરસ એક પગે તપ કરેઆ છે અને લોહીનાં આંસુ આંખેથી પડીઆ છે, તારે ખુદા તાલા મેહેરબાન થયા છે, તારે બાવા આદમને વઇ જબરાઇલ તેડવા આવેઆ છે, તારે સેલાન પરબત ઉપરે સાડા ત્રન હાથના પગલાં બે થઇ રીઆં છે, તે માંહેથી પગલો એક હીંદુ લંકામાં લઇ ગયા છે, તેને સરવે લોક ઇશ્વર કરી પુજે છે, બીજો પગલો મુસલમાન લોક મકામાં લઇ ગયા છે તેને બાવા આદમ કરીને માને છે, અને મુસલમાન લોક તેને બાબા કાબતુલ્લા કહે છે પણ એ શીવ દરસનને ભેખ રીઓ છે અને જોગી તથા જંગમીનો ભેખ રીઓ છે, એ ઘરમાં ધણી નથી જોગી જંગમીનો હાલો ભેખ રીઓ છે, એ શીવ દરસણ સંપુરણ સમાપત ભવસતો. (૫) |

છઠો મીલછ દરસણ લીએઓ છે. |

શ્રી સતગુર ભરમા હો વાચા છઠો મીલછ દરસન સુણો હો મુનીવરો, આદ પુરખ ચતુર મુખ મધે ઉપારજંતો, સરવે શીવ માયા જીવ જંત ગીનાન, શ્રી સતગુર નર ગુણ સરવે સરજંતે હો સામી આદ પુરસ તુર પરવાર, મહીપત તુર પરવાર સુણો હો મુનીવરો, તે પુરસ માંહે ચાર મુખ હુવા છે નવ કુરસી માંહે ચતુર મુખ ભરમા થીઆ છે, તે ચાર મુખ પાસેથી દસ મુખ થીઆ છે, તે મુખના નામ સુણો હો મુનીવરો પરથમ તો માહામદ મુખ (૧) બીજો દીપક મુખ (૨) ત્રીજો તંમ મુખ (૩) ચોથો અબદ મુખ (૪) પાંચમો સમગર્ષ વીર મુખ (૫) છઠમો તો અબદલ સતા મુખ (૬) સાતમો તો અબદલ જમાલ મુખ (૭) આઠમો તો અબદલ કરીમ મુખ (૮) નવમો તો અબદલ રહીમ મુખ (૯) દસમો તો તથા મુખ (૧૦) એવા દસ મુખ

ભરમાના છે, કરતા જુગ મધે તો ગુર સત ભરમા નામ હોતા, અને મુસલમાનીમાંતો પરથમ ઇબરાહીમ અલ્લીલીલાને માનતા હો મુનીવરો, ત્રેતા જુગ મધીએ ગુર ભરમાનો નામ તો ગુર વીજેશઠણ થીઆ છે, અને તેને મુસલમાનીમાં મુસા કલામ અલાહ કરીને માને છે, ત્રીજા દુવાપુર જુગ મધીએ ગુર ભરમાનો નામ તો ગુર વીદર વીઆસ થીઆ છે તેને મુસલમાની માંહે ઇસા રૂહુ અલ્લાહ કરી કહે છે, હો મુનીવરો આજ કલજુગ માંહે ગુર ભરમાનો અવતાર તે સતગુર સોહેદેવ પીર સદરદીન થયા છે, અને મુસલમાની માંહે નબી માહામદ રસુલીલ્લા કહે છે, અને તેને જપે છે તે મુસલમાની દીન માંહે ગુર ભરમા નામ તે નબી માહામદ રસુલીલ્લાહ કહે છે, અને તેને હીંદુ તો પરીભરમ કહે છે, એવા દસ મુખ છે તે દસ નામ ભરમાના છે, તે મુલ દરસણ છે, તે નબી માહામદ મુસતફા પાસેથી થયા છે તેના નામ ચાર કીતાબ છે, પરથમ તોરેત કીતાબ તે મુસા નબીને ઉતરેઆ છે, સતગુર ભરમાએ પોતાની વતીએ મોકલેઆ છે, જે તમે જાઇને દીન જાહેર કરો તણે આવીને દીન જાહેર કીધો છે, તે તોરેત કીતાબને સતી લોક તો રૂગ વેદ કહે છે, અને મુસલમાની માંહે તો તોરેત કીતાબ કહે છે, બીજો જંબુર કીતાબ તો દાઉદ નબીને ઉતરેઆ છે, તેને સતી લોક તો જુજર વેદ કહે છે, અને મુસલમાનતો જંબુર કીતાબ કહે છે, દાઉદ નબીને તો સતી લોક ગુર વીજેશઠણ કહે છે અને મુસલમાન તો દાઉદ નબી કહે છે, અને અંજીલ કીતાબ તો ઇસા રૂહ અલ્લાહને ઉતરેઆ છે, તેને સતી લોક તો શામવેદ કહે છે, અને મુસલમાન તો અંજીલ કીતાબ કહે છે, અને ઇસા રૂહ અલ્લાહને સતી લોક તો ગુર વીદરવીઆસ કહે છે, અને મુસલમાન તો ઇસા રૂહ અલ્લાહ કહે છે, અને કુરકાન કીતાબ તો નબી માહામદ મુસતફા રસુલ સલ્લલ્લા અલેહ વ સલમને ઉતરેઆ છે તેને સતી લોક તો અથર વેદ કહે છે, અને મુસલમાન તો કુરકાન કીતાબ કહે છે, અને નબી માહામદને સતી લોક તો સતગુર સોહેદેવ પીર સદરદીન કહે છે, અને મુસલમાન તો નબી માહમદ રસુલીલ્લાહ કહે છે, અને પછે માહામદ મુસતફા તો દસમે આસમાને ગયા છે, તીઆંથી કુરકાન કીતાબ થયો છે, પછે માહામદ મુસતફા નવ લાખ વાતું લઇને મીરત લોક માંહે આવેઆ છે, તેનો વીચાર છે જે ત્રન લાખ તો ગુજરી, અને ત્રન લાખ તો ફારસી, અને ત્રન લાખ તો આરબાં, કુરાન મજમે નવ લાખ વાત તે કાદરે, નબી હજુર આંખી છે પછે મીરત લોક માંહે આવીને આ કલજુગ માંહે કુરકરાન તોરેઆ છે, અને સવા લાખ રાજા મારેઆ છે પછે કલમો પરગટ કીધો છે, અને કલમો જાપ જપાવેઆ છે, જે લા ઇલાહ ઇલલ્લાહ મહમદ રસુલી-

લ્લાહ, એ કલમું જપાવેએા છે, તીઆં એક લાખ ને ચોવીસ હજાર પેહાંબર છુટા છે, તેને માંય મુગત થયેા છે, પછે સીતેર સોહેાસ હુસેની અલીની આલ ચાલી છે, તે બેહેશતમાં ગયા છે પછે માહામદ મુસતફા તેા દુનીઆમાંથી સંચારેઆ છે, અને આગલ જે અડસઠ (૬૮) તીરથનેા મેમા હતેા તે આજ પંજતન પાક માંહે આવેઆ છે, તે પંજતન પાકના નામ સુણેા હેા મુનીવરેા, અવલ હજરત નબી મહમદ મુસતફા રસુલ સલલ્લા અલેહે વ સલમ, બીજે નામ તેા હજરત મઉલા મુરતજા અલી, ત્રીજે નામ તેા માતા બીબી ફાતમત જેહેરા રજી અલ્લાહુ તઆલા, ચેાથેા નામ હજરત ઈમામ હસન, પાંચમેા નામ તેા હજરત ઈમામ હુશેન, તે તમે સુણેા હેા મુનીવરેા, શ્રી સતગુર ભરમા સતગુર સેાહેાદેવ વાચા, પીર ઇમામ શાહા વાચા, શ્રી નકલંકી ગીતા તથા છ દરસનની ઉત પુત સંપુરણ સમાપત ભવસતેા. —

હક અશહદેા અનલા ઇલાહ, ઈલલ્લાહ, અશહદેા અન મહમદ રસુલીલ્લાહ, અશહદેા અન અમીરલ મેાઅમેનીન અલી સહી અલ્લાહ. —

